

Nhóc hãy đợi anh

Contents

Nhóc hãy đợi anh	2
1. ! – Chương 1	2
2. ! – Chương 2	3
3. ! – Chương 3	4
4. ! – Chương 4	6
5. ! – Chương 5	8
6. ! – Chương 6	10
7. ! – Chương 7	11
8. ! – Chương 8	13
9. ! – Chương 9	14
10. ! – Chương 10	16
11. ! – Chương 11	17
12. ! – Chương 12	19
13. ! – Chương 13	21
14. ! – Chương 14	23
15. ! – Chương 15	25
16. ! – Chương 16	28
17. ! – Chương 17	29
18. ! – Chương 18	32
19. ! – Chương 19	34
20. ! – Chương 20	37
21. ! – Chương 21	38
22. ! – Chương 22	41
23. ! – Chương 23	43
24. ! – Chương 24	46
25. ! – Chương 25	49
26. ! – Chương 26	53
27. ! – Chương 27	56
28. ! – Chương 28	58
29. ! – Chương 29	61
30. ! – Chương 30	64
31. ! – Chương 31	69
32. ! – Chương 32	73
33. ! – Chương 33	77
34. ! – Chương 34	80
35. ! – Chương 35	84
36. ! – Chương 36	88
37. ! – Chương 37	92
38. ! – Chương 38	96
39. ! – Chương 39	101
40. ! – Chương 40	105
41. ! – Chương 41	110

42. ! – Chương 42	115
43. ! – Chương 43	118
44. ! – Chương 44	123
45. ! – Chương 45	129
46. ! – Chương 46	137
47. ! – Chương 47	143
48. ! – Chương 48	148
49. ! – Chương 49	154
50. ! – Chương 50	161
51. Ngoại Truyện: Cầu Hôn	170

Nhóc hầy đợi anh

Giới thiệu

Trường trung học Trung Văn là một trong những trường cấp 3 trọng điểm của thành phố A. Hôm nay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-hay-doi-anh>

1. ! – Chương 1

Trường trung học Trung Văn là một trong những trường cấp 3 trọng điểm của thành phố A. Hôm nay là ngày hội của các nhà giáo và cũng là ngày trường Trung Văn chọn làm ngày kỷ niệm 30 năm thành lập trường.

Khung cảnh ngôi trường hôm nay thật đông vui, náo nhiệt hơn hẳn mọi năm. Có lẽ là ngày kỷ niệm tròn 30 năm nên những thế hệ cựu học sinh đi trước không muốn bỏ lỡ để tụ hội.

Trên sân trường được trang hoàng rực rỡ bằng cờ và hoa. Rất nhiều lẵng hoa chúc mừng được xếp thẳng hàng ở hai bên bậc sân khấu. Đám học sinh nam đồng phục áo trắng quần đen chỉnh tề, đám học sinh nữ thướt tha trong tà áo dài trắng tinh khôi. Các lớp được ngồi ngay ngắn quy củ theo hàng lối, màu áo như những cánh bướm dập dờn trắng sân trường.

Những tốp cựu học sinh đang tụ họp thành từng nhóm hàn huyên. Có già, có trẻ nhưng ai nấy trên mặt đều lộ nét hân hoan. Những người già dường như muốn như được là đám học sinh áo trắng kia quay lại thướt tha sách. Đám học sinh non trẻ kia lại ước ao bao giờ mình lại được như bọn họ không còn phải đeo đám sách vở đứng đó thật oai nghiêm trường thành.

Triệu Khôi Nguyên cũng là một học sinh của ngôi trường này cách đây 6 năm trước. Nhìn nét mặt của đám thanh niên mới lớn anh lại hồi tưởng đến những tháng ngày năm ấy. Khóa năm đó anh và Trần Vũ Thanh là một cặp bài trùng nổi tiếng khắp trường, hai tên làm mưa làm gió, gây đủ trò tai quái nhưng vẫn được thầy cô cưng chiều và bạn bè vị nể vì thành tích học tập xuất sắc của mình. Nhớ ngày nào hai tên nhóc còn vẽ ra viễn cảnh mai này trở thành nhà Toán học nổi tiếng có được giải Noben. Hiện tại thì cuộc sống

đã rẽ sự nghiệp của họ sang hai hướng khác nhau. Anh vẫn tiếp tục con đường học vấn, sang năm anh tiếp tục sang Mỹ học MBA. còn tên Vũ Thanh kia lại học sư phạm, bây giờ lại được quay lại đây giảng dạy trên chính ngôi trường này.

Tiếng trống nổi lên dường như cắt đứt dòng hồi tưởng của anh và mọi người, tiếng trống như thúc dục lôi kéo tất cả quay lại sân chính. Các cựu học sinh được bố trí ghế ngồi xung quanh vây lấy đám học sinh áo trắng ở giữa.

Là buổi lễ lớn nên ban giám hiệu nhà trường đã tổ chức hết hoành tráng với nhiều tiết mục văn nghệ đặc sắc. Riêng màn phát biểu khá dài của thầy hiệu trưởng khiến cho đám học sinh có vẻ chán ngán, có đứa muốn ngủ gật. Đến khi thầy hiệu trưởng chuyển bài diễn văn ột cựu học sinh xuất sắc và bây giờ lại về đây làm công tác giảng dạy thì sân trường bỗng lao xao hẳn lên.

Vũ Thanh bước lên phát biểu khiến cho đám học sinh nổi lên tiếng hò hoét, huýt sáo ầm ĩ. Chúng phấn khích khi biết khi thầy giáo dạy Vật lý đẹp trai trẻ tuổi kia lại là đàn anh của chúng. Đám nữ sinh bày tỏ ánh mắt ngưỡng mộ với người đứng trên khán đài kia một cách lộ liễu.

Màn phát biểu nào chẳng như nhau nhưng có khác là người đang diễn thuyết kia lại quá đẹp trai và hấp dẫn. Cho dù bài phát biểu có buồn tẻ đến đâu thì đám nữ sinh kia cũng nuốt lấy từng lời. Nhìn thấy nhiệt huyết của lũ trẻ mà lớp cựu học sinh lớn tuổi cảm thấy tiếc nuối cho thời thanh xuân đã qua.

Kết thúc buổi lễ kỷ niệm, đám học sinh tản mát rất nhanh, chỉ còn lại từng tốp cựu học sinh còn lưu luyến chưa rời. Lớp của Khôi Nguyên tam muộn nhất vì họ còn giúp Vũ Thanh dọn dẹp sân khấu. Mọi người quyết định dọn xong kéo nhau đi nhậu vì lâu lắm rồi mọi người không tụ họp đông như vậy.

Lớp khá đông nên để thuận tiện mọi người đều gửi xe lại trường và kéo đến một nhà hàng gần đó. Đã là buổi trưa nên ai đầy đều cảm thấy đói. Thức ăn được mang lên nhanh chóng và tiếng chạm cốc vang lên càn cạch.

Vũ Thanh và Khôi Nguyên từ lúc đi học đến giờ vẫn luôn gắn bó, tình bạn của hai tên này khiến nhiều người ngưỡng mộ. Hai tên này rất được các bạn nữ ưu ái, có nhiều cô nàng cùng lớp đến giờ vẫn thầm thương trộm nhớ. Tình cảm năm xưa đã không thể tiến tới nên bây giờ các cô cũng chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa.

Trong căn phòng đông người, mùi bia rượu, mùi thuốc lá lẫn lộn khiến cho Khôi Nguyên cảm thấy thiếu khí. Sẵn việc giải quyết cái bụng đang tức anh ách, anh chuẩn ra ngoài hít chút không khí. Tấp nước lên mặt cho bớt nóng, anh ghé sát cửa sổ châm điếu thuốc, làn gió mát từ ngoài thổi vào khiến anh dễ chịu, anh đưa đôi mắt mông lung theo làn khói thuốc.

2. ! – Chương 2

Trần Hiểu Hân thay bộ áo dài trắng bằng bộ đồng phục thường ngày, cảm giác của cô thấy dễ chịu hẳn. Tháng này lớp cô đến phiên nhận nhiệm vụ trực vệ sinh, nên cả lớp phải ở lại thu dọn sân trường. Mặc dù đã là tháng 11, không khí đã mát mẻ hơn nhiều, nhưng bộ áo dài bằng lụa thật không thoải mái để làm cái công việc này. Lớp cô bị về muộn nhất, đưa nào cũng cảm thấy mệt và kêu than đói. Chúng vội vàng lấy xe kéo nhau về thật nhanh.

Thả mái tóc bị buộc chặt quá lâu, Hiểu Hân cuốc bộ ra trạm xe bus. Đang thả hồn theo điệu nhạc, bỗng nhiên cô bị ai đó đẩy mạnh vào tường, xương bả vai bị đập mạnh khiến cô đau đớn. Cô hướng ánh mắt sắc như dao vào kẻ đứng trước mặt. Ba đứa con gái đang vây lấy cô, đang để nhạc cỡ lớn nên chúng nói gì cô nghe không rõ. Nói bốt một bên tai nghe, cô hướng ánh mắt như hỏi ngược lại chúng.

Đứa con gái tóc tém nhìn biểu hiện của cô ra chiều bất mãn, nhưng cũng cố gắng hỏi lại: “Mày là Hiểu Hân lớp 11A5?”

“Đã có chủ đích sao còn hỏi?” Cô lạnh lùng đáp trả, không một tia sợ hãi.

“Thái độ gì vậy?” Đứa con gái tóc tém nổi cáu nhao lên, nhưng đã bị đứa bạn bên cạnh ngăn lại. Hành động đó cũng không làm ánh mắt của cô suy chuyển chút nào.

Đứa con gái tóc dài, nét mặt nhu hòa nhất dịu giọng nói : “Chị học lớp 12A3, chị muốn biết em có quan hệ gì với Vũ Phong, anh ấy là bạn trai của chị!”

Hóa ra là vụ dẫn mặt ghen tuông sao, cô nhếch môi cười nhạt: “Bạn trai của chị liên quan đến tôi sao?”

Đứa con gái kia vẫn dịu giọng nói: “Chị chỉ muốn nói cho em biết, bọn chị đã yêu nhau 2 năm rồi, em đừng xen vào phá hoại tình cảm của bọn chị có được không?”

Cô vẫn nhếch môi cười lạnh, không buồn trả lời, tình cảm của họ tan hay hợp là việc cô có thể quản được sao, vô lý hết sức.

Đứa con gái tóc tém muốn bực thay cho bạn giống lên : ” Sao phải nói nhẹ nhàng với nó, nói thẳng ra mà có ý đồ gì với Vũ Phong thì đừng có trách bọn tao không nói trước”.

Hiếu Hân tiếp tục đeo tai nghe lên không thèm quan tâm. Đứa con gái tóc tém bị thái độ này của cô chọc tức rít lên : “Con này hôm nay ngứa da đây mà, thái độ của mày láo nhỉ, hôm nay không ày ăn đập mày chưa tổn đâu!”

Hai đứa bạn đi cùng cũng dường như muốn cho Hiếu Hân bị đánh cũng không thèm ngăn chở đứa bạn. Khi đứa con gái đó lao lên, chưa kịp chạm vào người Hiếu Hân đã bị một quả bóng từ đâu đập trúng mặt. Hai đứa bạn nhìn theo hướng bóng kinh hoàng, đứa con gái tóc tém sau một hồi bị choáng gào lên chửi rủa : “Mẹ nó! mày không có mắt hả?”

Sau khi nhìn rõ đối tượng chửi rủa là ai, cô ta kinh hoàng cứng họng : “Vũ..Phong..”

“Bóng nó không có mắt đâu, mày có mắt sao không biết đường tránh”. Ánh mắt người con trai Vũ Phong chiếu về phía chúng giận giữ.

Đứa con gái tóc dài hướng Vũ Phong, trong mắt ngấn lệ.

Vũ Phong vẫn lạnh lùng: “Còn không mau rút! muốn tập né bóng hả?”

Ba đứa con gái kéo nhau biến thật nhanh, trước khi đi vẫn kịp chiếu tia nhìn giận giữ về phía Hiếu Hân. Trên mặt Hiếu Hân không phát lấy một biểu cảm nào, xoay lưng lại đi tiếp như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Vũ Phong bước nhanh đến giữ lấy cánh tay Hiếu Hân: “Em không sao chứ? chúng có làm em đau không?”

Hiếu Hân kéo cánh tay lại, vẫn tiếp tục đi , về mặt bình thản không nhìn đối phương lấy một cái.

” Đây, em đứng lại đó!” Vũ Phong cao giọng quát nhưng sau đó xuống giọng ngay tức thì: ” Anh vừa cứu em đấy, chẳng nhẽ em không cảm ơn anh sao?”

Hiếu Hân vẫn bước tiếp, Vũ Phong đuổi lên chắn trước mặt, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô cũng nhìn lại không chớp mắt lấy một cái.

“Anh nên tránh xa tôi ít nhất 100 mét là tôi muốn cảm ơn anh lắm rồi”. Cô lạnh lùng nói.

“Em ghét anh lắm sao?” Vũ Phong đau khổ hỏi.

Nhưng đáp lại anh là dáng hình của cô đang bước tiếp.

3. ! – Chương 3

Đang giờ cao điểm, dòng xe lưu thông trên đường rất đông, nhìn dòng xe chuyển động từng chút một khiến cho Triệu Khôi Nguyên cảm thấy trong lòng có chút bực bội. Mấy năm nay du học ở nước ngoài, anh đã quen lái xe trên những con đường rộng với hàng chục làn xe. Khi về nước anh thường thích lái xe máy cho thuận tiện và phù hợp đường xá tại quê nhà, với điều kiện ở đây đi đâu cũng phải lo tìm bãi đỗ xe nên anh chẳng muốn sử dụng đến ô tô một chút nào.

Cũng chỉ tại tên bạn thân của anh không bị ngã chắc cổ chân thì anh đã không mất công lái ô tô đưa hán đi làm. Chiếc xe máy Ducati cũng thật bất tiện cho tên kia leo lên leo xuống, nên mấy hôm nay anh phải miễn cưỡng kìm lòng xa con ngựa chiến của mình.

Trong xe, Trần Vũ Thanh khoái trá nhìn vẻ mặt cau có của Khôi Nguyên, anh buông giọng cợt nhả: " Ai da! nhờ phúc của cái chân mà mình mới được hưởng cái thứ cao cấp xa xỉ này, ngày ngày có xe đẹp đưa đón thế này không biết mấy cô chân dài quanh cậu có ghen với mình không đây!"

"Cậu có tin tôi ném cậu vào xe taxi không!". Khôi Nguyên cất giọng lạnh lùng.

"Này cậu độc ác vừa thôi! ai bảo cậu hôm đó ép tôi uống ly nữa làm chi để đến nỗi tôi không nhìn nổi đường mà mang họa". Vũ Thanh than vãn trách móc.

"Cậu đã bao lâu rồi không uống mà bây giờ tẩu lượng lại kém vậy chứ?"

"Làm thầy giáo như tôi mà có thời gian vui vẻ đi uống rượu như cậu sao, tôi phải giữ lương tâm sạch cho bọn trẻ noi theo chứ. Lũ học trò mà biết tôi uống đến nỗi té chặc chân, thì mặt mũi đâu mà nhìn chúng!". Vũ Thanh thở dài nghĩ lại hôm đó mà xấu hổ khi nói dối lũ học trò là mình ngã xe.

"Từ khi nào cậu trở thành giáo viên gương mẫu vậy, Vũ Thanh mà tôi biết ngày xưa đã cải tà quy chính rồi sao?". Khôi Nguyên dùng giọng châm chọc đối Vũ Thanh.

"Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Nguyên tắc của tôi vẫn vậy mà!" Vũ Thanh cười lớn đáp lại.

Xe vẫn lăn bánh đều trên đường, bỗng một thân ảnh quen thuộc đang chạy bộ trên vỉa hè phía trước thu hút tầm mắt Vũ Thanh.

"Nguyên, chạy lại sát vỉa hè đi!" Vũ Thanh một tay khều vai Khôi Nguyên, một tay ấn cửa kính xe hạ xuống.

"Hiểu Hân!". Vũ Thanh gọi to, cô bé chạy trên đường bỗng dừng bước chạy hướng tiếng gọi quay lại.

"Em chào thầy!" Cô hơi cúi đầu chào người đang gọi mình.

Nhìn dáng vẻ chạy của cô bé Vũ Thanh đoán cô bé bị nhỡ xe bus nên đang phải chạy đến trường. Khuôn mặt hơi nhúm hồng của cô bé khiến anh động lòng.

"Lên xe đi! thầy cho đi nhờ sắp muộn học rồi".

Hiểu Hân cắn nhẹ vành môi, mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay, trong lòng do dự hồi lâu. Hôm nay không phải tiết đầu có kiểm tra thì nhất quyết cô không bao giờ muốn đi nhờ. Nghĩ đến bài kiểm tra nên có bé đành miễn cưỡng lên xe. Lòng thầm nghĩ không biết có đứa nào học cùng trường nhìn thấy cô lên chiếc xe xa xỉ này không?. Không khéo lại bị rước một đồng phiền phức vào mình.

Lên xe Vũ Thanh giới thiệu nhanh về bạn của mình cho cô bé. "Đây là bạn của thầy tên là Khôi Nguyên".

"Cháu chào chú!" Hiểu Hân gật đầu lễ phép chào.

Chưa kịp để Vũ Thanh giới thiệu mình cho người tên Khôi Nguyên đó, Hiểu Hân đeo lại tai nghe lên nói: " Không làm phiền chú và thầy, hai người cứ tự nhiên". Nói xong cô bé đem tầm mắt hướng ra cửa xe ngắm đường.

Vũ Thanh nhìn biểu hiện của cô bé lắc đầu thầm cười. Đã làm giáo viên của cô bé năm nay là năm thứ hai rồi, anh không lạ gì tính cô bé, thực sự rất khép mình. Khép mình với tất cả mọi người, ở lớp cũng chưa từng thấy cô bé thân mật với ai, ánh mắt luôn nhìn người khác thẳng băng lạnh lùng. Chưa bao giờ anh thấy cô bé cười, không hiểu cô bé đã gặp phải những chuyện gì mà có tâm lý như vậy.

Là chủ nhiệm nên anh cũng biết qua gia cảnh học sinh qua hồ sơ của trường, với hoàn cảnh của cô bé, nếu là những đứa trẻ khác thì một là chúng quấy phá nghịch ngợm để gây sự chú ý tới bố mẹ, hai là lấy bạn bè làm chỗ dựa cho nhưng điều chúng cảm thấy thất vọng. Với Hiểu Hân thì cô bé lại khép mình hết mức, cô bé muốn mọi người quên đi sự tồn tại của mình, chỉ chú tâm vào học. Nhưng thành tích học của cô bé thì ở mức khá. Anh biết cô bé tư chất thông minh, nhưng vì lý do nào đó cô bé luôn kìm lại ở mức này.

Khôi Nguyên liếc nhìn cô bé ngồi phía sau qua gương chiếu hậu. Anh không ngờ cô bé này lại có biểu cảm thú vị vậy. Lần trước anh nhìn thấy cô bé bị lũ bạn bao vây, rồi có một chàng trai rất bảnh giải cứu, ánh mắt cô bé dừng đọng không một gợn sóng. Anh đã rất ấn tượng với đôi mắt ấy, cô bé có đôi mắt dài rất

đẹp, hàng mi dày đen khiến đôi mắt càng sắc hơn. Hôm nay với cả thầy giáo của mình mà cô bé cũng dùng ánh mắt như vậy để đối đãi, chẳng qua thái độ có lẽ phép hơn thôi.

“Chú à! Chú cho xe dừng lại ở đây được không?” . Hiểu Hân nhìn thẳng vào gương chiếu hậu đang trước chiếu vào Khôi Nguyên.

Anh lập tức cho xe rẽ vào vỉa hè, anh biết còn phải 1 phố nữa mới tới trường. Nhưng anh đoán được ý cô bé không muốn bị chú ý nên quyết định đi bộ từ đây.

“Cảm ơn chú và thầy đã cho đi nhờ! Em xin phép đi trước”. Cô bé cúi đầu nhanh chóng rời khỏi xe, chân đảo bước nhanh về phía trước.

“Chúng ta đi uống coffee đi! Hôm nay tôi dạy từ tiết 2 cơ, còn nhiều thời gian”. Câu nói này của Vũ Thanh khiến Khôi Nguyên bốc hỏa.

“Câu diên à! sao không nói trước. Mất công tôi dậy sớm vội đưa câu đi cho kịp giờ”

”Dậy sớm cũng là một cách để rèn luyện thân thể”. Vũ Thanh không thèm nhìn vào vẻ mặt tức giận của tên bạn cười đáp.

Bóng chiếc xe thể thao đỏ lao nhanh, rú ga ầm trên đường như đồng tình với nỗi tức giận của chủ nhân. Kể bên cạnh bám chặt tay vịn phía trên run lên than thầm: “Chọc nhâm ồ rồi!”

4. ! – Chương 4

Tiếng trống gõ dài vang vọng báo hiệu tiết cuối cùng cũng kết thúc, đám học trò nhao nhao như ong vỡ tổ. Mọi tiếng động cùng giọng nói nhí nhéo của đám học trò kéo nhau về khác hẳn với sự tĩnh lặng đến mức nghe rõ từng tiếng rít của phấn cọ trên bảng cách đây vài phút. Vũ Thanh thu gọn giáo án, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về cuối lớp, nơi cô học trò nhỏ Hiểu Hân đang xếp đồ vào ba lô. Cô bé vẫn tĩnh lặng như nước, tuy không hẳn tách biệt hẳn với bạn bè, nhưng cô bé chỉ ngoại giao thông thường theo kiểu, bạn hỏi tôi trả lời, bạn cần tôi sẽ giúp. Thái độ không lạnh nhạt cũng chẳng thân thiết của cô bé khiến các bạn cùng lớp cũng tự phải giữ khoảng cách không dám đùa cợt vui vẻ quá trớn với cô.

Gần như cả lớp đã ra về hết, Hiểu Hân mới khoác ba lô đi ra, đi ngang qua bụi giăng thấy thầy giáo vẫn còn chưa về, Hiểu Hân cúi đầu chào rồi bước về phía cửa. Tiếng nói của thầy giáo trẻ vang lên chặn bước chân của Hiểu Hân.

“Hiểu Hân dừng về vội, thầy có chuyện muốn bàn với em.”

Hiểu Hân dừng lại, quay người đối diện với thầy. Vũ Thanh chăm chú nhìn Hiểu Hân, anh lắc đầu cười thầm, cô bé này thật là...Bình thường nếu là học sinh khác sẽ có biểu hiện ngạc nhiên khi bị thầy giáo gọi lại hoặc là hơi lo lắng vì tại sao thầy lại gọi mình, nhưng Hiểu Hân thì lại không có biểu hiện gì cả.

“Thầy muốn đề cử em và bạn Mai Phương lớp 11A1 làm trợ lý cho đội bóng rổ của trường. Năm nay cần hai trợ lý khối 11 để tiếp quản cho đội trợ lý lớp 12, em biết đây cuối cấp nên các chị ấy khá bận.” Nói xong Vũ Thanh mang vẻ mặt mong đợi nhìn Hiểu Hân.

“Em có thời gian để suy nghĩ về đề nghị của thầy không? Hay thầy muốn em trả lời luôn.” Hiểu Hân mặt không suy chuyển thẳng thắn hỏi.

Vũ Thanh xua tay nói: “Không cần trả lời nay, em cứ từ từ suy nghĩ, hai ngày nữa trả lời thầy cũng được. Nhưng thầy rất hy vọng em có thể tham gia, thầy tin tưởng em là người chu đáo cẩn thận và có trách nhiệm nên mới đề cử em.”

Thật ra Vũ Thanh rất sợ cô bé trả lời ngay là không muốn tham gia, thôi thì cứ để hai ngày cho cô bé suy nghĩ thêm, biết đâu cô bé sẽ nhận lời.

“Vâng, hai ngày nữa em sẽ trả lời thầy. Chào thầy em về trước” Một lần nữa Hiểu Hân lại hơi cúi người chào rồi xoay lưng đi ra khỏi cửa lớp.

Vẫn thói quen cũ, Hiểu Hân lôi chiếc mp3 ra, cắm tai nghe rồi mở nhạc hết cỡ. Hiểu Hân bước nhanh ra khỏi cổng trường, mặc dù mắt không thèm liếc nhưng Hiểu Hân vẫn thấy cái đuôi Vũ Phong đang đứng đợi ngoài cổng trường. Giả vờ điều chỉnh cái mp3 để không nhìn thấy Vũ Phong và Hiểu Hân cũng muốn ra hiệu ngầm với hắn rằng cô đang nghe nhạc nên hắn có gọi cũng vô ích.

Vũ Phong vốn là một đàn anh có tiếng trong trường, mới về mặt đẹp trai, khuôn mặt có chút bướng bỉnh hoang dã, lại cầm đầu một nhóm bắt hãm trong trường. Tuy thành tích học tập bình thường nhưng khả năng thể thao rất tốt nên các cô gái rất mê Vũ Phong, còn lũ con trai lại nể sợ hắn.

Cái đuôi ấy xuất hiện từ khi nào thì Hiểu Hân cũng không nhớ, chỉ nhớ được rằng từ ngày có hắn thì Hiểu Hân đã bị một số ánh mắt nhìn chỉ chỗ, lại còn bị hỏi thăm vô cớ nữa. Hiểu Hân vốn thích sống tĩnh lặng trong thế giới của mình, nay lại bị khuấy lên khiến cho Hiểu Hân vô cùng chán ghét hắn. Bạn cùng lớp cũng bàn tán, nhưng không dám hỏi trực tiếp Hiểu Hân, chỉ tùm lại tự hỏi nhau: “Sao anh Vũ Phong lại thích Hiểu Hân nhỉ, bạn ấy đâu có nổi bật bằng chị Lệ Chi?” Có đứa lại nói: “Hình như do Hiểu Hân nên anh Phong mới chia tay chị Lệ Chi đấy!”

Rất nhiều chuyện suy diễn giữa Hiểu Hân và Vũ Phong, Hiểu Hân cũng nghe loáng thoáng nhưng cũng không muốn lưu tâm, mọi người nghĩ sao thì kệ đi, nếu như phản ứng lại thì chẳng khác nào như khi diễn trò vậy.

Hiểu Hân lên xe bus, Vũ Phong chỉ đứng tại bến nhìn Hiểu Hân đến khi xe chạy rồi hắn mới quay đầu đi. Có lẽ do vụ Lệ Chi chặn đường Hiểu Hân từ tháng trước nên từ khi đó hắn đi theo bảo vệ cho đến khi cô an toàn trên xe mới thôi.

__oOo__

Đẩy cách cửa màu xanh nặng nề, Hiểu Hân tiến vào trong sân của căn bán biệt thự. Trong sân một người phụ nữ ngoài lục tuần, mặc một bộ bà ba bằng lụa thêu sang trọng đang cầm bình tưới ấy chậu lan hồ điệp. Hiểu Hân lễ phép chào:

“Con chào bà nội!”

Bà ngược mắt lên nhìn, sau đó lại chú tâm với mấy cây hoa. Với thái độ đó của bà, Hiểu Hân đã quá quen. Biết bà không quan tâm đến sự hiện diện của mình nhưng lễ nghi thì vẫn là lễ nghi, gặp người lớn phải chào đó là bổn phận nên Hiểu Hân vẫn lễ phép đi chào về hỏi.

Trong nhà tiếng trẻ con đang bi bô nói cười, thấy Hiểu Hân đứng ở cửa phòng khách, đứa trẻ chạy ra kêu: “Chị Hân về!”

Nhưng đứa trẻ chưa kịp chạy tới đã bị vòng tay của mẹ ôm lại. “Chị Hân vừa đi học về bẩn lắm, có rất nhiều vi khuẩn, con nhớ bác sĩ nói gì không?” Đứa trẻ phụng phịu nhìn mẹ rồi lại nhìn Hiểu Hân.

“Con chào ba, chào dì” Hiểu Hân chào hỏi nhanh rồi đi lên phòng cũng không kịp nhìn xem người mình vừa chào là ba có dời mắt khỏi tờ báo nhìn đến cô hay không.

Đóng sập cánh cửa phòng, Hiểu Hân vứt ba lô ra rồi nằm vật ra giường. Nhắm mắt lại trong lúc này đây Hiểu Hân chỉ muốn nghĩ đến cánh cổng trường đại học, rồi ký túc xá. Hiểu Hân chỉ mong cho thời gian trôi qua mau để cô có thể đến được nơi đó. Trong ngôi nhà này cô luôn có cảm giác là người thừa thãi. Hiểu Hân cũng không cảm thấy buồn khi họ coi cô là người thừa, cảm giác buồn ư! Nó đã chết từ cách đây 7 năm rồi. Từ cái ngày Hiểu Hân biết được bố mẹ ly dị, nhưng sự chia tay của họ lại mang đến sự tổn thương lớn cho cô bé mới 10 tuổi.

Khi còn bé, Hiểu Hân thấy trong mắt mẹ luôn có gì đó u buồn, mẹ rất ít cười. Đặc biệt Hiểu Hân chưa bao giờ thấy mẹ cười với cha. Bà nội thì không ưa mẹ nên hay tìm cớ gây chuyện nhiều khi còn xui cha đánh mẹ. Cha Hiểu Hân bình thường rất chiều mẹ, nhưng mỗi khi uống rượu vào thì lại lôi chuyện cũ ra chửi mẹ cô. Rồi một ngày mẹ Hiểu Hân bỏ đi và để lại một lá đơn ly hôn. Trong cơn say rượu của cha cô biết người đàn ông mà mẹ yêu đã trở lại, và bà đã bỏ đi theo ông. Hiểu Hân lúc đó rất hận mẹ, vì mẹ đã phản bội lại hai cha con. Nhưng khi bà quay trở lại thuyết phục cha ký đơn ly hôn thì Hiểu Hân mới biết, năm xưa do cha theo đuổi mẹ, nhưng bà lại yêu người khác. Trong lúc rượu say đã cường bức bà khiến cho bà mang

thai, rồi ép bà lấy ông. Bây giờ người đàn ông đó đã trở lại, vẫn yêu bà như xưa và chấp nhận mọi quá khứ của bà, bà muốn cha cô buông tha, bà muốn đến với người đàn ông đó.

Trong lúc hai người tranh cãi, họ đâu có biết đứa trẻ 10 tuổi kia đang đứng sau cánh cửa bịt miệng khóc. Hiểu Hân đã biết vì sao mẹ không cười, đó là do mẹ không hạnh phúc. Mọi đứa trẻ đều là sự kết tinh của tình yêu của cha mẹ chúng, còn cô là đứa trẻ được sinh ra trong sự chiếm đoạt của cha, là cốt nhục không mong muốn của mẹ. Vì cô mà bà cảm thấy có lỗi với người đàn ông ấy, miễn cưỡng lấy cha cũng chỉ vì cô mà thôi. Sau khi ly hôn đi, cha Hiểu Hân suốt ngày chìm vào rượu. Bà nội cứ nhìn thấy cô là nhieéc móc: “Mẹ nào con nấy, nhìn thấy mặt giống nhau là thấy ghét rồi”.

Mãi đến 3 năm sau, cha Hiểu Hân mới tái giá với người khác. Khi ông tái giá, Hiểu Hân cũng cảm thấy mừng cho ông vì ông có thể quên mẹ cô mà có hạnh phúc khác. Rồi khi bé Quân ra đời đã mang lại niềm vui cho bà nội và cha Hiểu Hân. Mọi thứ đều tập trung xoay quanh đứa bé nên Hiểu Hân bỗng dưng thành kẻ thừa trong căn nhà hạnh phúc của họ.

Nghĩ lại điều đó Hiểu Hân cười nhạt, vốn dĩ cô chỉ là kẻ thừa thãi trong thế gian này thôi.

5. ! – Chương 5

“Chát”

Tiếng bóng chạm mặt sàn gỗ vang lên, cùng tiếng bước chân chạy. Quả bóng sau khi tiếp đất, nảy mấy cái rồi lăn nhẹ ra khỏi sân.

Vũ Thanh tiếp được quả bóng đang lăn về phía mình, anh nâng quả bóng lên rồi làm động tác ném. Một đường bóng đẹp, quả bóng bay thành đường vòng cung rơi trúng vào rổ bóng.

“Ow...” Tiếng thán phục rồi tiếng tay vỗ vào nhau vang lên.

“Thầy tới rồi, hôm nay thầy tập luyện cùng chúng em đi.” Tiếng một nam sinh trong đội bóng vang lên.

Vũ Thanh gãi gãi cái tai, rồi nhìn xuống chân mình cười nói: “Xin lỗi nhé! Chân tôi vẫn chưa bình phục hẳn.”

Mặc dù đã tháo băng, nhưng Vũ Thanh vẫn bị yêu cầu hạn chế hoạt động, điều này khiến cho đám nhóc cảm thấy hơi chán. Bọn nhóc rất khoái vị thầy giáo trẻ này, là một giáo viên nhiệt tình có chuyên môn hơn nữa lại rất cừ khôi trong bóng rổ. Từ ngày có thầy hướng dẫn kỹ thuật, trình độ của đội đã tiến bộ rất nhiều.

“Mọi người chú ý tập trung lại đây một chút nào!” Vũ Thanh vỗ tay, lớn giọng gọi đám học sinh tập trung lại gần.

“Các em, đây là Mai Phương và Hiểu Hân. Từ hôm nay hai bạn sẽ là trợ lý mới của đội bóng.” Vừa nói Vũ Thanh vừa bước sang bên cạnh để lộ ra hai cô gái đang đứng phía sau.

“Hoét...” Tiếng huýt sáo của vài nam sinh kích động vang lên.

“Ow... thầy tuyển đâu được hai trợ lý xinh như vậy chứ!” Một nam sinh tiến lại gần hai cô gái, dõ giọng bông đùa.

Thấy hành vi lỗ mãng của nam sinh đó, Mai Phương thụt lùi lại phía sau Hiểu Hân. Hiểu Hân thì vẫn khoanh tay đứng nhìn xem cậu ta định làm gì.

Chưa kịp tiến đến, đã bị thầy giáo Vũ Thanh đưa tay chặn lại.

“Các cậu đừng có mà dọa các bạn ấy thế chứ, mai mà các bạn ấy chạy hết tôi cho các cậu tự dọn hết đấy. Nào! Tiếp tục luyện tập đi.”

Đám nam sinh quay lại sân bắt đầu luyện tập, Vũ Thanh quay lại đưa Mai Phương cùng Hiểu Hân đi tham quan thêm và hướng dẫn công việc.

“Công việc không có gì nặng nhọc cả, đầu tuần các em viết lịch tập luyện lên bảng. Hàng ngày thì điểm danh quân số luyện tập, chuẩn bị nước và khăn cho các bạn ấy. Việc vệ sinh sàn tập thì tất cả các thành viên của đội bóng phải làm, các em cùng làm và phân lịch theo tuần cho họ là được. À! Mà thỉnh thoảng các em còn làm trọng tài ghi nhớ điểm khi các bạn luyện tập đấy. Ok?”

“Ok!” Hai cô gái cùng đồng thanh đáp lại.

__oOo__

Hai cô gái khệ nệ bê hai thùng nước vào sân, để thuận tiện cho công việc họ cũng có đồng phục thể thao riêng. Hiểu Hân thả thùng nước xuống sau đó gọi Mai Phương : “Bạn Mai Phương này, tí nữa cậu cùng tớ chuẩn bị mười cái ghế nhé!”

“Để làm gì?” Mai Phương hơi chau mày tò mò hỏi.

“Mà này cậu vừ gọi tớ là ‘bạn Mai Phương’ đấy hả? Cậu cứ gọi tớ là Phương thôi, nghe thế kia cứ xa cách sao ý?” Mai Phương cười rồi vỗ lên vai Hiểu Hân một cách thân thiện.

Hiểu Hân chỉ “Ừ” nhẹ trong họng như có như không.

Mười chiếc ghế được hai cô gái xếp thẳng hàng ngay ngắn hai bên rìa sân. Hiểu Hân vắt lên mỗi thành ghế một cái khăn sạch và để trên ghế một chai nước. Mai Phương cũng giúp Hiểu Hân một tay, trong lòng cũng mờ mờ hiểu đôi chút.

Một lát sau, tiếng huýt sáo của đám nam sinh bắt đầu tiến lại. Hàng loạt chiếc ba lô, cặp sách được vứt lại dưới chân Hiểu Hân và Mai Phương. Đám nam sinh nhanh chóng vào sân tập luyện, tiếng bước chân, tiếng bóng chạm sàn vang lên.

Hiểu Hân dường như không thêm chú ý đến diễn biến trận đấu, cô đeo tai nghe lên, và chú ý vào cuốn sách trên tay. Trong khi đó Mai Phương bên cạnh thì mắt dán chặt theo từng đường bóng, thỉnh thoảng vỗ tay, hô lên cổ vũ.

Một thành viên trong đội bóng tách ra chạy đến gần rìa sân vẫy tay ra hiệu. Mai Phương định đứng dậy nhưng lại bị Hiểu Hân dùng tay ấn vai, ngồi xuống. Mai Phương bối rối hết nhìn Hiểu Hân lại nhìn ra sân. Hiểu Hân vẫn không buông tay, nhưng mắt vẫn tập trung vào cuốn sách.

“Các cậu làm ăn cái kiểu gì đấy!” Tiếng của Quốc Trung, người đang ra hiệu cho Mai Phương vang lên bất mãn.

Sự tình diễn ra, khiến đội bóng dừng động tác chú ý đến họ.

Hiểu Hân ngược mắt, rồi từ từ đứng lên tiến lại gần Quốc Trung, ánh mắt nhìn cậu ta không chớp lấy một cái.

“Này cậu có nhìn thấy chỗ này có cái gì không?” Vừa nói, Hiểu Hân vừa chỉ về phía hàng ghế được xếp ngay ngắn.

“Vậy thì sao?” Quốc Trung nhìn về phía Hiểu Hân chỉ nhưng vẫn buông lời hỏi.

“Bốp, bốp...” Hiểu Hân vỗ tay hướng sự chú ý của mọi người.

“Mọi người chú ý nhé! Tôi chỉ nói một lần, ở đây có mười cái ghế có đánh số theo số áo của các cậu, trên đó đã phục vụ sẵn khăn sạch và nước. Mọi người ai khát cứ như vậy mà lấy, hết bọn tớ sẽ thay.”

Hai ngày trước, khi làm việc Hiểu Hân đã nghĩ ra cách làm này. Tuy biết thay đổi này sẽ làm ọi người sẽ có phản ứng ngược, nhưng Hiểu Hân vẫn muốn làm, cứ theo tình trạng cũ thì sẽ chết mệt, cứ phải chạy ra chạy vào, nước và khăn lẫn lộn, rất mất vệ sinh.

“Này, các cậu làm trợ lý cái kiểu gì thế? Chẳng có tí tinh thần phục vụ, cổ vũ cho anh em gì cả. Thỉnh thoảng có người đẹp đưa nước đưa khăn tận nơi, bọn tớ được cổ vũ tinh thần lắm đó.” Quốc Trung vừa nói vừa đưa mặt tiến sát về phía Hiểu Hân như muốn trêu chọc.

Hiểu Hân không phản ứng, cũng không tránh khỏi khuôn mặt đang ghé gần.

“Cái mà các cậu được cổ vũ tinh thần đó là những người ngồi phía trên đó.” Vừa nói, Hiểu Hân vừa đưa tay chỉ lên phía trên, nơi khán giả ngồi.

“Những người đó là khán giả, còn tôi chỉ là trợ lý, tôi không có nghĩa vụ của một khán giả.” Nói xong Hiểu Hân quay lưng về lại chỗ ngồi tiếp tục đọc sách, không thêm quan tâm đến phản ứng của đội bóng có bất mãn ra sao.

Mọi người sau cuộc cãi vã lại tiếp tục luyện tập, vài người bắt màn cổ tình tập một lúc lại chạy vào uống hết nước để Hiểu Hân phải đi thay, Hiểu Hân mặc kệ, cứ thay nước đều đặn.

Mai Phương thấy vậy giữ lấy tay Hiểu Hân nói.

“Này bọn nọ cổ tình làm khó cậu đấy, nhìn một tý đi.”

“Cậu đừng lo, cứ thử xem họ uống được đến bao nhiêu.”

Đúng như lời Hiểu Hân nói, uống nhiều nước quá cũng chẳng phải là tốt, tập chẳng bao nhiêu, cứ uống nước liên tục nên nhu cầu phải giải quyết càng nhiều. Một lát, đang đầu có người lại phải ngừng để đi nhà vệ sinh. Nghĩ đi nghĩ lại thiệt hơn, bọn con trai cũng rút kinh nghiệm không dám làm khó Hiểu Hân nữa. Sau vài ngày luyện tập, bọn chúng cũng thích nghi với kiểu mới này và phải công nhận cách này rất tiện lợi lại vệ sinh nữa.

6. ! – Chương 6

“A... Đại ca đã trở lại”

Tiếng bọn con trai hò hét khiến Mai Phương đang lui cui với mấy thùng nước phải ngoảnh mặt lại. Tiếp theo đến lượt cô bé kích động quay ra lay lay vai Hiểu Hân.

“Đó...đó là anh Vũ Phong.”

Hiểu Hân vốn không để ý, nhưng nghe thấy cái tên Vũ Phong khiến Hiểu Hân hơi chững lại, không phải chứ? Hiểu Hân đứng thẳng người quay lại để xác nhận.

Bốn mắt nhìn nhau, trên gương mặt Hiểu Hân không thể hiện ra một chút thái độ nào nhưng trong lòng thì thấy có chút phiền hà. Cái tên muốn tránh xa trong phạm vi 100m trở lên đang đứng ngay trước mặt. Ngay từ đầu, trước khi nhận lời làm quản lý đội bóng cô phải nhớ ra cái tên có thần kinh vận động cao này có khả năng ở đây nhất chứ.

Vũ Phong cười cười, tiến về phía Hiểu Hân sau đó thả chiếc ba lô xuống chỗ tập trung đồ của đội. Hân chìa bàn tay về phía Hiểu Hân.

“Anh là đội trưởng Vũ Phong, hậu cần của đội nhờ cả vào em.”

Hiểu Hân lờ cái bắt tay của Vũ Phong, quay người cúi xuống làm tiếp công việc. Thấy không khí quá dè, Mai Phương nhanh trí giờ tay nắm chặt bàn tay Vũ Phong.

“Bọn em là người mới, mong đội trưởng giúp đỡ.”

Đã quen với thái độ lạnh lùng của Hiểu Hân, Vũ Phong không hề thấy mất mặt hay ngại ngùng. Cơ hội được tiếp cận cô bé gần như vậy Vũ Phong tin mình sẽ làm cho cô bé bằng giá này ấm dần lên. Vũ Phong nhanh chóng vào sân tập, nện bóng chan chất trên sàn, rồi hăm dọa đồng đội.

“Anh mày cả tuần nay bị hại não bởi một đồng bài thi rồi. Chân tay đang rất ngứa đây, đứa nào không làm anh hết ngứa thì liệu hồn.”

Vũ Phong tập rất hăng hái nhiệt tình, thi triển hết cỡ những kỹ thuật cao, ném những đường bóng đẹp nhất. Anh muốn Hiểu Hân thấy được anh giỏi đến cỡ nào.

Phía ngoài sân, Mai Phương dõi mắt theo bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thỉnh thoảng vuốt xoa, vỗ tay cổ vũ. Nhìn sang bên cạnh Hiểu Hân vẫn cắm đầu vào đọc sách, Mai Phương lại lay Hiểu Hân hướng cô vào trận tập.

“Này! cậu coi đi, họ hôm nay tập hay quá. Đừng đọc sách nữa, ở đây ồn thế này mà cậu vẫn đọc được hả?”

Bị cô bạn làm phiền mấy lần, Hiểu Hân đành gấp sách lại sau đó lôi máy mp3 ra nhét vào tai

“Mình không thích xem, cậu cổ vũ còn ồn hơn cả họ đấy.”

Mai Phương bị Hiểu Hân làm cho chững hững, chuyện bát quái về Vũ Phong cô cũng biết qua qua. Muốn được chứng thực câu chuyện tình giữa hai người bọn họ, nhưng theo thái độ của Hiểu Hân cho thấy, Vũ Phong vạn người mê lại bị cậu ấy cho uống nước đá.

Sau trận tập, ai nấy mồ hôi nhễ nhại. Hiểu Hân và Mai Phương cũng đổ mồ hôi không kém để đi lau sạch cả sân bóng. Mặc dù rất mệt nhưng Vũ Phong vẫn tống khứ cả đội về trước để anh ở lại dọn cùng hai cô trợ lý. Vũ Phong cầm trời lau chiều này thì Hiểu Hân lại lau theo hướng ngược lại, muốn song song cùng cô bắt chuyện khó quá. Mấy lần kiếm chuyện gọi cô lại đều vô dụng, chiếc mp3 đáng chết kia hình như đang làm việc hết công suất trên tai cô.

Vũ Phong thật sự thấy rất ảm ức, biết tính Hiểu Hân, anh đều phải cố nhịn xuống. Anh không muốn cơ hội được gần nhau đến vậy lại khiến cô kiêu có bỏ khỏi đội.

__oOo__

Khi Hiểu Hân đến trạm xe buýt cũng 3h chiều. Mọi hôm công việc học thêm và tham gia vào đội bóng khiến cô ngày nào cũng phải đến hơn 5h chiều mới về đến nhà. Hôm nay biết học bị hoãn nên về sớm hơn thường lệ. Hiểu Hân không muốn về sớm chút nào liền quyết định đón xe ra ngoài bờ sông.

Nhà Hiểu Hân trước kia cũng khá gần con đê này, chiều nào cô cũng đạp xe ra đây ngồi vẽ tranh. Từ hồi cha cưới dì Mai đã bán nơi này đi, chuyển sang khu khác. Vì rất thích khung cảnh yên bình nơi đây nên Hiểu Hân vẫn thường bắt xe về đây mỗi khi cảm thấy buồn.

Đứng trên đê, hứng từng trận gió mang theo mùi sông nước thật tuyệt, mọi nỗi buồn Hiểu Hân đều gửi dòng sông mang đi hộ. Giữa dòng sông bãi bồi nổi lên một màu xanh ngát của những luống ngô dân quanh vùng trồng. Hiểu Hân rất thích sang đó chơi một lần nhưng vì sợ nước nên cô không dám ngồi trên chiếc thuyền bé tí để sang. Hơn 3h chiều, ánh nắng vẫn còn gắt và nóng, Hiểu Hân nhanh chân bước tìm bóng cây đa quen thuộc nơi cô vẫn ngồi ngắm lũ trẻ chần trâu chơi đùa.

Cây đa hôm nay đã bị ai đó treo lên dây thừng nối với một tấm ván, tạo thành một chiếc xích đu đơn giản. Hiểu Hân nhớ rõ tuần trước đến đây không hề có, cô ngồi lên tấm ván thử đu vài lần, cảm giác lơ lửng qua lại thật thích. Đu đến choáng váng đầu óc Hiểu Hân mới dừng lại lôi trong túi tập giấy vẽ và bút. Khi vẽ Hiểu Hân rất chuyên tâm, mọi thứ dường như bị bỏ lại. Khi tiếng trẻ con ý éo rất gần cô mới giật mình phát hiện. Ngẩng lên Hiểu Hân thấy rất nhiều em nhỏ, phía sau chúng có một người đàn ông đang nhìn về phía mình. Người đàn ông đó nhìn khá trẻ rất đẹp trai, có lẽ chưa đến 30. Anh ta mặc quần jean xanh, áo phông đen, phía ngoài khoác thêm sơmi kẻ sọc tay. Anh ta nhìn Hiểu Hân rồi nở nụ cười, nụ cười đó rất nhẹ như có như không, nhưng nó cũng khiến Hiểu Hân bối rối.

7. ! – Chương 7

Bọn trẻ con đang háo hức theo Khôi Nguyên xem cái bắt ngờ anh dành cho chúng. Khôi Nguyên đã hì hụi từ đầu giờ chiều, trèo lên cây đa để buộc cho chúng một chiếc xích đu. Điều Khôi Nguyên không ngờ tới người mở hàng cho chiếc xích đu của mình là một cô bé. Cô bé vẫn mặc nguyên đồng phục, mái tóc buộc cao lộ ra vầng trán thông minh. Trên tay đang cầm vở vẽ một cách chuyên tâm. Khi anh và lũ trẻ tới rất gần, cô bé mới giật mình phát hiện. Khi ánh mắt giao nhau, anh mới phát hiện ánh mắt của cô bé rất ám ảnh anh.

Hiểu Hân có chút giật mình khi bị nhiều đôi mắt hướng về mình như vậy, góc riêng tư yên bình nhất trong tâm hồn cô đang bị phơi bày khiến cô có cảm giác tức giận. Hiểu Hân nhanh chóng tụt khỏi xích đu, thu gọn tập giấy vẽ, túm lấy balô quay đầu rảo bước nhanh.

“Này cô nhóc! Em làm rơi đồ kìa.”

Hiếu Hân vốn là người cẩn thận, chẳng khi nào bỏ quên đồ. Có mấy lần Hiếu Hân bị một vài đứa con trai trêu đùa như vậy, nên bỏ ngoài tai đi thẳng.

“Hiếu Hân à, em làm rơi đồ thật đó.”

Bước chân của Hiếu Hân bỗng dừng lại, cô quay lại nhìn xem người này là ai mà lại biết tên cô. Khi quay lại Hiếu Hân thấy anh ta một tay rút túi quần, một tay đang tung hứng cục tẩy của cô. Hiếu Hân chau mày cố nhớ anh ta là ai, nhưng nhất thời chưa thể nào nhớ ra được.

Khôi Nguyên thấy biểu hiện chau mày suy nghĩ này liền tiến lại gần, giơ tay đưa cục tẩy về phía cô bé.

“Anh là bạn của thầy Vũ Thanh, lần trước đã cho em đi nhờ xe đó.”

Hiếu Hân chợt nhớ ra lần đó, nhưng thực sự lần đó chỉ nhìn thầy nửa khuôn mặt anh ta qua kính chiếu hậu đằng trước, nên không có ấn tượng. Hiếu Hân nhận lại cục tẩy, sau đó lễ phép cảm ơn.

“Cảm ơn chú!”

“Nhờ phúc của bạn anh, mà anh lên chức chú cơ đấy.” Khôi Nguyên lấy tay gãi nhẹ trán cười bất đắc dĩ.

“Chào chú! Cháu đi trước.” Hiếu Hân xoay người dứt khoát đi tiếp.

“Đây lần sau đừng có gọi anh là chú, anh là đàn anh của nhóc đấy, anh học trên em hai khóa.” Khôi Nguyên nói với theo, nhưng cô bé vẫn lạnh lùng đi thẳng.

__oOo__

Khôi Nguyên chơi cùng bọn trẻ ở ven đê một lúc thì ra về. Lúc trèo lên xe máy thì phía chân trời xa xa kia mây đen đang kéo đến báo hiệu sắp mưa to. Đi trên đường đê được một đoạn, anh phát hiện dưới đê phía trên có một bóng dáng quen thuộc. Cô bé có vẻ đang mãi vẽ nên không thấy sắp có cơn mưa. Anh dừng xe, bắc tay làm loa gọi.

“Đây cô nhóc, sắp mưa rồi đó, mau về thôi!”

Hiếu Hân đang tô những nét cuối, bỗng nghe thấy tiếng nhắc nhở vội nhìn lên bầu trời. Thấy cơn mưa sắp tới, Hiếu Hân vội vàng thu dọn rồi chạy thật nhanh. Từ triền đê này ra đến trạm xe buýt còn khá xa, Hiếu Hân không chắc mình có chạy kịp hay không, chỉ cố liều chạy thục mạng mà không thèm để ý tới người vừa nhắc mình.

Khôi Nguyên thấy cô bé sau khi ý thức được sắp có mưa, liền chạy liều mạng không thèm quay đầu lại. Anh phóng xe đuổi theo chặn cô bé lại.

“Lên xe đi, anh cho đi nhờ. Em chạy như vậy không kịp đâu.”

Hiếu Hân bỏ qua lời anh nói, định đi vòng qua xe anh chạy tiếp. Khôi Nguyên không vì sự bướng bỉnh của cô bé mà bỏ mặc. Anh bắt lấy cổ tay cô bé giữ lại.

“Đây em đừng có bướng nữa. Trời mưa to này thế nào cũng có sấm sét. Em chạy trên đồng không mông quạnh này thì có khác nào bảo sét ơ giáng xuống đầu tôi đi.”

Nghe thấy có sấm sét, Hiếu Hân như cứng người lại. Khôi Nguyên thấy vậy liền nói tiếp.

“Lên xe đi! Có phải lần đầu em đi nhờ xe anh đâu.”

Hiếu Hân suy nghĩ trong giây lát đành miễn cưỡng trèo lên xe của Khôi Nguyên.

“Chú cho cháu đi nhờ đến trạm xe thôi.” Hiếu Hân bất đắc dĩ nói.

Khôi Nguyên lấy chiếc mũ bảo hiểm duy nhất của mình đội cho Hiếu Hân.

“Ừ! Anh quên không mang theo áo mưa, em đi xe buýt là tốt hơn cả.” Nói xong Khôi Nguyên chợt nhớ ra điều gì đó lại tiếp tục gào lên.

“Đây, anh không phải là chú của em.”

Xe chạy như bay trên đoạn đường đê, dù có cố gắng đến đâu cũng bị cơn mưa đổ tới. Mưa rất to, khi chạy ra đường lớn thấy có bóng dáng nhà bên đường, Khôi Nguyên cho xe tấp vào mái hiên trú mưa.

Khi đến được mái hiên thì cả hai đều bị ướt sũng, Khôi Nguyên rũ rũ mái tóc cho ráo bớt nước. Anh thò tay vào túi quần lấy điện thoại ra, anh định gọi giúp cô bé một chiếc taxi cho cô bé về trước. Nào ngờ chiếc điện thoại đã tắt ngúm từ bao giờ, chiếc điện thoại cũng ướt chũng kém gì anh. Quay sang cô bé bên cạnh, thấy cô bé đang vắt đuôi tóc bị ướt, cả người cô bé cũng ướt sũng. Khuôn mặt bị nước mưa lạnh càng trở lên trắng hơn, đôi lập hăn mới đôi mắt có hàng mi dày đen rợp. Khôi Nguyên bị vẻ đẹp này thu hút, ánh mắt anh chiếu dần đến chiếc cổ cao, bờ vai thanh mảnh. Khi nhìn xuống tiếp, anh trượt bưng tỉnh, có gì đó trong cổ anh như muốn bật ra, khiến anh ho nhẹ mấy cái.

Hiếu Hân đứng nhìn màn mưa miên man, có chút lo lắng muốn được về nhà ngay lúc này. Bỗng nhiên Hiếu Hân giật mình vì có gì đó phủ lên vai mình. Lùi lại theo bản năng, khi định thần lại thì thấy chiếc áo sơmi của anh chàng bên cạnh đang được khoác lên người mình. Hiếu Hân nhanh chóng ý thức nhìn xuống người mình vì phát hiện ra điều bất ổn. Chiếc áo đồng phục trắng ướt sũng nước đang dán chặt vào cơ thể để lộ ra chiếc áo nhỏ bên trong. Hiếu Hân thấy tai mình như phát sốt, cô vội vàng sờ tay, cài chặt hàng cúc áo sơmi mà người đó cho cô mượn. Hiếu Hân cúi gằm không dám ngừng lên nhìn anh ta.

Hai con người đứng hai phía, không dám nhìn nhau dưới mái hiên mưa giăng đầy.

8. ! – Chương 8

Bến xe buýt lác đác vài người đứng đợi, Hiếu Hân ngồi đợi xe tầm mắt buồn chán ngược lên nhìn từng giọt nước mưa còn đọng lại trên mái giỗ xuống vũng nước trước mặt, tạo nên những vòng tròn nhỏ lan ra rồi biến mất. Những vòng tròn sóng nhỏ ấy như tâm trạng Hiếu Hân bây giờ, có gì đó đang gợn lên rồi nhanh chóng biến mất.

Tiếng xe kêu bíp bíp báo hiệu vào bến, Hiếu Hân theo dòng người nhanh chóng lên xe. Các bến đợi trên con đường ven ngoại thành này khá dài, phải vài km mới có một bến. Khi xe đến bến đợi tiếp theo thì xe lại có thêm vài hành khách nữa. Một người phụ nữ tầm 40 tuổi lên xe nhìn đảo đảo một hồi, sau đó cô ta tiến về chỗ Hiếu Hân và ngồi xuống. Hiếu Hân vốn không mấy quan tâm đến ai đang ngồi cạnh nhưng thấy cô ta đưa ình chiếc ô thì mới nhìn đến khó hiểu. Cô ta thấy Hiếu Hân ngáy ra nhìn, liền nói và chỉ tay hướng cửa sổ xe.

“Bạn cháu nhờ cô đưa cho cháu đó.”

Cửa xe bị những hạt nước đọng lại nên mờ mịt, Hiếu Hân gơ tay kéo cánh cửa ra nhìn xuống. Khôi Nguyên đang đứng trên bến đợi, hai tay đút túi quần nhìn cô cười.

“Cầm lấy đi, phòng trời mưa.”

Lúc đó Khôi Nguyên đã đi, khi anh ghé vào ven đường mua áo mưa thì thấy mấy chiếc ô này. Anh trả tiền mua thêm ô rồi phóng xe quay lại bến. Đến bến xe thì xe đã chuyển bánh, anh cho xe tăng tốc đuổi đến bến đợi sau chờ trước. Anh nhờ một chị cùng đợi xe mang lên giao lại ột cô bé mặc áo sơmi kẻ xanh. Khi nhìn thấy cô bé mở cửa xe nhìn về phía mình thì anh mới thấy an tâm.

Xe buýt tiếp tục lẩn bánh, đẩy hình ảnh của Khôi Nguyên trôi lại phía sau. Hiếu Hân quay lại đón chiếc ô vào trong tay. Người phụ nữ bên cạnh lại tiếp tục ca ngợi.

“Bạn trai cháu quan tâm quá nhỉ.”

Hiếu Hân lặng thinh không nói, nhưng trong lòng lại như có một vòng sóng nhỏ lan ra, có chút rung động có chút ấm áp.

oOo

Hiếu Hân rũ chiếc áo cho bay nước rồi dùng cặp phơi thẳng trên giầy. Hôm qua khi về đến cửa nhà, Hiếu Hân cởi vội chiếc áo rồi đem dẫu trong balo. Đã về muộn lại ướt nhẹp trên người lại mặc cái áo này thế nào cũng bị bà nội mắng mỗ rồi chát vắn. Lên phòng Hiếu Hân đem áo gói lại trong túi bóng cho khỏi bướt,

định bụng mang áo đến trường giặt sau. Hiểu Hân đang kẹp chiếc khăn cuối cùng trên dây phơi thì bị Mai Phương từ sau lớp khăn đang phơi nhảy ra hù dọa.

“Hù...!”

Hiểu Hân có bị giật mình đôi chút nhưng biểu tình trên mặt chỉ mở lớn mắt ra nhìn, hơi thở nếu để ý thấy dường như cũng đình trệ trong giây lát. Trong mắt Mai Phương thì biểu hiện đấy không coi là thành công khi muốn hù dọa, mặt cô tiu nghỉu.

”Này làm thế nào mới xoay chuyển được khuôn mặt bằng sơn của bạn vậy?”

Hiểu Hân vẫn lặng thinh không trả lời, tay sắp lại những chiếc khăn cho ngay ngắn trên dây phơi. Mai Phương cũng biết vì trò đùa lúc nãy mà đám khăn bị xô siêu vẹo liền nhanh tay phụ giúp. Khi chỉnh đến chiếc áo kẻ, Mai Phương thẳng thốt.

“Sao lại có áo ở đây thế nhỉ, chúng ta nào có nhiệm vụ phải giặt áo đâu, để tớ đem nào ném trả cho bọn biết mặt”. Nói rồi, Mai Phương nhanh tay hạ cái áo xuống liền bị Hiểu Hân giật ngược trở lại.

“Áo của mình mà”

Mai Phương ngạc nhiên, không thể liên hệ chiếc áo to tướng đó trên người Hiểu Hân, càng ngạc nhiên hơn khi thấy biểu cảm trong giây lát của Hiểu Hân.

“Này tớ vừa thấy trong mắt cậu như đang cười đúng không? Hay tớ bị say nắng nên hoa mắt rồi”.

“Có lẽ cậu say nắng rồi đấy” Nói xong Hiểu Hân cúi người với chiếc chậu quay xuống khỏi sân thượng. Mai Phương cũng leo đèo theo sau với khuôn mặt ngẩn ra.

Khi Hiểu Hân ra khỏi sân tập đã thấy Vũ Phong đang chờ ở cửa, cô chán nản lôi máy nghe nhạc cắm vào tai rồi đi lướt qua. Vũ Phong đuổi theo, rồi đi theo kiểu dật lùi trước mặt Hiểu Hân.

“Này! Anh chỉ muốn trao đổi với em về công việc của đội bóng thôi. Với tư cách là đội trưởng đấy bạn quản lý lạnh lùng à!”

“Quản lý đội không chỉ có mình tôi, anh có yêu cầu gì thì viết lên bảng thông tin chung của đội.”

Vũ Phong đi chậm lại song song cùng với Hiểu Hân, anh vốn ghét cái kiểu giả vờ kiêu kỳ lạnh lùng của đám con gái, nhưng với Hiểu Hân thì anh lại cực kỳ nhẫn nại, anh biết cô không cố ý tỏ thái độ như thế. Cô ấy dường như co mình lại, không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai. Lần đầu tiên khi Vũ Phong nhìn thấy Hiểu Hân thì cô đang cầm một cây gậy to tướng vụt vào con chó hoang dữ tợn. Lúc đó cô ấy đang cứu con chó nhỏ đang bị bắt nạt. Anh tưởng rằng cô sẽ dịu dàng ôm con chó nhỏ vào lòng nào ngờ cô vụt ngay thanh gậy rồi bỏ đi mà chẳng thèm đoái hoài đến con chó nhỏ. Lần thứ hai khi anh nhìn thấy cô, cô đang nép cạnh gốc cây, ngón tay bấu vào thân cây mạnh đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch. Ánh mắt hướng vào đám đông, không rõ là nhìn ai nhưng đôi mắt ánh nên vẻ bi thương cùng cực. Rồi từ đó anh rất thích ngắm nhìn cô, khi cô đi trên sân trường hay lúc cô đang truy bài tại sân, lúc khuôn mặt của cô hồng lên trong tiết thể dục.

“Hân à! Đừng có lạnh lùng với anh như vậy được không?” Vũ Phong mặt nhăn nhó khổ sở nói.

Hiểu Hân cảm thấy cực kỳ phiền toái, muốn chấm dứt ngay cái kiểu song song như hiện nay, liền quay ngoắt lại quát người phía sau.

“Này cậu định tiếp tục làm con rùa sau lưng tớ hả, cậu nhanh lên đi sắp nhỡ chuyển rồi đấy.”

Mai Phương vốn đi ngay phía sau, cô cố gắng đi chậm nhất để Vũ Phong có cơ hội giao lưu tình cảm vậy mà, xem ra lại bị người ta hắt hủi không thương tiếc. Mai Phương nhanh chóng chạy lại phía Hiểu Hân, đi ngang qua Vũ Phong cũng kịp trao cho anh cái le lưỡi bất đắc dĩ.

9. ! – Chương 9

Sau lần cùng Vũ Thanh cho cô bé đi nhờ xe đó, mỗi lần đi qua con đường này anh lại bắt giác chú ý đến bên xe buýt đông ghệt những tà áo trắng đợi xe đến trường. Hôm nào anh được nhìn thấy bóng dáng của

cô bé, là y như rằng anh cảm thấy ngày hôm đó thật đẹp. Bóng dáng của cô bé không thể nào lẫn đi được trong đám đông.

Trong khi những cô bé cậu bé tầm tuổi đó thường túm năm tụm ba cười cười nói nói. Cô bé chỉ đứng một mình nhưng vô cùng nổi bật. Khôi Nguyên thấy được sự khác biệt rõ ràng của Hiếu Hân so với các cô bé cùng trang lứa. Các cô bé thường thích nhuộm tóc, đồng phục thường sửa lại bó hết mức nhằm khoe dáng vẻ đang trở mã của mình, chưa kể trên gương mặt cũng đã biết trang điểm sao cho trưởng thành hơn. Hiếu Hân thì hoàn toàn trái ngược, mái tóc đen huyền xõa ngang vai dường như càng tôn lên nước da trắng mịn màng, ánh mắt cô bé luôn nhìn xuống trang sách khiến hàng mi luôn phủ xuống mơ màng. Đồng phục cô bé mặc thực đơn giản, sơ mi trắng, quần âu xanh đen đóng thùng gọn gàng. Chiếc áo sơ mi đúng chuẩn học sinh tuy rộng rãi nhưng nó khiến cô bé trông rất thanh lịch.

Hôm nay Khôi Nguyên đã cố tình đi sớm để đợi cô bé, anh đỗ xe của mình cách một quãng để không ảnh hưởng xe buýt vào bến nhưng vẫn đủ để trông thấy cô bé thật rõ ràng. Anh có lý do để đường hoàng gặp lại cô bé lần nữa, một lý do đơn giản để tiếp cận, nhưng khi đòi lại áo về rồi anh nên tìm lý do gì để tiếp tục dây dưa với cô bé đây? Mà anh cũng không muốn đòi, anh muốn cô bé giữ cái áo đấy, để cô bé mỗi khi nhìn thấy lại có thể nhớ đôi chút về anh.

Nhìn thấy Hiếu Hân lên xe, Khôi Nguyên mới yên tâm lái xe dời đi. Với tai ghe bluetooth gắn lên tai, anh thực hiện cuộc gọi.

“Ngày hôm nay cậu dạy từ tiết thứ mấy?”

“...”

“Ok! Minh qua luôn đây, từ sáng chưa ăn gì đói quá.”

“...”

“Đừng cười, dạo này tớ là thanh niên nghiêm túc chăm tập thể thao đấy.”

“...”

“Nghĩ ra món nào ngon hơn đi, mấy hôm ăn phở chán rồi”

“...”

“Ok!”

__oOo__

Khuấy ly cafe nâu, Khôi Nguyên đưa lên miệng làm một hơi rồi mới thư thái ngả ra ghế mây.

“Sao dạo này bận gì mà chiều tối muốn lôi ông đi mà khó vậy?”

Vũ Thanh lắc đầu ra điều bất đắc dĩ nói.

“Đội bóng rổ tôi phụ trách đang chuẩn bị thi vòng loại liên tỉnh, nên chiều nào tôi cũng phải bỏ ra mấy tiếng cùng chúng nó. Tối về lại lo chấm bài, soạn giáo án đến bù cả đầu. Lúc đi ngủ chân tay thì rã rời, đầu thì vẫn còn mòng mòng đau.”

“Bóng rổ hả? Ở bên kia tôi vẫn chơi suốt cùng mấy thằng trong ký túc. Mới về hơn tháng không kiếm được chỗ chơi nên đang ngứa ngáy đây.”

Nghe Khôi Nguyên nói, Vũ Thanh như kiếm được cứu tinh vội mừng rỡ kêu lên.

“Tốt quá rồi, ông giúp tôi luyện tập cùng bọn nhóc đi. Sắp thi học kỳ rồi nên tôi bận lắm. Đang lo không biết phân thân thế nào cho hợp lý. Cô bé Hiếu Hân mới làm quản lý đội, chưa có kinh nghiệm nên tôi cũng lo.”

“Hiếu Hân?”

Làm ra vẻ lơ đãng, Khôi Nguyên hỏi.

“À! Là cái cô bé hôm tôi bảo cậu cho đi nhờ đó” Vũ Thanh thật thà giải thích.

Biểu cảm khuôn mặt Khôi Nguyên vờ như ngẫm nghĩ để nhớ ra. Nhưng trong lòng anh biết có muôn hoa như đang nở. “Nhóc, anh đang đến đây!”

10. ! – Chương 10

Hiếu Hân vừa vào đến phòng tập đã bị Mai Phương kéo tay chạy ra sân tập chỉ chỗ.

“Này chúng ta có huấn luyện viên mới đấy! Cậu nhìn xem, phong độ cực kỳ.”

Ánh mắt của Mai Phương không dấu khỏi ngưỡng mộ. Hiếu Hân nhìn vào sân tập, người đó đứng nghiêng góc nhìn Hiếu Hân nên cô chỉ nhìn thấy phần sườn mặt với chiếc mũi cao thẳng. Dáng người đó rất cao, đội bóng rổ đã có rất nhiều người cao nhưng anh ta đứng đó không hề bị lấn át. Anh ta mặc quần thể nạo đen dài và chiếc áo thể thao màu ghi sẫm, lộ ra cánh tay rắn chắc. Thân hình anh ta khá vạm vỡ, nhìn ra có vẻ là người chăm luyện hình thể. So với đám thanh niên đang phát triển chiều cao quá nhanh khiến thân hình gầy guộc thì vóc dáng anh ta quả là niềm ao ước.

Hiếu Hân nhìn người đó có chút gì rất quen, trong linh cảm có cảm giác là người đó. Khi người đó quay mặt lại thì Hiếu Hân dường như thấy tim mình đứng lại một nhịp. Hiếu Hân thấy rõ khi anh ta quay lại nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt như đang nói “chúng ta lại gặp nhau rồi!”.

Hiếu Hân xoay người lại để tránh ánh mắt của anh ta và cũng để trấn an cảm xúc của mình. Cô đi nhanh vào phòng thay đồ, lôi đồ thể dục trong ba lô nhanh chóng thay vào, khi cô xếp lại đồ trong ba lô thì nhớ ra chiếc áo của người ấy vẫn luôn nằm đây. Sau chiều mưa ấy, Hiếu Hân đã luôn mang chiếc áo này bên mình nhưng chưa có cơ hội gặp anh ta trả lại. Hiếu Hân vuốt chiếc áo trong tay rồi lại xếp dưới đáy ba lô như cũ, trong lòng tự nhủ sẽ tìm cơ hội gặp riêng để trả lại.

Khi Hiếu Hân quay trở lại sân, đội đã ngừng tập, đang nghỉ ngơi uống nước. Anh ta đang đứng đó nói chuyện cùng thầy giáo Vũ Thanh và Mai Phương. Vũ Thanh nhìn thấy Hiếu Hân thì nở nụ cười, đưa bàn tay ra dấu ý bảo cô lại phía mình.

Hiếu Hân bước chậm lại, tuy ánh mắt không nhìn về phía anh ta nhưng Hiếu Hân vẫn thấy anh ta nhìn mình chăm chú.

“Giới thiệu với cậu, đây là Hiếu Hân, trợ lý thứ hai của đội bóng.” Vũ Thanh nói rồi lại hướng tay về Khôi Nguyên.

“Đây là huấn luyện viên mới, thầy Khôi Nguyên.”

Hiếu Hân thấy cảm ơn thầy Vũ Thanh vô cùng khi thầy không nhắc đến vụ đi nhờ xe của mình để lưu ý sự quen sơ hôm nọ.

“Chào em, hợp tác vui vẻ nhé!”. Khôi Nguyên chìa bàn tay về phía Hiếu Hân.

Hiếu Hân đưa mắt nhìn Khôi Nguyên nhưng không hề có ý muốn đưa bàn tay ra bắt.

Thấy Hiếu Hân trừng mắt nhìn huấn luyện viên mới, mà cánh tay huấn luyện viên đưa ra được khá lâu. Không khí có chút quỷ dị, y hệt vụ Vũ Phong bị làm lơ lần trước. Mai Phương liền đưa bàn tay mình ra bắt lấy bàn tay của huấn luyện viên.

“Mong thầy giúp đỡ đội bóng”

Khôi Nguyên đã lường trước thái độ của Hiếu Hân, anh không hề tức giận. Anh còn muốn thử thi gan cùng cô bé, ai ngờ cô bé kia sợ Hiếu Hân làm anh mất mặt liền giải vây.

“Bốp..bốp...” Khôi Nguyên đưa tay cao lên vỗ hướng sự chú ý của cả sân tập.

“Các bạn ở đây chú ý nhé, cứ coi tôi là “anh cả” ở đây thôi! Không cần gọi tôi là thầy hay huấn luyện viên gì hết. Tôi không thích cái duyên sự phạm như bạn tôi đâu”.

Dứt lời, hàng tràng tiếng hoét sáo phấn khích ủng hộ của đám nhóc nổi lên.

Vũ Thanh cũng không phản đối ý kiến của bạn mình nhưng cũng răn dạy đôi câu với lũ nhóc.

“Các em đừng thấy bạn tôi dễ dãi mà nhờn nhờ, cứ thử lười biếng xem, bạn tôi sẽ cho các em cày quanh sân trường đến mòn hết giấy mới thôi đấy. Tôi cũng sẽ giao toàn quyền cho bạn tôi. Các em đừng mong tôi giải quyết các khiếu nại”.

“Hi hi... Em tưởng có cả hai thầy làm huấn luyện thì bọn em linh đủ cả hai tầng áp bức, chứ một người thì quá ok”. Một thành viên trong đội tếu táo pha trò.

“Thôi hết giờ giải lao, vào sân ngay. Ngày mai tôi sẽ đưa lịch tập chi tiết, các cậu mà không làm tôi thấy ok thì sẽ gấp đôi bài luyện tập đấy”. Khôi Nguyên to giọng hô hào, và mượn lời cậu học sinh kia đe dọa lại. Nhưng trong lời nói có nửa phần nghiêm khắc, nửa phần bông đùa.

Cả đội tiến vào sân, Khôi Nguyên quay ngược hướng tiến về phía Hiếu Hân và Mai Phương đang đứng.

“Xem công việc của hai cô bạn trợ lý hôm nay nào. Em Mai Phương đúng không? Em giúp tôi lên ban giám hiệu chép lại lịch học ngoại khóa nhé! Còn Hiếu Hân ra sân ghi điểm cho tôi.”

Mai Phương nghe sự phân công của Khôi Nguyên mà ngạc nhiên mở to mắt. Trong câu nói với cô thì là sự nhờ vả, với Hiếu Hân thì là ra lệnh. Liệu có phải do thái độ của Hiếu Hân lúc này khiến huấn luyện viên không hài lòng không? Mai Phương biết trong công việc Hiếu Hân là người rất chăm chỉ nhưng cô ấy lại chúa ghét công việc ghi điểm này. Vì vậy mỗi lần phải ra sân ghi điểm đều là do cô làm. Hiếu Hân những lúc này chỉ ngồi ngoài sân, đeo tai nghe và đọc sách thôi. Mai Phương ái ngại nhìn Hiếu Hân rồi nói.

“Thưa thầy có thể đổi lại công việc cho em và Hiếu Hân không? Bạn ấy chưa từng ghi điểm nên không biết quy tắc tính điểm đâu ạ!”

“Đừng có thay đổi yêu cầu của tôi, một người trợ lý mà cách tính điểm cũng không biết thì thật là đáng trách. Tôi càng thấy mình phải có nghĩa vụ hướng dẫn cho bạn trợ lý Hiếu Hân của chúng ta hơn đấy. Mà tôi đã nói đừng gọi tôi là thầy rồi mà”.

“Vâng ạ!” Mai Phương tiu ngửu trả lời, ánh mắt bất đắc dĩ hướng Hiếu Hân như muốn nói “không phải mình không muốn giúp đâu, do cậu gặp phải sát thủ đấy nhé”.

“Chú à! Chú chịu khó hướng dẫn cụ thể nhé, vấn đề này tôi hơi chậm hiểu”. Vừa nói Hiếu Hân đưa tay vẫy đuối về phía Mai Phương ý bảo “cậu cứ đi đi, đừng lo”.

“Chú!!!” Mai Phương buột miệng nói rồi vội lấy tay che miệng. Mắt đảo qua đảo lại giữa hai người này. Đến khi Khôi Nguyên chiếu ánh mắt về phía mình thì Mai Phương mới quay đầu bỏ chạy khỏi hiện trường. Vừa đi Mai Phương vừa lo lại vừa buồn cười, cô bạn mình đúng là cực phẩm. Người ta có hơn mình có sáu bảy tuổi mà đã tôn người ta lên hàng “chú” rồi. Không biết huấn luyện viên mới có khó chịu mà gây khó dễ với Hiếu Hân không?

Lúc này trong sân thể thao Khôi Nguyên vẫn đang trừng mắt nhìn về phía Hiếu Hân, khi cô bé tiếp tục gọi mình là chú. Cô bé chẳng thèm nhìn anh, quay lưng bước về phía bàn ghi điểm. Khôi Nguyên không hề tức giận nhưng có chút cảm giác bất mãn với cô bé. Cánh tay Vũ Thanh vỗ vỗ lên vai Khôi Nguyên ra chiều thông cảm nhưng trên mặt anh cũng có vẻ đang nén cười.

“Cậu đừng để bụng, cô bé đó cư xử với ai cũng lạnh lùng như vậy đó nhưng không có ý hỗn hào đâu”.

“Mình không để ý đâu nhưng làm bạn với cậu mình lại được già đi thêm mấy tuổi nữa đấy”. Khôi Nguyên bất đắc dĩ ray trán.

“Hiếu Hân à! Em bướng bỉnh hơn tôi tưởng.” Đó là suy nghĩ của Khôi Nguyên lúc này.

11. ! – Chương 11

Vũ Phong ngồi bệt xuống sàn tập, nhận lấy chai nước và khăn từ một cậu bạn trong đội. Đưa chai nước lên miệng nhưng ánh mắt vẫn không rời chiếc bàn nơi Hiếu Hân ngồi. Do mãi nhìn nên Vũ Phong không nghe thấy cậu bạn bên cạnh gọi, đến khi tay bị lay mạnh đến nỗi chai nước trên tay trượt ra khiến nước sóng lên mặt khá nhiều Vũ Phong mới giật mình quay lại, mắt trừng lên với kẻ phá bình kia.

“Hôm nay đại ca uống nước tăng lực hay sao mà sung thế?”

“Mày không biết nước tăng lực thần kỳ đang ngồi kia à!” Một cậu khác chen vào, sau đó là một tràng cười hô hố của các thành viên trong đội phụ họa trên Vũ Phong. Vũ Phong tuy trong lòng không giận vì bọn họ trên nhưng vẫn gườm mắt nhìn một vòng dọa nạt. Vũ Phong sợ những câu nói đùa quá trớn đến tai Hiểu Hân khiến cô bé càng né tránh mình hơn.

Vũ Phong hôm nay rất vui khi thấy Hiểu Hân ở vị trí ghi điểm, cậu đã cố hết sức thể hiện những kỹ thuật tốt nhất, ném những đường bóng đẹp mắt nhất vào lưới rồi với hy vọng Hiểu Hân sẽ thấy mình tài giỏi và nổi bật như thế nào.

Vũ Phong cũng có chút ghen tị với người huấn luyện viên kia, anh ta đang ngồi khá gần với Hiểu Hân, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu về phía cô bé chỉ chỗ như đang hướng dẫn.

__oOo__

Hôm sau, trên bảng thông tin chung của đội xuất hiện lịch tập. Bất cứ thành viên nào trong đội nhìn thấy đều kêu than bất mãn.

“Sư huynh đúng là bóc lột sức lực người khác mà”.

Sư huynh này không ai khác đó là Khôi Nguyên. Vốn danh từ “đại ca” mọi người đã quen gọi cho Vũ Phong nên khi huấn luyện viên mới không thích bị gọi là thầy, vừa hay anh cũng từng là đàn anh mấy khóa trước nên từ “sư huynh” nhất trí được thông qua.

Hôm qua chỉ sau buổi tập, Khôi Nguyên đã có thể chỉ ra điểm mạnh điểm yếu của từng người, kèm theo thời khóa biểu Mai Phương cung cấp đã kịp thời cho ra một bảng thời gian biểu tập luyện vô cùng gắt gao. Việc này cũng đồng nghĩa với việc Hiểu Hân và Mai Phương cũng phải tăng thêm gấp mấy lần khối lượng công việc.

Ai cũng kêu than về lịch tập chiếm quá nhiều thời gian riêng của họ, riêng Hiểu Hân thì không cảm thấy vậy. Bớt thời gian trở về căn nhà kia khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Trên sân tập Khôi Nguyên cho tập trung mọi người lại để họp về lịch tập luyện mới này.

“Tôi biết các em sẽ cảm thấy lịch tập này quá dày đặc, nhưng chúng ta chỉ còn hai tuần cho vòng loại cấp tỉnh. Và tôi còn biết vài ngày nữa các em còn phải chiến đấu với kỳ thi học kỳ. Tôi cần các em chuẩn bị tinh thần và thể lực hơn nữa. Hãy giảm bớt lại các hoạt động giải trí hàng ngày, thay vào đó tôi muốn các em hãy ăn thật nhiều, ngủ đúng giờ và đủ giấc thì mới có thể đảm bảo cho hai tuần khó khăn này.”

“Sư huynh! Em kiến nghị” một thành viên trong đội giơ tay.

“Em cứ nói!”

“Tập thêm muộn như vậy về em không có thời gian ôn bài, mệt như vậy thì làm sao mà ngồi học tiếp được ạ!”

“Cái tôi muốn các em ở đây đó là các em nên thay đổi phương pháp phân bố thời gian biểu. Tôi xin hỏi ở đây có bao nhiêu em sau giờ cơm chiều là lao ngay vào học bài?” Ngừng một chút Khôi Nguyên đưa mắt nhìn một lượt, có vẻ không có cánh tay nào đưa lên. Anh nói tiếp.

“Hay là các em còn dành thời gian vào chương trình tivi buổi tối, hay vài ván game online, hay tụ tập bạn bè đến tối. Sau đó lại lao vào học lúc khuya muộn vì nghĩ lúc đó mới yên tĩnh, nhưng thực sự thì mắt đã biểu tình đòi đi ngủ mất rồi.”

Mọi người đều yên lặng nghe, thỉnh thoảng có vài người còn gật gù đầu ra vẻ tán đồng.

“Tại sao tôi lại đề nghị các bạn ăn, ngủ, nghỉ đúng giờ là thế. Ngủ đủ các bạn mới có tinh thần tỉnh táo, lúc tỉnh táo mới có thể ghi nhớ tốt để học. Tôi cần các em có thể lực tốt hơn nữa. Trong thể thao, dai sức là điều quan trọng nhất. Thể lực kém chẳng thể giúp bộ não ứng phó nhanh nhạy được. Còn em nào đồng góp thêm cho tiết mục luyện tập của chúng ta dài thêm nữa không?” Khôi Nguyên pha trò bằng câu kết của mình.

Lũ nhóc nghe câu kết liền nhao lên.

” Quá đủ cho bọn em rồi, sư huynh ơi!

Kết thúc buổi tập luyện hôm nay đã là 6h chiều, Hiểu Hân cùng Mai Phương uể oải đi bộ ra bến xe buýt. Từ ngày ra nhập đội bóng, Hiểu Hân có thêm bạn đồng hành. Mặc dù hai người đi hai tuyến hoàn toàn khác nhau, nhưng trên đường ra bến và thời gian đợi xe hai người luôn đi cạnh nhau. Vốn tính lãnh đạm Hiểu Hân chẳng bao giờ nói chuyện nhiều, nhưng Mai Phương vốn là người hoạt bát ưa náo nhiệt nên thường bắt chuyện trước.

“Này cậu có thấy sư huynh có quả xe máy khủng không? Tổ chẳng biết là nhãn hiệu gì nhưng nhìn thật đẹp và chất nha. Lúc anh ấy tới cả lũ con trai mắt tròn mắt dẹt nhìn đến dớt cả nước miếng, đứa nào cũng ra ngắm nghía sờ xịt.”

Hiểu Hân không trả lời, nhưng trong đầu đang hình dung ra chiếc xe đó. Hôm đó mãi chạy mưa nên không chú ý nhiều, hôm nay nghĩ lại mới nhớ, chiếc xe quái gở đó làm ình ngồi đổ sát người về phía trước, chẳng khác nào nằm bò lên lưng anh ta cả. Lại còn vụ áo ướt nữa chứ, xấu hổ quá! Hiểu Hân lắc lắc cái đầu để xua đi cảm giác xấu hổ đang hiện hữu trong đầu.

“Cậu không để ý thật hả? Trời ơi! Ai có thể lôi cậu ra khỏi vỏ ốc như người bình thường không đây. Cảnh đẹp, người đẹp cũng không làm cậu lung lay. Tổ thấy đồng cảm với anh Vũ Phong rồi đấy”. Mai Phương bắt mãi than thở.

Nhắc tới Vũ Phong xong, Mai Phương mới ngớ ra che miệng, nhìn về phía cô bạn đang hướng anh mắt lạnh như dao về phía mình. Mai Phương cười gượng vội lái câu chuyện đi.

“Này cậu biết không! Sư huynh cực hào phóng nhé, anh ấy hứa với bọn con trai, nếu như vượt qua vòng loại đội này anh ấy sẽ cho bọn chúng tập lái xe của anh ấy trong sân thể thao đấy”.

“Có phải cậu được lái đâu sao cậu lại vui hộ thế hả?”

“Này sao tổ ghét cậu thế! Cậu cứ phải dội nước đá vào người khác cậu mới chịu hả?” Mai Phương lên tiếng trách móc nhưng trong lời nói không có chút giận nào cả.

Lần đầu tiên Mai Phương khi tiếp xúc với Hiểu Hân thì thấy cô bạn này khá lạnh lùng, nhưng rất thẳng thắn. Cô cũng có đôi chút tò mò khi nghe tin đồn Vũ Phong bỏ bạn gái để theo đuổi Hiểu Hân. Nhìn khuôn mặt lạnh của Hiểu Hân có gì đó cuốn hút, nhiều khi lại có tính khiêu chiến mạnh khiến cho Mai Phương muốn tự mình phát hiện ra khi cười thì cô bạn này sẽ trông như thế nào.

12. ! – Chương 12

“Con chào bà ạ!”

“Rào...” Một vạt nước lạnh bị hắt về phía Hiểu Hân.

“Con gái con đứa, đi học đến giờ này mới chịu về. Nhà này là cái nhà trọ của mày chắc.”

“Kìa mẹ, cháu nó bận học mà”

“Trường nào nó dạy đến giờ này mới về hả? Có mà đua đòi ăn chơi ngoài đường giờ mới vác xác về thì có”

“Két...” Cửa sắt sau lưng Hiểu Hân bị đẩy ra

“Chuyện gì vậy?” Tiếng ông An Đông cha của Hiểu Hân.

“Con xem, con gái con đứa đi từ sáng giờ mới về đây này.” Bà Quế lấy tay xĩa về phía Hiểu Hân.

“Con chào ba, con chào dì!” Hiểu Hân quay ra chào cha.

Ông An Đông nhú mồm nhìn Hiểu Hân rồi quay sang vợ nói.

“Uyên à! Chiều nay anh đã gọi về nói thầy chủ nhiệm lớp con Hân xin cho con bé hoạt động ngoại khóa trong tháng này mà. Em chưa nói ẹ à!”

“Chết! Em bận trông cu Bin, việc nọ việc kia nên quên báo mẹ biết”. Ngọc Uyên mẹ kế của Hiếu Hân vỗ vỗ chán nói. Sau đó nhanh tay đón lấy cặp tã trên tay chồng.

“Sao lại ướt hết thế kia? Nhanh lên thay quần áo đi sao còn đứng ngây ra đó”.

“Mẹ đang tưới sân thì nó bước vào đúng lúc”. Bà Quế nói, vừa không quên lườm dài Hiếu Hân một cái rồi mới quay lưng vào trong nhà.

“Con chào cậu! Cậu mới đi làm về ă”

“Ngọc Trúc à! Đến khi nào vậy?”

“Con bay chuyến trưa, hai giờ đã về tới đây rồi.”

Hiếu Hân bây giờ mới chú ý đến người đang đứng ở bậc tam cấp. Dáng chị không cao, thân người hơi tròn nhưng không béo, khuôn mặt thanh tú, cằm hơi nhọn, đặc biệt chị có nước da rất sáng. Tổng thể trông chị cực ưa nhìn. Ngọc Trúc là chị họ con của bác ruột cô, hơn cô 10 tuổi. Cũng phải 2 năm rồi Hiếu Hân mới gặp lại chị, chị là người duy nhất trong gia đình thật sự quan tâm đến cô. Bác của Hiếu Hân mấy năm trước được điều sang tỉnh khác nhận chức nên cả nhà đều chuyển đi.

“Em chào chị!”

Hiếu Hân bước lên nhà, Ngọc Trúc vẫn đứng đợi cô, chị nở nụ cười tươi vuốt tóc cô.

“Mới hai năm thôi mà em chị trông đã khác hẳn, càng lớn càng xinh. Lại còn cao vượt cả chị rồi đấy.”

Hiếu Hân rất vui khi thấy chị, lâu lắm rồi cô mới có cảm giác vui vẻ như vậy khi gặp người nhà.

Khi Hiếu Hân tắm rửa xong dưới nhà cũng đang dọn cơm. Chưa kịp bước vào phòng bếp đã thấy bà nội trách mắng.

“Cái con nhỏ này đến là lâu, nó định chờ mọi người dọn xong hết thì mới chịu xuống đây, cái giống chỉ biết ăn sẵn mà. Trúc à, đừng làm nữa, ra đây với ngoại con”.

“Thôi ngoại ơi! Một lát là xong ngay ý mà. Em nó vừa đi học về mệt, lại bị ướt hết, ngoại phải cho em nó tắm chứ, nhà cũng có người giúp việc mà sao ngoại khắt khe với em nó quá vậy”.

“Ôi dào! Con gái vào cái tuổi này mà không biết ba cái việc nội trợ thì vút.”

“Em Hân đang trong giai đoạn cấp ba quan trọng, nhà có mẹ Uyên và giúp việc rồi thì cơm nước mấy phút là xong. Khi nào đến hè cho em ấy tập là được mà.”

Hiếu Hân tiến vào đành lấy đồ trong tay Ngọc Trúc.

“Chị ra ngồi với bà đi để em làm nốt cho.”

Ngọc Trúc nhường lại công việc, tiến về phía bàn ăn cùng bà ngoại.

Mọi người đều ổn định chỗ ngồi, bé Bin cũng có ghế ngồi riêng bên cạnh mẹ. Ông Đông tranh thủ thời gian đọc báo ngay trên bàn ăn. Trong bếp chỉ còn lại Hiếu Hân và người giúp việc đang bày biện lại các món ăn.

Hôm nay khi ăn cơm, không khí gia đình có vẻ náo nhiệt hơn mọi hôm vì có Ngọc Trúc đến chơi. Mọi chủ đề cuộc nói chuyện đều xoay quanh gia đình Ngọc Trúc, mọi người không còn ai bận tâm đến Hiếu Hân nữa. Hiếu Hân không hề thấy buồn vì điều này, trước đây trong các bữa ăn Hiếu Hân đều cảm thấy ngọt ngào. Không ai tỏ ra quan tâm hỏi han đến cô nhưng nhất cử nhất động đều bị vào tầm soi xét. Hiếu Hân còn mong muốn Ngọc Trúc có thể ở lại đây lâu hơn.

Kết thúc bữa tối, Hiếu Hân leo lên phòng mình định học bài luôn nhưng cơ bắp toàn thân đều rã rời nên đành nằm ra nghỉ ngơi trong chốc lát. Chỉ mới nằm xuống thôi mà hai mắt đã nhắm lại nếu không có tiếng gõ cửa có lẽ Hiếu Hân đã ngủ luôn rồi.

“Cộc, cộc, cộc... Chị vào được không?”

Hiếu Hân uể oải đứng dậy ra mở cửa. Ngọc Trúc đang đứng ngoài cửa, trên tay còn bưng theo một khay hoa quả.

“Chị vào đi!” Hiểu Hân mở rộng cửa cho chị vào.

Ngọc Trúc để khay hoa quả lên bàn rồi kéo ghế bàn học ra ngồi. Tay cô lấy đĩa xiên một miếng táo đưa cho Hiểu Hân.

“Ăn đi em!”

“Lần sau chị đừng mang lên đây nhé. Cứ để dưới nhà, khi nào em xuống em ăn cũng được.” Hiểu Hân vẫn giờ tay ra đón lấy.

“Sợ bà mắng à! Chị mang lên cho chị đẩy chứ, tiện thể ghé phòng em chơi thôi mà.” Ngọc Trúc nhìn đứa em bị người trong nhà ghê lạnh có chút chua xót.

“Em dự tính sau này học trường nào chưa?”

Hiểu Hân lắc đầu, xong lát sau lại gật đầu nói nhỏ.

“Em muốn thi mỹ thuật.”

Ngọc Trúc hiểu phần nào trong mâu thuẫn của cô bé. Cô bé ngoài hình dáng trông giống hệt mẹ ra còn có thiên phú mỹ thuật như mẹ. Mẹ cô bé đã từng là một thiết kế trẻ tài ba, nếu không vướng vào cuộc hôn nhân với cậu của cô thì đến giờ tương lai đã khác.

“Trên tỉnh M có trường đại học Mỹ thuật quốc gia đó, em có ý định thi vào trường đó không?”

Hiểu Hân nghe nhưng lặng thinh không trả lời. Hiểu Hân muốn đến đó lắm chứ, nhưng cô đâu thể quyết định được, nếu cha và bà phản đối thì làm sao?

Hiểu Hân chưa có khả năng để tự quyết định mọi việc. Tỉnh M vốn ở xa, thoát khỏi tầm kiểm soát của gia đình là mong muốn của cô nhưng những chi phí đầu vào theo học lại cực kỳ đắt đỏ. Cô chưa biết phải làm sao lo được.

Thấy tâm trạng bần khoản lo lắng của Hiểu Hân, Ngọc Trúc vỗ vai an ủi em.

“Còn hơn một năm nữa cơ, em cứ suy nghĩ cho thấu đáo. Cần giúp gì cứ gọi cho chị. Sắp tới chị sẽ đầu tư kinh doanh ở tỉnh M, nếu em lên đó học thì có thể ở chung với chị.”

Hiểu Hân ngược lên nhìn người chị, trong ánh mắt toát lên sự cảm kích vô bờ.

13. ! – Chương 13

Đeo tai nghe nên Hiểu Hân không hề biết có người đang gọi, đến khi có người lay vai Hiểu Hân mới biết. Tháo tai nghe ra, Hiểu Hân nhìn về phía người đang lay mình.

“Này, bạn kia đứng ngoài cửa lớp gọi Hân kìa”

Hiểu Hân nhìn ra thấy Mai Phương đang vẫy tay với mình, cô nhanh chóng đứng dậy, thu dọn đồ vào trong ba lô. Ra khỏi cửa lớp đã bị Mai Phương vội vã kéo tay đi.

“Tớ chết đói đến nơi rồi!”

Dạo này phải cùng đội bóng luyện tập nên đều phải ở lại trường, Hiểu Hân vốn thích nơi an tĩnh nên rất ít khi xuống căng tin ăn, thường mua lên lớp ăn luôn hoặc lên góc áp mái sân thượng của trường. Gần ngày thi học kỳ, nên số lượng học sinh ở lại trường học học thêm buổi chiều đông hơn. Góc áp mái quen thuộc bị đám nam sinh lén tập tành hút thuốc chiếm mất nên Hiểu Hân đành từ bỏ chỗ đó.

Đứng trước căng tin, Mai Phương bần khoản chọn lựa.

“Hân hôm nay định ăn món gì?”

“Tớ chẳng thích món nào ở đây.”

Mai Phương chu môi nhìn cô bạn khó tính.

“Không thích cũng phải cố mà ăn, dạo này bận lắm, cậu cứ tạm bợ bằng bánh ngọt thì sức đâu mà chịu được.”

“Cậu cứ kệ tớ đi.”

“Kệ là kệ thế nào, cậu mà ngắt ra đấy tớ lại mệt hơn thì có. Nếu không thích ăn ở đây thì ra ngoài trường ăn vậy. Tớ biết có một quán ăn Huế mới khai trương ngon lắm.”

Không cho Hiểu Hân phản đối, Mai Phương lại kéo tay Hiểu Hân đi tiếp. Hiểu Hân không tình nguyện tý nào nhưng trước cô bạn nhiệt tình như vậy cô cũng chẳng có biện pháp.

Khi ra ngoài cổng trường, Hiểu Hân bị giật mình vì thấy một dáng người quen thuộc. Chân cô cứng lại trong giây lát, không thể bước lên được. Mai Phương thấy bạn chững lại, tưởng rằng cô bạn mình không tình nguyện muốn đi nên càng ra sức lôi kéo mạnh hơn.

“Đi thôi, ăn nhiều hay ít cũng phải đi cùng tớ, bỏ công tớ chờ cậu đến đói meo.”

Hiểu Hân bị bạn lôi đến hoàn hồn trở lại, cô cố quay mặt hướng khác coi như không nhìn thấy gì mà bước qua. Người đó thấy Hiểu Hân bước qua mặt coi như không thấy liền lên tiếng gọi giật lại.

“Hân! Mẹ đến đón con, hôm nay mẹ đưa con đi ăn trưa nhé!”

Hiểu Hân cố giả vờ không nghe thấy đi tiếp nhưng bị Mai Phương nín lại.

“Cô là mẹ của Hân ạ! Cháu chào cô!”

“Chào cháu, cô đến đón Hân.”

“Cô ơi! Đầu giờ chiều bọn cháu có hoạt động ngoại khóa, Hân không nói gì với cô sao?”

“À! Cô đang trí thức đấy, Hân nói rồi nhưng cô lại quên mất. Thôi hay là cô đưa hai đứa đi ăn trưa luôn nhé!”

“Vâng!” Mai Phương vui vẻ nhận lời.

Hiểu Hân trong lòng bối rối cực điểm nhưng ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, cô gỡ tay Mai Phương đang quàng vào cánh tay mình ra.

“Tớ quên đồ trên lớp rồi, cậu ra đó đặt chỗ trước đi, giờ này không nhanh là hết chỗ đấy. Lát nữa tớ cùng mẹ ra luôn.”

Nói xong Hiểu Hân làm động tác đẩy Mai Phương đi còn mình quay lại vào trường. Mai Phương không nghi ngờ gì nên đi trước, Hiểu Hân nấp sau cổng chờ đến khi Mai Phương khuất dạng mới lộ đầu ra. Cô tiến về phía người phụ nữ vẫn đang đứng đợi kia.

Người phụ nữ đang đứng đợi kia là Gia Hân, mẹ ruột của Hiểu Hân.

“Bà đến đây làm gì?”

“Mẹ muốn gặp con?”

“Sau bao nhiêu năm, hôm nay bà lại muốn gặp tôi.” Hiểu Hân lạnh lùng nhìn về phía mẹ mình.

“Đừng nói với mẹ bằng giọng ấy, mẹ là mẹ của con đấy.” Giọng nói bà Gia Hân có chút tức giận.

“Bà vẫn còn nhớ ra bà có một đứa con là tôi sao?”

Sắc mặt bà Gia Hân trắng bệch khi nghe Hiểu Hân nói vậy.

“Mẹ xin lỗi! Mẹ cần nói chuyện với con.” Giọng bà Gia Hân đầy bi thương.

“Tôi không muốn gặp bà, bà hãy đi đi!”

Hiểu Hân quay ngoắt lại bước đi nhưng cánh tay bị bà Gia Hân chụp lấy, nín lại. Hiểu Hân quay lại thấy trên mặt bà ta hai hàng nước mắt lăn dài. Hiểu Hân trừng mắt nhìn lại, cánh tay cố giằng lại.

“Tôi xin bà đấy!”

Bà Gia Hân bàng hoàng thấy sự quyết tuyệt trong đôi mắt con gái liền buông tay ra. Bà bưng tay lên miệng che tiếng nấc nghẹn, bắt lực nhìn con gái quay lưng bỏ đi.

__oOo__

“Hân. Ở đây!” Mai Phương giơ tay báo hiệu cho Hiểu Hân vị trí trong quán ăn đông đúc trật ních người.

Hiểu Hân nhanh chóng tiến về phía bàn. Mai Phương sau khi nhìn Hiểu Hân rồi lại vươn cổ ra nhìn phía sau lưng Hiểu Hân tìm kiếm.

“Ủa! Mẹ cậu đâu rồi?”

“Có việc bận đột xuất nên đi rồi.”

“Vậy hả, tiếc nhỉ! À mà mẹ cậu đẹp ghê đó, cậu rất giống mẹ.”

“Cậu gọi món chưa vậy?” Hiểu Hân cầm quyển thực đơn lên hỏi để lái chủ đề câu chuyện đi.

“Tớ mới gọi mấy món bánh ăn phụ thôi, món chính chờ cậu quyết.”

“Thôi cậu cứ gọi đi, tớ chưa bao giờ ăn món Huế cả, nên không biết.” Hiểu Hân thấy lại thực đơn cho Mai Phương.

“Trời ơi! Cậu chưa bao giờ ăn sao? Hôm nay tớ sẽ cho cậu nghiền luôn món Huế.”

“Xin lỗi!” Tiếng của người phục vụ vang lên.

“Các em vui lòng ghép bàn được không? Hôm nay quán đông quá.”

“Dạ được!” Mai Phương nhắc ba lô sang ngồi kế bên Hiểu Hân, nhường hai chỗ đối diện cho khách khác.

“Hai anh vào đây ạ! Bên đây còn chỗ trống.” Người phục vụ hướng dẫn hai vị khách kia.

Hiểu Hân trong lòng vẫn còn bàng hoàng vì bất ngờ gặp lại mẹ sau bao nhiêu năm nên không hề chú ý đến hai người khách được ghép bàn. Tiếng của Mai Phương “a” lên vì bất ngờ cũng chẳng lọt được vào tai Hiểu Hân. Đến khi Mai Phương vỗ mạnh vào vai mới khiến Hiểu Hân quay lại thực tại. Đến khi nhìn lên đã thấy thấy Vũ Thanh và Khôi Nguyên đang ngồi trước mặt.

“Em chào thầy, chào chú!” Hiểu Hân máy móc chào.

“Vui ghê khi gặp thầy và sư huynh ở đây!” Mai Phương giọng đầy phấn khích.

Vũ Thanh mỉm cười nhìn hai học trò của mình. Khôi Nguyên bên cạnh chỉ cười nhẹ, sau đó chiếu ánh mắt về phía Hiểu Hân.

Hiểu Hân cảm thấy ngày hôm nay thật quá xui xẻo, bỗng dưng mẹ chạy đến gặp cô, sau đó khi quay ra lại đụng trúng phải Khôi Nguyên. Không hiểu anh ta đã đứng đó từ khi nào, nghe được những gì. Hiểu Hân không quan tâm anh ta sẽ nghĩ như thế nào khi nghe mẩu đối thoại đó. Nhưng hiện tại anh ta đang ngồi đối diện cô, hai cánh tay đang chống lên che ngang tầm miệng nên không rõ anh ta cười hay không cười nhưng ánh mắt xoáy sâu khiến Hiểu Hân cảm thấy khó chịu, Hiểu Hân cũng không ngại ngần nhìn lại.

Hai ánh mắt chiếu trực diện vào nhau. Một ánh mắt ý vị sâu xa, một ánh mắt lạnh lùng đáp trả.

14. ! – Chương 14

Khôi Nguyên cầm đồng hồ bấm tốc độ cho lượt chạy của từng người. Anh đã mượn đường chạy ngoài sân bóng và các rào chạy của đội điền kinh để tạo chướng ngại cố định cho cả đội luyện tập. Việc di chuyển bóng trong thời gian bắt buộc qua các chướng ngại vật thật sự khó khăn. Ban đầu các thành viên trong đội cảm thấy cách luyện tập này chỉ thích hợp với bóng đá, nhưng khi tập rồi lại thấy rất hiệu quả. Tốc độ di chuyển cải thiện và khả năng điều khiển hướng bóng theo các khúc cua gấp vẫn dính bóng tiến bộ lên rất nhiều.

Cả đội đang luyện tập thì Mai Phương với khuôn mặt hớt hải chạy đến.

“S.ư..huynh...! Hiểu..Hân...có chuyện rồi..., mau quay lại... sân tập trong nhà ngay.”

Mai Phương có vẻ chạy rất nhanh đến đây nên nhịp thở rất gấp, nói không ra hơi. Nói xong liền kéo tay Khôi Nguyên chạy theo mình.

Khôi Nguyên trước khi bị kéo theo cũng chỉ kịp nhấc các thành viên trong đội.

“Các em cứ luyện tập tiếp, lát tôi quay lại.”

Vũ Phong lúc đó cũng đứng ngay gần, đang nghỉ uống nước. Nghe thấy Mai Phương nói Hiểu Hân có chuyện nên cũng vội vã chạy theo sau.

Mai Phương trước lúc đó đang ở sân bóng, cô quay về sân tập trong nhà để lấy thêm nước và khăn cho đội. Lúc đến gần đến cửa khu nhà thì thấy Lệ Chi và hai người bạn đứng ngay cửa.

“Mày chắc trong sân chỉ còn mỗi mình nó chứ?”

“Mày yên tâm, tao đã theo dõi mấy hôm rồi. Giờ này cả đội đang ngoài sân bóng, còn mỗi mình nó ở đây dọn thôi”

“Mày ở đây cảnh giới để tao cùng con Chi vào cho nó một trận.”

Mai Phương nghe đến đây thì sợ quá liền chạy ngay đi tìm người giúp Hiểu Hân.

Khi Mai Phương cùng Khôi Nguyên quay lại nhà thi đấu thì mọi việc đã khá tồi tệ. Mặc dù cô bạn ở ngoài chạy vào báo, nhưng khi Khôi Nguyên vào vẫn thấy các cô bé túm tóc nhau lẫn lộn trên sân.

Khôi Nguyên chạy vào tách các cô bé ra, lúc đó Vũ Phong cũng chạy vào kịp lúc phụ giúp.

Lệ Chi, cùng bạn lúc được gỡ ra vẫn hung hăng lao về phía Hiểu Hân. Lệ Chi không để ý thấy người đang kéo mình là Vũ Phong, đến khi bị tát mạnh một cái. Lệ Chi mới choàng tỉnh.

“Anh..anh đánh em vì nó?”

“Em đang làm cái trò gì đó? Anh đã cảnh cáo em không được đụng đến Hiểu Hân cơ mà” Vũ Phong tức giận quát.

“Em là bạn gái anh, thế mà nó dám xen vào, nó còn chạy theo anh vào tận đội bóng để quyến rũ anh.”

“Lệ Chi anh đã từng nói thích em chưa?”

Lệ Chi bàng hoàng mở lớn mắt.

“Anh...tại sao anh lại thế, trước đây em nói thích anh, sao anh không nói rõ là anh không thích em. Mọi người nói em là bạn gái anh, anh đâu có nói gì. Em nắm tay anh, ngồi sau xe ôm anh, anh cũng chưa từng phản đối cơ mà. Vậy mà bây giờ anh lại đối với em như vậy.” Vừa nói nước mắt Lệ Chi vừa tuôn như mưa.

“Các người diễn với nhau đủ chưa? ” Giọng Hiểu Hân lạnh lùng vang lên.

Vũ Phong nhìn khuôn mặt Hiểu Hân thấy xót xa, trên gò má bị bầm một khoảng, trên môi cũng bị tét ra đến bật máu.

“Các người đừng lôi tôi vào chuyện này nữa. Anh kia tôi đã chịu anh đủ lắm rồi, tôi đã yêu cầu anh tránh xa tôi ra.” Hiểu Hân trừng mắt nhìn về phía Vũ Phong và Lệ Chi, cô giăng tay ra khỏi bàn tay đang giữ cô lại rồi cúi người nhặt ba lô đi ra khỏi phòng thi đấu.

“Hiểu Hân” Mai Phương lo lắng chạy đuổi theo.

“Đừng lo cho tở, hôm nay phiền cậu, tở về trước.”

“Mai Phương nhờ em quản lý đội, tôi đưa Hân đến phòng y tế” Không quan tâm Hiểu Hân có phản đối hay không, Khôi Nguyên tiến đến nắm tay Hiểu Hân lôi đi.

Hiểu Hân cố phản kháng lại nhưng vẫn bị Khôi Nguyên kéo đi.

“Không cần chú lo.”

“Em đừng bướng như vậy!” Khôi Nguyên gần giọng, tay vẫn nắm chặt cổ tay Hiểu Hân.

“Tôi không muốn lên phòng y tế.”

“Em định để mặt như vậy mà về nhà sao?”

“Không phải việc của chú.”

“Em là thành viên trong đội của tôi, tôi có trách nhiệm lo cho em.”

“Phòng giám thị cạnh phòng y tế, chú lo luôn bản kiểm điểm cho tôi và họ luôn đi.” Hiểu Hân buông lỏng tay không thêm giằng ra nữa.

Khôi Nguyên nhìn cô bé một lúc, bàn tay vẫn chưa hề buông ra.

“Không muốn lên phòng y tế cũng được, nhưng đi theo tôi”

Khôi Nguyên đưa Hiểu Hân đến bãi gửi xe của trường. Lấy chiếc mũ bảo hiểm ra đội lên đầu Hiểu Hân.

“Lên xe! Tôi đưa em về.”

Hiểu Hân ngoan ngoãn ngồi lên xe vì cô biết bộ dạng lúc này đi ngoài đường trông thật thảm hại.

oOo

Hiểu Hân không ngờ là Khôi Nguyên lại đưa cô đến ven đê quen thuộc này. Anh ấn cô ngồi xuống bóng mát của cây đa sau đó lấy túi đồ cứu thương mua trên đường lúc nãy.

“Em ngồi im nhé, sẽ hơi xót một chút đấy.”

Hiểu Hân không phản đối, chỉ yên lặng nhìn Khôi Nguyên thành thực đồ cồn ra bông sau đó lau nhẹ lên các vết thương của cô. Nước cồn man mát, có chút xót khi ngấm vào da. Hiểu Hân theo vết xót mới phát hiện mình có nhiều vết thương đến vậy.

Khôi Nguyên bóc từng miếng băng cứu thương dán lên, ngoài vết thương trên mặt còn có vài vết cào trên chiếc cổ thanh mảnh của cô bé. Khi anh chạm đến anh mới cảm thấy nó nhỏ nhắn đến mức anh có thể ôm trọn trong tay.

Làm xong Khôi Nguyên thu dọn lại, rồi đến bên ngồi cạnh Hiểu Hân. Anh vươn tay chạm vào tóc Hiểu Hân. Hiểu Hân hơi nghiêng đầu ra tránh tay anh.

“Tóc của em giống tổ quạ lắm rồi.” Trong giọng nói của Khôi Nguyên có tiếng cười nhẹ.

Hiểu Hân ý thức được lúc ầu ẩu tóc mình bị người ta nắm kéo mạnh đến mức da đầu bây giờ vẫn còn ê. Hiểu Hân co chân lên, lấy hai tay khoanh lại làm gối rồi đặt cằm tỳ lên. Bên cạnh Khôi Nguyên hết sức nhẹ nhàng lấy tay làm lược gỡ từng lớp tóc cho Hiểu Hân.

Hiểu Hân với tay mở ba lô lấy chiếc áo và chiếc ô gửi trả Khôi Nguyên.

“Cái này trả chú”

Khôi Nguyên nâng tay nhận lấy, anh lấy chiếc áo, còn chiếc ô anh đưa lại cho Hiểu Hân.

“Cái ô này em cầm đi, tôi đi xe máy không dùng đến đâu. Mà em cứ phải gọi tôi là chú mới thấy thuận miệng chắc.”

Hiểu Hân nhìn Khôi Nguyên một lúc nhưng không đáp lại. Cô hướng ánh mắt về phía bờ sông lấp lánh nắng chiều. Bóng chiều tà trên con đê thật đẹp, ánh hoàng hôn đổ một màu mật dịu dàng phủ xuống cả triển đê.

15. ! – Chương 15

“Hân à ngủ chưa em?”

Đang nằm đọc sách, Hiểu Hân nghe thấy Ngọc Trúc gõ cửa gọi. Hiểu Hân liền đứng dậy ra mở cửa phòng.

“Ah! Mặt bị sao vậy?”

“Hôm nay em bị bóng đập trúng ấy mà.”

Hiếu Hân vội kéo Ngọc Trúc đang trợn mắt nhìn mình vào phòng rồi đóng cửa lại. Chưa kịp kéo ghế cho Ngọc Trúc, Hiếu Hân đã bị ấn ngồi xuống giường.

“Để chị xem nào, sao lại vô ý đến mức bị bóng trúng vào mặt vậy.” Ngọc Trúc lật khuôn mặt Hiếu Hân qua trái, qua phải ngắm nghía.

Hiếu Hân kéo bàn tay Ngọc Trúc đang nắm mặt mình xuống.

“Thôi đừng ca em nữa, lúc này bà cũng mắng em đủ rồi.”

“Này mấy vết thương ở cổ là sao.”

Hiếu Hân nghe Ngọc Trúc nói vội lấy tay che cổ. Lúc chiều về cô cài sơ mi kín cổ nên không ai phát hiện ra. Lúc ăn cơm tối lại thả tóc ra che cổ, bây giờ trên phòng rồi nên mới buộc tóc lên át.

“Em gây lộn hả?”

“Thôi đừng hỏi em nữa, mấy chuyện vớ vẩn ấy mà.” Hiếu Hân nhăn nhó mặt.

“Có gì thì em phải nói cho chị biết nhé! Đừng để mình phải chịu thiệt.” Ngọc Trúc ngồi xuống rồi ngã ra giường Hiếu Hân duỗi người một cách thoải mái.

“Vâng! Mà chị đã ăn gì chưa? Em phần cơm tối cho chị đấy.”

“Hôm nay chị ăn ở ngoài rồi.” Ngọc Trúc chợt nhớ ra vấn đề mình cần hỏi liền ngồi bật dậy neho mắt nhìn Hiếu Hân.

“Con nhóc! Chị nhìn thấy rồi nhé, khai mau!”

Hiếu Hân không hiểu Ngọc Trúc đang nói gì liền mở to mắt ngạc nhiên hỏi.

“Chị muốn em khai cái gì cơ? Em không hiểu.”

Ngọc Trúc chợt nhẹ ngón tay vào trán Hiếu Hân.

“Này không bắt tại trận thì vẫn chối hả! Hôm nay ai đưa em về? Lại còn ngồi mô tô sành điệu nha. Chị có việc vội đi nên lúc trên taxi nhìn ra chỉ thấy rõ lúc em trả mũ lại cho người ta thôi.”

“Chị có nhìn lầm không vậy” Hiếu Hân xua tay, chối bay biến.

“Đừng giấu chị nha, bạn trai hả? Tiếc là cậu ta đội mũ nên chị không nhìn thấy mặt để chấm điểm xem có xứng với em chị không.” Ngọc Trúc cười tà nhìn Hiếu Hân.

Hiếu Hân bị Ngọc Trúc bắt gặp như vậy trong lòng bỗng dưng thấy xấu hổ. Rõ ràng Hiếu Hân đã xuống xe từ mãi đầu khu nhưng vô tình lại bị nhìn thấy. Hiếu Hân ngoài miệng vẫn nói cứng.

“Chị à, nhìn thấy em đưa mũ đâu có nghĩa là người đó và em có quan hệ. Chị không nghĩ người ta đi ngang qua làm rơi mũ em chỉ tiện tay nhặt hộ thôi.”

“Nhóc con dối đáp mau miệng đấy, chị lạ gì tính em. Em mà đi ngoài đường, ngoài nhìn thẳng ra thì biết để ý đến ai.”

“Chị à! Chưa đủ bằng chứng cấu thành tội danh thì chị không thể bắt em khai thêm gì nữa đâu đấy.” Hiếu Hân đắc ý nhìn Ngọc Trúc.

“Con ranh! Cần thận chị tóm được cái đuôi của em.”

Ngọc Trúc vừa nói vừa làm động tác tay giả vờ tóm lấy. Hiếu Hân thì vội ngồi bật dậy tránh bàn tay đang vươn về phía mình, rồi le lười ra trên người lại Ngọc Trúc.

“Thôi không đùa nữa, ngày kia là Giáng sinh rồi. Mai cùng chị đi mua sắm một ít quà ọi người nhé.”

Ngọc Trúc nói Hiểu Hân mới nhớ ra. Thực tình Giáng sinh không hề có ý nghĩa mấy với Hiểu Hân trong nhiều năm qua. Trong trí nhớ của mình Hiểu Hân chưa bao giờ thấy mình có được niềm háo hức mỗi khi Giáng sinh đến.

“Em không đi đâu, chị rủ người khác đi.”

Hiểu Hân leo lên giường rồi nằm sấp xuống, tay vơ quyển sách lên đọc. Ngọc Trúc dành lại quyển sách trong tay Hiểu Hân.

“Đi đi, em cứ định ru rú trong nhà thế này hử. Khu trung tâm thương mại đang sale rất nhiều hàng đấy.”

“Em không đi đâu, mặt mũi bị như thế này em ngại ra đường lắm. Hiểu Hân chỉ vào mặt mình nói.

“Mai em đội mũ và đeo kính lên thì không ai thấy mấy cái vết trên mặt đâu. Thế nhé! Mai phải đi đấy không thì chị rủ ngoại đi là em sẽ bị kêu đi làm cu li đó.”

Ngọc Trúc ra tới hậu thư cuối cùng mới chịu về phòng của mình. Hiểu Hân biết không thể từ chối được cô chị của mình đành thở dài, vùi mặt xuống gối.

__oOo__

Sáng hôm sau Hiểu Hân chưa ngủ đã mắt đã bị Ngọc Trúc dựng dậy. Lâu lắm rồi chủ nhật được thanh thoi ăn sáng như vậy khiến Hiểu Hân cảm thấy rất thoải mái. Mặc dù hôm nay cha của Hiểu Hân không phải đi làm nhưng Ngọc Trúc vẫn gọi taxi thay cho việc tự lái xe đi.

Hai người đến trung tâm thương mại lớn nhất ở tỉnh này. Không khí Giáng sinh ở đây thật náo nhiệt, các gian hàng đầy màu sắc xanh và đỏ của vòng nguyệt quế, các quả cầu, ngôi sao trang trí lấp lánh nhiều màu. Giữa khu trung tâm thương mại có một cây thông Noel cao đến mấy tầng nhà. Bất cứ ai đi thang máy truyền cũng có thể ngắm toàn cảnh cây thông này. Hiểu Hân vốn chẳng mấy để ý tới không gian quanh mình nhưng khi đến đây cô cũng phải trầm trồ ngắm nghía. Hiểu Hân dường như cũng bị không khí náo nhiệt ở đây lây nhiễm. Ngọc Trúc dẫn Hiểu Hân đi thử quần áo, cô chê đồ Hiểu Hân quá đơn điệu nên đã mua cho cô rất nhiều đồ. Hiểu Hân đã nhiều lần từ chối nhưng vô ích.

Sau khi đã càn quét được một mẻ khá lớn thì bụng hai chị em đã bắt đầu kêu đói, cả hai liền tới khu ẩm thực của trung tâm này.

“Con chào mẹ! Mẹ cũng đi mua sắm ă”. Tiếng của Ngọc Trúc khiến Hiểu Hân giật mình quay lại. Hiểu Hân không ngờ lại gặp bà Gia Hân ở đây. Hiểu Hân liền quay hướng rẽ sang nơi khác để tránh mặt bà Gia Hân.

“Hân! Thật là hay lại gặp mẹ em ở đây, hay chúng ta cùng đi ăn chung đi.” Ngọc Trúc túm cổ tay Hiểu Hân giữ lại khi thấy cô bé định tránh đi.

“Em không muốn ăn nữa, em về trước đây.” Hiểu Hân từ chối Ngọc Trúc.

Ngọc Trúc nhìn bà Gia Hân áy náy rồi quay ra khuyên bảo Hiểu Hân.

“Đừng như vậy mà Hân, dù sao mẹ cũng là mẹ của em, em không nên có thái độ như người ngoài thế được.”

Bà Gia Hân cũng lên tiếng

“Con hãy ăn cùng mẹ một bữa cơm nhé!”

“Xin lỗi tôi không đói!” Hiểu Hân nói nhưng không nhìn bà Gia Hân.

Bà Gia Hân tiến đến, nắm bàn tay Hiểu Hân.

“Nếu chưa đói thì đi uống nước cùng mẹ cũng được.”

Hiểu Hân rút tay ra thì bị Ngọc Trúc khóa tay lại về phía trước.

“Đi thôi mẹ! Cháu khát khô cả cổ rồi.”

Hiểu Hân bắt mắt, trừng mắt nhìn Ngọc Trúc nhưng cặp kính mát đen đã khiến ánh mắt của cô mất tác dụng. Ngọc Trúc thừa biết cô em của mình bất mãn thế nào nhưng cô vẫn cố tình lơ đi.

Hiểu Hân nghiêng răng hỏi.

“Hôm nay lời em đi là có kế hoạch trước rồi đúng không?”

“Phải! Chị nhận hết được chưa. Nhưng em đừng như vậy với mẹ em nữa. Chuyện tình cảm của người lớn khó nói lắm, mẹ em đúng là có sai nhưng cha em cũng chẳng đúng. Tuy họ không còn yêu thương nhau nữa nhưng tình yêu của họ với em sẽ không bao giờ đổi. Em hiểu không?”

Hiếu Hân lắng nghe nhưng im lặng không nói. Trong lòng Hiếu Hân cảm thấy cay đắng, ai có thể hiểu được những tổn thương mà cô đã nhận được từ cha mẹ mình.

16. ! – Chương 16

Hiếu Hân ngồi ngoài ban công ngắm khu phố về đêm, đêm nay là giáng sinh nên một số căn hộ vẫn bật đèn sáng, trên đường thỉnh thoảng có vài tốp người qua lại nói cười trong đêm muộn. Hiếu Hân nhìn hộp quà bị vứt tại giường, trong chiếc hộp thỉnh thoảng lại có tiếng nhạc phát ra. Mặc dù trên danh nghĩa là Ngọc Trúc tặng nhưng Hiếu Hân thừa biết món quà đó là của ai. Lúc này Ngọc Trúc đã gõ cửa phòng Hiếu Hân, nhưng cô đã tắt đèn im lặng vờ như đã ngủ.

Hiếu Hân quay lại giường, lấy tay xé mở hộp quà, bên trong là chiếc điện thoại di động màu trắng rất đẹp đang nhấp nháy đèn báo nhiều màu. Hiếu Hân mở lên thấy hình ảnh tin nhắn nhấp nháy, cô không hề đọc tin nhắn mà với ngón tay lên nút nguồn ấn, sau đó ném trở lại vào chiếc hộp. Hiếu Hân mở tủ quần áo ra, rồi vùi chiếc hộp vào trong góc. Cô quay lại giường, cố dỗ mình đi ngủ nhưng không tài nào ngủ được. Đêm nay sao dài vậy!

oOo

Đội tuyển bóng rổ trường Trung Văn bắt đầu thi đấu vòng bảng đầu tiên. Toàn bộ tỉnh A có 12 trường cấp ba được chia làm 4 bảng. Trường Trung Văn được phân vào bảng B cùng trường Quang Trung và Trần Phú.

Do có việc bận nên Khôi Nguyên không thể đi sớm cùng đội tuyển của mình. Anh lái ô tô thẳng tới nhà thi đấu mà không kịp qua nhà đổi chiếc xe quen thuộc của mình. Có cuộc gọi tới, Khôi Nguyên nhấn vào tai nghe bluetooth

“Alo!”

“...”

“Tôi sắp tới nơi rồi.”

“...”

“Không có thể nội bộ tôi ngồi trên khán đài theo dõi cũng được.”

“...”

“Tôi chỉ là lính đánh thuê cho ông thôi, ông liệu mà chỉ đạo đàn em của tôi cho tốt vào.”

“...”

“Ok! Tôi biết rồi, thế nhé.”

Khôi Nguyên vừa bước vào cửa sân thi đấu đã nghe thấy tiếng reo hò ầm ỹ của các cổ động viên. Anh nhìn khắp các dãy ghế để tìm chỗ trống. Hôm nay rất đông các cổ động viên nên nhà thi đấu gần như kín chỗ. Khôi Nguyên mãi cũng tìm được hàng ghế trống khá gần với sân. Nhìn lên bảng điểm hiển thị trên tường Khôi Nguyên khá hài lòng khi đội tuyển trường Trung Văn đang dẫn trước 30 điểm.

“Này! Mà xem có phải con Hiếu Hân không?”

Tiếng nói bên cạnh nhắc tới Hiếu Hân khiến Khôi Nguyên chú ý, anh quay mặt nhìn sang cô bé bên cạnh rồi nhìn ra phía Hiếu Hân đang đứng.

Hiếu Hân hôm nay gọn gàng trong đồng phục thể thao đơn giản của trường, mái tóc được quăn gọn trên cao, khiến khuôn mặt càng trở nên thanh thoát hơn. Trái với khuôn mặt lãnh đạm hàng ngày, ánh mắt Hiếu Hân chuyên chú hơn khi theo dõi trận đấu.

“Ồ, đúng là nó rồi! Không ngờ nhìn thấy nó ở đây.”

“Nó vẫn học đỉnh nhỉ, thi hẳn được vào trường Trung Văn, còn tao với mày lệt đệt suýt phải học dân lập.”

“Trung Văn đã là gì, vào được trường chuyên của đại học Tự Nhiên mới giỏi chứ”

“Vào được Trung Văn là ngon rồi, sao giọng mày khinh khi thế, tao nhớ mấy năm cấp hai mày học cùng lớp và chơi thân với nó lắm cơ mà.”

“Tao thêm vào chơi thân với nó. Mẹ tao ngày xưa lúc nào cũng khen Hiếu Hân học giỏi thế này, Hiếu Hân tài thế kia, đem nó ra làm gương mỗi khi mắng tao, bắt tao phải chơi thân với nó. Tao thừa biết bà già tao sợ tốn tiền học thêm nên muốn tao học ké gia sư nhà nó mà.”

“Mẹ mày cũng cao thủ nhỉ, ngày trước có mấy ai thuê được gia sư riêng đâu.”

“Hi..hi...cũng nhờ học nhà nó mà tao biết được, bố mẹ nó bỏ nhau vì mẹ nó chạy theo trai đó. Tao ẹ tao biết sự thật để mẹ tao khỏi phải ngưỡng mộ nhà nó nữa.”

“Hóa ra chuyện lan ra cả khu là do mẹ mày tiết lộ hả? Bảo sao một thời gian sau nhà nó rời đi và nó cũng chuyển trường luôn.”

“Nó chuyển đi tao lại càng mừng, đỡ phải giả vờ thân thiết với nó.”

“Mày cũng ác thật đó, nhưng tao cũng nể nó thật, gia đình như vậy mà nó vẫn vững tâm học tốt.”

“Ác cái gì? Mày có chịu được không khi suốt ngày bị bà già lòi ra so sánh. Nó giỏi gì chứ, quái vật thì có.”

“Này! Các bạn có thể trật tự cho tôi theo dõi trận đấu không?” Khôi Nguyên to giọng với hai cô bé bên cạnh. Trên khuôn mặt anh, đôi lông mày nhíu lại tỏ vẻ khó chịu.

Hai cô bé bên cạnh giật mình quay ra nhìn Khôi Nguyên, giọng của Khôi Nguyên cũng khá to khiến những người bên cạnh quay ra nhìn lại. Hai cô bé khá xấu hổ khi bị anh chàng đẹp trai quát khiến ọi người xung quanh chú ý, hai cô cúi mặt, trong miệng cầu xin lỗi phát ra lí nhí khó mà nghe thấy được.

Khôi Nguyên không quan tâm tới hai cô bé ngồi kế bên nữa mà tập trung theo dõi trận đấu. Nhưng cảm giác bức bối khiến anh không muốn ngồi ở chỗ này, anh đứng bật dậy chuyển chỗ sang dãy khác.

“H.o.é.t...”

Tiếng còi kết thúc hiệp vang lên, hai đội nghỉ giải lao và hội ý trong chốc lát. Tranh thủ lúc nghỉ, Khôi Nguyên tiến về phía rìa khán đài nơi gần cách sân đấu và khán giả. Anh vẫy tay ra hiệu cho Vũ Thanh và các thành viên trong đội biết. Khôi Nguyên giơ ngón cái tỏ tán thưởng, khiến các cậu nhóc của đội tuyển mặc dù mệt nhưng vẫn thấy hứng chí.

Hiếu Hân và Mai Phương nhanh chóng phát khăn và nước cho từng người, trái với những quy tắc cứng nhắc khi luyện tập thì hôm nay họ là những trợ lý hết sức đặc lực.

Khôi Nguyên không ngờ tới khi Hiếu Hân chủ động tiến về nơi anh đứng rồi chìa chai nước khoáng cho anh. Vị trí anh đứng khá cao khiến Hiếu Hân phải giơ tay lên mới đưa được. Mặc dù khuôn mặt Hiếu Hân chẳng tỏ thái độ gì nhưng Khôi Nguyên vẫn rất vui khi thấy cô chủ động. Mọi bức dọc khi nãy dường như biến mất không một dấu vết.

17. ! – Chương 17

“Trung Văn chiến thắng! Trung Văn vô địch!”

Các cổ động viên trường Trung Văn sung sướng hét lên khi đội tuyển có một chiến thắng đẹp. Mặc dù là trận khởi đầu nhưng việc dẫn điểm trước cũng khiến ọi người tin đội tuyển Trung Văn có thể vượt qua vòng loại.

Các thành viên trong đội rất mệt nhưng niềm vui chiến thắng đã xua đi tất cả. Một vài thành viên dự bị giúp Hiếu Hân và Mai Phương dọn đồ cho đội bóng.

Một thành viên trong đội thấy Khôi Nguyên tiến xuống sân thi đấu liền la lên.

“Sư huynh hôm nay bọn em chơi được chứ?”

“Rất tốt! Cứ thế phát huy, nếu đến vòng loại 2 mà không qua được thì các cậu cứ liệu với anh.” Khôi Nguyên giả vờ lơ đãng nhún vai.

“Có phạt thì phải có thưởng chứ, hôm nay bọn em thắng sư huynh phải khao đấy.”

“Ok! Cũng đến trưa rồi tôi mời các em đi ăn. Mà chiều nay Vũ Phong cùng vài bạn xem trận chiều nay nhé, phải biết thực lực đối thủ mới được.”

“Vâng! Sư huynh.” Vũ Phong, cùng vài bạn làm động tác tuân lệnh theo kiểu nhà binh khiến mọi người cười nghiêng ngả.

Vũ Phong sau sự việc của Lệ Chi gây ra cho Hiếu Hân, đã cảm thấy áy náy vô cùng. Vũ Phong đã xin lỗi Hiếu Hân nhưng thái độ của cô thì lạnh nhạt dừng đứng như chưa hề có chuyện, khiến Vũ Phong càng buồn hơn. Giá như Hiếu Hân cũng như người khác mắng chửi mình một trận thì Vũ Phong sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hiếu Hân lấy thái độ lạnh nhạt ấy làm khoảng cách khiến Vũ Phong không thể tiến lên được đành từ xa lảng lảng dõi theo.

__oOo__

“Oa! Sư huynh làm bọn em ngưỡng mộ quá. Xe máy cũng đẹp, mà ô tô cũng chất.”

Mai Phương cảm thán khi được ngồi trong xe ô tô thể thao màu đỏ của Khôi Nguyên.

Vì cả đội chỉ có hai thành viên nữ duy nhất nên mọi người ưu tiên hai cô gái lên xe ô tô của Khôi Nguyên cho đỡ nắng, cả đội sẽ đạp xe tới sau. Vũ Thanh hôm nay đi xe máy nên đi dẫn đoàn cùng đội. Do đi ô tô nên Khôi Nguyên cùng hai trợ lý có nhiệm vụ đi đặt nhà hàng và gọi món trước, các thành viên khác đến chỉ việc nhập tiệc luôn.

“Xe này không phải của tôi.”

Khôi Nguyên trả lời. Chiếc xe này vốn là của chị gái Khôi Nguyên, vì có việc phải đi tỉnh từ chiều qua nên Khôi Nguyên vẫn lái nó từ hôm qua cho tới giờ.

Khôi Nguyên liếc nhìn ra gương chiếu hậu, hai cô bé ngồi phía sau, một cô nghiêng ngó ngắm nghía, một cô bé đeo tai nghe mắt nhắm nghiền tựa đầu nhẹ lên cửa xe. Khôi Nguyên ngắm Hiếu Hân chợt nhớ hình ảnh lúc này cô bé ngược lên đưa cho anh chai nước, trên môi anh bắt gặp nụ cười nhẹ. Khôi Nguyên vươn tay bật nhạc, giai điệu bài “Cry on my shoulder” vang lên từ ổ phát nhạc.

Hiếu Hân đang đeo tai nghe nhạc, nhưng thực chất máy mp3 quên không sạc nên đã hết pin từ lâu. Nghe giai điệu bài hát khiến Hiếu Hân thư thái hẳn, cô vốn không thích giao tiếp với người khác, chỉ thích lặng yên trong một thế giới của riêng mình, những lúc đó nhạc luôn là người bạn đồng hành của cô.

Hiếu Hân đang đắm chìm theo bài hát thì bị Mai Phương tháo tai nghe ra hỏi.

“Này! Tối hôm qua cậu đi đến mấy giờ về thế?”

“Mấy giờ là sao?”

Hiếu Hân mở mắt ngạc nhiên hỏi.

“Thì tớ thấy cậu ngủ nên tớ tưởng tối qua cậu đi chơi về muộn. Hôm qua, tớ cùng mấy đứa lớp tớ tụ tập ở Nhà Thờ Lớn đến hơn 12 giờ mới về, vui ới là vui!”

“Tớ ở nhà, chẳng đi đâu cả.”

“Cái cậu này, chẳng chịu chơi bởi gì cả. Cả năm có mấy ngày lễ lớn được phép đi chơi muộn đâu chứ. Mấy đứa lớp cậu không rủ cậu hả?”

Hiếu Hân im lặng không trả lời định tiếp tục đeo tai nghe lên thì bị Mai Phương giữ tay lại.

“Mấy đứa lớp cậu không chịu rủ cậu đi, thì cậu đi cùng với lớp tớ nhé. Sắp đến tết dương lịch rồi, mấy đứa lớp tớ chúng nó dễ gần lắm, bảo đảm sẽ rất vui.”

“Cậu đừng mất công, tớ không muốn đi.”

Hiếu Hân từ chối, sau đó ngã ra ghế nhắm mắt lại.

Mai Phương bắt mắt với cô bạn quay ra cần nhân với Khôi Nguyên.

“Sư huynh xem, lỗi được con ốc lười này ra không dễ mà. Cứ như bà già ấy chẳng biết hưởng thụ vui vẻ gì cả”

Khôi Nguyên liếc nhìn Hiếu Hân qua gương chiếu hậu, những lời nói của hai cô bé vừa nãy khiến anh phần nào hình dung được thời thơ ấu bé Hiếu Hân phải chịu những tổn thương như thế nào. Cha mẹ ly hôn chắc chắn bất cứ đứa trẻ nào rơi vào hoàn cảnh đó cũng dễ mất niềm tin và phượng hướng. Điều đả kích hơn đó là bị bạn bè phản bội cười cợt trên nỗi đau.

__oOo__

Khôi Nguyên đỗ xe trước một nhà hàng có phong cách hết trẻ trung trang nhã. Anh mở chốt xe tự động rồi quay lại nói với hai cô gái.

“Các em vào nhà hàng trước, tôi đã gọi đặt chỗ rồi, cứ đọc tên tôi là họ biết. Tôi kiếm chỗ gửi xe đã.”

“Nhà hàng này mình biết, mới mở nhưng rất nổi tiếng nha. Sư huynh chịu chơi thật!”

Mai Phương ngược nhìn biển hiệu, Hiếu Hân cũng nhìn theo. Hiếu Hân vốn chẳng bao giờ ra ngoài ăn uống tụ tập ở các quán KFC hay Lotteria như các bạn bè khác, nên trong lòng có chút cảm xúc khó tả, nửa muốn lầy lý do về trước, nửa muốn thử một lần cho biết. Hiếu Hân chưa kịp suy nghĩ đã bị Mai Phương kéo tuột vào trong. Nhìn dãy bàn đầy ắp những tốp người ngồi, vừa ăn uống vui vẻ, vừa nói cười rạng rỡ khiến Hiếu Hân dè bẹp suy nghĩ muốn quay về. Cô cắn răng tự nhủ, cố thử một lần cũng chẳng chết được.

Hiếu Hân và Mai Phương theo chỉ dẫn lên phòng được đặt riêng trên tầng hai. Vừa ngồi xuống Mai Phương đã ấn quyền thực đơn vào tay Hiếu Hân.

“Chúng ta đi chợ nào! Cậu phụ trách gọi món chính, tớ gọi món phụ và đồ uống nhé.”

Hiếu Hân mở thực đơn ra, hình ảnh món ăn được chụp lại đẹp mắt cùng với ghi chú cụ thể. Lật qua lật lại, thấy món nào nhìn cũng hấp dẫn nhưng Hiếu Hân lại chưa từng thử qua nên đắn đo mãi.

“Em chọn gà quay tiêu mật đi, ở đây chế biến món này ngon lắm.”

Khôi Nguyên đã đến ngồi bên cạnh Hiếu Hân từ lúc nào mà Hiếu Hân không hề hay biết, có lẽ do mãi mê xem thực đơn nên không chú ý tới. Đến khi nghe tiếng nói phát ra ngay bên cạnh Hiếu Hân mới giật mình quay sang. Khôi Nguyên ngồi bên cạnh lại nghiêng đầu ngó thực đơn nên khi Hiếu Hân quay sang khiến cho hai khuôn mặt gần nhau đến nỗi chỉ một phân nữa thôi là hai chóp mũi có thể chạm vào nhau.

Hiếu Hân ngây người trong giây lát sau đó vội quay mặt đi, mắt chăm chú ngó thực đơn nhưng trong đầu mọi hình ảnh cứ loạn xạ hết lên.

Khôi Nguyên bên cạnh lại tỏ ra như chẳng có gì, anh cũng chẳng giành lại thực đơn để gọi mà cứ nghiêng đầu tiếp tục đọc từng món một cho người phục vụ ghi.

Mai Phương ngồi bên tay phải Hiếu Hân, lại đang mãi chọn đồ uống nên không hề thấy tình huống mờ ám vừa rồi của Khôi Nguyên.

Khi các món ăn vừa được dọn lên thì các thành viên đội bóng và Vũ Thanh tới kịp lúc. Ai cũng đói meo, nhìn bàn ăn ngào ngạt thơm lừng mà cảm thán.

“Trời ơi, ngon quá xá luôn! Hôm nay phải ăn cho sư huynh cháy túi mới được.”

“Để xem các cậu làm cháy túi tôi được mấy lần.”

Cả đội ngồi xuống ăn uống thật vui vẻ, các câu chuyện được xoay hết từ chủ đề này sang chủ đề khác. Hiểu Hân chỉ lặng yên lắng nghe. Nhìn mọi người vui vẻ ăn uống như vậy trong lòng Hiểu Hân phát giác mình cũng không hề ghét không khí náo nhiệt này chút nào.

18. ! – Chương 18

“Con xin phép bà và cậu cho em Hân tối nay đi chơi với con nha.”

Mọi người trong gia đình Hiểu Hân đang dùng bữa tối, nghe thấy lời đề nghị của Ngọc Trúc liền dừng đũa nhìn lên.

Bà nội Hiểu Hân lên tiếng phản đối đầu tiên.

“Em nó còn nhỏ, tối còn phải học bài. Mới ba cái tuổi ranh đi chơi tối thì hư người hết.”

“Ngoại à! Đêm nay là tết dương lịch mà, ngoại cho em Hân đi một buổi hôm nay với con thôi. Chẳng nhẽ con lại có thể làm hư em nó trong một buổi tối chắc”

“Không được, có lần này lại có lần sau.” Bà nội Hiểu Hân vẫn kiên quyết.

“Ngoại! Làm gì mà còn lần nào nữa, ngày kia con lại về tỉnh M rồi”.

Ngọc Trúc vẫn tiếp tục nài nỉ, hướng ánh mắt từ bà ngoại sang cậu của mình.

Ông An Đông suốt từ nãy chỉ im lặng, ông suy nghĩ một lát rồi nói.

“Tối nay con còn đi với ai nữa không? Cậu sợ con và em Hân đều là con gái, tối nay ngoài đường rất đông, đi khuya đi muộn như vậy không an toàn lắm đâu.”

“Cậu đừng lo, con đi cùng mấy đứa bạn hồi đại học của con, trong đó có anh Khang con chú Phúc giám đốc công an tỉnh nữa. Cậu thấy bảo kê cho bọn con chất chưa?”

Ngọc Trúc đắc ý khoe. Ông An Đông nghe rồi gật đầu nói.

“Được rồi, các con đi chơi nhưng không được về quá muộn đâu đấy.”

“Vâng! Con cảm ơn cậu.”

Ngọc Trúc vui vẻ giơ hai ngón tay chiến thắng về phía Hiểu Hân.

Hiểu Hân trái lại chẳng có lấy một tia vui thích nào. Hiểu Hân cảm thấy phiền hà với bà chị họ chuyên tự quyết mà chẳng hỏi mình trước xem mình có muốn đi hay không. Hiểu Hân chán nản cúi đầu ăn cơm tiếp, bằng đuôi mắt Hiểu Hân cũng thấy thái độ lườm nguýt của bà nội dành ỉnh.

Sau bữa cơm Hiểu Hân bỏ về phòng, Ngọc Trúc đuổi theo, nhanh chân len vào cửa không cho Hiểu Hân chốt cửa phòng.

“Này! Em giận chị đấy hả?”

“Chị đã hỏi em có muốn đi hay chưa? Em sẽ không đi đâu, chị cứ đi chơi với bạn đi”.

Ngọc Trúc sụ mặt xuống ra vẻ buồn.

“Chị cũng chỉ muốn em được đi chơi vui vẻ như bao bạn bè em thôi. Trước đây chị thật vô tâm, toàn đi chơi với bạn bè mà quên mất em”.

“Thôi đi chị, lúc đó em nhỏ xíu, dắt theo em chị phải làm bảo mẫu thì chơi được gì nữa.”

“Nhưng bây giờ em lớn rồi, cũng phải hưởng thụ chút vui vẻ chứ. Bạn bè chị nhiều anh độc thân lắm. Chị phải tuyển em về sớm thôi, có người làm vệ sĩ cho em chị cũng yên tâm.”

“Hóa ra hôm nay chị định mang bán em sao, chuyện lần trước em còn chưa tính sổ với chị đâu.”

Hiểu Hân làm mặt giận sau đó chui vào giường nằm.

Ngọc Trúc ngồi xuống giường, lấy tay kéo cái chăn Hiểu Hân đang trùm kín đầu.

“Vụ lần trước chị xin lỗi rồi mà, đừng giận nữa, dậy thay quần áo đi chơi với chị đi”

Hiếu Hân ở trong chăn nói vọng ra

“Chị đi một mình đi, em không đi đâu”

“Con bé này, tối nay nhiều chương trình hay như vậy mà chui vào chăn làm sâu là sao. Em mà không đi là hối hận đó”

“Kệ em đi!”

Ngọc Trúc thực sự tức giận về tính cố chấp của Hiếu Hân.

“Em định sống nhàm chán như vậy sao, em định đóng cửa với tất mọi thứ như vậy hả. Mở lòng không có nghĩa là cái gì cũng đón nhận, em không thích điều gì thì hãy cho nó từ cửa này ra cửa kia là được”

Hiếu Hân mở chăn ra, đôi mắt nhìn nhưng vô hồn.

“Em chẳng đáng có được thứ gì hết. Em cảm thấy mình như kẻ sống nhờ vậy. Cứ an phận như vậy là được rồi”

Ngọc Trúc xoa má Hiếu Hân.

“Sao em lại nghĩ thế, ai sinh ra trên đời này đều có ý nghĩa hết. Đừng nghĩ mình nợ đời hay mình chẳng nợ gì hết. Sống là để cảm nhận, chấp nhận và đón nhận. Em phải cho đi thì mới biết mình nhận được gì. Nhận lại sẽ có đắng có ngọt, em đã bao giờ tự hỏi cái mình cho đi người khác sẽ thấy vị gì chưa?”

Hiếu Hân ngồi dậy, im lặng không nói gì. Ngọc Trúc thấy Hiếu Hân có vẻ đang lung lay liền kéo tay Hiếu Hân đứng lên, đổi giọng pha trò để thay đổi không khí.

“Dậy nào, hôm nay phải chơi cho thật đã nhé. Sau này em muốn rủ chị chơi thì hơi bị khó đấy. Có giỏi thì lên tỉnh M học đi, chị đưa em vào đời luôn.”

Sau một hồi thay ra thay vào Ngọc Trúc đã chọn cho Hiếu Hân một bộ ưng ý, nhìn vào khuôn mặt với làn da trắng ngần, nét mắt nét mi như họa mà Ngọc Trúc không thôi cảm thán trong lòng “con bé này chẳng cần trang điểm cũng xinh rồi, chẳng bù mình mỗi lần đi chơi lại tốn cả lạng phấn”.

__oOo__

Hiếu Hân bị choáng ngợp bởi không gian của khu vui chơi nổi tiếng nhất tỉnh này. Khu tổ hợp vui chơi có cả cafe, quán bar, phòng karaoke, phòng bi a, phòng game,... Còn rất nhiều khu vui chơi khác có đọc tên Hiếu Hân cũng không hiểu.

Ngay sảnh ngoài tòa nhà, là quán cafe hết sức hút mắt với nội thất đẹp đắt tiền. Vào cầu thang giữa sảnh là hệ thống thang máy với bảng sơ đồ từng khu.

Ngọc Trúc cùng các bạn cũ đặt phòng karaoke ở tầng 5. Thấy vẻ bất an của Hiếu Hân, Ngọc Trúc vỗ vai trấn an cô bé.

“Đừng lo, chơi ở đây rất vui. Bọn chị dự định là sẽ đi hát sau đó sẽ đến khu Suncity xem nhạc hội. À! Lúc 12 giờ ở đó sẽ có hoạt động thả bóng bay chúc năm mới đó”

Mọi năm Hiếu Hân chỉ nhìn thấy nhạc hội năm mới qua tivi, nên khi Ngọc Trúc nói sẽ được xem trực tiếp khiến Hiếu Hân có chút mong chờ.

Khi thang máy mở ra Hiếu Hân bắt đầu thấy sự náo nhiệt xuất phát từ mọi ngõ ngách không gian. Ánh sáng ở đây cực kỳ ảo bởi đèn led nhiều màu. Có vài người qua lại nơi hành lang tưởng như yên ắng, nhưng khi từng cánh cửa phòng mở ra là cả một thế giới âm thanh sôi động đang bị nhốt lại trong bức tường cách âm được dịp tràn ra. Ngọc Trúc mở điện thoại xem lại số phòng bạn mình nhắn tin, rồi kéo Hiếu Hân đi theo mình.

Phòng 506 mở ra, Hiếu Hân bị kéo vào, trong phòng tối hơn so với hành lang rất nhiều nên mắt Hiếu Hân chưa kịp thích ứng. Cô không nhìn rõ ai với ai chỉ thấy khuôn mặt mọi người nhấp nháy trong ánh đèn laser chạy nhấp nháy trong phòng. Có người hét lên.

“Trúc đến muộn nha, phải phạt!”

“Ok! Nhưng phải nhường tay ình chút ít để giữ thể diện với em gái chứ.”

“A! Ngọc Trúc dẫn em gái tới sao, mau lại đây”

Hiếu Hân bị đẩy tới phía trước.

“Đây là em họ mình, Hiếu Hân”

Do nhạc khá âm ỉ, nên có chào từng người cũng không nghe được nên Hiếu Hân chỉ cúi chào lấy lệ.

“Phải Hân nhà chú Đông không? Sao lớn quá vậy, chị không nhận ra luôn” Một chị đến kéo tay Hiếu Hân ngồi xuống.

Mắt Hiếu Hân đã thích ứng nên nhìn rõ hơn, cô nhìn chị trước mặt nhưng chẳng thể nhớ ra là ai.

Thấy Hiếu Hân có vẻ không nhớ ra, chị ta nói.

“Chị là Giang, học suốt từ năm cấp ba đến đại học cùng chị Trúc nhà em. Chị đến nhà em nhiều lần rồi, chắc lâu không gặp nên em không nhớ ra.”

“Dạ!”

Hiếu Hân chỉ biết cúi đầu che bối rối của mình. Hiếu Hân ngược lên nhìn khắp phòng một lượt. Phòng hát này khá lớn có khoảng 15 người. Phòng hát thiết kế hình chữ U, có hai màn hình lớn đối diện nhau, ở giữa là nơi mọi người đứng biểu diễn, có người lại ngồi ngay tại bàn cầm mic hát.

Hiếu Hân vừa ngồi một lát đã có người chuyển đến ình một ly nước ép, còn của Ngọc Trúc là một chai bia.

Ngọc Trúc hướng Hiếu Hân nói.

“Em ngồi đây cùng chị Giang nhé, chị phải đi chào hỏi một chút.”

“Giang, cậu chăm nom em mình nhé, động viên em nó hát mấy bài cho đỡ buồn, tớ sang kia một lát”

Hiếu Hân nghe thấy từ “hát” vội xua tay.

“Các chị cứ chơi đi, em không biết hát đâu, kệ em”

Ngọc Trúc ghé sát mặt Hiếu Hân, lấy ngón tay búng lên chán Hiếu Hân.

“Đến đây rồi, chơi đi nhóc” Sau đó quay người dời đi.

Hiếu Hân ôm cái trán bị đau, trừng mắt lên nhìn chị mình đang quay bước. Hiếu Hân với tay lấy cốc nước, sửa lại tư thế ngồi ngã sâu hơn vào sofa. Đưa ống hút lên miệng uống, vị nước mát lạnh chưa kịp nuốt xuống đã bị sặc ngay tức khắc. Người khiến cô bị sặc không ai khác chính là người ngồi phía đối diện ở đầu ghế bên kia. Hiếu Hân cúi gập người vì sặc nước, trong lòng không khỏi than vãn.

19. ! – Chương 19

Hiếu Hân bị sặc, ho đến chảy nước mắt. Bên cạnh Thu Giang cũng vỗ lưng giúp cô.

“Sao tự dừng lại ho dữ vậy, có sao không em?”

Hiếu Hân ngẩng lên lấy khăn giấy lau nước mắt nói.

“Không sao đâu ạ”

Hiếu Hân ngồi thẳng dậy, mắt không hề né tránh mà nhìn thẳng. Lúc này trong phòng ai đó đã chọn bài hát mới, trên nền màn hình sáng cả căn phòng trở nên rõ hơn, Hiếu Hân và người đối diện có thể nhìn rõ mặt nhau hơn. Hiếu Hân dùng khẩu hình nói.

“Em chào thầy!”

Vũ Thanh ngồi phía đối diện, dáng người hơi ngả về phía trước, khử tay tỳ trên đầu gối. Anh chỉ cười, rồi đưa ngón tay lên miệng ra dấu “bí mật”. Hiểu Hân cũng gật đầu đáp lại.

Vũ Thanh cũng không tiếp tục nhìn Hiểu Hân nữa, anh đứng dậy sang bàn khác nói chuyện để Hiểu Hân không khó xử.

Ngọc Trúc sau một hồi chào hỏi đã quay lại bàn, cô chen vào giữa Hiểu Hân và Thu Giang.

“Lâu không gặp bạn cũ, vui thật đấy! Mà, Giang này! Cậu kia trước có học lớp mình không mà sao tớ chưa gặp”

Giang nhìn theo hướng tay Ngọc Trúc.

“Không! Cậu ấy là khách mời Khang dẫn theo.”

“À! Bảo sao. Tớ sao có thể quên được nếu như lớp mình có một anh chàng bảnh như vậy chứ.”

“Nghe nói cậu ta là giáo viên trường Trung Văn”

“Oa! Đẹp trai thế thì nữ sinh học sao nổi. Trẻ như vậy mà đã được dạy ở Trung Văn thì một là cậu ta cực giỏi, hai là nhà cậu ta cực gia thế”

Ngọc Trúc nhìn người được bàn luận đầy ngưỡng mộ, sau đó chợt giật mình phát hiện.

“Trung...Văn.! Chẳng phải là trường Hiểu Hân đang học sao.”

Ngọc Trúc mở lớn mắt quay ra nhìn Hiểu Hân. Thu Giang bên cạnh cũng ngạc nhiên.

“Vâng! Là thầy chủ nhiệm lớp em.” Hiểu Hân bình thản trả lời.

Ngọc Trúc và Thu Giang đồng thời giơ tay lên che cái miệng đang há thành chữ “ô” của mình. Thu Giang than lên.

“Khó cho Hiểu Hân rồi, giờ thì mất cả vui.”

“Để tớ ra thăm dò xem hần nghĩ sao nhé.” Ngọc Trúc đứng lên định tiến về bàn bên kia thì bị Hiểu Hân kéo lại.

“Em chẳng bận tâm thì chị lo làm gì?”

Ngọc Trúc vẫn rút tay ra, rồi tiến về phía bàn bên kia.

“Chào anh tôi là Ngọc Trúc chị họ của Hiểu Hân”

“Chào chị, tôi là Vũ Thanh”

Vũ Thanh lịch sự ngồi lùi vào phía trong nhường chỗ cho Ngọc Trúc ngồi.

“Hôm nay là do tôi rủ con bé đến chỗ này chơi, tôi mong anh sẽ không có thành kiến với con bé.”

“Sao chị lại nghĩ vậy, ngoài giờ làm việc thì tôi cũng như mọi người, cũng có nhu cầu vui chơi giải trí. Chị nghĩ chúng ta ngồi đây đang vui chơi không lành mạnh sao. Nếu thế tôi phải là người xấu hổ với học sinh của tôi trước đây.”

Suy nghĩ cởi mở của Vũ Thanh khiến Ngọc Trúc có thiện cảm.

“Anh thật thú vị! Nhớ lại ngày xưa các giáo viên của chúng tôi toàn các người già tư tưởng bảo thủ, học sinh chỉ hơi khác quy chuẩn một tý sẽ bị quy chụp là hư hỏng.”

“Tôi cũng như chị đều là thanh niên thế hệ mới, tất nhiên chúng ta cũng có những suy nghĩ khác hơn. Nhưng làm giáo viên rồi mới thấy suy nghĩ của các em học sinh bây giờ cũng khác chúng ta ngày xưa lắm. Mỗi thời, mỗi chiến thuật thôi.”

Ngọc Trúc và Vũ Thanh nói chuyện khá lâu khiến cho Thu Giang ngồi bên kia hết sức tò mò. Đến khi Ngọc Trúc quay lại bàn đã bị Thu Giang túm lại tra khảo luôn.

“Này cậu sang kia nói chuyện gì mà lâu vậy, đã thế lại cười cười nói nói tí hết cả mắt lại.”

“Cậu ta nói chuyện dễ gần lắm. Một thầy giáo hết sức tâm lý.” Nói xong Ngọc Trúc lại quay sang Hiếu Hân.

“Em thật may mắn vì có thầy giáo vừa đẹp trai vừa tâm lý.”

“May mắn! Chị nói như kiểu em đang được sở hữu vậy.”

“Thế thầy giáo của em đã thuộc quyền sở hữu của ai chưa?” Ngọc Trúc tò mò hỏi.

“Vợ thì chưa, bạn gái thì em chịu.”

Thu Giang bên cạnh cười khúc khích.

“Cậu điều tra kỹ vậy định theo đuổi người ta hả?”

“Có thể, đẹp trai thế kia cơ mà.”

“Thầy giáo em kém các chị 3 tuổi”

Hiếu Hân thản nhiên tạt một gáo nước lạnh.

Ngọc Trúc và Thu Giang dần mất trong giây lát, hết quay ra nhìn về phía Vũ Thanh rồi nhìn nhau thở dài. Thu Giang than thở.

“Tiếc nhỉ, cậu ta sao lại ít tuổi hơn chúng ta chứ. Này! Con gái lớp mình chỉ còn tớ với cậu là ế đấy.”

oOo

11h đêm mọi người trong phòng karaoke bắt đầu kéo nhau rút lui. Địa điểm mọi người hẹn nhau tụ tập là Suncity xem nhạc hội đón chào năm mới.

Khi mọi người đến nơi thì ở đây đã quá đông, sân khấu ngoài trời làm rất lớn, mặc dù có hai màn hình lớn trực tiếp nhưng vẫn có vài người than vãn không hài lòng do đông quá không thể chen lại gần.

“Chán quá, biết thế đi sớm hơn giành chỗ trước, hôm nay có nhiều nhóm nhạc nổi tiếng biểu diễn lắm.”

Âm nhạc vọng ra, cùng tiếng của mọi người la hét cổ vũ khiến không khí sôi động vô cùng.

Sân khấu và toàn bộ các tấm biển ở đây đều được sơn bằng hai tông màu trắng và xanh biển, có lẽ theo tông màu của hãng tài trợ. Ngay phía ngoài khu đại nhạc hội có rất nhiều điểm phát bóng bay ọi người,. Số bóng bay này sẽ được thả đồng loạt vào lúc đồng hồ đếm ngược đến 0h.

“Phải làm thế nào bây giờ, xem ở đây chẳng đã gì cả.” Thu Giang than vãn với Ngọc Trúc. Ngọc Trúc lại quay ra cắn nhản Duy Khang

“Này! Bố ông làm giám đốc công an tỉnh mà không có cách gì cho chúng ta đi cửa sau sao?”

Duy Khang đến buồn cười với lời trách móc của Ngọc Trúc.

“Bố tôi có phải ba đầu sáu tay đâu mà cái gì cũng làm được. Hôm nay bố tôi còn phải cho quân trực 100% để đảm bảo an ninh cho cả tỉnh này. Nhờ ông ấy việc vợ vẫn chẳng liên quan, ông ấy có mà chửi cho tôi tơi bời.”

“Anh Khang! Để em thử gọi cho bạn em xem nó có giúp được không. Em nghe nói nó chịu trách nhiệm chạy chương trình này.”

Vũ Thanh vỗ vai Duy Khang sau đó rút điện thoại đi ra phía xa hơn để gọi cho đỡ ồn. Lát sau anh quay lại ra dấu “Ok” với mọi người. Ai nấy nghe tin này đều cảm thất phấn khích.

Vũ Thanh đưa mọi người đi vòng ra sau đoạn hàng rào phân cách có bảo vệ. Do có người báo trước nên khi báo tên mọi người được đi qua luôn và có người đi theo dẫn đường.

Mối quan hệ của Vũ Thanh và người đó có vẻ rất thân thiết nên mọi người được đưa vào khu vực sát sân khấu. Để đảm bảo an ninh, bên sản xuất chương trình đã cho thiết kế sân khấu cách xa nơi khán giả đứng hơn chục mét, có hàng rào và nhân viên an ninh bảo vệ. Vũ Thanh và mọi người được đưa vào khu vực này để xem trực tiếp thì không còn gì tuyệt hơn. Âm nhạc cùng với niềm phấn khích khiến mọi người trở nên say mê.

20. ! – Chương 20

Khôi Nguyên đứng trong cabin xe truyền hình lưu động theo dõi toàn cảnh nhạc hội qua các màn hình. Thấy công việc đã ổn thỏa Khôi Nguyên mới yên tâm rời đi, trước khi đi không quên cảm ơn ban biên tập đang làm việc.

“Các anh chị đã vất vả rồi, cảm ơn mọi người nhiều!”

Trưởng ban thấy Khôi Nguyên rời đi vội đứng dậy bắt tay.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm chị cậu nhé, năm nay không thấy cô ấy điều hành chúng tôi cũng thấy trống vắng đấy.”

“Vâng! Tôi sẽ chuyển lời.”

Ra khỏi xe Khôi Nguyên thấy thoáng hẳn, mặc dù bên ngoài khá ẩm ỉ nhưng vẫn còn hơn trong khoang cabin chật chội. Điện thoại trong túi quần rung lên, Khôi Nguyên bắt máy, đem áp chặt lên tai, tay kia che bớt một bên tai cho khỏi ồn ào.

“Alo!”

“...”

“Công việc rất ổn chị ạ, đừng lo.”

“...”

“Chị tranh thủ em làm hộ mà đi hẹn hò đi, mà bên đó đang là buổi trưa, chị đã ăn uống gì chưa đấy.”

“...”

“Em biết, thế chị nhé. Bye!”

Khôi Nguyên vừa ngắt cuộc gọi, chưa kịp dứt túi quần điện thoại đã lại rung lên.

“Alo!”

“...”

“Cậu đang ở đâu?”

“...”

“Được, không vấn đề gì.”

“...”

“Bây giờ cậu đi về phía cổng bên trái, đến khu vực bảo vệ tôi sẽ cho người ra đón.”

Khôi Nguyên tắt máy, tay vẫy một nhân viên gần mình nhất nói.

“Anh giúp tôi, ra cổng trái đón mấy người bạn của tôi vào khu vực bên trong nhé.”

Người đó được giao việc liền nhanh chóng chạy đi. Khôi Nguyên lại tiếp tục theo dõi kịch bản chương trình trong khu vực cánh gà, thỉnh thoảng lại có vài cộng tác viên chạy đi chạy lại mang nước và coffee ọi người. Khôi Nguyên lấy một ly coffee ỉnh để tỉnh táo hơn. Mấy ngày nay, để lo cho nhạc hội này mà anh và mọi người ở đây phải làm việc hết công suất. Nghĩ lại Khôi Nguyên thấy thương cho chị gái mình, chị yêu công việc đến nỗi gần 30 tuổi rồi mà chưa chịu kết hôn.

Những ngày lễ tết này, trong khi người người đưa nhau đi hẹn hò thì chị anh lại xoay như chong chóng với bên truyền hình để sản xuất chương trình. Mọi năm Khôi Nguyên đều ở nước ngoài, thỉnh thoảng về nghỉ tết cũng giúp chị gái đôi chút. Nhưng đến khi chạy chương trình thì xin rút lui để đi chơi với bạn bè.

Năm nay chị của Khôi Nguyên cũng chẳng rảnh rang chút nào, chị bận chạy ra nước ngoài để mua bản quyền chương trình mới nên Khôi Nguyên mới phải đứng ra lo tròn vẹn.

Gần đến phút chuyển giao năm mới, Khôi Nguyên đi vòng ra gần khu vực cạnh sân khấu nơi đặt các thiết bị điều khiển âm thanh ánh sáng. Khôi Nguyên đảo mắt một vòng từ sân khấu xuống khu vực khán giả đang đứng cổ vũ. Trên sân khấu đèn sáng trưng nên phía dưới khu vực khán giả Khôi Nguyên nhìn không được rõ. Điều chỉnh ắt thích ứng được một chút thì anh mới nhìn ra được một tốp người khá đông đang đứng trong khu vực hàng rào phân cách sân khấu và khán giả. Khôi Nguyên không nhìn rõ lắm nhưng cũng yên tâm chắc rằng đó là nhóm người Vũ Thanh được anh đặc cách cho vào bên trong.

Một phút trước giờ chuyển giao, các nhân viên kỹ thuật ra tín hiệu với nhau, âm nhạc chìm xuống, ánh sáng trên sân khấu hoàn toàn tắt đi. Trên hai màn hình to, hàng số báo “giây” đang đếm ngược dần. Không gian chỉ còn tiếng MC dẫn chương trình vang vọng.

“Các bạn ơi! Hãy chuẩn bị bóng trên tay nào. Vào giờ phút chào năm mới chúng ta hãy cùng thả những quả bóng ước mơ lên bầu trời nhé. Hy vọng năm mới tới mọi ước mơ của chúng ta sẽ thành sự thật.”

“Chúng ta cùng đếm nhé...!”

Tiếng đếm ngược của MC và hàng nghìn khán giả đồng thời vang lên. “10..9..8..7..6..5..4..3..2..1... Chúc mừng năm mới!”

Sau đó hàng trăm quả pháo phụt gần quanh sân khấu phụt lên, làm sáng bừng khắp không gian. Ánh sáng lóe lên cùng hình ảnh hàng ngàn quả bóng bay được thả ra tạo nên một hình ảnh vô cùng đẹp mắt, ấn tượng. Liền sau đó âm nhạc nổi lên khiến cả nhạc hội từng bừng trong niềm phấn khích.

Khôi Nguyên nhìn hàng ngàn quả bóng đang bay lên chợt nhớ tới một người.

“Giá như lúc này em có thể ở đây ngắm cảnh tượng đẹp đẽ này như tôi vậy.”

Khi Khôi Nguyên hạ tầm mắt xuống, điều mà anh nhìn thấy còn đẹp hơn những điều anh nghĩ. Ánh sáng pháo phụt bừng lên khiến anh nhìn rõ hơn, trong hàng chục người đang đứng phía dưới anh có thể nhận ra cô ngay lập tức. Cô gái anh luôn nghĩ tới đang đứng ở kia, không phải trong bộ đồng phục hàng ngày anh vẫn thấy mà thanh thoát hơn trong chiếc váy xòe xanh nhạt. Mái tóc tết lệch đơn giản với những sợi tóc tơ rủ nhẹ hai bên má. Anh mắt cô cũng đang ngược lên ngắm nhìn bầu trời đêm tuyệt đẹp. Khôi Nguyên biết cô gái ấy không hề cười nhưng trong đôi mắt ấy lại lấp lánh sáng như ánh sao.

Khôi Nguyên biết trước đây mình chỉ đôi chút thích thú tò mò về cô bé, nhưng càng tiếp xúc anh càng không thể điều khiển nổi trái tim mình. Đến hôm nay Khôi Nguyên biết, mình chắc chắn không thể rời mắt khỏi cô bé ấy được. Anh khao khát mang lại nụ cười cho cô bé và sẽ mãi mãi mang lại hạnh phúc cho cô.

21. ! – Chương 21

Hôm nay, Ngọc Trúc phải về thành phố M. Ba Hiểu Hân do bận công việc còn dì Uyên không muốn mang cu Bin đi ô tô đường dài nên chỉ có Hiểu Hân cùng bà nội tiễn Ngọc Trúc ra sân bay.

Đưa hành lý lên bằng truyền để kiểm tra, sau đó nhận biên lai Hiểu Hân mới quay lại phòng chờ. Bà nội Hiểu Hân đang ngồi cùng Ngọc Trúc, một tay bà vuốt ve mái tóc, một bàn tay nắm tay Ngọc Trúc không buông, ánh mắt bà rơm rớm nước mắt. Nhìn tình cảm của hai bà cháu trước mặt, Hiểu Hân cảm thấy chạnh lòng. Cùng là cháu gái của bà nhưng bà đối xử hoàn toàn trái ngược.

Ngọc Trúc nhìn thấy Hiểu Hân đứng tần ngần từ xa liền đứng dậy, cô ôm bà ngoại rồi hôn lên má bà để từ biệt. Ngọc Trúc tiến lại, Hiểu Hân chìa tay đưa giấy gửi hành lý cho chị mình.

“Chị đi mạnh khỏe nhé! Cho em gửi lời hỏi thăm sức khỏe hai bác.”

“Cảm ơn em! Em cũng ở lại mạnh khỏe, chịu khó giao lưu với bạn bè cho đỡ buồn nhé.”

Ngọc Trúc choàng tay qua vai Hiểu Hân, kéo cô bé lại gần trao cho cô một cái ôm và cũng không quên nói nhỏ bên tai Hiểu Hân.

“Em hãy ẹ em một cơ hội đi, mẹ em cũng nhớ em nhiều lắm.”

Hiếu Hân buông Ngọc Trúc ra, mặt cúi xuống, cô không muốn nhìn lên vì cô sợ ánh mắt Ngọc Trúc đang chờ đợi lời một lời đáp ứng từ cô.

Ngọc Trúc nhìn Hiếu Hân một lát rồi thở dài, lấy bàn tay xoa đầu cô bé.

“Chị đi đây!”

__oOo__

Trên xe ô tô chỉ còn lại bà nội, Hiếu Hân và chú lái xe. Hiếu Hân ngồi ghế phụ, còn bà nội Hiếu Hân ngồi ghế sau. Không khí trong xe im lặng tới mức có thể nghe thấy rõ tiếng gió từ điều hòa phả ra. Hiếu Hân nhìn bà qua gương chiếu hậu trong giây lát rồi nói.

“Thưa bà! Con muốn xuống ở đường X, buổi chiều con vẫn còn tiết ngoại khóa.”

Bà nội Hiếu Hân tuy mắt vẫn nhắm như đang nghỉ ngơi nhưng vẫn trả lời, nhưng câu nói đó lại không như nói cho Hiếu Hân nghe.

“Chú Toán nghe rõ rồi chứ!”

“Vâng thưa bà!” Người lái xe riêng của cha Hiếu Hân lễ phép trả lời.

Người lái xe này cũng cảm thấy thương cho Hiếu Hân. Chỉ vừa lúc trước cô Ngọc Trúc còn được bà hỏi han cưng chiều phía sau, bây giờ cô bé ngồi ở đây lại bị coi như không khí.

Chú Toán lái xe cho xe đi thẳng đến trường Trung Văn luôn vì chú biết nếu đỗ ở đường X thì Hiếu Hân phải đi bộ một đoạn khá xa.

Đến nơi, Hiếu Hân không quên chào bà nội và chú Toán.

“Con chào bà nội, con chào chú. Cảm ơn chú ạ!”

Hiếu Hân chờ bóng xe đi khuất dạng mới đi ngược hướng cổng trường ra bến xe buýt. Chiều hay Hiếu Hân chẳng có tiết ngoại khóa nào cả nhưng phải ngồi cùng bà mấy tiếng trên xe, về nhà lại phải chịu không khí ngột ngạt khiến Hiếu Hân không chịu nổi.

Hiếu Hân bắt chuyến xe buýt quen thuộc chạy về phía ven đê ngoại thành. Đi bộ trên triền đê ngắm nhìn mọi thứ thật bình lặng khiến tâm trạng Hiếu Hân được thả lỏng.

Hiếu Hân đi về phía gốc đa quen thuộc thì bị tiếng cười nói ở đây làm cho dừng bước.

Thường thì đầu giờ chiều, lũ trẻ chăn trâu không hay ở đây nên Hiếu Hân thường chọn lúc này ngồi vẽ cho yên tĩnh. Nhưng có lẽ hôm nay là ngoại lệ ngoài dự tính của Hiếu Hân.

Nhìn lũ trẻ đang tươi cười chia nhau từng túi quà do người ta tặng, Hiếu Hân đành im lặng quay đi không muốn xen vào không gian riêng của chúng. Hiếu Hân chọn bụi tre phía xa hơn để ngồi vẽ. Bụi tre ở đây khá dày, từng khóm trải dài trên diện tích khá rộng, ngồi ở đây mát hơn nhiều so với gốc đa ngoài kia nhưng phía gốc đa lại có thể nhìn toàn cảnh bãi bồi với những ruộng ngô xanh mướt.

Hiếu Hân đeo tai nghe nhạc lên rồi vẽ say sưa. Cô không hề nhìn cảnh ở đây mà vẽ lại, hôm nay cô lại thấy trong đầu mình có một hình ảnh thật rõ ràng sắc nét. Hình ảnh đó được tái hiện sinh động qua từng đường chì của cô.

Hiếu Hân mãi vẽ đến nỗi không hề phát hiện ra có người đang ngồi cạnh mình, đến khi người đó lấy ngón tay chỉ vào bức tranh thì Hiếu Hân mới giật mình ngẩng đầu lên.

“Cái này là em đang vẽ tôi sao?”

Khôi Nguyên nheo mắt nhìn Hiếu Hân.

Bức tranh của Hiếu Hân đang vẽ đó là hình ảnh bọn trẻ con đang hồn hởi vây quanh một người đàn ông bên gốc đa trăm tuổi.

Hiếu Hân cảm thấy xấu hổ khi thấy mình đang vẽ trộm và bị phát hiện, nhưng Hiếu Hân lại trấn định ngay trong giây lát. Cô quay sang nhìn thẳng Khôi Nguyên mà không hề tránh né.

“Chỉ là, cảm thấy bọn trẻ trông thật hạnh phúc nên muốn về lại thôi.”

Khôi Nguyên có chút thất vọng khi hiểu ý Hiểu Hân muốn nói “tôi đang về lũ trẻ, anh chỉ là cảnh nền cho chúng mà thôi”. Khôi Nguyên ước giá như cô ấy dụng tâm vẽ mình thì tốt biết mấy. Anh đã cố nhìn xoáy sâu vào mắt cô bé để tìm chút bối rối nào đó từ cô nhưng hoàn toàn không thấy.

“Thật là vui! Vì khi nào ra đây tôi đều có duyên gặp được em.”

“Tuần nào tôi chẳng phải gặp chú ba lần tại sân bóng.” Hiểu Hân vừa vẽ vừa trả lời.

“Cái duyên ở đây, tôi nói là không hẹn mà gặp cơ. Mà nhìn tôi có giống ông chú lớn tuổi đâu mà em cứ gán chữ “chú” cho tôi thế.”

Khôi Nguyên tức đến gãi đầu vì cô bé bướng bỉnh này.

Hiểu Hân tiếp tục đeo tai nghe lên thì lại bị Khôi Nguyên tháo xuống.

“Em cứ ngồi vẽ mãi thế này mà không chán à. Tôi thấy em vẽ cả tiếng ở đây rồi đấy.”

Hiểu Hân định vươn tay lấy lại tai nghe thì Khôi Nguyên đã nhanh tay giấu ra sau lưng. Khôi Nguyên phân tán sự chú ý của Hiểu Hân

“Em đã bao giờ sang bãi bồi bên kia sông chưa?”

Hiểu Hân quay lại nhìn bãi bồi sau đó im lặng lắc đầu. Khôi Nguyên thấy vậy liền nhanh chóng thu giấy vẽ và bút trên tay Hiểu Hân lại sau đó kéo tay Hiểu Hân đứng lên.

“Đi! Chúng ta sang đó ngắm cảnh đi.”

“Tôi không sang, chú trả bút và giấy cho tôi.”

“Bên đó cực đẹp đấy, em mà không sang đó là hối hận luôn. Bây giờ ngô đang chín có thể bẻ mang đi luộc ngay thì ngon vô cùng. Bên đấy còn trồng rất nhiều hoa màu nữa. Em ngồi bên này vẽ chỉ thấy mỗi ruộng ngô có phải là phí không?”

Hiểu Hân nghe những lời miêu tả như vậy, trong lòng có chút lung lay.

Đang suy nghĩ thì đã bị bọn trẻ đến từ bao giờ đang hò hét xung quanh.

“Chị ơi! Đi đi mà, bên đó chơi vui lắm”.

Chúng vừa đi vừa lôi kéo Hiểu Hân ra đến bờ đê, nơi những chiếc thuyền nhỏ đang neo đậu. Chúng đẩy Khôi Nguyên cùng Hiểu Hân lên một chiếc thuyền còn mấy đứa sang một thuyền khác.

Hiểu Hân vừa mang tâm trạng tò mò, vừa hồi hộp khi ngồi trên thuyền. Sang đến bên kia, lũ trẻ nhanh chóng leo lên bờ rồi chạy tìm đuối nhau. Thuyền của Hiểu Hân đi chậm hơn nên sang chậm một vài phút. Khôi Nguyên leo lên trước lấy tay giữ cố định mũi thuyền để Hiểu Hân bước sang. Nhưng Hiểu Hân vừa đứng lên thì thấy thuyền chao nghiêng một bên liền sợ quá ngồi thụp xuống. Lúc sang sông thì bờ đê bên kia thoải hơn nên thuyền được kéo sát bờ nên không bị trôi thành như ở bên này. Bên này do bãi bồi cao hơn mực nước khá nhiều nên thuyền lọt hoàn toàn trong nước.

“Tôi không lên đâu, cho tôi quay lại đi.” Hiểu Hân sợ hãi kêu lên.

“Đưa tay cho tôi, tôi sẽ đưa em lên, đừng sợ.” Khôi Nguyên vươn cánh tay về phía Hiểu Hân.

Chú lái đò cũng động viên.

“Cháu yên tâm, cậu ấy buộc mũi thuyền rồi, không lật được đâu. Có tôi ở phía sau nữa, cháu cứ mạnh dạn lên là qua được ngay.”

Khôi Nguyên vươn tay rất gần về phía Hiểu Hân. Hiểu Hân vẫn ngồi tại chỗ nhưng đã chịu đưa bàn tay ra để Khôi Nguyên nắm lấy. Sau khi đã an tâm hơn Hiểu Hân mới từ từ đứng dậy. Khi Hiểu Hân mới tiến được vài bước đã bị Khôi Nguyên kéo mạnh nhấc lên khỏi thuyền. Do mất đà Hiểu Hân liền ngã nhào vào Khôi Nguyên. Khôi Nguyên phản xạ nhanh liền tóm lấy, ôm chặt cô vào lòng.

Tình huống bất ngờ khiến cả hai sững sờ nhìn nhau một hồi lâu. Họ cứ vô thức ôm nhau như thế. Hiểu Hân là người định thần được trước, cô vội vàng đẩy Khôi Nguyên ra, tuy đẩy được ra nhưng bàn tay Khôi Nguyên vẫn nắm chặt cổ tay Hiểu Hân không rời.

Hiểu Hân cố rút cổ tay ra nhưng không được, cô trừng mắt nhìn Khôi Nguyên.

“Chú làm ơn bỏ tay tôi ra được không?”

“Cứ thế này đi! Tôi không muốn phải mất công đi tìm trẻ lạc trong ruộng ngô mênh mông này đâu”.

Đáp lại Hiểu Hân là nụ cười và câu nói ngang ngược của Khôi Nguyên.

22. ! – Chương 22

Chưa bao giờ Hiểu Hân được tận hưởng cảm giác yên bình đến vậy. Mọi thứ quanh đây quá đổi một màu. Đất ở đây được chia thửa để trồng hoa màu, phần lớn đất đang trồng ngô. Bãi bồi được vun đắp bởi phù sa nên cây cối ở đây xanh mướt, mỡ màng, thỉnh thoảng lại bắt gặp vài cái tròi nhỏ lơ lửng lá đơn sơ, có lẽ do người dân ở đây dựng tạm để trồng bãi ngô lúc vào mùa.

“Anh nói không sai chứ, rất đẹp đúng không?”

Khôi Nguyên dắt tay Hiểu Hân đi trên con đường mòn nhỏ.

Hiểu Hân gật đầu thay cho câu trả lời, ánh mắt vẫn đang mãi mê ngắm xung quanh.

“Lát nữa chúng ta sẽ đi bẻ ngô nhé!”

“Sẽ không phải bẻ trộm chứ?” Hiểu Hân nhìn Khôi Nguyên hỏi.

Khôi Nguyên buồn cười, lấy tay xoa đầu Hiểu Hân.

“Sẽ không. Lần nào đến đây anh cũng mua đấy. Nhưng họ toàn vừa bán vừa cho anh thôi.”

“Chú có vẻ thân với những người ở đây?”

“Cũng có quen biết đôi chút.” Khôi Nguyên ra vẻ đắc ý nhìn Hiểu Hân.

Hai người đang đi thì bọn trẻ con lúc này tìm được, chúng tíu tít rủ rê Khôi Nguyên.

“Anh ơi! Chơi trốn tìm với bọn em đi.”

“Được, lần này em sẽ làm “ba bị” đấy, liệu mà nấp kỹ vào.”

“Yeah...!” Bọn trẻ vui sướng reo lên.

Khôi Nguyên không hỏi Hiểu Hân có đồng ý hay không đã kéo tay cô chạy theo lũ trẻ.

Tất cả mọi người tập trung tại bãi đất trống để ra luật trò chơi. Khôi Nguyên yêu cầu.

“Lần này chỉ được phép trốn trong khoảng 4 thửa phía trước thôi đấy nhé. Lần trước anh nghe nói mấy đứa chơi cả bãi khiến ột đứa chờ bị bắt, lâu đến nỗi ngủ quên đi, khiến ọi người đốt đuốc đi tìm đúng không?”

Lũ nhóc cười ha hả, đồng loạt chỉ tay về thằng nhóc được nhắc tới, khiến thằng nhóc xấu hổ lấy tay cào cào mái tóc.

“Chuẩn bị trốn nhé! Anh đếm đây...5...10...15...20...”

Khôi Nguyên ngồi thụp xuống, lấy tay che mắt. Lũ trẻ thấy vậy liền nháo nhác đi tìm chỗ trốn.

Hiểu Hân chỉ định đứng đó xem Khôi Nguyên và lũ trẻ chơi, chứ không có ý định tham gia nhưng có một đứa nhóc chạy đến kéo tay.

“Chị còn đứng đó, mau đi trốn đi.”

“Chị không chơi đâu.” Hiểu Hân xua tay.

“Không được, chị định đứng đây làm chỉ điểm cho anh ấy à. Bọn em không chịu đâu, chị phải đi trốn cùng.”

Hiếu Hân bắt đắ dĩ đành để thẳng nhóc kéo đi.

Nhìn lũ trẻ đùa chui vào chòi, đùa lẫn mình vào bãi ngô. Hiếu Hân có thể dự đoán chúng chẳng mấy chốc sẽ bị tóm nhanh chóng.

Với lũ trẻ bãi ngô là nơi trốn lý tưởng vì những cây ngô cao quá đầu sẽ che khuất cho chúng, nhưng người đóng vai “ba bị” lại là Khôi Nguyên. Anh là người lớn lại cao trên mét tám, nên chỉ dựa tầm mắt là có thể phát hiện tán ngô nào động đây là túm được ngay.

Hiếu Hân cũng miễn cưỡng tìm một chỗ nấp, cô đi xuống cuối bãi, nơi trồng hoa màu. Hoa màu ở đây trồng theo luống và dựng rào tre theo hình chữ A để cây leo lên. Nhìn qua là một số loại cây như dưa chuột, cà chua, bí xanh. Hiếu Hân nhìn những luống cây vô cùng thích thú, những quả dưa chuột chưa lớn chỉ nhỏ như ngón tay đứa trẻ. Những quả cà chua mới đậu quả nhỏ xíu, xanh biếc như những hạt ngọc bích trong nắng.

Ngắm nhìn một lúc thì Hiếu Hân phát hiện ra đây là chỗ trốn khá lý tưởng, chui vào giữa luống cây vừa kín đáo lại vừa tránh được nắng. Nhưng hàng rào hình chữ A lại hơi thấp khiến Hiếu Hân phải khom người khi bò vào trong.

Hiếu Hân chui hẳn vào giữa, liền ngồi khoanh chân vểnh tai nghe ngóng tình hình bên ngoài. Nghe được một lúc thì thấy có vài tiếng của lũ trẻ la lên vì bị tóm. Hiếu Hân khá đắc ý vì chỗ trốn của mình liền đeo tai nghe lên hưởng thụ ca nhạc đồng thời thích thú ngắm tia nắng đang xen qua các kẽ lá.

__oOo__

Khôi Nguyên sau khi bị mất đếm xong đến 100 liền mở mắt đi tìm. Việc tìm kiếm đúng như Hiếu Hân đã nghĩ, chẳng mấy chốc bọn trẻ đã bị tóm gọn. Khôi Nguyên sau khi tìm được hết bọn nhóc liền phát hiện ra cô nhóc Hiếu Hân thật khó đối phó. Anh đi nhẹ nhàng dọc các bãi ngô tìm kiếm mãi mà không thấy. Khôi Nguyên mở rộng xuống khu trồng hoa màu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Đang định quay lại bãi ngô tìm lại lần nữa thì Khôi Nguyên phát hiện ra những hàng rào trồng dưa leo và cà chua kia có thể là nơi trốn lý tưởng. Với chiều cao của anh thì chui vào đây là không thể nhưng vóc dáng của Hiếu Hân thì vô tư. Ý nghĩ này khiến Khôi Nguyên vui mừng, anh liền cúi người kiểm tra từng luống cây. Sau vài luống anh đã phát hiện ra nơi Hiếu Hân trốn. Khi anh ngó đầu vào giữa luống thì thấy Hiếu Hân đang khoanh chân ngồi nghe nhạc, mắt thì đang phiêu du tận tớn nào. Khôi Nguyên biết, nếu cô bé nghe nhạc thì anh có gọi thì chưa chắc cô bé đã nghe thấy và anh muốn làm cô bé bị bất ngờ.

Khôi Nguyên đi vòng ra phía lưng nơi Hiếu Hân ngồi, anh quỳ thấp người xuống sau đó đưa hai cánh tay luồn qua rào cây bắt ngờ quàng vai Hiếu Hân kéo lại về phía mình.

“Á...!” Hiếu Hân bị bất ngờ tập kích liền la lên.

“Ha..ha... Bị tóm rồi nhé nhóc.”

Hiếu Hân sau khi định thần lại mới phát hiện ra vòng tay Khôi Nguyên đang ôm trọn vai mình.

Mặc dù sau lưng Hiếu Hân và Khôi Nguyên còn bị ngăn bởi hàng rào tre và cây, nhưng Hiếu Hân vẫn cảm thấy hành động này quá gần gũi. Cô thấy tim mình đập loạn lên, khuôn mặt thì nóng bừng như phát sốt, liền vội vàng gỡ tay Khôi Nguyên ra.

Khôi Nguyên thấy phản ứng của Hiếu Hân liền thu tay lại, nhìn bàn tay mình Khôi Nguyên vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại của Hiếu Hân lưu lại trên tay.

Hiếu Hân sau khi bình ổn được tâm trạng liền chui ra khỏi luống cây. Đang định cúi người lấy tay phủi gấu quần thì Khôi Nguyên đã nhanh tay hơn cúi xuống phủi cho cô.

Khôi Nguyên sau khi phủi hết bụi đất cho Hiếu Hân liền thản nhiên nắm lấy tay cô kéo đi.

Hiếu Hân nhìn bàn tay mình nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của Khôi Nguyên, trong lòng Hiếu Hân dường như đang chảy một dòng cảm xúc ấm áp lạ lẫm.

“Người hôm nọ đợi ở cổng trường là mẹ của em?”

Khôi Nguyên bỗng dừng bước, quay lại hỏi Hiếu Hân.

Hiếu Hân thấy Khôi Nguyên nhìn mình hỏi, liền im lặng chuyển ánh mắt đi nơi khác tránh né không muốn trả lời.

Khôi Nguyên thấy Hiếu Hân lảng tránh liền xoay người, dắt tay Hiếu Hân đi tiếp. Anh suy nghĩ một lát rồi nói.

“Chuyện của em anh không thể hiểu hết và cũng không có quyền phán xét. Nhưng em vẫn còn có mẹ thì điều đó thật hạnh phúc. Còn anh... nếu như không có những bức hình của cha lưu lại thì có lẽ, anh chẳng thể nhớ được hình dáng của mẹ nữa rồi.”

Hiếu Hân ngược lên nhìn bóng lưng cao ngất của Khôi Nguyên, trong lòng cảm thấy nặng trĩu: “Hóa ra số phận bắt anh ấy phải xa rời người mẹ, còn số phận của mình là gì đây?”

Một đứa trẻ mà mẹ không mong muốn có.” Nghĩ vậy Hiếu Hân vô thức thở dài.

Hồi ức buồn bã của Hiếu Hân chẳng được bao lâu đã bị mấy đứa nhóc chạy đến đánh tan. Mấy đứa trẻ theo chỉ thị của Khôi Nguyên đã chạy về trước nướng ngô và khoai. Đến khi họ về đến nơi thì mọi thứ đã chín thơm phức.

Hiếu Hân thích thú vì lần đầu tiên được xem nướng ngô và được ăn nóng hổi như vậy. Bọn trẻ con rất dễ thương, nói cười ríu rít khiến Hiếu Hân bất giác cười theo.

Tiếng cười của Hiếu Hân cất lên trong veo khiến Khôi Nguyên ngỡ ngàng. Anh nhận ra, khi cô bé ấy cười trông thật đẹp, ánh mắt rạng rỡ, nụ cười như hoa, trên má ẩn hiện núm đồng tiền nhỏ xinh mê hoặc lòng người. Khôi Nguyên cứ ngây ngốc như vậy mà dõi theo ánh mắt nụ cười của cô bé.

23. ! – Chương 23

Qua tết dương lịch, đội bóng rổ trường Trung Văn có trận đấu vòng bảng tiếp theo và họ đã chiến thắng. Chiến thắng này giúp họ đi tiếp vào vòng hai.

Chân của Vũ Thanh đã ổn định hơn nên anh cùng Khôi Nguyên chia nhau tập luyện với đội bóng. Do lịch thi đấu của một số đội bóng trường khác lại trùng với thời gian luyện tập nên đội bóng trường Trung Văn chỉ có thể cử vài người đi xem để thăm dò thực lực đối thủ. Để đảm bảo cho đội bóng luyện tập tốt hơn, Khôi Nguyên đã cho đội bóng mượn máy ghi hình để ghi lại các trận đấu của đội tuyển khác về xem lại. Việc ghi hình này giao cho Hiếu Hân và Mai Phương phụ trách, hai cô bé sẽ luân phiên đi để không ảnh hưởng tới công việc của đội. Vũ Thanh cùng Khôi Nguyên có trách nhiệm đưa hai cô bé đi.

Trong thời gian qua, tình cảm của Khôi Nguyên và Hiếu Hân có những bước thay đổi âm thầm mà không ai có thể biết ngoài họ. Người ngoài nhìn vào thì thấy họ có vẻ chẳng ưa gì nhau. Đơn giản như, công việc trong đội bóng Khôi Nguyên liên tục yêu cầu Hiếu Hân làm những công việc mà cô bé không thích làm, phá nhiều đến nỗi Hiếu Hân không thể ngồi yên đọc sách như trước được.

Mai Phương nhìn hai người bọn họ mà ái ngại thay. Một người thì trừng mắt lên giận dữ, một người phớt lờ thản nhiên sai hết cái này, nhờ đến cái kia.

Mai Phương đâu có biết Khôi Nguyên liên tục yêu cầu Hiếu Hân ngồi ghi điểm là anh đang kiếm cớ để ngồi cạnh Hiếu Hân nhiều hơn. Sai Hiếu Hân làm việc này việc kia nhưng cũng nhúng tay làm cùng để tiếp cận Hiếu Hân gần hơn.

Hiếu Hân thì rõ nhất Khôi Nguyên đang làm những trò gì. Những lúc cả đội đi ăn, Khôi Nguyên luôn tìm cách ngồi cạnh cô, không thì ngồi đối diện. Có hôm Mai Phương hỏi Hiếu Hân tại sao lại ghét sư huynh đến độ mỗi khi sư huynh ngồi cạnh lại trừng mắt lên tức giận như vậy. Thực tế là kẻ làm sư huynh ngồi đối diện kia cạy chân dài thỉnh thoảng lại khêu chân Hiếu Hân dưới gầm bàn.

Những lúc đi quay hình trận đấu đối thủ, Hiếu Hân thà đi xe buýt chứ không leo lên chiếc xe máy của Khôi Nguyên trước mặt cả đội bóng. Kinh nghiệm đi nhờ mấy lần khiến cho Hiếu Hân biết những chiếc xe của Khôi Nguyên có bao nhiêu là chói mắt. Những lúc như thế Khôi Nguyên đành leo lên xe buýt cùng Hiếu Hân.

oOo

“Chào thầy! Tôi là mẹ của Hiểu Hân.”

“Chào chị!” Vũ Thanh cười đáp lại. Anh cũng khá ngạc nhiên vì đây là lần đầu anh gặp mẹ Hiểu Hân.

“Tôi đến đón cháu, nghe nói cháu tham gia đội bóng rổ nên tôi cũng mang một ít đồ cho các cháu ăn giải khát.”

Bà Gia Hân giơ hai chiếc túi căng phồng đồ ăn lên.

“Tôi thay mặt các em ở đây, cảm ơn chị!” Vũ Thanh nhận lấy túi đồ trĩu nặng trên tay bà Gia Hân.

Hiểu Hân và Mai Phương đang dùng khăn lau lại các quả bóng. Hiểu Hân nghe thấy tiếng bà Gia Hân liền quay phắt lại nhìn. Mai Phương thì nhanh miệng chào hỏi.

“Cháu chào cô! Cháu là Mai Phương, lần trước cháu đã gặp cô rồi ạ. Cô còn nhớ cháu không?”

“Cháu gái xinh thế kia thì làm sao cô quên được chứ.”

Được bà Gia Hân khen ngợi Mai Phương cười tít mắt.

Hiểu Hân kinh ngạc nhìn bà Gia Hân trong giây lát nhưng đã nhanh chóng bình ổn lại cảm xúc. Cô quay lại làm việc như không có chuyện gì cả.

Vũ Thanh cho các thành viên nghỉ giải lao, các thành viên nhanh chóng tiến đến lễ phép chào bà Gia Hân.

Mai Phương mở túi đồ bà Gia Hân mang đến thì hết sức kinh ngạc. Rất nhiều đồ ăn, nào là gà rán, hăm bơ gơ, pizza và cả nước ngọt. Những đồ này ăn ngay bây giờ quả là tuyệt hảo, mọi người tập luyện đã quá mất sức và đói rồi. Cô nhanh chóng nhờ mấy cậu bạn khuân mấy chiếc bàn và ghế ọi người ngồi liên hoan luôn. Ai cũng cảm kích vì sự chu đáo của bà Gia Hân.

“Hân! Bỏ các thứ lại đây, ra giúp mình một tay.”

“Cậu làm đi tớ muốn đi vệ sinh.”

Hiểu Hân vứt chiếc khăn vào sọt đồ sau đó đứng lên xoay lưng bỏ ra ngoài. Lúc đi ra, Hiểu Hân chạm mặt Khôi Nguyên ngay ở lối cửa vào. Đang định đi tiếp thì Hiểu Hân quay ngược trở lại đưa bàn tay về phía Khôi Nguyên.

“Chú có điện thoại không?”

Khôi Nguyên móc túi quần lôi điện thoại ra, đặt vào tay Hiểu Hân.

Hiểu Hân cầm máy sau đó lao vào nhà vệ sinh.

Hiểu Hân bấm dãy số, rồi chờ đợi bên kia bắt máy.

(...)

“Em Hiểu Hân đây!”

(...)

“Chị bày trò này cho bà ấy?”

(...)

“Em không làm được. Em xin chị đấy!”

(...)

“Em không nói vấn đề này nữa, em cúp máy đây.”

Khi Hiểu Hân trở ra thì thấy Khôi Nguyên vẫn đợi cô ở hành lang. Hiểu Hân lôi điện thoại ra trả Khôi Nguyên. Anh lấy tay giữ vai Hiểu Hân lại nói.

“Em đừng tạo ra áp lực ình. Bị cáo người ta còn phải được biện hộ ình trước khi tuyên cáo nữa là. Hãy nghe, xem mẹ em nói gì đã.”

Hiếu Hân định xoay người đi tiếp thì lại bị Khôi Nguyên túm lại nói thêm.

“Lát nữa phải về cùng mẹ, anh sẽ đi phía sau. Nếu không chịu đựng nổi thì anh sẽ đưa em đi.”

Hiếu Hân không đáp chỉ gật đầu nhẹ, rồi quay trở lại sân tập.

__oOo__

Hiếu Hân ngồi đối diện bà Gia Hân trong tiệm coffee. Bà Gia Hân đẩy chiếc bánh ngọt về phía Hiếu Hân.

“Con ăn đi, từ nãy mẹ chẳng thấy con chịu ăn gì cả.”

“Tôi không đói.” Hiếu Hân lạnh nhạt trả lời

“Sao con lại cư xử với mẹ còn tệ hơn cả người ngoài thế! Bà và ba con tiêm nhiễm gì vào đầu con mà con lại ghét mẹ đến vậy.” Bà Gia Hân mắt đỏ hoe nhìn con gái.

“Bà biết họ chẳng ưa gì bà mà. Nhắc tên còn tránh nhắc chứ đừng nói là nói xấu.”

Bà Gia Hân nghe con nói vậy nước mắt như đê vỡ chảy ra.

“Bà dạo này đẹp hơn nhỉ, chắc cuộc sống rất tốt” Hiếu Hân lạnh nhạt hỏi.

“Dượng của con là người đàn ông tốt. Cha con cũng không phải người xấu nhưng mẹ sống với ông ấy không hạnh phúc. Mẹ và dượng con quen nhau từ thời đi học chứ không phải sau này mới gặp. Con đừng hận ông ấy vì đã phá nát gia đình mình. Chuyện tình cảm khó nói lắm. Đã không hạnh phúc thì khó ở bên nhau lắm.” Bà Gia Hân vừa nói vừa lau nước mắt.

“Đúng là tôi không hiểu chuyện yêu đương của các người. Nhưng bà yên tâm, tôi không hận ông ta, vì ông ta làm bà hạnh phúc.”

Hiếu Hân nói xong liền nhìn đồng hồ.

“Sắp muộn rồi, tôi phải về đây.”

Sau đó Hiếu Hân đứng dậy ra về. Bà Gia Hân vội vàng túm lấy tay con gái.

“Chờ đã! Để mẹ đưa con về.”

“Hôm nay xin bà đừng ở đây thôi.” Hiếu Hân gỡ tay mình khỏi tay bà Gia Hân.

Bà Gia Hân vẫn cố níu kéo

“Mẹ vẫn có thể được gặp con chứ?”

Hiếu Hân không đáp, xoay người bỏ đi.

Ra đến bến xe buýt, Hiếu Hân ngồi thụp xuống, tay ôm lấy ngực. Trong ngực cảm giác nhói đau khiến cô khó thở. Đang cố gắng bình ổn lại cảm xúc thì một chiếc xe máy phân khối lớn đỗ xích trước chân cô. Người đó không tháo mũ bảo hiểm, chỉ đẩy kính chắn gió lên. Dù không nhìn kỹ Hiếu Hân cũng biết rõ đó là Khôi Nguyên.

“Lên xe đi! Anh đưa em về, tuyến đường này không có xe về gần nhà em, em đi là phải đổi nhiều chặng lắm.”

“Chú đi đi! Chú đỗ ở đây, xe không vào bến được.”

“Em biết là ảnh hưởng xe vào bến vậy mà không mau lên xe đi.”

“Tôi không đi, chú đừng ngang ngược kiểu trẻ con ép tôi.” Lần đầu tiên Hiếu Hân phát cáu với người khác.

“Em có phải chưa từng ngồi xe tôi đâu chứ?”

“Cứ từng ngồi xe chú là phải đi xe của chú à?” Những kìm nén cảm xúc lúc nãy được Hiếu Hân nhân dịp xả ra hết.

Khôi Nguyên cũng tức đến nóng đầu liền cởi mũ bảo hiểm ra.

Màn cãi nhau của anh chàng đẹp trai đi xe moto khủng cùng một cô gái khiến mọi người quay bên xe chú ý.

Hiếu Hân phát hiện ra mọi người đang chú ý đến mình, liền cảm thấy xấu hổ không biết chui vào đâu được. Cô rời khỏi bên xe, quyết định đi bộ tìm bên xe khác.

Khôi Nguyên thấy vậy liền dắt xe chạy theo, trong lòng anh cảm thấy bức dọc vì không biết nguyên do gì khiến Hiếu Hân gần đây bài xích anh cùng chiếc xe này.

“Mẹ, chú này có xe tại sao không đi mà lại dắt bộ thế?” Tiếng của một đứa trẻ hỏi mẹ.

Khôi Nguyên đang dị ứng với từ “chú” vì Hiếu Hân cứ mở mồm gọi anh là chú nên khi nghe đứa trẻ gọi mình là chú liền quay ra vạch lại.

“Này nhóc! Trông anh trẻ như thế này mà, sao lại gọi là chú hả? Phải là ‘anh’ nhớ chưa?”

Bà mẹ dẫn theo đứa trẻ, thấy Khôi Nguyên như vậy liền cau mày kéo đứa con tránh ra xa.

Khôi Nguyên nhìn theo bóng lưng Hiếu Hân mà thở dài, tay gõ gõ lên bình xăng xe. “Cô ấy ghét mày rồi, từ mai anh phải tạm thời ày đắp chăn an dưỡng nhé.”

24. ! – Chương 24

Hiếu Hân thường có thói quen nghe nhạc từ lúc bắt đầu tan học đến tận khi về đến nhà mới thôi. Nhưng kể từ khi đi cùng Mai Phương thì thói quen đó bị giảm đi đáng kể, cô bạn Mai Phương thường xuyên tháo tai nghe của cô và lôi cô vào câu chuyện của mình. Như hôm nay cũng vậy, việc sư huynh cả tuần bỗng dưng đi xe đạp cũng trở thành chủ đề tám của cô nàng.

“Hiếu Hân cậu có thấy sư huynh của chúng ta rất oách không, đến cái xe đạp bình thường khi anh ấy đi trông cũng thật phong độ.” Mai Phương mắt sáng lên khi hồi tưởng lại, sau đó lại tự lẩm nhẩm hỏi.

“Mà xe anh ấy bị hỏng hay sao mà dạo này toàn thấy đi xe đạp vậy nhỉ?”

Hiếu Hân vỗ vai cô bạn đang mơ màng.

“Xe đến rồi!”

Mai Phương choàng tỉnh, vội vẫy tay bye bye Hiếu Hân chạy lên xe. Như chợt nhớ ra điều gì cô liền ngoái cổ lại nói.

“Mai phải đi đấy nhé, cậu giám bỏ bom mình một mình thì cậu chết chắc đấy.” Mai Phương không quên đưa tay lên cổ hăm dọa.

“Biết rồi!”

Hiếu Hân nhìn theo cô bạn nhiệt tình quá đổi mà bất lực.

Đội bóng rổ trường Trung Văn sau nhiều ngày tập luyện gian khổ đã vượt qua hai vòng tiến vào trận bán kết. Để khích lệ tinh thần toàn đội, thầy giáo Vũ Thanh và Khôi Nguyên đã tổ chức cho cả đội đi dã ngoại và ăn tiệc nướng vào ngày mai tại khu công viên mới. Hiếu Hân vốn không thích đi, nhưng toàn đội chỉ có hai mống con gái, mà Mai Phương lại háo hức như vậy nên khó mà từ chối.

oOo

8h sáng trước cổng trường Trung Văn.

“Oa! Hôm nay lần đầu thấy Hiếu Hân mặc quần áo nha. Á... Sao mày đánh tao?”

“Nói ngu nha. Bình thường không mặc quần áo thì mặc gì.”

“À...ý tao nói là chỉ toàn quen nhìn bạn ấy mặc đồng phục nên hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy bạn ấy vận đồ bình thường nên hơi lạ ý mà.”

Cả đám con trai nói cười nghiêng ngả.

Hiếu Hân cảm thấy khó chịu khi mình chẳng khác nào sinh vật cảnh cho đám con trai bàn luận. Hiếu Hân đưa mắt tìm Mai Phương, từ phía sau đám người Mai Phương bước ra vỗ tay hô lớn.

“Hiếu Hân đến rồi, quân số đã đủ, các cậu vào lấy xe xuất phát thôi.”

Lũ con trai kéo đi một lát, sau đó dắt ra rất nhiều xe đạp. Mọi người hôm nay toàn bộ đi xe đạp hết, chỉ có thầy Vũ Thanh là đi xe máy, sau yên xe của thầy chất rất nhiều đồ nặng phục vụ chuyến đi này. Các thành viên trong đội ai cũng đeo ba lô lớn nhỏ phía sau.

Sau khi phân chia xe chỉ còn hai xe còn ghế trống để trở Mai Phương và Hiếu Hân. Có lẽ bọn con trai trong đội có ý đồ trước nên đã để xe của Vũ Phong và sư huynh Khôi Nguyên trống ghế. Chúng biết Hiếu Hân thường xuyên đối nghịch với sư huynh, nên Vũ Phong có cơ hội được trở người trong mộng đi là khá lớn nên bọn chúng đã bàn trước với nhau.

Hiếu Hân đứng trân nhìn hai xe đạp trước mặt, Mai Phương bên cạnh hết sức lo lắng nhìn phản ứng của cô bạn. Mai Phương đưa mắt ra hiệu cho Vũ Phong.

Vũ Phong cũng thấy vẻ mặt như đá của Hiếu Hân vội nói

“Hai em đi xe của anh đi, để anh đi chung xe với sư huynh cũng được.”

Vũ Phong nói xong liền trao tay lái cho Mai Phương. Mai Phương thở phào nhẹ nhõm khi Vũ Phong hiểu ý.

“Hiếu Hân đeo mình nha, yên xe này cao quá mà, nó thách thức chiều cao của mình quá trời.”

Quả thật với chiều ột mét năm mươi của Mai Phương thì cái yên xe của anh chàng mét tám có tính khiêu chiến lớn. Mai Phương đưa mắt cầu cứu Hiếu Hân. Hiếu Hân im lặng, sau đó cau mày phán một câu khiến cả đội ngớ ngàng.

“Tôi không biết đi xe đạp”

Trong đội có vài người cười ầm lên khiến Hiếu Hân xấu hổ, cô thấy tai nóng bừng và cảm thấy hối hận khi đến đây.

Mai Phương lo lắng sợ Hiếu Hân giận bỏ về liền nhanh trí nói.

“Không sao, tớ cũng mãi năm vừa rồi mới biết đi xe đạp.”

“Vũ Phong anh trở em, còn sư huynh trở Hiếu Hân nhé.”

“Ok! Các em mau lên xe khởi hành thôi, muộn rồi.”

Khôi Nguyên lên tiếng hô hào mọi người, sau đó quay lại nhìn Hiếu Hân. Anh hất mặt ra dấu bảo Hiếu Hân lên xe.

Hiếu Hân nhìn ánh mắt cầu xin của Mai Phương sau đó nhìn về phía Khôi Nguyên. Lát sau Hiếu Hân mới nhấc ba lô lên vai, sau đó ngồi ngay ngắn sau yên xe Khôi Nguyên. Khôi Nguyên mỉm cười, cho xe dẫn đầu đoàn người thẳng tiến.

Trên đường đi, hơn chục chiếc xe đạp nối đuôi nhau. Trong không gian tiếng cười nói thanh xuân như vang vọng.

__oOo__

Một tiếng sau cả đội đã có mặt tại công viên, cảnh sắc thiên nhiên tại công viên này khiến cả đội thích thú. Mọi người bắt đầu chia nhau công việc. Người đi xếp xe, người gỡ đồ, người dựng lều, người chuẩn bị bếp nướng.

Hôm nay hai cô gái được các chàng trai tranh hết các việc nặng, nên các cô chỉ có việc đứng nhìn họ bận rộn. Chẳng mấy chốc công việc đã xong, hai chiếc lều lớn được dựng lên, còn có một chiếc lều nhỏ làm riêng cho hai cô gái. Mai Phương nhìn thành quả của họ mà xuất xoa.

“Oa! Sư huynh thật lợi hại, chuẩn bị được lều tiện dụng, lại còn bao vật dụng dã ngoại tiện ích nữa.”

Mai Phương thích thú kéo tay Hiểu Hân chạy về chiếc lều nhỏ, cả hai cất đồ trong lều sau đó ra giúp thầy giáo Vũ Thanh chuẩn bị đồ. Rất nhiều đồ ăn đã được ướp sẵn để trong thùng đá, Mai Phương lấy ra ngồi thấy mùi thơm liên tục hít hà.

“Ah! Những món này do thầy hay sư huynh làm vậy?”

Vũ Thanh hất mặt chỉ người đang lúi húi quạt than trên bếp nướng.

“Hỏi sư huynh bách nghệ của các em đó.”

Khôi Nguyên nghe thấy tên mình được nhắc tới liền nói.

“Đừng nghe cậu ta, anh đây chỉ biết ăn thôi. Những món này anh phải nhờ người khác trợ giúp đấy.”

Mai Phương gơ ngón cái về phía Khôi Nguyên.

“Nhờ được cũng giỏi rồi, lần nào sư huynh cũng lo cho bọn em chu toàn hết.”

Khôi Nguyên quay lại lấy đĩa đồ ăn trên bàn bỏ vào vỉ nướng. Khói bắt đầu bốc lên anh quay ra nhắc hai cô gái.

“Các em đi chơi đi, ở đây nhiều khói lắm, sẽ ám vào người hết. Để anh chỉ đạo vụ này, lát nữa là được ăn thôi.”

Vũ Thanh cũng đồng tình đuổi hai cô bé đi chỗ khác chơi.

Mai Phương biết chẳng giúp được gì liền kéo Hiểu Hân đi. Đi một lát lên phía trên thì hai người phát hiện lũ con trai trong đội đang ở khu bể bơi chơi đùa. Mai Phương nhìn thấy mà uất ức.

“Tại sao bọn con trai lại sướng thế cơ chứ, chỉ mặc độc cái quần cộc là có thể bơi rồi. Trong khi bọn mình lại thật phiền phức. Giá như ở đây có nhiều con gái hơn nhỉ, mình sẽ chẳng ngại mà ra đó bơi nữa.”

Hiểu Hân cũng thấy kỳ lạ khi thấy ở nơi này quá vắng vẻ, chỉ có mỗi nhóm của cô ở đây.

“Sao ở đây lại không có khách khác ngoài chúng ta?”

“Cậu không biết ư?” Mai Phương ngạc nhiên sau đó giải thích cặn kẽ.

“Khu công viên này nằm trong khu đô thị cao cấp của tỉnh, vẫn đang trong thời gian bàn giao mặt bằng nên chưa đón khách ngoài khu vào chơi đâu. Vẫn chỉ là những hộ dân ở đây được sử dụng trước.”

“Chúng ta vẫn được vào đấy thôi”. Hiểu Hân vẫn chưa hết thắc mắc.

“Thế mới nói, việc vào được đây là do sư huynh lo đấy. Anh ấy làm tổ ngưỡng mộ chết đi được.” Nói đến đây mắt Mai Phương sáng lên. Nhìn vẻ mặt của Mai Phương trong lòng Hiểu Hân có chút gì đó khó chịu, cô cố lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.

Mai Phương lại quay ra nhìn Hiểu Hân ánh mắt bí hiểm nói.

“Cậu biết không, tớ đã bao lần tưởng tượng cảnh sư huynh đeo ai đó trên chiếc xe đạp và hôm nay tớ đã được mãn nguyện.” Ánh mắt Mai Phương chớp chớp mơ màng.

“Đẹp như trong tưởng tượng của tớ, nếu như không có vẻ mặt ngâm nước đá của cậu thì có phải lãng mạn hơn không.” Vẻ mặt Mai Phương thay đổi 180 độ quay ra trách móc Hiểu Hân.

Hiểu Hân chóng mặt vì nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt Mai Phương, cô ôm đầu đi nói.

“Lúc về mời cậu lên xe sư huynh nhà cậu mà tận hưởng lãng mạn.”

Mai Phương chạy theo túm lấy cánh tay Hiểu Hân, quàng cánh tay mình vào.

“Không! Mình chỉ muốn thưởng thức mỹ cảnh thôi. Đứa xấu như mình leo lên xe anh ấy chỉ tổ làm xấu phong cảnh.”

“À! Mà mình phát hiện ra cậu và sư huynh cực đẹp đôi nha.” Mai Phương reo lên khi phát hiện ra nhận định mới của mình.

Hiếu Hân nghe vậy liền dừng lại đột ngột, quay mặt lại nhìn Mai Phương.

Mai Phương bị nhìn đến nhột liền đưa tay lên làm động tác khóa miệng cười trừ.

“Mình không nói linh tinh nữa, đừng phóng băng vào mình.”

Hiếu Hân thôi không nhìn Mai Phương nữa nhưng khi quay đi trên mặt Hiếu Hân có một nụ cười vu vơ nhẹ mà Mai Phương không thể thấy.

__oOo__

Hiếu Hân và Mai Phương đi dạo một vòng hồ khi quay lại đã thấy đồ ăn được bày đẹp mắt trên bàn đá. Lũ con trai trong đội người ướt rượt cũng vừa về đến nơi, vài đứa trong đội pha trò ôm ngực hét lên khi thấy Mai Phương và Hiếu Hân. Mai Phương cũng vui vẻ phối hợp làm động tác giơ móng vuốt lên về phía chúng. Bọn con trai vội vã tranh nhau chạy vào lều thay quần áo. Chiếc lều đáng thương bị chúng làm cho nghiêng bên này búng bên kia, tiếng treu đùa hò hét trong lều vọng ra không dứt.

Hai chiếc lều cũng chẳng đủ rộng để bọn con trai chui vào hết nên còn vài đứa ngồi ngoài nắng rũ bột nước chờ đến lượt. Vũ Phong cũng ngồi ở phía ngoài, trên làn da nâu dăm nắng từng lớp cơ nổi lên rõ rệt lấp loáng vết nước đọng lại. Trong số thành viên của đội Vũ Phong cao nhất, cậu lại hay tập thêm thể hình ngoài giờ nên cơ thể cậu khác biệt hẳn so với các bạn đồng trang lứa.

Mai Phương huých tay Hiếu Hân chỉ về Vũ Phong.

“Này, bảo sao con gái trường mình lập hẳn fanpage cho anh Vũ Phong nhỉ.”

Hiếu Hân nhìn theo sau đó chạm ngay phải ánh mắt của Vũ Phong. Hiếu Hân chưa kịp nhìn sang nơi khác thì Khôi Nguyên đã chắn ngang ngay tầm nhìn.

“Hiếu Hân, em theo tôi lên khu trên mua đá sạch. Còn Mai Phương ở lại sắp giúp tôi cốc và bát đĩa nhé.”

Khôi Nguyên nói xong, không để cho người khác có ý kiến liền quay lưng đi luôn, Hiếu Hân đành đứng dậy đi theo sau.

Cứ thế người này đi trước người kia đi phía sau nhưng lại giữ một khoảng cách xa nhất định. Đi được một lúc, Khôi Nguyên dừng lại, anh quay người nhìn Hiếu Hân.

“Cậu ta cũng rất đẹp trai, đáng người cũng được.”

Hiếu Hân dừng bước, khó hiểu nhìn Khôi Nguyên.

“Anh phát hiện, anh không thích em nhìn người khác.”

“Chứ sao vậy? Nướng thịt nhiều, đầu cũng bị nướng chín luôn hả.”

Khôi Nguyên nhìn Hiếu Hân bắt lực thở dài, quay người bước tiếp, trong miệng nói nhỏ.

“Tim anh bị nướng rồi nhóc ạ!”

25. ! – Chương 25

Hiếu Hân ngồi sau yên xe Khôi Nguyên mà mắt cứ dúi lại. Cả buổi sáng đến trưa, cả đội liên hoan ăn uống ẩm ỉ, chưa kể Mai Phương kéo cô đi tham quan hết chỗ này đến chỗ kia, mỗi nhừ cả chân. Lúc mới lên xe đi về Hiếu Hân vẫn còn tỉnh táo vì có Mai Phương nói chuyện dọc đường. Khi cả nhóm chia tay mỗi người một ngã về, thì đoạn đường này chỉ còn mỗi Hiếu Hân và Khôi Nguyên. Hiếu Hân buồn ngủ không cưỡng lại được liền giật lưng áo Khôi Nguyên

“Chú cho dừng xe ở trạm xe buýt đi, tôi đi xe buýt về cũng được.”

Nghe giọng nói có chút buồn ngủ của Hiếu Hân, Khôi Nguyên dừng xe lại.

“Sao buồn ngủ hả, hay dừng xe ở đây anh bắt taxi cho em về, em đi xe buýt không an toàn nhờ ngủ quên qua cả bến thì sao.”

Hiếu Hân xuống xe liền ngồi xổm xuống, lấy hai tay ôm gối, gục đầu xuống muốn ngủ. Hiếu Hân có tật về ngủ, hề có cơn buồn ngủ là không sao cưỡng lại được, cho dù đã uống cả coffee lẫn trà cũng không sao tỉnh táo được.

Khôi Nguyên mở máy di động gọi, lát sau có một chiếc taxi tới đón. Khôi Nguyên mở cửa xe cho Hiếu Hân vào sau đó yêu cầu tài xế mở cốp xe phía sau để nhét xe đạp vào.

Hiếu Hân tựa đầu lên cửa xe định ngủ thì thấy cửa xe đối diện mở Khôi Nguyên bước vào.

“Chú không phải đi cùng tôi đâu, tôi tự trả tiền xe được.”

Khôi Nguyên cười ghé vào tai Hiếu Hân nói nhỏ.

“Em có biết là em rất nặng không. Đạp xe đèo em cả buổi tôi cũng mỏi lắm rồi. Em trả tiền xe coi như trả ơn tôi đi.”

Hiếu Hân nhìn Khôi Nguyên trân trối, trong lòng thầm nghĩ “ai thèm đi nhờ xe chứ, chú có thể không cần trở tôi mà”

“Ngủ đi nhóc! Tôi cũng bị lấy cơn buồn ngủ của em rồi.” Khôi Nguyên cười lấy tay xoa đầu Hiếu Hân.

Hiếu Hân gạt tay Khôi Nguyên ra, sau đó khoanh tay dựa đầu vào cửa xe yên tâm ngủ.

__oOo__

“Hân! Về đến nơi rồi” Khôi Nguyên lay vai Hiếu Hân.

Hiếu Hân hé mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Xe đã đến đầu cửa khu nhà, chỉ cần từ đây đi bộ qua 3 lô nhà là sẽ tới nhà cô.

“Dừng ở đây đi ạ!”

Hiếu Hân mở ba lô để lấy tiền thì Khôi Nguyên đã nhanh tay rút ví ra trả tiền xe.

“Cảm ơn chú! Tôi có thể tự đi bộ về từ đây.”

Khôi Nguyên nhận lại xe từ trong cốp cũng định đạp xe đi luôn, anh biết Hiếu Hân không muốn anh đưa về tận cửa.

Cả hai đang định tạm biệt nhau tại đây thì có một giọng phụ nữ gọi tên Hiếu Hân.

“Hiếu Hân!”

Hiếu Hân nghe thấy có người gọi mình liền quay lại. Mắt cô mở lớn khi thấy bà Gia Hân đến tận đây tìm mình.

“Cháu chào cô!” Khôi Nguyên mở lời trước.

Bà Gia Hân tiến lại gần hơn, bà đưa mắt nhìn người con trai đang đứng cạnh Hiếu Hân một lát, sau đó nhìn Hiếu Hân nói.

“Mẹ chờ con ở đây lâu lắm rồi. Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Hiếu Hân im lặng không nói, giây lát sau cô ngược lên nhìn Khôi Nguyên. Khôi Nguyên mỉm cười nhẹ, lấy tay đặt nhẹ lên vai Hiếu Hân.

“Anh về đây, em sẽ ổn chứ?”

Hiếu Hân không đáp chỉ gật nhẹ.

“Xin phép cô cháu về!” Khôi Nguyên nói rồi liền leo lên xe đạp phóng đi.

Bà Gia Hân tiến đến nắm lấy bàn tay Hiếu Hân nhưng Hiếu Hân không rụt tay lại khiến bà mừng rỡ.

“Đi uống nước với mẹ một lát nhé.”

Hiếu Hân không phản đối đi theo bà lên taxi ngay gần đó. Xe di chuyển ra ngoài khu đến một quán coffee nhìn rất trang nhã.”

Bà Gia Hân định ngồi xuống cạnh Hiếu Hân nhưng do thái độ ngồi lì lại xa lánh khiến bà Gia Hân phải chuyển sang ghế đối diện.

“Hôm nay mẹ đã gọi cho cha con, mẹ muốn đón con ăn tết với mẹ năm nay.”

Hiếu Hân đang cúi xuống khuấy ly nước, nghe bà Gia Hân nói vậy thì hết sức ngạc nhiên.

“Tại sao?”

“Sao con lại hỏi vậy. ” Bà Gia Hân với tay nắm lấy bàn tay Hiếu Hân.

Hiếu Hân rút tay ra, ngồi lì lại dựa vào thành ghế, ánh mắt nhìn thẳng bà Gia Hân.

“Tôi đang hỏi là tại sao sau bao nhiêu năm bà bỗng dưng lại có ý định muốn tôi ăn tết cùng bà.”

Bà Gia Hân bị Hiếu Hân nhìn vậy có chút lúng túng.

“Con là con của mẹ, mẹ muốn con cùng ăn tết là đương nhiên.”

“Vậy, xin lỗi tôi không thể đáp ứng yêu cầu của bà.”

“Mẹ xin con đấy, chỉ năm nay thôi được không?” Mắt bà Gia Hân ngấn nước.

“Bà cứ nên hạnh phúc như hiện tại là được rồi, cần gì phải lôi thêm tôi vào”

Ngừng một lát Hiếu Hân nói tiếp

“Nếu buổi nói chuyện hôm nay chỉ là vấn đề này thì nên dừng lại ở đây. Xin phép tôi về trước.”

Hiếu Hân đứng lên định đi thì bà Gia Hân nắm lấy cánh tay cô giữ lại nói trong nước mắt.

“Mẹ xin con hãy đáp ứng mẹ một lần này thôi.”

Hiếu Hân nhìn bà Gia Hân đang khóc có chút dao động, cô tiếp tục ngồi xuống, giọng nói mềm mỏng hơn lúc trước.

“Bà hãy cho tôi một lý do”

Bà Gia Hân lấy khăn tay chấm nước mắt sau đó mở ví lấy ra một quyển sổ nhỏ đẩy về phía Hiếu Hân.

Hiếu Hân nhìn quyển sổ ngạc nhiên, trong lòng có dự cảm không hay.

“Quyển sổ tiết kiệm này là sao?”

“Quyển sổ này là mẹ làm cho con, hiện thời đang đứng tên mẹ nhưng mẹ đã ký bản ủy quyền cho con, khi nào con đủ 18 tuổi con có thể lấy ra sử dụng.”

Hiếu Hân nhìn quyển sổ rồi nhìn bà Gia Hân đầy lo lắng, trong lòng cô đang lo mẹ cô có thể đang mắc bệnh nặng nào đó khiến cho thời gian này bà muốn bù đắp cho cô.

“Bà đang bị bệnh nan y nào đó sao?”

Bà Gia Hân nghe Hiếu Hân hỏi vậy thì ngạc nhiên, sau đó bà có chút vui mừng khi thấy vẻ mặt Hiếu Hân có vẻ lo lắng vì tưởng rằng bà đang mắc bệnh nặng, bà giải thích.

“Mẹ vẫn khỏe, con đừng lo lắng. Thực ra...thực ra mẹ, dưỡng và em gái con sắp sang Úc. Sau tết sẽ đi luôn”

“Bà đi du lịch?”

“Không...mà là sang đó định cư. Có dịp mẹ sẽ đón con sang đó chơi.”

Hiếu Hân cố nhồi nhét những từ bà Gia Hân đang nói vào đầu nhưng mọi thứ cứ lùnh nhùng bên tai. Vài giây trước cô còn thấy lo lắng cho sức khỏe của bà, vài giây sau mọi thứ trong đầu cô lại như đang rơi tự do. Hiếu Hân nhìn quyển sổ rồi lại nhìn bà Gia Hân cười nhạt.

“Lý do bà làm quyển sổ này cho tôi vì trách nhiệm? Bà đến lúc sắp rời khỏi nơi này mới nhớ ra bà vẫn còn một đứa con gái là tôi sao? Muốn tôi ăn tết với gia đình bà cũng chỉ để tạo ra một kỷ niệm đẹp trước lúc đi.”

Hiếu Hân run run cắn môi, bàn tay cũng nắm chặt đến nỗi các khớp tay trắng bệch, cô cố trấn định lại trong giây lát.

“Xin lỗi, tôi không thể tiếp tục ngồi đây thêm giây nào nữa, xin bà cũng đừng tiếp tục tìm tôi.”

Hiếu Hân đứng bật dậy chạy nhanh ra khỏi cửa, bỏ lại sau lưng tiếng gọi thất thanh.

Hiếu Hân cứ chạy về phía trước, tiếng gọi vẫn như đang đuổi phía sau. Cô bịt tai mình chạy thật nhanh. Đúng lúc xe buýt đang chạy vào bến, cô lao lên xe buýt luôn mà không hề nhìn tuyến xe này sẽ đi về đâu.

__oOo__

Khôi Nguyên vỗ vai tạm biệt Hiếu Hân, anh đã định về luôn, nhưng nghĩ một lát anh liền quay lại.

Khôi Nguyên biết quan hệ của Hiếu Hân và mẹ cô bé không được tốt, lần trước khi cô bé gặp mẹ xong thì tâm trạng không hề tốt chút nào.

Khôi Nguyên lo lắng cho Hiếu Hân nên lần này tự ý lảng lảng theo sau, anh đạp xe đuổi theo chiếc taxi chở họ tới tận quán coffee.

Vào đến quán, Khôi Nguyên chọn bàn ngay sát sau lưng Hiếu Hân. Chiếc bàn góc này khiến Hiếu Hân không thể thấy được Khôi Nguyên, mục đích của anh cũng vì không muốn Hiếu Hân thấy anh mà ngại và anh sẽ âm thầm theo cô đến khi cô về nhà an toàn mới thôi.

Khôi Nguyên không có ý định nghe lén cuộc nói chuyện của Hiếu Hân và mẹ cô bé. Nhưng những gì Khôi Nguyên nghe được lại khiến anh đau lòng.

Khi nghe thấy tiếng bà Gia Hân khóc nức lên gọi Hiếu Hân, bóng Hiếu Hân cũng vừa vụt chạy ra cửa, Khôi Nguyên liền chạy theo nhưng lại bị người bồi bàn giữ lại. Anh rút ví lấy một tờ tiền nhét vào tay người đó rồi đẩy cửa đuổi theo. Khôi Nguyên vừa chạy vừa gọi Hiếu Hân nhưng cô bé bịt tai không chịu nghe rồi chạy nhanh lên chiếc xe buýt vừa vào bến. Khôi Nguyên cố tăng tốc nhưng không kịp, đành bất lực nhìn xe đi mất. Anh nhìn theo chiếc xe để nhớ số sau đó quay lại quán lấy xe đạp đuổi theo.

Khôi Nguyên đạp xe theo tuyến đường chiếc xe buýt chạy, đến mỗi bến anh đều hỏi các quán nước bên đường xem có cô gái như lời anh mô tả xuống bến không. Đi theo đến cuối bến Khôi Nguyên vẫn không tìm thấy bóng dáng Hiếu Hân đâu. Anh chán nản nhìn chiếc xe đạp, trong lòng tiếc thắm giá như hôm nay đi xe máy thì tốt.

Khôi Nguyên suy nghĩ một lát rồi bỗng dưng nhớ ra một địa điểm, anh leo lên xe và đạp như bay.

Khi Khôi Nguyên đến nơi đã thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi trên triền đê. Anh dựng xe đạp rồi đi xuống phía Hiếu Hân ngồi.

Hiếu Hân đang cắm cúi vẽ mà không hề biết Khôi Nguyên đứng bên cạnh đã lâu. Khôi Nguyên nhìn bức vẽ nhằng nhịt không ra hình của Hiếu Hân liền đoán ra tâm trạng của cô lúc này. Khôi Nguyên ngồi xuống đoạt quyển vở và chiếc bút trên tay Hiếu Hân. Hiếu Hân bị bất ngờ trong giây lát liền trừng mắt nhìn Khôi Nguyên.

“Chú trả lại cho tôi!”

Khôi Nguyên quăng bút và vở sang bên cạnh sau đó lấy hai tay ôm lấy khuôn mặt Hiếu Hân, anh nhìn sâu vào mắt cô.

“Em đừng cố kìm nén bản thân mình nữa, nếu em thấy uất ức thì hãy khóc thật to lên.”

Hiếu Hân gạt tay Khôi Nguyên ra, quay mặt sang hướng khác.

“Đừng quan tâm đến việc của tôi.”

Khôi Nguyên kiên trì kéo Hiếu Hân lại đối diện mình.

“Tại sao em không khóc, em sợ sẽ lộ sự yếu đuối trước mặt tôi sao?”

Hiếu Hân nhìn Khôi Nguyên cười nhạt.

“Khóc có thay đổi được gì không? Một đứa sinh ra đã là vô nghĩa, liệu yếu đuối hay mạnh mẽ thì ai sẽ quan tâm chứ.”

Khôi Nguyên đau lòng nhìn Hiểu Hân, anh không hiểu cô bé đã phải trải qua những gì mà khiến cô bé cảm thấy cô đơn đến vậy. Khôi Nguyên ôm chặt Hiểu Hân vào lòng rồi nói nhẹ bên tai cô.

“Không ai sinh ra trên đời này là vô nghĩa hết. Ngoài bố mẹ em ra thì sẽ luôn có một người coi em là điều ý nghĩa nhất trong cuộc đời. Khi em vui, người đó sẽ vì em mà vui. Khi em buồn, người đó sẽ vì em cùng buồn. Người đó luôn muốn cùng em chia sẻ mọi thứ.”

“Sẽ có người như thế?” Hiểu Hân vô thức hỏi.

“Sẽ luôn có một người như thế.”

Khôi Nguyên vuốt nhẹ mái tóc Hiểu Hân, anh vẫn ôm chặt cô trong lòng. Trên vai anh dần cảm nhận từng dòng nước ấm khẽ nhỏ xuống.

“Bà ấy cười rất đẹp, tôi chưa bao giờ thấy bà ấy cười như vậy khi ở bên tôi.” Hiểu Hân run run cắn chặt môi ngăn tiếng nấc.

“Bà ấy khi đó ra đi không hề muốn mang tôi theo, khi ở phiên tòa bà ấy cũng không muốn giành quyền nuôi tôi. Tôi vốn là đứa con ngoài ý muốn của bà ấy.” Hiểu Hân không thể ngăn tiếng nấc của mình

h nữa cô vùi mặt trên vai Khôi Nguyên khóc nức nở.

“Mấy năm trước, bà ấy chưa hề về tìm tôi lần nào cả, tôi rất nhớ bà ấy mà không biết đi đâu để tìm bà. Nếu không vô tình nhìn thấy bà ấy, đi theo bà ấy thì có lẽ tôi chẳng thể biết mình có một đứa em gái.”

“Nhìn thấy nó được mẹ ôm ấp yêu chiều mà tôi ganh tị với nó. Tôi đã cố dặn lòng phải quên bà ấy đi, vậy mà... Sao bà ấy không rời bỏ tôi như hồi đó, cứ lảng lạng mà quên tôi đi. Vậy mà bây giờ...bây giờ bà ấy khiến tôi hy vọng rồi lại làm tôi thất vọng.”

Khôi Nguyên không biết nói gì để an ủi Hiểu Hân vào lúc này, anh chỉ có thể ôm chặt lấy cô, cho cô mượn bờ vai để khóc cho thỏa nỗi lòng.

26. ! – Chương 26

Sau bữa tối, Hiểu Hân rửa bát trong bếp. Ông An Đông đi vào bếp lấy đồ trong tủ lạnh, trước khi rời đi ông nói.

“Hiểu Hân! Lát nữa lên phòng sách gặp ba.”

“Vâng ạ!”

Xong công việc Hiểu Hân lên phòng đọc sách, cô biết ba muốn nói chuyện gì. Cô giơ tay lên gõ cửa trước khi bước vào.

“Ba!”

“Con ngồi xuống đi.”

Hiểu Hân kéo ghế ngồi xuống xong ông An Đông mới nói tiếp.

“Hôm nay con đã gặp bà ấy?”

“Vâng!”

“Bà ấy đã gọi cho ba. Con biết bà ấy muốn gì rồi đúng không?”

“Con từ chối rồi.”

Ông An Đông nghe vậy im lặng, với tay nâng cốc trà lên uống, lát sau ông mới nói tiếp.

“Bà ấy chưa bao giờ liên hệ với ba từ lần đó. Lần này lại chủ động như vậy chắc là có lý do.”

“Bà ấy cùng gia đình sắp di dân sang Úc”

Ông An Đông nghe vậy cả người cứng lại trong giây lát, sau đó ông nhìn Hiểu Hân. Ông chợt phát hiện ra mắt cô bé hơi sưng do khóc. Từ lúc ông bà Gia Hân ly hôn cũng chưa thấy Hiểu Hân khóc bao giờ.

“Lúc trước, khi ly hôn ba dành quyền nuôi con cũng hy vọng bà ấy vì con mà thay đổi quyết định. Bây giờ con cũng sắp 18 rồi, nếu con đi theo bà ấy ta cũng chẳng có quyền cấm cản. Bà ấy có ý định đưa con đi không?”

Hiểu Hân cảm thấy đau lòng, cô biết ba trước đây dùng cô để níu giữ mẹ. Nhưng bây giờ hai người bọn họ ai cũng có cuộc sống mới, cô bây giờ lại trở thành người thừa thừa trong gia đình.

“Bà ấy không có ý định đưa con theo và con cũng không muốn theo bà ấy”

“Bà ấy nếu sắp đi rồi thì con nên cho bà ấy cơ hội.”

“Cơ hội thì thay đổi được gì ạ. Hiện tại không phải vẫn sống tốt đấy thôi.”

Ông An Đông thấy sự lãnh đạm hiện rõ trong đôi mắt Hiểu Hân, ông thở dài.

“Thôi con về nghỉ sớm đi.”

“Vâng, con xin phép”

Hiểu Hân vừa ra tới cửa thì ông An Đông lại gọi với theo.

“Sắp giỗ ông nội, nhân tiện cuối năm cả nhà sẽ về quê mấy hôm, ba đã báo thầy giáo cho con nghỉ mấy hôm rồi.”

“Vâng! Con biết ạ.”

Hiểu Hân về phòng, cô mở tủ tìm lại hộp quà lần trước. Cầm chiếc điện thoại lên trong lòng Hiểu Hân đau đớn, trước đây thỉnh thoảng cô vẫn lén chạy đi tìm mẹ, chỉ dám đứng nhìn từ xa. Bây giờ có lẽ sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy được nữa. Chiếc điện thoại này có lẽ là sự liên hệ duy nhất còn sót lại. Hiểu Hân lấy sạc cắm điện cho chiếc điện thoại đã hết pin từ lâu, ánh mắt cô đơn nhìn cột pin vụt sáng.

__oOo__

Sau mấy ngày Hiểu Hân nghỉ là đến ngày đội tuyển bóng rổ trường Trung Văn đấu trận bán kết với trường Lê Quý Đôn, đây là đội bóng quán quân của năm trước. Đội bóng rổ của trường Trung Văn mấy năm trước hầu như chưa qua nổi vòng tứ kết, nên năm nay việc đội tuyển vào được tới vòng bán kết khiến cho ban giám hiệu và các học sinh trong trường hào hứng theo dõi.

Lịch thi đấu diễn ra vào buổi chiều, nên sau giờ học cả đội gấp rút chuẩn bị đồ di chuyển đến nhà thi đấu. Mai Phương và Hiểu Hân phải chuẩn bị cơm trưa và đồ uống cho cả đội sớm hơn để các thành viên có được thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn. Lúc đếm thành viên Hiểu Hân không nhìn thấy bóng dáng Khôi Nguyên đâu, đã có lần Khôi Nguyên đã đến nhà thi đấu sau cùng do bận việc riêng.

Khi đến nhà thi đấu, trên khán đài đã trật kín người, vì hôm nay là trận bán kết nên các cổ động viên đến rất đông. Trên khán đài ngợp các băng rôn, khẩu hiệu cổ vũ của các cổ động viên hai trường. Thỉnh thoảng các cổ động viên còn tập hợp nhau đồng thanh hô vang khẩu hiệu, khiến không khí nhà thi đấu trở nên nóng hơn.

Hiểu Hân chuyển đồ ra sân tập, ánh mắt quét qua khán đài tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc. Trong lòng Hiểu Hân có chút bồn chồn kỳ lạ.

“Hiểu Hân sao vậy?” Mai Phương vẻ mặt thất thường của Hiểu Hân liền vỗ vai hỏi.

“Không có gì.” Hiểu Hân cúi xuống làm tiếp công việc.

“Hôm nay trận đấu quan trọng lại có nhiều cổ động viên trường mình như vậy, tớ cũng thấy có chút khẩn trương. Hồi hộp quá, mong là đội chúng ta hôm nay chiến thắng.”

Mai Phương vỗ vỗ ngực mấy cái như để xua đi cảm giác hồi hộp.

Đội bóng rổ hai trường tiến vào sân, các cổ động viên càng phấn khích la hét to hơn. Bên khu vực nghỉ của đội trưởng Trung Văn, thầy Vũ Thanh đang cùng các thành viên đội tụm lại bàn chiến thuật. Sau hồi còi của trọng tài hai đội tiến vào sân trong tiếng cổ vũ náo nhiệt, tiếng cổ vũ bắt đầu lắng xuống khi hai bên bắt đầu giao tranh bóng.

Hiếu Hân ngồi xem đấu bóng nhưng trong lòng có cảm giác không yên, thỉnh thoảng lại đưa mắt lên khán đài tìm kiếm. Khi hiệp một kết thúc Hiếu Hân vẫn không thấy Khôi Nguyên đâu, cô cắn môi do dự hỏi Mai Phương.

“Sao hôm nay không thấy...sư huynh đâu?”

Mai Phương mãi đưa nước và khăn nên không phát hiện ra lời Hiếu Hân nói có điểm bất thường vì Hiếu Hân chưa bao giờ gọi Khôi Nguyên là sư huynh cả. Mai Phương cũng đưa mắt một lượt tìm kiếm.

“Ừ, cậu nói tớ mới nhớ, từ chiều qua trong buổi tập cuối đã không thấy sư huynh đến rồi. Chắc anh ấy bận việc”

Nghe Mai Phương nói vậy Hiếu Hân cũng tự trấn an lại mình nhưng cảm giác bồn chồn trong lòng vẫn khiến Hiếu Hân chốc lát lại đưa mắt tìm kiếm.

Trận đấu kết thúc, đội tuyển trường Trung Văn sau bao ngày cố gắng đã không thể chiến thắng được đội tuyển trường Lê Quý Đôn, nhưng thua ở tỷ số sát nút với đội tuyển đã giành quán quân năm ngoái khiến cho các cổ động viên trường Trung Văn có chút tiếc nuối nhưng vẫn hết sức tự hào về thành tích ngoài mong đợi.

Trên sân vận động mọi người dần kéo nhau ra về, thầy giáo Vũ Thanh tụ tập mọi trong đội tuyển lại để an ủi động viên.

“Các em hôm nay đã thi đấu hết sức, tuy không thể vào chung kết nhưng tôi hết sức tự hào về các em. Nhiều năm rồi trường Trung Văn mới có thành tích tốt như vậy ở giải thi đấu cấp tỉnh.”

Cả đội vỗ tay sau lời động viên của thầy, sau đó Vũ Phong thay mặt cho cả đội nói.

“Đội bóng chúng em cũng xin cảm ơn thầy và sư huynh đã hướng dẫn chúng em luyện tập.”

Nói đến sư huynh thì một vài thành viên bỗng nhớ ra liền hỏi.

“Thầy ơi! Hôm nay không thấy sư huynh đến cổ vũ chúng em.”

Hiếu Hân nghe cậu bạn đó hỏi đúng câu hỏi cô vốn thắc mắc trong lòng liền khẩn trương lắng nghe.

Vũ Thanh im lặng một lát rồi nói.

“Xin lỗi các em vì đã thông báo tin này hơi muộn, nhưng vì không để ảnh hưởng đến tâm trạng thi đấu nên tôi đã không nói sớm. Sư huynh của các em, bạn của tôi hiện giờ đang trên máy lên đường sang Mỹ rồi.”

“Sao lại đột ngột quá vậy, chẳng kịp chia tay gì cả.” Mai Phương thảng thốt kêu lên.

“Thực ra bạn tôi sau tốt phải sang Mỹ học tiếp, nhưng gia đình có việc đột xuất nên phải đi sớm hơn dự định. Cậu ấy cũng nhờ tôi gửi lời xin lỗi đến mọi người.” Ngưng một lát Vũ Thanh nói tiếp.

“Trước khi đi, sư huynh của các em cũng nhờ tôi chuyển quà cho các em. Món quà đó để mừng thành tích và cũng là quà chia tay. Hiện tại món quà đó là hàng đặt nên phải mấy hôm nữa tôi mới nhận được.”

Nói xong Vũ Thanh quay ra nhìn Hiếu Hân và Mai Phương.

“Hai cô bạn nhỏ của chúng ta sẽ có quà chia tay trước đây, tôi để ở văn phòng rồi, lát nữa về tôi sẽ đưa.”

Mai Phương không giấu được nỗi buồn trên mặt. Việc Khôi Nguyên bất ngờ chia tay đội sau hai tháng gắn bó khiến ai đây đều buồn bã. Riêng Hiếu Hân thì ngoài mặt vẫn tỏ ra lãnh đạm như mọi lần nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy bàn tay cô siết lại chặt đến nỗi các khớp tay trắng bệch.

Hiếu Hân nhận lại hộp quà trên tay thầy giáo Vũ Thanh. Hiếu Hân chỉ cầm nhưng không có ý định mở xem bên trong có gì. Mai Phương bên cạnh hào hứng mở ra, sau đó reo lên.

“Oa! Chiếc kẹp tóc đẹp quá.”

Chiếc kẹp tóc đính đá xinh xắn nằm trong chiếc hộp quà dạng mở nắp rất đẹp. Hộp quà của Hiểu Hân to hơn nhưng kiểu hộp quà gói lại đơn giản trang nhã, Mai Phương nhìn thấy tò mò hỏi.

“Hộp quà của cậu là gì vậy, mở ra đi.”

Hiểu Hân chán nản thấy hộp quà cho Mai Phương mở. Mai Phương không khỏi ngạc nhiên khi mở ra.

“Ủa? Sao sư huynh lại tặng bạn hộp chì màu.”

Hiểu Hân vốn không muốn quan tâm đến món quà nữa nhưng nghe Mai Phương nói là chì màu liền quay lại nhìn. Trong hộp là một bộ chì màu của Prismacolor. Hiểu Hân lạnh lùng giật lại hộp quà trên tay Mai Phương sau đó bỏ ra ngoài mà quên không chào thầy giáo của mình.

Mai Phương thấy thái độ tức giận của Hiểu Hân thì rất ngạc nhiên, sau đó quay ra nhìn thầy giáo Vũ Thanh thắc mắc.

“Thầy ơi! Sao sư huynh lại tặng bạn Hiểu Hân hộp màu chì vậy? Em là bạn ấy em cũng sẽ tức giận mất. Em biết sư huynh và Hiểu Hân hay đối nghịch nhau, nhưng tặng quà vậy là sao? Con gái bọn em ai chẳng thích mấy thứ điệu đà. Hay thầy có nghĩ sư huynh bị người bán hàng lừa nhằm đồ không?”

Mai Phương đưa ra một tràng câu hỏi nhưng Vũ Thanh chỉ im lặng cười không nói, trong mắt ẩn dấu nỗi suy tư.

__o0o__

Hiểu Hân về đến nhà liền chạy lên phòng đóng sập cửa lại. Mọi cảm xúc bồn chồn, lo lắng, hụt hẫng, tức giận...cô đã cố chống đỡ bấy giờ dường như muốn đổ sụp xuống. Hiểu Hân lấy tay che mặt ngồi trượt xuống. Mọi đau đớn trong lòng trào lên khóe mắt, từng giọt nước mắt nóng hổi tuôn rơi.

“Anh là đồ tồi! Anh nói sẽ có một người luôn bên tôi, vì tôi vui mà cười, vì tôi khóc mà buồn. Hóa ra mọi thứ anh quan tâm tôi vì lòng thương hại sao? Tôi lại đáng thương đến vậy sao?”

Hiểu Hân lau nước hết nước mắt, anh mắt trở lên kiên định hơn.

“Tôi sẽ không để ai thương hại mình nữa, tôi sẽ mạnh mẽ, sẽ không bao giờ vì ai mà khóc nữa.”

27. ! – Chương 27

Năm năm sau.

Sân bay tỉnh M, Hiểu Hân chờ nhận lại hành lý trên băng chuyền, cô mở lại nguồn điện thoại, chỉ lát sau đã có cuộc gọi đến.

“Alo!”

“...”

“Em vừa xuống máy bay xong ạ?”

“...”

“Không sao đâu.”

“...”

“Giận? Có giận sao?”

“...”

“Vâng! Máy hôm nữa nhé. Bye!”

Hiểu Hân đẩy hành lý ra ngoài sân bay, cô bắt xe về ngôi nhà lâu lắm cô mới trở về.

Về đến nhà cô chưa vội bấm chuông, nhìn qua cửa sắt thấy hai đứa nhỏ một trai một gái đang chơi trong sân. Hiểu Hân bấm chuông, lát sau có người ra mở cửa.

“Cô tìm ai?”. Người giúp việc có vẻ mới đến nên không biết Hiểu Hân.

Hiểu Hân gỡ kính xuống nói.

“Cháu là Hiểu Hân”

Người giúp việc nghe vậy liền vội vàng mở cửa.

“Cô đã về, xin lỗi tôi chỉ biết tên cô mà chưa thấy mặt bao giờ nên không biết.”

Hiểu Hân kéo vali vào đến sân, bánh xe cọ trên nền sỏi lọc cọc khiến hai đứa bé chú ý, chúng ngẩng lên nhìn. Cu Bin trông đã lớn hơn nhiều, có lẽ lâu không gặp Hiểu Hân nên không nhận ra. Hiểu Hân xoa đầu nó.

“Lâu không gặp quên mất chị Hân rồi đúng không? Đây là bé Mỹ à, xinh quá!” Hiểu Hân cúi xuống nhìn cô bé tầm hai tuổi trước mặt.

“Đã biết đường về rồi sao.”

Hiểu Hân ngẩng lên liền nhìn thấy bà nội và dì Uyên.

“Con chào bà, con chào dì.”

Hiểu Hân xách vali mang vào nhà thì dì Uyên đi sau lưng nói.

“Con ở tạm trên tầng áp mái nhé. Phòng của con năm ngoái dì đã sửa cho em Bin và Mỹ ở rồi. Em nó cũng lớn không thể ngủ chung với ba con và dì”

“Không sao.”

Hiểu Hân nghe vậy liền dừng lại, cô quay lại nhìn thẳng mặt dì Uyên nói sau đó đem vali lên gác.

Mai Uyên từ khi làm mẹ kế của Hiểu Hân cũng chẳng thể tỏ ra được chút uy quyền với cô con riêng này. Ông An Đông tuy tỏ ra lãnh đạm với con gái nhưng lại hết sức dung túng cho con, nếu cô có ý định ca cẩm về tính cách của Hiểu Hân là y như rằng sẽ bị ông lườm ngay. Mai Uyên cũng không hiểu vì sao mỗi khi nhìn Hiểu Hân đều bị ánh mắt lạnh băng của con bé át vía. Mấy năm không gặp, ánh mắt của con bé lại càng lợi hại hơn.

__oOo__

Trong bữa tối đoàn tụ không mấy náo nhiệt ngoài tiếng tranh cãi của Bin và Mỹ thì mọi người đều im lặng. Hiểu Hân sau bữa tối liền chủ động tìm ông An Đông. Cô định gõ cửa phòng thì nghe thấy tiếng bên trong vọng ra.

“Trước khi đi công tác tôi đã dặn em phải gọi người đến sửa phòng áp mái rồi mà. Sao đến giờ vẫn chưa xong.”

Mình đừng trách em, vừa rồi mẹ nói muốn đi biển chơi ắt nên đã bảo em và các con đi cùng. Nhà không có ai, em sao dám gọi người vào sửa. Mà trên đó chỉ cần lắp thêm cửa kính và điều hòa thôi. Mai em sẽ cho người làm luôn.”

Hiểu Hân giơ tay gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

“Con đây, con muốn nói chuyện với ba một lát.”

“Con vào đi”

Hiểu Hân bước vào, bà Mai Uyên cũng xin phép rời đi.

Hiểu Hân ngồi xuống ghế trước bàn làm việc của cha.

“Tối nay con sang phòng bà ngủ tạm. Mai ba cho người lắp điều hòa cho con.”

“Không cần đâu ba, con gặp ba cũng vì việc này.”

Ông An Đông nhíu mày nhìn Hiểu Hân. Hiểu Hân ngừng một lát rồi nói.

“Con muốn ra ở riêng, ba biết đấy đồ vẽ của con khá nhiều. Trên phòng áp mái trần vát và hơi thấp con không dễ đồ được.”

Ông An Đông im lặng suy nghĩ lời con gái nói, thấy có lý ông gật gù tán thành.

“Con cứ đi xem mấy căn hộ chung cư, căn nào được ba sẽ thuê cho con.”

“Con không ở chung cư đâu ba, con trước khi về cũng nhờ bạn tìm được một căn nhà nhỏ để làm xưởng vẽ rồi, mấy hôm nữa con sẽ qua đó ở luôn. Con cũng có thể lo được tiền nhà, ba cứ để con tự lập.”

Ông An Đông phản đối ngay lập tức.

“Con mới ra trường, công việc chưa có làm sao mà thuê nhà được. Mà ta là cha con, ta vẫn phải có trách nhiệm với con. Nếu con không để ba trả tiền nhà thì con cứ ở đây đi.”

“Ba!”

“Ý của ba đã quyết, không nói chuyện này nữa. Mà con đã định xin vào làm ở đâu chưa.” Ông An Đông đổi chủ đề.

“Rồi ạ! Công ty truyền thông Ánh Dương. Con mới chỉ nộp hồ sơ dự tuyển thôi.”

Hiểu Hân nhìn đồng hồ trên bàn làm việc của ông rồi tìm cớ rút lui.

“Ba nghỉ ngơi, con xin phép lên phòng.”

Hiểu Hân lên phòng nhìn vali mà chẳng buồn mở ra. Cô nằm luôn ra giường nghỉ ngơi, mắt ngược nhìn căn phòng xa lạ. Năm năm qua, căn nhà này đã chẳng còn chút quen thuộc nào với cô nữa rồi.

Tiếng điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy tư của Hiểu Hân. Nhìn số máy Ngọc Trúc gọi đến cô liền bắt máy luôn.

“Alo!”

“...”

“Em ăn rồi, đang nằm nghỉ”

“...”

“Đồ của em chị chuyển tàu hỏa chuyển mấy giờ để em ra nhận”

“...”

“Vâng em cảm ơn!”

“...”

“Em không biết, dù gì anh ấy cũng từng là thầy giáo của em.”

“...”

Hiểu Hân nhăn mặt, đưa máy ra xa vì bên kia máy nói khá to.

“Thôi nhé, em buồn ngủ rồi. Chị ngủ sớm đi không thì mau già đấy. Bye!”

Hiểu Hân dập máy sau đó vùi đầu vào gối đi ngủ.

28. ! – Chương 28

Hiểu Hân ngược nhìn tòa nhà hơn 20 mươi tầng trước mặt. Tòa nhà bề thế này là một trong những building hạng sang của tỉnh. Trong tòa nhà này có rất nhiều công ty có tiếng thuê làm văn phòng. Công ty truyền thông Ánh Dương là một trong những công ty có tiếng ở tỉnh M và có tầm ảnh hưởng lớn tới nhiều đài truyền hình lớn khắp cả nước.

Khi Hiểu Hân làm đồ án tốt nghiệp ở trường đã được giám đốc sáng tạo ở đây chú ý, họ đã gửi cô giấy mời tham gia dự tuyển. Cầm hồ sơ trên tay Hiểu Hân tiến thẳng vào tòa nhà. Trong đại sảnh tòa nhà có một quầy tiếp tân lớn với những cô lễ tân xinh đẹp. Phía sau quầy lễ tân là bức tường kính gắn biển của các công ty lớn đang có mặt tại building này. Hiểu Hân thấy rằng công ty truyền thông Ánh Dương có lẽ là lớn nhất ở đây vì tấm biển của họ to và hoành tráng nhất. Chưa kể đến trên tấm biển có ghi rõ vị trí tọa lạc là 5 tầng trên cùng của tòa nhà.

Hiểu Hân tiến đến quầy lễ tân xin chỉ dẫn.

“Chào chị!” Hai cô gái ở quầy lễ tân lịch sự chào hỏi.

Hiểu Hân cúi đầu thay cho lời chào rồi nói.

“Tôi có hẹn đến dự tuyển tại công ty truyền thông Ánh Dương lúc 9h30

“Chúng tôi có nghe thông báo, xin mời chị đến khu bên trái, bên đó có ghế chờ. Người phụ trách công ty truyền thông Ánh Dương lát nữa sẽ đón mọi người lên.”

“Cảm ơn chị!” Hiểu Hân cảm ơn sau đó tiến về khu vực được hướng dẫn.

Hiểu Hân tiến đến đã thấy có mấy người tầm tuổi mình đang ngồi trên ghế sofa đợi. Cô cúi đầu lịch sự thay cho lời chào sau đó ngồi xuống, có người lịch sự cũng cúi đầu đáp lại, có người thì đứng đưng nhìn. Nhưng tất cả đều đang ngăm ngăm đánh giá nhau. Hiểu Hân đợi khoảng nửa tiếng vì cô đã đến sớm trước thời gian yêu cầu 45 phút. Người đang tiến đến là một cô gái tầm 25 tuổi, khuôn mặt rất khả ái ưa nhìn. Cô ta cười tươi chủ động giới thiệu trước.

“Chào các anh, chị! Tôi là Mai Hoa, hôm nay tôi được công ty giao cho đón tiếp mọi người, xin mọi người tự giới thiệu.”

Bắt đầu có người đứng dậy bắt tay Mai Hoa sau đó báo tên, Hiểu Hân cũng làm theo yêu cầu. Sau màn chào hỏi, Mai Hoa phát ọi người một tấm thẻ màu vàng có dây đeo lên cổ, trên thẻ có logo công ty và đề một hàng chữ nhỏ ” khách tham quan”.

Hiểu Hân giờ mới để ý trên người chị Mai Hoa đó cũng đeo thẻ nhưng khác màu, trên thẻ đó có ảnh, ghi rõ họ tên, chức vụ và phía dưới thẻ có một hàng mã từ.

Mai Hoa dẫn mọi người qua khu đại sảnh, sau khu đại sảnh có một hàng bảo vệ đứng trực trước hành lang thang máy của tòa nhà. Mai Hoa đưa mọi người vào thang máy sau đó chị ta lấy thẻ của mình quét mã trên bảng điện tử rồi mới nhấn số lên tầng.

Hiểu Hân và mọi người nhìn cách làm việc chuyên nghiệp ở đây mà kinh ngạc. Mọi người ra vào đều phải có thẻ mới được qua, thang máy phải quét mã mới dùng được. Mức độ an ninh của tòa nhà thiết kế hết sức chặt chẽ.

Tầng 20 được mở ra, mọi người có thể thấy ngay quầy lễ tân riêng của công ty với logo được gắn ngay mặt ngoài. Hiểu Hân và mọi người được mời ra khu vực riêng sau đó nhận số thứ tự phỏng vấn. Những người chưa được gọi sẽ ngồi tại ghế đợi nơi hành lang. Trên bức tường hành lang có treo một bức ảnh lớn mô tả sơ đồ hoạt động và những lịch vực lớn công ty đang khai thác quản lý. Qua tấm ảnh này Hiểu Hân có thể thấy được sự bề thế của công ty truyền thông này. Ngoài mảng sản xuất các chương trình truyền hình theo yêu cầu, công ty còn sở hữu bản quyền của các tạp chí danh tiếng trong nước và thế giới.

Hiểu Hân thấy vậy hiểu rằng, không chỉ có mình cô mà tất cả những người tham gia dự tuyển ở đây đều muốn có cơ hội được làm việc tại đây.

Đợi đến lượt một lúc Hiểu Hân thấy khát nước, cô liền đi ra cây nước tự động rót ỉnh ly nước mát. Lúc quay ra Hiểu Hân vô tình đụng trúng phải một người đang đi ngược chiều với cô khiến cặp tài liệu trên tay người đó rớt xuống.

“Xin lỗi! Tôi vô ý quá.” Hiểu Hân cúi người nhặt tệp tài liệu lên.

“Hiểu Hân phải không?”

Hiểu Hân nghe đến tên mình được gọi liền ngẩng lên. Mắt cô cũng sáng lên vì ngạc nhiên.

“Mai Phương?”

“Tớ đây! Cậu đúng là Hiểu Hân rồi. Lâu qua rồi nhỉ” Mai Phương phấn khích cầm bàn tay Hiểu Hân.

“Không ngờ lại được gặp cậu ở đây.” Hiểu Hân vẫn chưa hết bất ngờ.

“Tớ làm kế toán cho công ty này. Mà cậu làm gì ở đây vậy?” Nhìn thấy thẻ đeo của Hiểu Hân, Mai Phương thắc mắc.

“Hôm nay tớ đến dự tuyển làm họa sĩ cho phòng chế tác.”

“Oa! Phòng đó vip nha, toàn được gặp người nổi tiếng thôi.”

“Đồng người dự tuyển quá, không biết tớ có qua được không.” Hiểu Hân hất mặt về phía những người đang ngồi tại ghế đợi.

Mai Phương nhìn theo hướng đó sau đó động viên tinh thần Hiểu Hân.

“Cậu cố lên nha, chúng ta mà được làm việc cùng nhau thì vui lắm đó.”

Hiểu Hân cười nhẹ gật đầu trước lời động viên của Mai Phương.

“Số 5. Trần Hiểu Hân.” Có người trong phòng phỏng vấn bước ra gọi.

Hiểu Hân vẫy tay chào Mai Phương trước khi vào. Mai Phương cũng giơ tay làm dấu hiệu cổ vũ “cố lên”.

Sau khi Hiểu Hân khuất dạng, Mai Phương mới trọt nhớ ra.

“Thôi chết! Hiểu Hân trước khi dự tuyển có biết sếp ở đây là ai không nhỉ?”

Mai Phương cắn móng tay nghĩ, cô nhớ sau vụ quà tặng bút chì màu đó Hiểu Hân rất miễn cảm khi ai đó nhắc tới sư huynh, cứ ai nói đến là Hiểu Hân lại bỏ ra chỗ khác không thèm nghe. Mà bây giờ Hiểu Hân hình như nói dự tuyển làm họa sĩ thì phải, Mai Phương thắc mắc lấy tay cào cào tóc.

“Chẳng thể hiểu nổi.”

Lúc Hiểu Hân và Mai Phương mãi nói chuyện đã không biết rằng có một người đã tiến vào phỏng vấn.

__oOo__

Trên tầng cao nhất của tòa nhà.

“Có ai làm chủ tịch mà nhàn như chị không hả, toàn vứt lại việc cho em trai và chồng để đi chơi không.”

“...”

“Sớm về nhé, anh ấy nhớ chị và các cháu lắm.”

“...”

“Về mà lôi anh ấy đi xả stress đi, anh ấy làm cho các nhân viên kiệt sức hết vì việc rồi.”

“...”

“Ok, bye!”

Nói xong cuộc điện thoại, Khôi Nguyên lại nhấn số nội bộ.

“Mike đang ở đâu? Nhấn lên gặp tôi nhé!”

“Vâng!”

Lát sau có tiếng chuông hồi báo.

“Thưa tổng giám đốc, giám đốc Mike đang có cuộc phỏng vấn tuyển nhân sự.”

“Sao việc này mà Mike cũng phải trực tiếp làm.”

“Xin lỗi giám đốc, em cũng không được rõ lắm.” Đầu dây bên kia thư ký bối rối trả lời.

“Được rồi.” Nói xong anh cúp máy.

Cộc cộc...

“Vào đi!”

Người bước vào là trợ lý giám đốc Phạm Hùng.

“Thưa giám đốc đây là nội dung kế hoạch mua chương trình mới của đài BCTV”

Khôi Nguyên vừa đọc bản thảo vừa hỏi.

“Anh có biết hôm nay tại sao giám đốc Mike phải trực tiếp ra tay không?”

“Dạ tôi có nghe nói ạ!”

Khôi Nguyên hạ bản thảo xuống ngược lên nhìn.

“Tôi nghe nói trong đợt công tác tháng trước, giám đốc Mike nhắm được vài người ưng ý nên đã gửi giấy mời họ dự tuyển.”

“Khó tính như Mike mà cũng tìm được người ưng ý ư?”

Khôi Nguyên tỏ ra ngạc nhiên, sau đó quyết định.

“Chuẩn bị đi, tôi cũng muốn xem Mike tuyển được ai.”

Khôi Nguyên đứng dậy khoác áo cùng trợ lý của mình đi xuống tìm Mike.

29. ! – Chương 29

Hiểu Hân tiến vào phòng sau khi đọc tên. Trong căn phòng rộng, có rất nhiều ghế xếp theo hàng ngay ngắn như rạp phim, phía trên bục cao hơn có một màn hình trắng. Trên đó đã được kê một dãy bàn dài có đến 4 người đang ngồi. Trên tay mọi người đều đang cầm các tập văn kiện có lẽ là các hồ sơ ứng tuyển.

Hiểu Hân chỉ kịp nhìn bao quát căn phòng sau đó tiến đến chiếc ghế đã được kê ra giữa, chính diện với chiếc bàn phía trên. Trước khi ngồi xuống ghế cô đưa mắt nhìn về phía những người tuyển dụng trước mặt với phong thái tự tin. Nhưng sự tự tin đó bị cứng lại trong giây lát khi cô nhìn thấy người đối diện là ai. Khuôn mặt đó cô tưởng rằng mình đã quên lãng suốt năm năm vậy mà bây giờ khi nhìn thấy người đó cảm xúc trong cô lại bùng nổ, cô cảm thấy cổ bắt đầu nghẹn lại

Không gian tĩnh lặng trong giây lát, Hiểu Hân cố trấn định cảm xúc sau đó nở một nụ cười nhẹ tiêu chuẩn. Cô làm động tác cúi chào để dấu đi cổ họng đang nghẹn lại của mình.

“Xin chào các vị! Tôi trên là Trần Hiểu Hân.”

Nói xong Hiểu Hân ngồi xuống ghế sau đó nhìn thẳng về phía ban phỏng vẫn đánh giá từng người một trong đầu. Phía trước mặt cô là 4 người, một người cô đã biết, một người là người ngoại quốc tóc màu hung tầm 40 tuổi, một người phụ nữ đứng tuổi đeo một chiếc kính gọng vàng phong thái toát ra rất sang trọng. Người còn lại không mặc vest nhưng phong cách thời trang khá sành điệu.

Người đàn ông ngoại quốc mở lời trước, ông ta nói tiếng Việt khá chuẩn.

“Chào cô, tôi là Mike Parkes giám đốc sáng tạo của công ty truyền thông Ánh Dương, bên cạnh tôi là tổng giám đốc Triệu Khôi Nguyên, còn vị đây là đạo diễn Đặng Phúc Hưng, quý bà bên này là tổng biên tập tờ MQ, Nguyễn Khê.”

Ngưng một chút ông ta nói có chút pha trò để Hiểu Hân bớt căng thẳng.

“Tôi hy vọng đội ngũ tuyển dụng của công ty chúng tôi không khiến cô sợ hãi chứ.”

Hiểu Hân rất tự tin trả lời.

“Tôi thấy các vị rất coi trọng vị trí tuyển dụng ngày hôm nay. Tôi hy vọng tôi sẽ đáp ứng tốt yêu cầu các vị đề ra.”

Bà Nguyễn Khê nhìn CV của Hiếu Hân rồi hỏi.

“Cô là người tỉnh M tại sao cô lại chọn học trường đại học mỹ thuật của tỉnh A để học, phải chăng cô đánh giá thấp trường đại học tỉnh M.”

“Tôi sinh ra và lớn lên ở tỉnh M, tôi đam mê hội họa nên đối với tôi được học ở đâu để nâng cao kỹ thuật cũng như nhau. Nhưng tôi lại chọn tỉnh A vì nơi đó tôi phải sống tự lập, tự trải nghiệm cuộc sống không có bao bọc của gia đình. Việc trải nghiệm đó giúp tôi cảm nhận được nhiều sắc thái cuộc sống hơn.”

Bà Nguyễn Khê nhìn Hiếu Hân khá hài lòng. Người tiếp theo đặt câu hỏi là đạo diễn Phúc Hưng.

“Tôi nghe nói tác phẩm tốt nghiệp của cô đạt thành tích á khoa của trường. Có vẻ thành tích đó hơi kém may mắn cho cô thì phải.”

“Tôi không cho là mình kém may mắn, với tôi thành tích đó chỉ chứng minh tôi chưa đạt được thành công mà thôi. Chính vì ở vị trí thứ hai đó tôi nhận ra còn có rất nhiều người giỏi đang ở phía trước, vì không đạt được tôi lại càng khao khát muốn vượt qua.”

Mike tiếp tục là người ra câu hỏi tiếp theo.

“Cô có sợ thất bại không?”

“Nói là không sợ thì đó là nói dối, nhưng tôi muốn vượt qua nỗi sợ đó. Như vậy thì tôi mới có bản lĩnh đứng trên thành công”.

Ban phỏng vấn yên lặng trong giây lát đánh giá phong thái của Hiếu Hân.

“Thời gian qua cô sống hạnh phúc chứ?”

Câu hỏi của Khôi Nguyên đột ngột đưa ra khiến 3 người ngồi bên ngạc nhiên. Câu hỏi đưa ra hơi có tính chất riêng tư. Họ quay ra nhìn Khôi Nguyên lại nhìn Hiếu Hân khó hiểu.

Hiếu Hân cũng cảm thấy bất ngờ với câu hỏi ấy, anh mắt nhìn thẳng Khôi Nguyên suy nghĩ nhưng không nói ra “Tại sao anh lại muốn biết tôi có hạnh phúc không?”

Ánh mắt Khôi Nguyên nhìn xoáy sâu vào Hiếu Hân chờ đợi câu trả lời. Hiếu Hân mỉm cười nhẹ nói.

“Nếu tôi nói, tôi hài lòng với cuộc sống hiện tại thì có được xem là hạnh phúc không?”

Mọi người trong phòng nhìn hai người đều thấy có chút kỳ lạ. Bà Nguyễn Khê là phụ nữ nên tình ý hơn, bà tìm cách kết thúc cuộc nói chuyện.

“Cảm ơn cô, chúng tôi không còn câu hỏi nào khác. Rất vui vì cô tham dự buổi phỏng vấn này, chúng tôi sẽ thảo luận và gọi lại cho cô sau.”

“Tôi cũng hân hạnh được gặp các vị, tôi hy vọng được hợp tác với quý công ty.”

Hiếu Hân nói xong đứng dậy cúi chào lần nữa rồi mới rời đi. Ra đến cửa mọi bình tĩnh lúc này Hiếu Hân cố gắng lên được thả lỏng xuống. Khuôn mặt cô hơi rũ xuống khác hẳn với phong thái điềm nhiên khi nãy. Những người đang đợi phỏng vấn thấy như vậy lại càng hoang mang lo lắng.

Hiếu Hân ngồi xuống ghế đợi, sau cô còn hai người nữa chờ phỏng vấn. Phỏng vấn xong Mai Hoa sẽ đưa họ tham quan công ty trước khi ra về. Lát sau cửa phòng phỏng vấn mở ra, người bước ra là Khôi Nguyên. Anh đứng nguyên đó nhìn Hiếu Hân, Hiếu Hân lúc này mới thực sự nhìn Khôi Nguyên kỹ hơn, khuôn mặt anh uy nghiêm chính chắn hơn, khác xa về mặt hay cười có chút kiêu ngạo năm đó. Khôi Nguyên chỉ nhìn cô một lát rồi xoay người bỏ đi.

oOo

Hiếu Hân cùng đoàn người dự tuyển theo chân Mai Hoa đi tham quan một số phòng ban của công ty, Hiếu Hân đi theo nhưng mọi hình ảnh, lời nói của Mai Hoa cô chẳng thể để nổi vào đầu, cuộc gặp bất ngờ khiến tâm trạng Hiếu Hân xao động mạnh, chỉ gặp lại trong chốc lát nhưng ánh mắt của Khôi Nguyên cứ hiện lên trong tâm trí. Hiếu Hân tự hỏi bản thân nếu mình được nhận vào đây, cô có đủ tự tin đối diện với người đó hàng ngày không?

Cuộc tham quan kết thúc, Mai Hoa đưa mọi người xuống dưới. Thang máy vừa định đóng thì có người chặn lại

“Chờ đã...”

Mai Hoa giữ nút chờ thang máy, thang máy mở cửa ra.

“Chị Mai Hoa, Hiểu Hân là bạn của em, em có việc cần gấp một lát. Một lát nữa em sẽ trực tiếp đưa cô ấy xuống.”

Mai Phương xông vào thang máy kéo Hiểu Hân ra, Hiểu Hân bị kéo theo chỉ kịp gật đầu ái ngại nhìn Mai Hoa. Mai Hoa cười nhẹ đáp lại sau đó nhấn nút đóng thang máy.

Mai Phương kéo Hiểu Hân sang buồng thang máy bên cạnh sau đó quẹt thẻ bấm số xuống tầng 10.

“Cũng trưa rồi, mình mời cậu ăn trưa”

Hiểu Hân yên lặng theo sau Mai Phương xuống tầng 10. Khu vực tầng 10 như một khu ăn uống trong trung tâm thương mại.

“Cậu uống gì? Sinh tố, nước ép, trà, coffee...”

“Cho tớ trà cũng được.”

Mai Phương ấn Hiểu Hân ngồi xuống bàn, còn mình thì lảng xảng đi gọi đồ. Chỉ lát sau Mai Phương đã trở lại với khay đồ ăn hấp dẫn.

“Cuộc phỏng vấn vừa rồi của cậu tốt chứ?” Mai Phương quan tâm hỏi.

“Mình thấy cũng ổn, nhưng phải chờ kết quả.” Hiểu Hân uống trà bình thản trả lời.

“Nếu cậu được tuyển thì tốt quá, chúng ta lại được làm việc chung, tuy không cùng ban ngành nhưng vẫn có thể gặp nhau thường xuyên.” Mai Phương thực lòng mong muốn vậy.

“Hy vọng tớ sẽ được chọn.”

“Mà...cậu có biết tổng giám đốc ở đây là ai không?” Mai Phương e dè hỏi.

Hiểu Hân đang tập trung cắt thịt, nghe hỏi vậy liền ngược lên nhìn Mai Phương.

“Cũng vừa mới biết, có vấn đề gì sao?”

“Không sao!” Mai Phương xua tay, “Tớ nghĩ nếu như sư huynh biết cậu đến ứng tuyển biết đâu cậu sẽ được ưu tiên hơn”.

“Chẳng nhẽ trước đây cậu được nhận vào đây cũng là do quen biết?” Hiểu Hân giả vờ chế diễu Mai Phương.

“Sao có thể, bộ phận nhỏ nòi của tớ đâu cần tổng giám đốc phải nhúng tay can thiệp chứ. Tớ vào đây là dựa vào thực đấy. Lúc tớ vào làm thì sư huynh vẫn chưa về đây làm tổng giám đốc đâu.” Mai Phương âm ỉc giải thích.

“Đùa cậu thôi. Tớ biết cậu có năng lực mà. Tớ không hy vọng mình được nhận vì mối quan hệ.”

“Thôi không nói chuyện này nữa. Cậu kể cho tớ xem mấy năm nay cậu đã đi đâu vậy?” Mai Phương chuyển đề tài.

“Tớ đến thành phố A học”

“Trời! Sao cậu lại học xa vậy. Tỉnh M chúng ta đâu có thiếu trường tốt.” Mai Phương khá ngạc nhiên.

“Tớ muốn bay nhảy một chút ấy mà.” Hiểu Hân giải thích qua loa.

Mai Phương trặc lưỡi nói.

“Không ngờ đất tỉnh A tu dưỡng cậu tốt thật.”

Hiểu Hân nhìn Mai Phương khó hiểu.

“Từ lúc thấy cậu, tớ đã thấy hơi khác khác.”

“Khác?”

“Đúng! Cậu trông xinh hơn, nét mặt cũng bớt phóng băng vào người khác. Vì vậy tớ đang không hiểu đất tỉnh A nuôi cậu tốt hay là anh chàng nào đang làm cậu tan băng vậy?”

“Cuộc đời làm bà chúa tuyết của tớ thật bất hạnh khi gặp ngọn lửa nhỏ là cậu.” Hiểu Hân giả vờ đau khổ.

Mai Phương cười đánh vào tay Hiểu Hân.

“Đừng trêu mình.”

“Ở đây có chè hay sữa chua không? Mình muốn ăn thêm” Hiểu Hân chuyển đề tài.

“Cậu ngồi đây để mình đi mua.”

Mai Phương vừa đi, khuôn mặt Hiểu Hân trở lại trầm tư hơn.

__oOo__

Khôi Nguyên về phòng, trên khuôn mặt không có lấy một nét cười, hàng lông mày hơi chau lại

Thư ký Ngọc Vân nhìn thấy tâm trạng không tốt của Khôi Nguyên, đưa ánh mắt ngăm dò hỏi trợ lý giám đốc Quang Dũng, cô nhận lại chỉ là cái lắc đầu.

Trợ lý giám đốc Quang Dũng yêu cầu Ngọc Vân mang vào cho tổng giám đốc một tách trà và xử lý các cuộc gọi đến để không gây phiền cho tổng giám đốc vào lúc này.

Khôi Nguyên vào phòng làm việc, anh cởi áo vest vắt lên ghế sau đó đứng ở cửa sổ kính lớn mắt nhìn vào một điểm xa vời.

Một lúc sau anh rút điện thoại di động ra gọi.

“Mike! Em có chuyện muốn nói với anh.”

“....”

Khôi Nguyên giơ tay liếc nhìn đồng hồ nói tiếp.

“Em mời anh ăn trưa.”

“... ”

“Ok!”

Khôi Nguyên thở dài quay lại ghế ngồi. Hôm nay anh thực sự bất ngờ khi gặp lại Hiểu Hân ở đây. Khi nhân viên đọc tên người phỏng vấn tiếp theo anh đã lôi tệp hồ sơ của Mike tìm kiếm, anh muốn biết người được gọi vào tên giống cô gái mà anh đã biết sẽ như thế nào. Khi nhìn hồ sơ thì anh biết không có cô gái nào giống tên mà chỉ có thể là cô mà thôi. Cô bước vào khuôn mặt thanh thoát điềm tĩnh. Mái tóc của cô đã nhuộm nâu, buộc cao gọn gàng, đuôi tóc xoắn nhẹ chạm xuống chiếc cổ tinh tế.

Khôi Nguyên nhìn theo từng bước đi của cô, khi cô nhìn thẳng về phía anh đôi mắt cô vẫn điềm tĩnh như không thấy anh tồn tại. Cô trả lời phỏng vấn với tư thái hết sức tự tin, không một chút lúng túng hay e ngại, nụ cười xã giao trực trên môi nhưng ánh mắt dường như lạnh đạm xa cách hơn nhiều.

Năm năm qua Khôi Nguyên cố dặn lòng phải quên đi đôi mắt đó. Giờ đây khi đối diện anh hiểu rằng mình chưa bao giờ muốn quên.

30. ! – Chương 30

Hiểu Hân mở cửa sổ tận hưởng sự tĩnh mịch của bầu trời đầy sao đêm nay. Mấy hôm nữa thôi cô sẽ rời khỏi nơi đây dọn sang nhà mới. Cô đã định dọn đi sớm hơn nhưng vì cha cô, ông An Đông yêu cầu phải để ông cho người kiểm tra và sửa chữa xong mới được dọn đến. Trong lòng Hiểu Hân có chút vui mừng vì cảm thấy được sự quan tâm của ông.

Chuông điện thoại reo, Hiểu Hân nhìn số rồi bắt máy.

“Alo! Em nghe đây.”

“ ... ”

“Hai bác vừa về.”

“ ... ”

“Bà đang ca cẩm với hai bác sao chị chẳng chịu về.”

“ ... ”

“Hai bác cũng chuyển công tác về đây rồi, chị tính...”

“ ... ”

“Đừng trẻ con thế, vì giận người ta mà chị vẫn cố chấp không chịu về sao.”

“ ... ”

“Em chẳng muốn làm thuyết khách đâu.”

“ ... ”

“Hai bác cũng hỏi dò em, bà thì mắng hai bác không chịu giục chị đi lấy chồng.”

“ ... ”

“Chị cứ như vậy không chịu công khai ư”

“ ... ”

“Vâng! Em sẽ vẫn im lặng.”

“ ... ”

“Em được nhận rồi! Thứ hai này bắt đầu đi làm.”

“ ... ”

“Muộn rồi, chị nghỉ sớm đi. Bye!”

Hiểu Hân tắt máy, đặt máy xuống bàn thì thấy chiếc điện thoại đang sạc bên cạnh nhấp nháy đèn báo tin nhắn. Hiểu Hân mở ra đọc, ánh mắt lại trở nên trầm tư hơn.

oOo

Hiểu Hân bắt đầu ngày làm việc đầu tiên của mình tại công ty truyền thông Ánh Dương. Vừa đến đại sảnh đã thấy Mai Phương đứng đó chờ cô.

“Ngày đầu tiên đi làm có hồi hộp không?” Mai Phương quan tâm hỏi.

Hiểu Hân lắc đầu nói.

“Không! Lúc trước, trong thời gian học đại học tớ cũng đi làm thêm ở mấy công ty rồi.”

“Nhưng đây là đại công ty đó nha. Chiều nay cậu phải khao tớ đấy nhé.”

“Ok!”

Hai người vui vẻ đi vào thang máy. Tiếng xì xào của những người chờ thang máy bên cạnh khiến Hiểu Hân và Mai Phương chú ý.

“Chị Thùy Anh kia. Xinh quá! Xinh hơn trên ti vi nhiều.”

Hiểu Hân nhìn sang phía họ bàn tán thấy có một cô gái nước da trắng ngần, trang điểm tinh tế, trên người khoác bộ vest thời trang sành điệu đang được cô lễ tân tại sảnh dẫn đường tới thang máy chuyên biệt. Hiểu Hân thấy rằng cô ấy không đeo thẻ nhưng được tiếp đón rất chu đáo.

Mai Phương huých tay Hiểu Hân.

“Thùy Anh đó, xinh nhỉ?”

“Cô ta là ai?” Hiểu Hân thắc mắc.

Mai Phương trợn mắt nhìn Hiểu Hân.

“Cậu có xem ti vi không vậy? Cô ta là biên tập viên bản tin tài chính của đài truyền hình tỉnh M, đồng thời cũng là MC nổi tiếng chuyên dẫn những chương trình hot nhất hiện nay đó”. Ngưng lại trong giây lát, Mai Phương nhấn mạnh “Quan trọng hơn là gia thế cực hiển hách, cô ấy là con gái của giám đốc đài truyền hình tỉnh M.”

“Bảo sao, sự kiêu hãnh từ trong cốt cách mà ra.” Hiểu Hân hiểu có những người sinh ra đã tỏa sáng hấp dẫn ánh nhìn người khác.

Hiểu Hân cùng Mai Phương bước vào thang máy bấm số, Mai Phương làm việc ở tầng 20 còn Hiểu Hân phải lên tầng 22.

“Này! Thế nào cậu cũng có cơ hội được làm việc với cô ấy, phòng của cậu toàn được gặp Vip thôi. Mà tớ nghe nói cô ấy là bạn gái tin đồn của sư huynh đó.”

“Người ta làm tổng giám đốc rồi, cậu đừng có gọi là sư huynh nữa. Người khác nghe được không hay đâu.” Hiểu Hân ghé vào tai Mai Phương nói nhỏ.

Mai Phương nghe xong giật mình che miệng nhìn Hiểu Hân và liếc mọi người xung quanh.

Hiểu Hân nghe Mai Phương nói vậy, cảm xúc bỗng trùng xuống, cảm giác nao nao khó chịu xuất hiện trong lòng.

Hiểu Hân đến phòng giám đốc sáng tạo Mike trình diện. Phòng làm việc của Mike liền với phòng làm việc chung của ban, hai phòng chỉ cách nhau bằng tấm kính lớn có treo rèm lá. Ở phòng này Mike có thể quan sát tất cả mọi người. Sau khi nói chuyện với Mike một lát, Hiểu Hân được dẫn ra trình diện cả phòng.

“Đây là họa sĩ mới của chúng ta.”

Hiểu Hân cúi chào mọi người.

“Em chào các anh các chị! Em tên là Trần Hiểu Hân. Rất mong được các anh, chị giúp đỡ.”

“Chào em gái! Chào mừng em gia nhập đại gia đình này.” Phạm Tuấn Cảnh là trưởng phòng ở đây, anh thay mặt mọi người đến bắt tay Hiểu Hân.

Ban chế tác có nhiều nhóm làm việc độc lập, mỗi nhóm có 5 đến 7 người. Mike giới thiệu từng trưởng nhóm cho Hiểu Hân.

“Tôi giao lại Hiểu Hân ọi người, cứ từ từ làm quen nhé. Phan Linh lại đây! Cô hướng dẫn công việc cho Hiểu Hân nhé!” Mike vẫy tay gọi người tên Phan Linh lại sau đó Mike trở về phòng làm việc của mình.

Phan Linh chỉ chỗ bàn làm việc của Hiểu Hân. Hiểu Hân vừa ngồi xuống thì Phan Linh đã quay lại với tệp hồ sơ trên tay.

“Em đã từng vẽ kịch bản phân cảnh hình ảnh chưa?”

“Em đã từng vẽ phân cảnh hoạt hình, không biết nó có giống công việc này không?” Hiểu Hân trả lời.

“Ok! Vẽ kịch bản phân cảnh hình ảnh này cũng tương tự như vậy nhưng có đôi chỗ khác hơn.”

Phan Linh kéo ghế ngồi xuống giải thích rõ hơn.

“Đây là kịch bản về mẫu quảng cáo do khách hàng đặt. Ý tưởng và nội dung khách hàng đã duyệt theo kịch bản này, em đọc kỹ nội dung nhé. Nên tìm hiểu thêm về sản phẩm của công ty này sau đó em vẽ phân cảnh. Nên nhớ mẫu quảng cáo này chỉ đặt khoảng 40 giây hình. Em phải vẽ ít nhất 3 phương án phân cảnh kịch bản theo kịch bản gốc này, nếu em có nhiều ý tưởng hơn thì càng tốt.”

Hiểu Hân nghe kỹ từng lời Phan Linh nói sau đó nhận công việc.

Hiếu Hân nhận kịch bản sau đó bắt đầu nghiên cứu, công việc cứ như vậy mà cuốn trôi thời gian. Đến gần hết giờ chiều Hiếu Hân đã kịp nộp kịch bản phân cảnh lại cho Phan Linh kiểm tra. Phan Linh kiểm tra sau đó hết sức ngạc nhiên.

“Em rất khá đấy, bình thường người mới vào chỉ có thể vẽ được 2 phương án phân cảnh ột nội dung thôi.”

“Cảm ơn chị đã động viên.” Hiếu Hân khiêm tốn nói.

“Chị sẽ chuyển cho giám đốc Mike duyệt.”

Hiếu Hân xin phép, sau đó về lại bàn làm việc thu dọn giấy vẽ và bút chì lại. Cô tháo ống tay vẽ sau đó vào nhà vệ sinh rửa tay. (Ống tay vẽ là một loại bao tay chuyên dụng cho họa sĩ, bao tay này chỉ bó từ cổ tay đến gần khủy tay để chì hoặc màu vẽ không dây vào tay áo)

Khi Hiếu Hân quay trở lại phòng làm việc thì đụng mặt Khôi Nguyên từ trong phòng giám đốc Mike đi ra. Cô nhìn anh sau đó chào xã giao.

“Chào tổng giám đốc.”

“May là tôi không còn phải nghe em gọi tôi là chú nữa.” Khôi Nguyên nói với theo sau khi Hiếu Hân đi ngang qua.

Hiếu Hân khựng lại trong giây lát sau đó bước tiếp về chỗ ngồi. Hiếu Hân thấy may là bàn của mình có vách ngăn nên có thể tránh nhìn thấy Khôi Nguyên. Nhưng Hiếu Hân không thể ngờ Khôi Nguyên lại tiến về phía bàn làm việc của mình. Anh đứng đó vỗ tay lớn tiếng nói, khiến cả phòng chú ý.

“Chiều nay tôi mời cả phòng đi ăn, mọi người phải tập trung đông đủ đấy.”

Mọi người nhao lên

“Hoan hô! Sếp có chuyện vui gì vậy? Sếp tuyên bố lý do đi ạ!”

Khôi Nguyên cười, khoanh tay tựa người vào bàn làm việc của Hiếu Hân nói.

“Chúng ta lâu rồi chưa có trận giao lưu nào cả. Nhân thể giám đốc Mike tuyển được người mới và cũng trùng hợp là người này từng là đàn em khóa dưới của tôi trước kia. Nên coi đây là lý do ăn chơi hợp lý chứ.”

“A...! Quá được sếp ạ. Không ngờ em gái nhỏ này lại có sư huynh không tầm thường nha.”

Mọi người trong phòng hùa nhau trêu chọc Hiếu Hân.

Hiếu Hân quay người vào nhìn máy tính cố tình lờ Khôi Nguyên đi. Nhưng khi nghe Khôi Nguyên nói vậy cô liền tức giận quay người lại, trừng mắt nhìn anh trong lòng thầm nguyên rủa. “Anh là đồ chết tiệt. Tôi đã cố gắng vào đây bằng thực lực của mình vậy mà anh lại nói như vậy có khác nào tôi vào công ty này do có anh chống lưng.”

Khôi Nguyên cũng nhìn cô không chớp mắt, khóe miệng anh khẽ nhướn lên.

Hiếu Hân trấn định lại tâm trạng sau đó nhìn Khôi Nguyên nói.

“Tôi có thể mời thêm người đi chứ? Trong công ty này không phải chỉ có mỗi mình tôi từng là đàn em của giám đốc đúng không ạ.”

“Ok! Cảm ơn em đã nhắc nhở, em gọi cho cô bạn đó đi cùng luôn nhé. Coi như hôm nay tôi khao bù.”

Mọi người quay ra đưa mắt ngăm hỏi nhau khi nhìn thấy cuộc đối thoại giữa tổng giám đốc và Hiếu Hân, có gì đó bất ổn giữa họ.

Hiếu Hân bực bội bỏ ra ngoài hành lang, cô lấy điện thoại bấm số gọi.

“Alo! Cậu sắp xong việc chưa?”

“...”

“Chiều nay có vụ ăn uống lớn nhé.”

“...”

“Trúng mánh gì đâu, có người mời chúng ta đi ăn.”

“...”

“Sư huynh của cậu.”

“...”

Tiếng hét từ trong điện thoại khiến Hiểu Hân phải đưa máy ra xa.

“Này, bình tĩnh lại đi. Tổ muốn hỏi ngoài tổ với cậu thì còn có ai cũng đã từng học trường Trung Văn làm ở đây không?”

“...”

“Được, cậu tìm cách gọi đi cho tổ.”

“...”

“Có lý do mà. Thế nhé!”

Hiểu Hân tắt điện thoại, khuôn mặt đã giãn ra chút ít.

oOo

Hiểu Hân nhờ Mai Phương lôi thêm được một người tên là Ngọc Dung làm tại phòng kinh doanh. Ngọc Dung rất xinh xắn và hoạt bát. Hiểu Hân nhủ thầm, phòng kinh doanh chọn người thì không thể nhầm được. Cả ba người bắt taxi đến nhà hàng đã được đặt trước, trên xe nhờ Mai Phương giới thiệu Hiểu Hân mới biết Ngọc Dung học trên cô một lớp. Mai Phương và Ngọc Dung trước ở trong trường chỉ có thể nói là biết mặt nhau, nhưng nhờ làm cùng công ty nên mới có cơ hội chơi với nhau.

Ngọc Dung phấn khích khi nghe Mai Phương nói được sếp mời đi ăn

“Sếp là đàn anh của chúng ta sao? Không thể tin được chúng ta lại được học cùng trường với người tài giỏi như vậy. Hôm nào tổ đi họp lớp, kể ra chúng nó thế nào cũng ghen tị với tổ”

Ngọc Dung vẫn không thôi thắc mắc.

“Nhưng sao sếp lại tự dưng mời chúng ta như vậy chứ.”

“Cùng một lần tốn thì nhân tiện thôi.” Hiểu Hân bình thản trả lời.

Mai Phương nghe vậy kêu lên.

“Cậu đừng ác mồm với lòng tốt của sư huynh chứ. Chẳng mấy khi có cơ duyên làm cùng nhau thế này nên sư huynh mới tạo cơ hội gặp mặt thôi”.

Hiểu Hân không tranh cãi với Mai Phương nữa, mắt nhìn ra cửa xe.

Nơi mọi người đến là một nhà hàng Hàn Quốc rất nổi tiếng. Khi Hiểu Hân vào đến phòng được đặt, bên trong mọi người đã ngồi rất đông. Tiếng của Tuấn Cảnh trưởng phòng của Hiểu Hân vang lên.

“Ah! Các cô gái đã đến rồi kìa. Chúng ta phải cảm ơn các cô ấy ngày hôm nay đây. Nhờ có các sư muội này mà phòng chúng ta hôm nay được sư huynh mời đi ăn đấy” Tuấn Cảnh pha trò khiến cả phòng cười vỗ tay hưởng ứng.

Dù đã được nói trước là sẽ được gặp gỡ giao lưu với ban chế tác nhưng Mai Phương và Ngọc Dung vẫn xấu hổ khi gặp mặt, họ đùn đẩy nhau lên phía trước. Hiểu Hân cho dù có ngại ngùng nhưng vẻ mặt của cô chưa bao giờ lộ ra.

Hiểu Hân kéo mọi người ngồi xuống chỗ gần Phan Linh. Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên cô cũng chưa hề quen biết ai cả, chỉ mới tiếp xúc cùng Mike và Phan Linh. Mike là giám

đốc thì đang ngồi cạnh Khôi Nguyên, nên có mấy lá gan Hiểu Hân cũng chẳng giám ngồi cùng để tạo thân cận. Hiểu Hân chọn Phan Linh vì Phan Linh là người cô nói chuyện nhiều nhất trong ngày hôm nay.

Khôi Nguyên mời mọi người nâng chén, anh hướng ly rượu về Hiểu Hân nói.

“Cảm ơn Hiểu Hân! Nhờ có em mà tôi được biết trong công ty mình, tôi vẫn còn hai sư muội mà tôi không biết”. Sau đó anh hướng ly rượu sang phía Mai Phương và Ngọc Dung. “Xin lỗi hai em vì sư huynh này quá vô tâm.”

Ngọc Dung nhanh nhẹn nhắc ly rượu lên kính.

“Xin giám đốc đừng nói như vậy. Anh bận trăm công nghìn việc, chúng em nào dám làm phiền giám đốc. Hôm nay được biết giám đốc là sư huynh của chúng em, chúng em thật vinh dự ạ!”

Mai Phương ghé tai Hiểu Hân nói nhỏ.

“Quả không hổ danh, dân phòng kinh doanh.”

Hiểu Hân nghe vậy không nói gì, cô cầm ly nước ngọt thay cho rượu nâng lên hướng về Khôi Nguyên một chút, sau đó uống.

Cả phòng bắt đầu náo nhiệt mời nhau uống hết vòng này đến vòng khác.

Do phải dùng nước ngọt thay rượu nên Hiểu Hân nhanh chóng bị đầy bụng. Hiểu Hân liền cáo lui đi vệ sinh. Từ phòng vệ sinh đi ra, Hiểu Hân khựng lại khi thấy Khôi Nguyên ở hành lang hút thuốc. Khuôn mặt anh hướng ra ngoài cửa nhưng khi nghe bước chân đi tới anh liền quay lại. Ánh mắt Hiểu Hân và Khôi Nguyên chạm nhau, trong giây lát đó thôi Hiểu Hân cảm giác mọi thứ xung quanh như tĩnh lại, cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đập. Hiểu Hân đang cố trấn định cảm xúc để bước qua thì chuông điện thoại của cô reo lên. Hiểu Hân nhìn số điện thoại gọi đến sau đó bắt máy, cô không hề tránh đi nói chuyện, cô chỉ xoay lưng lại tránh ánh mắt của Khôi Nguyên.

“Alo! Em nghe ạ”

“...”

“Vâng! Hôm nay là buổi đầu tiên.”

“...”

“Em chưa về, đang liên hoan gặp mặt”

“...”

“Em có uống đâu”

“...”

“Em sẽ chú ý”

“...”

“Em có kế hoạch hay lắm, khi nào anh về em nói cho”

“...”

“Bye!”

Hiểu Hân trả lời điện thoại những vẫn nghe rõ tiếng bước chân rời đi. Cô tắt máy xoay người lại nhìn bóng lưng anh bước đi, trong lòng cô thầm nhủ “Hiện tại tôi đang rất tốt, tôi sẽ không ảo tưởng, sẽ không để anh thương hại tôi nữa đâu.”

31. ! – Chương 31

(Xin lỗi các bạn độc giả! Khi viết chương 27 đến 29 tớ có lẫn lộn giữa 2 tỉnh A và M. Tớ đã sửa lại rồi, các bạn nào có mang truyện của tớ up lên diễn đàn khác thì vui lòng sửa lại giúp tớ. Xin lỗi vì sự bất tiện này.)

Hiểu Hân đứng đợi thang máy, hiện giờ đang là buổi trưa nên thang máy bận liên tục, Hiểu Hân đã chờ 10 phút rồi mà vẫn chưa tới lượt.

“Chờ thang máy sao?” Mike đi ngang qua hỏi.

“Vâng!”

Mike nhìn số nhảy phía trên các buồng thang máy nói.

“Đi thang máy bên này cùng tôi đi, chắc cô chờ cũng lâu rồi nhỉ.” Mike chỉ sang buồng thang máy chuyên dụng dành cho các giám đốc.

“Dạ không sao, giám đốc cứ xuống trước đi, tôi chờ một lát cũng được.”

Hiếu Hân từ chối.

“Đừng ngại, tôi cũng đang cần xuống. Cô từ chối thế khiến tôi thấy mình cứ như kẻ độc tài bị mọi người e sợ vậy.”

Hiếu Hân đành cảm ơn theo sau giám đốc Mike sang thang máy chuyên dụng. Sau tiếng “ding” của thang máy mở ra, Hiếu Hân theo chân Mike bước chân vào. Chân vừa chạm tới cửa, Hiếu Hân nhìn lên đã thấy Khôi Nguyên ở phía trong. Hai mắt chạm nhau nhưng ngay giây sau đó Khôi Nguyên hướng ánh mắt nhìn thẳng coi như chưa hề thấy cô. Hiếu Hân cụp mắt xuống, sau đó phát hiện mình đang đứng ngang cửa khiến thang máy không thể đóng lại. Hiếu Hân vội rút chân vào trong để cửa thang máy đóng lại.

“Chào tổng giám đốc.” Hiếu Hân chào xã giao, sau đó nhanh đứng nép sang bên cạnh tạo khoảng cách với Khôi Nguyên.

“Chào Thùy Anh!”

“Chào anh, Mike!”

Nghe tiếng Mike chào hỏi, Hiếu Hân mới phát hiện mình đang đứng cạnh một cô gái. Cô gái đó chính là MC nổi tiếng Thùy Anh. Hôm nay cô ta thật ngọt ngào trong chiếc váy hoa bồng khác hẳn với dáng vẻ sang trọng hôm trước Hiếu Hân thấy.

“Thùy Anh hôm nay có công chuyện sao?” Mike thân thiết hỏi thăm.

Thùy Anh nở nụ cười duyên dáng cất tiếng nói ngọt ngào.

“Vâng! Hôm nay em lên gặp cô Nguyễn Khê và nhân tiện rủ anh Nguyên đi ăn trưa ở Landmark, anh Mike đi ăn cùng chúng em nhé.”

“Xin lỗi tôi lại có việc không đi cùng được, hai người đi ăn vui vẻ nhé.” Mike từ chối.

Thái độ thờ ơ, lạnh lùng của Khôi Nguyên làm cho Hiếu Hân cảm thấy tim mình như bị ai đó thắt lại. Tiếp đó lại nghe tiếng “anh Nguyên” thốt ra từ miệng Thùy Anh khiến cô có cảm giác như bị kim châm, có chút buốt, có chút đau.

Hiếu Hân nhìn số thang máy mong chờ hàng số mau tụt xuống. Hàng số như trên đùa, cứ từng chút chậm rãi nhảy. Số 10 vừa hiện lên, sau tiếng “ding” cửa liền mở ra, Hiếu Hân cảm thấy mình đang được giải thoát.

“Xin phép tôi đi trước. Cảm ơn!” Hiếu Hân nói xong, liền nhanh chóng ra khỏi thang máy.

“Hân! Ở đây” Mai Phương đứng lên, hua tay cho Hiếu Hân biết vị trí.

Hiếu Hân nghe tiếng Mai Phương gọi liền tiến về phía bàn Mai Phương ngồi.

“Sao lâu vậy? Mặt sao lại thất thần thế kia”

“Thang máy đông quá, biết thế mình đi thang bộ xuống, đói chết mất.” Hiếu Hân than trách.

Mai Phương đẩy khay cơm hộp về phía Hiếu Hân.

“Đông quá, mình lấy luôn cho cậu, giờ mà xếp hàng thì xỉu luôn. Có món nào không thích cổ mà ăn. Lần sau xuống sớm tha hồ mà chọn.”

“Mình dễ nuôi mà, đâu có kén ăn.” Hiếu Hân lấy đùa gấp luôn đồ ăn vào miệng vừa ăn vừa nói.

“Cậu đi xe buýt tuyến nào?”

“Tớ đi tuyến 24, sao vậy?” Hiếu Hân dừng đùa hỏi.

“VẬY HẢ, TỚ VỪA MUA XE MÁY. TUYẾN 24 CŨNG CHẠY NGANG QUA NHÀ TỚ. TỪ MAI TỚ QUA ĐÓN CẬU ĐI CHUNG. CHIỀU NAY CHỜ TỚ, TỚ ĐƯA CẬU VỀ LUÔN” Mai Phương nhiệt tình nói.

Hiếu Hân vội xua tay.

“KHÔNG CẦN ĐÂU, PHÒNG CỦA TỚ HAY BỊ VỀ MUỘN LẮM. MÀ TỚ ĐANG CHUYỂN NHÀ, KHU NHÀ MỚI CỦA TỚ GẦN TUYẾN 19 CƠ.”

“CẬU CHUYỂN NHÀ SAO? CÓ GÌ CẦN GIÚP KHÔNG, TỚ QUA LÀM GIÚP”.

“CŨNG XONG RỒI.” Hiếu Hân khéo léo từ chối.

Sau bữa trưa, Hiếu Hân lên phòng làm việc nhưng tinh thần không thể tập trung được. Bài vẽ liên tục hỏng khiến Hiếu Hân đến cuối giờ chiều vẫn chưa thể hoàn thành. Ban chế tác đợt này cũng quá nhiều việc nên ai cũng phải tăng ca, Hiếu Hân cũng không thể để công việc chưa hoàn thành mà đi về nên cô cố ngồi lại hoàn thiện cho xong.

Chuông điện thoại rung có người gọi đến, Hiếu Hân bắt máy.

“ALO, EM NGHE Ạ!”

“...”

“CHẮC HÔM NAY EM VỀ MUỘN.”

“...”

“VẬNG! KHOẢNG HAI TIẾNG NỮA QUA ĐÓN EM”

“...”

“LẦN NÀY ĐỂ EM MỜI ĐẨY NHÉ!”

“...”

“VẬNG! EM CÚP MÁY ĐÂY.”

Hiếu Hân tắt máy, lời máy nghe nhạc ra, đeo tai nghe lên, cô vừa vẽ vừa nghe nhạc. Cách này khá hiệu quả khiến cô tạm gác lại những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Cuối cùng Hiếu Hân cũng hoàn thành xong công việc, cô thu dọn đồ dùng sau đó nộp bản thảo cho Phan Linh trước khi về.

Ra khỏi thang máy, Hiếu Hân ngó đồng hồ thấy yên tâm vì còn 15 phút nữa. Hiếu Hân rất ngại khi để người khác phải chờ đợi mình. Nhưng khi ra khỏi tòa nhà cô đã thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi trên xe máy đợi mình.

Hiếu Hân tiến lại vỗ vai người đang đợi, anh đang mãi đọc tin nhắn nên không thấy Hiếu Hân ra.

“EM CHÀO THẦY! THẦY ĐỢI EM LÂU CHƯA?”

“CŨNG VỪA MỚI TỚI THÔI. LÊN XE ĐI.” Vũ Thanh cất điện thoại nở nụ cười tươi, sau đó đưa mũ bảo hiểm cho Hiếu Hân.

Hiếu Hân nhận mũ sau đó ngồi lên xe.

“ĐI ĐÂU ĂN ĐÂY?” Vũ Thanh hỏi.

“LANDMARK ĐI.” Hiếu Hân buột miệng nói. Cô cũng không hiểu sao mình nói vậy.

“AH! CHỖ ĐÓ SANG ĐÓ.” Vũ Thanh khá ngạc nhiên.

“EM CŨNG PHẢI KHAO THẦY BỮA RA TRÒ CHỨ, MỪNG EM KIẾM ĐƯỢC CÔNG VIỆC TỐT.”

Cả hai vui vẻ trò chuyện mà không phát hiện ra có một chiếc ô tô vừa lướt qua. Chiếc ô tô đó qua gương chiếu hậu có thể thấy mất ai đó sâu thẳm, đôi mày chau lại.

oOo

Hiếu Hân nhìn thực đơn mà kinh ngạc, không ngờ đồ ăn ở đây lại đắt vậy.

“Sao có hối hận khi mời anh không đấy?”

Hiếu Hân bỏ thực đơn xuống lườm.

“Thôi đi ông anh rể, em mời anh ăn là có mục đích cả đó. Lát nữa chịu khó mà lao động công ích. Đồ em mới chuyển về, đang để nguyên để chờ anh rể ra tay đó.”

“Thế thì phải ăn nhiều mới được” Vũ Thanh cười tươi, cướp lấy thực đơn.

“Thầy đã làm hòa được với chị em chưa?”

“Chưa. Cô ấy không chịu nghe máy. Em biết tính chị em đấy. Lúc thì dễ thương cực kỳ, lúc lại cứng đầu không thể tưởng”

“Dạo này chị em đang bị áp lực mà, bà và các bác cứ giục chị ấy suốt.”

Nghe Hiếu Hân nói thế Vũ Thanh thấy không vui.

“Thầy cũng muốn đưa cô ấy về gặp gia đình nhưng cô ấy không chịu. Đến bây giờ, đã 3 năm yêu nhau rồi cô ấy có bao giờ công khai với gia đình em đâu.”

Hiếu Hân nghe Vũ Thanh nói trong lòng cô lờ mờ biết được nguyên do. Cô biết Ngọc Trúc hơn thầy giáo của cô 3 tuổi nên cũng ngại khoảng cách nên chưa dám tiến xa hơn.

“Hiện giờ hai bác của em đã về tỉnh A, hai bác cũng giục chị em về lắm rồi. Bà nội em thì đang tìm máy mới để chị em đi xem mặt. Thầy mà không nhanh chân là xong đấy.”

Vũ Thanh nghe vậy càng hoảng hốt.

“Thì em xem phải làm sao đây.”

Hiếu Hân nghĩ rồi nói.

“Em nghĩ nếu chị không chịu đưa thầy về ra mắt thì em sẽ khiến các bác tìm thầy trước.”

Vũ Thanh ngạc nhiên.

“Có cách như vậy sao? Nhưng không được, các bác ấy là người bề trên, anh phải qua gặp hai bác trước chứ.”

“Không phải như thầy nghĩ” , Hiếu Hân cười giải thích.

“Thực ra hai bác suốt ruột lắm rồi, em sẽ giả vờ nhờ miệng nói ra chuyện của chị và thầy. Rồi sau đó kể thật tốt về thầy, hai bác của em chắc chắn sau đó sẽ cho người đi điều tra về thầy” Ngưng một lát Hiếu Hân nói tiếp.

“Mà thầy xuất sắc như vậy chắc hai bác em sẽ rất hài lòng. Đến lúc đó chị em muốn trốn cũng chẳng được. Từ bây giờ thầy liệu mà lo lấy lòng ba mẹ vợ đi.”

“Cảm ơn em! Trước tiên anh phải lo lấy lòng cô em vợ này trước đã.” Nói rồi Vũ Thanh đưa tay lên nhéo má Hiếu Hân.

Sau bữa tối Hiếu Hân cùng Vũ Thanh qua nhà mới của cô. Căn nhà này Vũ Thanh tìm hộ Hiếu Hân lúc cô chuẩn bị tốt nghiệp quay về tỉnh A. Căn nhà này thực ra Hiếu Hân chỉ tầng 2 và 3, còn tầng 1 chủ nhà vẫn đang ở. Khu phố này an ninh tốt, nhà cô thuê chủ nhà ở tầng 1 là một bác gái tầm 60 tuổi sống chung cùng cô con gái và cháu trai.

Do đang sửa nhà nên đồ đạc chuyển đến Hiếu Hân đang phải gửi lại tầng 1 chưa chuyển lên. Hôm nay Vũ Thanh qua cũng là để phụ giúp Hiếu Hân sắp xếp lại.

Bác chủ nhà cũng là người nhiệt tình, bác cũng sẵn tay vào giúp nên chẳng mấy chốc đồ được chuyển lên hết. Hiếu Hân lui cui xếp toàn bộ đồ dùng lên giá treo tường, Vũ Thanh thì làm nhiệm vụ treo những bức tranh lên tường. Những bức tranh này là những tác phẩm cô làm trong thời gian học, các bức tranh treo gần kín bức tường trong phòng.

Vũ Thanh treo tranh xong cũng phụ giúp Hiểu Hân sắp đồ.

“Hiểu Hân hộp đồ này là gì vậy, để ở đâu?” Vũ Thanh mở hộp đồ ra.

Hiểu Hân nghe Vũ Thanh hỏi liền quay ra, sau khi nhìn thấy hộp đồ trên tay Vũ Thanh liền sầm mặt lại sau đó lấy hộp đồ trên tay anh mang đi nhét dưới gầm giường.

Vũ Thanh hơi ngạc nhiên trước phản ứng của Hiểu Hân, lâu lắm rồi anh không thấy biểu cảm của cô xa cách vậy.

“Sao vậy?”

Hiểu Hân bình tĩnh lại thấy mình hơi vô lý liền lảng sang chuyện khác.

“Thầy phân loại giúp em mấy mấy cây cọ vào ống bút kia đi ạ.”

Vũ Thanh thấy Hiểu Hân né tránh cũng thôi không hỏi nhiều nữa.

Việc sắp xếp phải đến 10 giờ tối mới xong. Hiểu Hân sau khi tiễn Vũ Thanh về liền về phòng. Cô ngồi dưới chân giường tay khêu chiếc hộp đã muốn quên từ lâu, Hiểu Hân mở nắp lật từng đồ vật. Quyển sổ vẽ ẩn chứa những hình ảnh từng là màu sắc đẹp nhất trong quãng thời gian đó, chiếc ô gợi nhớ từng giọt mưa rơi xuống khuấy động những rung cảm đầu đời. Hiểu Hân một tay ôm gối, một tay mân nhẹ hộp chì màu, hộp chì màu như cầu vồng sau mưa, chỉ là ảo ảnh đẹp dễ rồi cũng biến mất.

32. ! – Chương 32

Lúc Hiểu Hân đi lấy nước uống thì gặp ngay bà Nguyễn Khê bước vào phòng giám đốc Mike. Cô lễ phép chào bà một tiếng, đáp lại cô chỉ là cái gật đầu.

Hiểu Hân mang tệp vẽ phân cảnh sang cho Phan Linh nhận xét, hiện giờ cô mới chỉ xong một mẫu nhưng do chưa nắm rõ ý đồ nên muốn Phan Linh tư vấn thêm.

“Chị Phan Linh có bận không? Chị xem giúp em kịch bản này với.”

Phan Linh mỉm cười quay lại xem tập bản thảo cho Hiểu Hân. Phan Linh là trưởng nhóm hết sức nhiệt tình, có nhiều vấn đề mới Hiểu Hân tham khảo ý kiến chị đều giải thích cặn kẽ mà không lấy làm khó chịu. Hiểu Hân sau khi nhận được sự giải thích của chị đã hiểu ra vấn đề, trong đầu liền hình thành ngay ý tưởng cho phân đoạn tiếp. Cô cầm lại tệp bản thảo quay về, không quên cảm ơn Phan Linh

“Em cảm ơn chị!”

“Không có gì. À, mà mấy kịch bản phân cảnh lần trước của em được đạo diễn khen lắm đấy. Lần này cũng phải cố gắng nhé.” Phan Linh động viên tinh thần cho Hiểu Hân.

“Vâng!”

Một lát sau từ phòng làm việc của giám đốc Mike, bà Nguyễn Khê bước ra, đi sau bà là trưởng phòng Tuấn Cảnh. Anh tiễn bà ra tận ngoài cửa rồi mới quay vào.

Khi Tuấn Cảnh vào đến nơi thì các trưởng nhóm đã tò mò bu lấy anh.

“Sao madam Khê hôm nay lại giá đáo phòng chúng ta vậy anh?” anh chàng trưởng nhóm tên Xuân Tiến có dáng người khá eo lả hỏi.

“Bà ấy đang nhờ sắp đặt một nhóm ra để lên ý tưởng cho số báo tới.” Tuấn Cảnh trả lời.

Xuân Tiến nghe vậy giãy nảy lên.

“Trời ơi! Cái đội quân chuyên bốc phét của bà ta đâu mà phải nhờ đến chúng ta. Chúng nó có mà bắt từ bẻ chữ nhanh như chớp, một cái ý tưởng có là gì với chúng nó đâu.”

“Cái cậu này! Be bé cái mồm thôi, sắp nghe được thì không hay đâu. Sếp đã nhận lời rồi tôi phải thi hành thôi.” Nói xong Tuấn Cảnh đảo mắt nhìn các trưởng phòng trước mặt.

Mọi người thấy vậy liền tìm có thoái thác.

“Nhóm em đang còn đang bận làm hậu cảnh cho talk show mới của kênh HTV”

“Nhóm em đang thiết kế bố cục không gian cho event của công ty K.”

Một loạt lý do chối từ của các trưởng nhóm đưa ra, Tuấn Cảnh cau mày liếc từng trưởng nhóm đang bỏ chạy. Khi anh liếc mắt nhìn tới Phan Linh thì Phan Linh đang ấp úng trong miệng chưa kịp thốt ra lời từ chối anh liền phủ đầu luôn.

“Phan Linh! Việc này tôi giao cho nhóm cô. Tập hợp nhóm cô lại ngay tôi cần họp luôn, 5 phút nữa có mặt tại phòng họp chung.”

Phan Linh á khẩu, quay về bàn khuôn mặt hết sức đau khổ.

Bà Nguyễn Khê vốn là một tổng biên tập hết sức nghiêm khắc và ghê gớm có tiếng trong công ty truyền thông Ánh Dương. Mọi người thường ví bà như một người đàn bà thép. Ai đã từng làm việc chung với bà đều thấy khiếp sợ.

Phan Linh vỗ tay và gọi tập hợp người trong nhóm của mình.

“Thu Ngọc, Hiểu Hân, Công Dũng, Như Ý chúng ta chuẩn bị họp nhé, có dự án mới đấy.”

Hiểu Hân đang vẽ, nghe vậy liền buông bút xuống, tháo ống tay bảo vệ sau đó theo chân mọi người vào phòng họp.

Trong phòng họp trưởng phòng Tuấn Cảnh đã ngồi đầu bàn, sau lưng anh là màn hình chiếu đã được bật.

Hiểu Hân nhìn lên màn hình, trên đó là hình ảnh các số báo có chủ đề liên quan được xếp cạnh nhau. Hiểu Hân và mọi người nhìn nhau có vẻ không hiểu.

Tuấn Cảnh thấy vậy liền giải thích.

“Sắp tới tờ MQ phát hành số mới lại trùng với ngày 30 tháng 10. Đó là ngày tổ chức lễ hội Halloween của phương Tây. Lễ hội này đang du nhập vào nước ta và được giới trẻ rất yêu thích và ủng hộ. Tờ MQ là một trong những tạp chí quốc tế được chúng ta mua bản quyền phát hành. Vì vậy số báo ra ngày 30 tháng 10 này sẽ được MQ làm thành số đặc biệt.” Tuấn Cảnh ngưng một lát sau đó dùng bút laser chỉ những hình ảnh trên màn hình chiếu.

“Đây là hình ảnh những trang bìa của tạp chí MQ phát hành tại nhiều quốc gia trên thế giới. Còn đây là hình ảnh 3 số báo của 3 năm, tờ MQ tại Việt Nam phát hành. Các bạn nhìn ra điểm trung của các tờ báo này chứ?” Tuấn Cảnh đưa mắt chờ ý kiến của mọi người.

“Dạ! Em thấy các tờ này đều lấy hình ảnh phù thủy, lâu đài và bí ngô làm chủ đề.” Như Ý phát hiện liền nói ra.

“Đúng vậy, đây chính là lý do mà quý bà Nguyễn Khê muốn tìm chúng ta.” Tuấn Cảnh vỗ tay cho ý kiến của Như Ý. Sau đó anh nói cặn kẽ yêu cầu của bà tổng biên tập tờ báo danh tiếng.

“Bà Nguyễn Khê giao cho chúng ta phải nghĩ ra chủ đề mới ủa Halloween này, nó phải không đi theo lối mòn cũ mà vẫn giữ nguyên được chủ đề. Các em nên nhớ tờ MQ là một tạp chí thời trang. Mọi hình ảnh đưa lên cũng phải mang xu hướng thời trang.”

Mọi người nghe xong liền kêu than trước yêu cầu khó.

Trưởng phòng Tuấn Cảnh lại cho tiếp yêu cầu.

“Mọi người chỉ có thời gian 3 ngày thôi đấy.”

“Á... Chết mất!”

Nghe tiếp câu này mọi người càng la thất thanh to hơn.

oOo

Buổi chiều Hiểu Hân nhanh chóng hoàn thiện công việc sớm vì cô có hẹn với Mai Phương đi mua đồ và Mai Phương cũng muốn đến nhà Hiểu Hân chơi một lần cho biết.

Lúc xuống tầng một, Hiểu Hân đã thấy Mai Phương đợi mình ngay tại sảnh. Mai Phương kéo Hiểu Hân ra xe sau đó cả hai đèo nhau đến trung tâm thương mại lớn nhất tỉnh.

Hiểu Hân nhìn tòa trung tâm thương mại này mới chợt nhận ra lần cuối cùng khi cô đến đây cũng đã 5 năm rồi.

Cả hai vui vẻ đi mua sắm dạo chơi khắp các tầng của khu trung tâm. Khi Hiểu Hân đang mãi ngắm bộ ga gối mới thì Mai Phương chạy đến kéo đi

“Hiểu Hân theo tớ, tớ chỉ cho cái này”

Hiểu Hân đành miễn cưỡng để Mai Phương kéo đi.

“Cậu nhìn xem, tấm hình người kia có quen không?” Mai Phương chỉ vào tấm áp phích có in hình một cô người mẫu đặt trước cửa một gian hàng.

Hiểu Hân nhìn nhưng không mấy ấn tượng nên lắc đầu.

Mai Phương chán nản lắc đầu.

“Cậu đúng là... Cái kẻ đáng ghét đó mà cậu cũng quên”.

Hiểu Hân nghe vậy liền nhìn lại nhưng kết quả cũng chẳng thể nhớ ra.

Mai Phương kéo Hiểu Hân đứng gần tấm áp phích hơn rồi chỉ thẳng vào mặt cô người mẫu đang cười trên ảnh đó.

“Cô ta là Lệ Chi đó, là con quỷ cái đã từng đánh nhau với cậu vì anh Vũ Phong đó”.

Nghe vậy Hiểu Hân mới nhớ ra chuyện ngày trước nhưng Hiểu Hân thực tình chẳng nhớ nổi mặt cô ta như thế nào nữa nhất là bấy giờ trên hình cô ta trang điểm hết sức xinh đẹp.

“Tớ quên rồi, không ngờ là cô ta xinh đẹp thế”

“Tớ nghe nói hiện giờ cô ta là người mẫu, diễn viên rất nổi tiếng đó, hình như cô ta lấy nghệ danh là Angela Phạm. Nghe mà thấy nửa mùa, học đòi tây với ta”. Mai Phương mỉa mai không thương tiếc.

“Thôi! Quan tâm làm gì, kiếm gì uống mát đi tớ khát quá.” Hiểu Hân kéo Mai Phương đi.

Mua nước xong Hiểu Hân kéo Mai Phương quay lại quầy ga gối lúc nãy, cô đã ưng được một bộ.

“Chị ơi, tôi muốn lấy bộ này” Hiểu Hân nói với người bán hàng.

“Xin lỗi chị, bộ này bà đây đã mua rồi” Cô nhân viên chỉ vào một bà lão trông hết sức sang trọng.

“Vậy ư, bộ này bao giờ mới có. Tôi có thể đặt thêm được không?”

“Dạ! Chị chờ em một lát để em đi hỏi lại” Cô nhân viên xin phép sau đó dời đi.

Mai Phương tiến lại sờ bộ ga gối rồi nói.

“Bộ này màu sắc tông lạnh và hơi nam quá, sao cậu không chọn mẫu hoa kia nhìn dễ thương hơn”

“Tớ thích tông màu trầm hơn, nhìn màu hoa sắc sỡ kia tớ không ngủ được.” Hiểu Hân mân mê bộ ga gối mà mình thích. Trong lòng cô hơi tiếc giá như mình mua sớm hơn.

Tiếng nói của hai người bên cạnh khiến Hiểu Hân chú ý.

“Cháu thanh toán rồi ạ!”

“Cháu thật khéo chọn, bộ ga đó hợp với màu phòng của thằng Nguyên lắm”.

“Cháu với bà đi ăn lát quay lại lấy sau bà nhé, họ còn phải đóng gói nữa.”

“Được, giá như thằng Nguyên nhà bà hôm nay rảnh đưa hai chúng ta đi thì tốt”

“Anh ấy bận mà bà, bà cần đi đâu thì cứ gọi cháu.”

“Con bé này chỉ khéo chiều bà già này thôi, cháu thì bận kém gì nó chứ”.

“Cháu thu xếp được mà.”

Tiếng cười nói của hai người đó xa dần. Hiểu Hân thì bồn thần khi nghe họ nói, đến khi Mai Phương huých tay thì Hiểu Hân mới quay về thực tại.

“Này xem ra không phải chỉ là tin đồn nhĩ. Nhìn cách Thùy Anh nói chuyện với bà lão đó thì có lẽ đó là bà của tổng giám đốc rồi. Bà ý coi Thùy Anh như cháu dâu rồi còn gì nữa.”

“Thôi kệ họ, quan tâm làm gì. Chúng ta về đi.” Hiểu Hân nuốt khan cổ họng nói, tay kéo Mai Phương đi.

Ra đến cửa cô nhân viên bán hàng lúc nãy chạy đuổi theo.

“Chị ơi! Chị có đặt hàng không ạ?”

Hiểu Hân trượt nhớ ra vội quay lại xin lỗi.

“Xin lỗi chị tôi không đặt nữa đâu ạ.”

Mai Phương ngạc nhiên nứ tay Hiểu Hân hỏi.

“Vừa nãy cậu thích bộ đó lắm mà, chịu khó đặt hàng chờ vậy”

Hiểu Hân kéo tay Mai Phương vừa đi vừa nói

“Tớ hết thích rồi, tớ không có duyên mua ngay được thì chờ đợi ích gì”.

__oOo__

Hiểu Hân và Mai Phương về đến nhà thì trời đã tối. Hiểu Hân thay quần áo ở nhà sau đó mang đồ ăn vào bếp nấu. Mai Phương ở phòng ngoài ngắm những bức tranh treo trên tường miệng không ngớt cảm thán

“Cậu mở phòng tranh được rồi đấy, nhiều bức đẹp quá”.

Một lát sau Hiểu Hân mang hai phần cơm rang thập cẩm ra, cô mở tủ lạnh lấy thêm hai lon nước ngọt.

“Ra đây ăn đi, ngắm không no được đâu.”

“Ah! Thơm quá. Tớ ở nhà toàn được mẹ nấu cho thôi chẳng đảm được như cậu đâu.”

Nghe đến mẹ Hiểu Hân lại trượt buồn, Mai Phương không hề biết hoàn cảnh của Hiểu Hân nên không nhận ra nét buồn trong đáy mắt bạn.

Ăn xong Mai Phương nhận nhiệm vụ rửa bát, Hiểu Hân cũng không cản để cô bạn thấy tự do và thoải mái ở nhà mình.

Mai Phương dọn xong liền đi khám phá tiếp các phòng của nhà Hiểu Hân sau đó cả hai ra ban công ngồi hóng gió.

“Cậu ở đây một mình không sợ hả?”

Hiểu Hân lắc đầu thay cho câu trả lời.

“Tớ mà ở đây một mình trong căn nhà rộng như vậy tớ chết khiếp mất, nhất là trong bóng tối mấy bức tranh kia thật là sợ. Như cảnh trong liêu trai chí dị ý” Nói đến đây Mai Phương cũng rùng mình.

Hiểu Hân đưa lon nước ngọt lên uống, buồn cười với trí tưởng tượng của cô bạn. Sau đó nghĩ một lúc Hiểu Hân thấy trong đầu của mình đang le lói một ý tưởng, ý tưởng ngày một rõ ràng hơn. Hiểu Hân mỉm cười quay ra ôm trầm lấy Mai Phương.

“Cảm ơn cậu đã cho tớ một ý tưởng tốt.”

Mai Phương đẩy Hiểu Hân ra, trong mắt nhìn Hiểu Hân đầy dấu hỏi. Cô gãi đầu suy nghĩ “cậu mình nói thì có ý tưởng gì nhĩ?”

33. ! – Chương 33

Trưởng phòng Tuấn Cảnh đi ra từ phòng giám đốc. Anh đưa mắt tìm vị trí bàn làm việc của Hiếu Hân, thấy Hiếu Hân đang ngồi vẽ anh liền đi xuống.

“Hiếu Hân!”

Hiếu Hân nghe thấy có người gọi liền ngẩng lên.

“Giám đốc Mike tìm em có việc đó.”

“Vâng! Em vào ngay ạ.”

Hiếu Hân ung dung rút giấy ướt ra lau tạm tay sau đó tiến đến phòng giám đốc Mike.

Vào bên trong phòng, cô không chỉ thấy Mike mà còn bà Nguyễn Khê cũng đang ở đây.

“Cháu chào cô!” Hiếu Hân lễ phép.

Bà Nguyễn Khê gật đầu sau đó chỉ Hiếu Hân ngồi xuống ghế bên cạnh mình.

Hiếu Hân ngồi xuống, hướng anh mắt nhìn Mike hỏi

“Giám đốc cho gọi tôi có việc gì cần phân phó ạ!”

Mike ngồi đối diện đẩy bản phác thảo về phía Hiếu Hân.

“Tôi với chị Nguyễn Khê đang nói về bản phác thảo của em.”

“Cô có thể giải thích ý tưởng của bản phác thảo này.” Bà Nguyễn Khê đưa mắt sang hỏi Hiếu Hân.

Hiếu Hân nhìn bản phác thảo của mình sau đó trình bày.

“Thưa cô, chủ đề cô đưa ra nói về một lễ hội truyền thống của phương Tây. Trong lễ hội này mọi người đều hóa trang thành các nhân vật siêu nhiên, ma quái hoặc phù thủy. Hiện nay thì lễ hội này đã du nhập vào các nước Châu Á như một lễ hội văn hóa. Cháu nghĩ các nước Châu Á tuy không có hình ảnh đặc trưng cho lễ hội như phù thủy của các nước phương Tây, nhưng Châu Á cũng có một số hình ảnh nhân vật truyền thuyết đặc trưng. Cháu đã từng đọc bộ truyện Liêu trai trí di, trong bộ truyện đó các nhân vật yêu quái là hồ ly tinh được viết rất nhiều. Cháu thấy nhân vật đó được miêu tả rất đẹp, rất ma mị nên cháu mới có ý tưởng dùng hình ảnh nhân vật đó thay cho hình ảnh phù thủy như truyền thống phương tây. Cháu muốn trang bìa tạp chí lần này mang chút hơi thở ma quái phương Đông.”

Bà Nguyễn Khê nghe Hiếu Hân trình bày rất lấy làm hài lòng, bà quay sang nhìn Mike nói.

“Trong các ý tưởng, tôi khá hài lòng với ý tưởng cô gái này đưa ra. Mike, cậu có thể tạm thời cho tôi mượn cô gái này trong mấy hôm không?”

“Chị hôm nọ đã chiếm dụng chất xám một nhóm của tôi, bây giờ lại định chiếm dụng cả người của tôi nữa. Vụ này tôi lỗ quá!” Mike cười nói.

“Cậu đừng kêu lỗ, lãi với tôi. Một lỗ của cậu, mười lãi tôi nộp cho bà xã cậu, buôn lỗ vốn nhĩ.” Bà Nguyễn Khê trách đùa Mike, sau đó bà quay ra nhìn Hiếu Hân nói.

“Ta muốn ý tưởng đó không phải chỉ trên giấy. Chiều nay cháu sang gặp thư ký của ta để triển khai công việc ngay nhé.”

“Vâng! Không có vấn đề gì nữa, sau xin phép ra ngoài trước.” Nói rồi Hiếu Hân đứng dậy cúi đầu chào bà Nguyễn Khê và giám đốc Mike sau đó đi ra.

Hiếu Hân vừa ra khỏi phòng đã bị mọi người trong nhóm túm lấy, ấn xuống ghế ngồi tại bàn làm việc của Phan Linh dò hỏi.

“Sao rồi?”

“Bà Nguyễn Khê chọn ý tưởng của em cho chủ đề số báo.”

“Ah! Hoan hô, chúc mừng em nhé. Được tổng biên tập Nguyễn Khê chọn thì không phải tầm thường đâu”. Mọi người thực tâm vỗ tay chúc mừng Hiếu Hân.

“Em cảm ơn mọi người đã động viên” Hiếu Hân cảm thấy vui mừng khi được mọi người công nhận.

__oOo__

Buổi chiều Hiếu Hân lên tầng tìm thư ký tòa soạn để nhận công việc.

“Chào chị! Em là Hiếu Hân.”

“Chào em! Chị tên Thanh Ngân”

Thanh Ngân khá ngạc nhiên khi thấy Hiếu Hân, mặc dù đã được tổng biên tập dặn dò nhưng Thanh Ngân không ngờ cô gái mình phải tiếp trẻ như vậy. Thanh Ngân thu dọn giấy tờ trên bàn sau đó cầm một tệp hồ sơ đứng lên đi về phía Hiếu Hân.

“Đi theo chị! Chị sẽ đưa em đi gặp mấy người.”

Hiếu Hân đi theo Thanh Ngân sang một phòng khác. Căn phòng Hiếu Hân tới là một phòng họp nhỏ với một chiếc bàn bầu dục dài. Lúc cô và Thanh Ngân vào chưa có ai. Thanh Ngân bảo cô ngồi xuống đợi. Thanh Ngân ra ngoài một lát sau đó quay lại với khay trà trên tay, chị đưa một cốc cho Hiếu Hân sau đó đặt các cốc còn lại cho các chỗ ngồi đối diện.

Một lát sau cửa mở ra có ba người đàn ông bước vào, Hiếu Hân định đứng dậy chào cho phải phép lịch sự thì bị ngăn lại.

“Em gái đừng khách sáo, cứ ngồi đi.” Một người trong số họ nói.

Họ tiến tới ngồi đối diện với Hiếu Hân và Thanh Ngân. Sau đó Thanh Ngân mỉm cười giới thiệu.

“Giới thiệu với em đây là nhiếp ảnh gia Lâm Hùng” Thanh Ngân đưa tay hướng về người đàn ông có mái tóc để hơi dài, phong cách ăn mặc thoải mái với áo phông quần jean. Điểm đặc biệt trên người anh ta đó là hình xăm khá to ở một bên cổ.

“Còn đây là chuyên gia trang điểm Nghiêm Thuận”. Thanh Ngân đưa tay sang người đàn ông có đôi mắt một mí dài, nhưng khá đẹp trai.

“Và đây là stylist Tuấn Bin” Thanh Ngân chỉ về một người đàn ông có phong cách ăn mặc khá dị nhưng rất thời trang.

“Em gái nhỏ bé này là Hiếu Hân, người sẽ hợp tác với các anh lần này”.

Sau lời giới thiệu của Thanh Ngân, Hiếu Hân cúi nhẹ đầu chào ba người đối diện.

“Chào các anh, rất mong được các anh chỉ bảo!”

“Em gái là người đã nghĩ ra ý tưởng này sao?” Tuấn Bin cầm bản phác Thảo của Hiếu Hân. Bên cạnh Nghiêm Thuận cũng nghiêng đầu sang ngó.

“Dạ! Em mới chỉ phác thảo ý tưởng nên không có kinh nghiệm thực tế”. Hiếu Hân nói ra suy nghĩ của mình.

“Ý tưởng của em rất hay, anh thích nó. Về trang phục tông màu anh nghĩ nên chọn màu đen để bám sát chủ đề gốc. Nhưng anh nghĩ phải có thêm màu sắc khác mới đánh mạnh vào thị giác người xem” Tuấn Bin nhìn bản vẽ vẫn thấy phân vân.

“Em vẽ bằng chì nên phần mái tóc của nhân vật chưa thể hiện rõ. Thực ra mái tóc đó em muốn nó có màu bạch kim hoàn toàn. Phần đuôi phía sau của hồ ly cũng là màu bạch kim” Hiếu Hân miêu tả ý tưởng của mình.

Nghiêm Thuận suy nghĩ trong đầu một lát sau đó mắt sáng lên.

“Màu tóc trắng rất tốt. Tôi đã có ý tưởng trang điểm khuôn mặt thế nào rồi.”

Lâm Hùng ngồi khoanh tay im lặng từ nãy giờ, anh vươn tay giật lại bản vẽ từ tay Tuấn Bin nhìn. Anh nhìn một lát sau đó ném bản thảo xuống nói với Thanh Ngân.

“Chọn người mẫu đi, sau đó chuyển qua cho tôi duyệt”.

“Người mẫu đã được chọn rồi.” Thanh Ngân nói.

Lâm Hùng nghe vậy nhưn một bên mày tỏ vẻ không hài lòng. Nghiêm Thuận cũng khá ngạc nhiên đưa mắt ngăm hỏi Thanh Ngân.

Thanh Ngân cười ái ngại bất đắc dĩ nói.

“Cái này là do tổng biên tập đã chọn trước rồi”

“Sao lại có tiền lệ vậy? Ai mà tổng biên tập lại ưu ái thế?” Tuấn Bin cũng thắc mắc.

Thanh Ngân suy nghĩ sau đó ngần ngừ giải thích.

“Tôi nghe nói cô Nguyễn Khê cũng vì nể tình cô Thùy Anh nên mới làm vậy. Người mẫu bìa số này sẽ là cô Angela Phạm. Cô ta hiện nay cũng là người mẫu, diễn viên mới khá nổi đó”

“Nổi cũng là do bộ phóng tốt thôi, cô ta chẳng chết đi được.” Nghiêm Thuận lắc đầu khi nói tới.

“Thôi! Sếp quyết rồi, cũng chẳng thay đổi được gì. Mà chẳng kiểu gì chúng ta chẳng gặp qua. Chúng ta cứ hoàn thành tốt là được.” Tuấn Bin nói xong ngưng một lát nhìn Thanh Ngân và Hiếu Hân nói “Xong việc rồi đúng không? Anh xin phép đi trước nhé!”

Không chỉ Tuấn Bin, hai người còn lại cũng lục đục rời khỏi phòng. Hiếu Hân ngồi lại, tay nâng cốc trà lên uống trong đầu lờn vở về cái tên Angela Phạm mà không thể nhớ ra.

__oOo__

Hiếu Hân xong việc, cô chào tạm biệt Thanh Ngân sau đó dời đi. Đứng chờ thang máy cô ngó đồng hồ trên điện thoại, cũng gần đến giờ về nên Hiếu Hân tắt chế độ im lặng trên điện thoại.

“Ding”

Thang máy kêu lên sau đó mở cửa ra. Hiếu Hân bước vào sau đó nhấn số tầng, cửa thang máy đang khép lại bỗng bị mở ra do ai đó chặn tay lại. Người tiến vào khiến Hiếu Hân giật mình, trong lòng cô tự hỏi không hiểu anh ta tại sao lại đi ở thang máy này.

Anh ta một tay rút túi quần, một tay đưa ra bấm số tầng sau đó lại đưa tay vào túi quần đứng nghiêm chỉnh coi như không hề thấy Hiếu Hân.

Hiếu Hân cảm thấy may mắn khi chỉ phải chờ qua hai tầng là sẽ thoát khỏi cabin thang máy này. Số tầng Hiếu Hân cần xuống vừa nảy lên, cửa vừa mở Hiếu Hân đã vội vàng bước ra ngay lập tức. Người phía sau Hiếu Hân không có ý định xuống tiếp nên cũng bước ra. Hiếu Hân nghe tiếng bước chân phía sau tim bỗng thấy loạn nhịp.

“But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you

If you're feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do”

Tiếng chuông điện thoại như kéo tâm trạng của Hiếu Hân trở lại. Cô vội vã đưa máy lên nhìn cuộc gọi tới, là Ngọc Trúc gọi. Hiếu Hân ngần ngừ không muốn bắt máy, nghe điện thoại nơi đây thật không tiện chút nào. Cô liền đổi hướng rẽ vào cầu thang thoát hiểm để nghe máy.

“Alo! Em nghe đây”

“...” Tiếng đầu máy bên kia khá lớn khiến Hiếu Hân đưa máy ra xa.

“Chị à, em bận đột xuất nên không ra sân bay đón chị được. Em nhờ thầy em đi đón chứ có nhờ bạn trai chị đâu.”

“...”

“Đừng giở hơi, lên xe đi! Hai bác đang chờ chị ở nhà đó.”

“...”

“Phải! Em bán đứng chị đó. Coi như em trả thù chị vụ năm xưa. Coi như huề nhé”

“...”

“Bye!”

Hiếu Hân mỉm cười cúp máy.

Hiếu Hân không biết rằng khi nhạc chuông điện thoại vang lên, ai đó cũng đang sờ vào túi áo vest tìm kiếm. Khi Hiếu Hân mất dạng ở cầu thang thoát hiểm, anh ta đưa điện thoại lên nhìn ánh mắt sâu thẳm. Lát sau chiếc điện thoại đó cũng đổ chuông, giai điệu bài hát “Cry on my shoulder” cũng vang lên.

(Bài hát làm nhạc chuông này đã xuất hiện ở chương 17 rồi nhé! Bạn nào còn nhớ không? ^__^)

“Nhưng nếu em muốn khóc

Hãy khóc trên vai anh

Nếu em cần ai đó

Quan tâm thật sự đến em

Nếu em cảm thấy buồn bã quá

Trái tim em lạnh cóng

Vâng, anh sẽ chỉ cho em

những điều tình yêu chân thật có thể làm”

34. ! – Chương 34

Hiếu Hân phải tạm hoãn công việc trên phòng chế tác để cùng Tuấn Bin lo trang phục cho người mẫu. Trang phục này Tuấn Bin đã giao cho nhà thiết kế Huy Hoàng thực hiện, nhưng anh và Hiếu Hân vẫn phải túc trực ở xưởng may theo dõi tiến trình hoàn thành sản phẩm vì chiều đã phải mang về công ty cho người mẫu thử đồ trước.

Buổi trưa Hiếu Hân về công ty liền lao đến căng tin ngay vì đói.

“Cậu làm gì mà hai hôm nay chẳng thấy mặt mũi đâu thế?” Mai Phương nhìn vẻ mặt bơ phờ của Hiếu Hân nên quan tâm hỏi.

“Tớ xuống xưởng may có việc, đến giờ mới xong”

“Công việc của cậu thì liên quan gì đến xưởng may”. Mai Phương ngạc nhiên.

“Tớ được điều sang tạp chí MQ mấy hôm, mai là xong rồi.”

“Cậu làm gì ở MQ thế.” Mai Phương tò mò hỏi.

Hiếu Hân uống nước cho tiêu bớt thức ăn trong miệng rồi mới giải thích cho Mai Phương.

“Phác thảo của tớ được chọn làm ý tưởng cho trang bìa của tạp chí MQ số tới. Sáng mai bắt đầu chụp rồi.”

Mai Phương nghe vậy phấn khích reo lên.

“Ah! Tuyệt quá, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn!”

“Tớ có thể lên xem buổi chụp hình không?” Mai Phương phân vân hỏi.

“Để tớ hỏi giúp cậu” Hiểu Hân vỗ nhẹ vai Mai Phương.

Sau bữa trưa, Hiểu Hân lên phòng phục trang của tòa soạn tìm Tuấn Bin. Vừa đứng ngoài cửa đã nghe thấy tiếng vọng ra từ bên trong.

“Trang phục này là sao chứ, diễn tuồng à. Tôi không mặc đâu.”

“Đây là ý tưởng của chủ đề số báo, chị lên trang bìa của số báo đó nên trang phục này là bắt buộc.”

“Lại còn cái mớ tóc giả như cô hồn dã quỷ này nữa chứ. Đứa nào nghĩ ra cái ý tưởng này vậy?”

Hiểu Hân vào đến nơi thì thấy Tuấn Bin đang ngồi trên ghế xoay hướng mặt sang hướng khác với những người kia tỏ vẻ khinh không thèm nghe.

Cậu Phan Anh trợ lý của Tuấn Bin đang tranh cãi với một người trông nhìn chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ. Bên cạnh đó là cô người mẫu Angela Phạm đang đứng khoanh tay, vẻ mặt phụng phịu.

“Ý tưởng này là của tôi.” Hiểu Hân lên tiếng, mắt nhìn thẳng về phía người cô người mẫu và cộng sự của cô ta. Đến lúc này Hiểu Hân mới nhận ra cô Angela Phạm đó chính là Lệ Chi, trong lòng Hiểu Hân than thầm trong lòng sao trái đất này quá nhỏ.

Lệ Chi nhìn người vừa bước vào sau đó mắt cô ta mở lớn, ngay sau đó cô ta trấn định nhìn Hiểu Hân cười khẩy.

“Hóa ra là mày, không ngờ mày lại làm ở đây”

Hiểu Hân nhìn nhưng không nói gì. Người cộng sự của Lệ Chi nhìn hai người, sau đó mắt hung dữ tiến về phía Hiểu Hân nói.

“Là ý tưởng của cô, cô có mắt không vậy. Angela của chúng tôi là siêu mẫu đó, bộ trang phục đó cố tình để làm xấu hình tượng của Angela mà”

Tuấn Bin từ nãy giờ im lặng nhưng vẻ chảnh chọe, phách lối của nhóm người này khiến anh phát cáu.

“Các cô là người mẫu, việc tôn trọng ý đồ của nhà thiết kế mà các cô cũng không có sao. Làm ăn kiểu thế mà đòi chuyên nghiệp hả?”

Tuấn Bin ngừng lại một chút sau đó nhìn thẳng mặt Lệ Chi mắng tiếp.

“Cô được chọn làm gương mặt trang bìa số báo tới, cô đã tìm hiểu xem chủ đề báo là gì chưa? Hay cô chỉ nghĩ đơn giản mang cái số đo ba vòng in lên mặt báo là được. Chủ đề này do tổng biên tập đã duyệt, cô không vừa lòng thì lên tìm tổng biên tập mà kêu ca”

Lệ Chi và người bạn đi cùng bị nói đến á khẩu, cô ta quay ra nhìn Hiểu Hân đầy cảm tức sau đó quay người bỏ đi.

“Đi thôi, tao không muốn ở đây nhìn cái bản mặt đáng ghét này”

Lệ Chi và bạn của cô ta vừa ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa nghe “Rầm” như thể hiện nổi bực tức của cô ta.

Tuấn Bin tiến về phía Hiểu Hân vỗ vỗ vai cô

“Có vẻ em gái nhỏ của tôi trước đây đã từng gây thù chuốc oán với cô ta thì phải”

“Em cũng vừa mới nhớ ra mình từng biết mặt cô ta” Hiểu Hân tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Sư phụ, cô ta chưa thử đồ thì phải làm sao đây?” Phan Anh cầm bộ đồ lên nhìn Tuấn Bin hỏi.

Tuấn Bin quay lại lấy ngón tay chỉ vào bộ trang phục nói.

“Cậu chuẩn bị thêm nhiều kim băng vào. Ngày mai khi mặc đồ nhân thể châm cô ta vài phát cho tôi.”

Chỉ thị của Tuấn Bin khiến Phan Anh ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hiểu Hân cũng buồn cười nhưng chỉ đưa tay lên chặn tiếng cười của mình lại.

__o0o__

Để chuẩn bị cho quá trình chụp ảnh nên Hiểu Hân và mọi người phải đến sớm hơn để chuẩn bị.

Nghiêm Thuận nhìn đồng hồ kêu ca

“Cô ta quên không đặt đồng hồ chắc, giờ này mà cũng chưa tới. Lát nữa Lâm Hùng đến mà phải đợi trang điểm, thế nào lão cũng gằm lên.”

Thanh Ngân bên cạnh cũng sốt ruột.

“Để tôi thử gọi lại lần nữa xem.”

Theo kế hoạch, người mẫu phải có mặt lúc 7h sáng để trang điểm và chuẩn bị trang phục, đến 9h sẽ bắt đầu chụp.

Mọi người đợi mãi đến 8h hơn Lê Chi cùng người quản lý của cô ta mới có mặt. Tuấn Bin thấy vậy liền nói luôn.

“Thưa cô, cô đã đến chậm hơn một tiếng. Chúng tôi cũng rất bận, không thể vì một người mà lãng phí hơn một tiếng như vậy.”

Lê Chi ngồi xuống bàn trang điểm, mặt kên lên nhìn Tuấn Bin qua gương.

“Anh có biết dậy sớm mắt sẽ bị húp lên không. Tôi phải chờ ắt bớt sưng thì mới đến được chứ. Chụp một cái ảnh bìa thì mất bao thời gian chứ”

Tuấn Bin tức tối đến độ hay nắm tay siết mạnh lại. Nghiêm Thuận thấy vậy chạy đến kéo tay Tuấn Bin nói nhỏ.

“Anh nhìn đi, ra kia ngồi uống nước cho hạ hỏa. Để em làm cho nhanh, cứ ở đây cãi qua cãi lại bao giờ mới tiến hành được”.

Tuấn Bin kiềm chế lại sau đó ra ghế gồi đọc báo. Hiểu Hân thấy vậy liền đi pha thêm trà ọi người.

Ở máy pha trà Hiểu Hân nghe mọi người xì xầm to nhỏ.

“Cô ta đúng là chảnh mà”

“Người nổi tiếng nên chảnh thôi.”

“Cô ta nhờ có chị họ của mình quan hệ rộng với truyền thông nên mới nổi nhanh như vậy chứ đâu”

Hiểu Hân nhanh chóng pha trà sau đó dời đi, cô không ngờ lại có duyên nợ gặp lại cô ta ở đây như vậy. Hiểu Hân hy vọng cô ta không vì khó chịu với cô mà gây ảnh hưởng đến công việc.

Mãi đến 10h công việc chụp hình mới bắt đầu. Hiểu Hân không ngờ giám đốc Mike cũng xuống studio xem, anh cùng một người nữa mà Hiểu Hân không biết đang ngồi xem hình ảnh trực tiếp qua máy tính.

Lê Chi sau khi trang điểm xong xuất hiện khiến ai nấy cũng trầm trồ khen ngợi. Khác với lo lắng của Lê Chi, hôm nay dưới bàn tay phù thủy của Nghiêm Thuận và Tuấn Bin đã khiến cho cô ta như một người đẹp trong tranh bước ra.

Lâm Hùng tiến đến chỗ Lê Chi đứng, anh đưa cho cô ta xem bản phác thảo nội dung và yêu cầu cô ta diễn.

Lê Chi hết sức xinh đẹp bắt đầu uyển chuyển diễn lại các tư thế trong bản phác thảo.

Hiểu Hân nhìn mà khâm phục Lê Chi, dáng người cô ta rất mềm mại, cô ta còn diễn thêm nhiều tư thế khác đẹp hơn so với bản phác thảo.

Chụp được một lúc, Lâm Hùng cho Lê Chi nghỉ vì trang phục của cô ta khá nặng và dưới ánh đèn chụp Lê Chi bắt đầu ra mồ hôi. Lâm Hùng tiến về chỗ Mike ngồi sau đó xem lại hình chụp trên máy tính.

“Hiểu Hân lại đây.” Lâm Hùng ngoắc tay gọi Hiểu Hân.

Hiếu Hân tiến đến, Lâm Hùng chỉ vào ảnh chụp trên màn hình.

“Em xem đi, có vấn đề gì không?”

Hiếu Hân xem từng hình một lướt qua, trong lòng có cảm giác thất vọng. Lúc nhìn bằng mắt thường trông rất đẹp, nhưng khi bắt hình lại không như mong đợi. Hiếu Hân cắn môi nói.

“Em cảm giác thiếu cái thần gì đó.”

“Không phải thiếu cái thần, mà là cô ta đang diễn gợn cảm quá mức. Em ra nói chuyện cho cô ta hiểu hơn vấn đề cô ta cần thể hiện.” Lâm Hùng nhận xét sau đó yêu cầu Hiếu Hân tìm Lệ Chi nói chuyện.

Hiếu Hân thở dài sau đó đi về phía Lệ Chi. Lệ Chi đang nghỉ uống nước, bên cạnh Nghiêm Thuận đang chăm lại mồ hôi và dặm lại phấn cho cô ta.

Lệ Chi nhướn mày khi thấy Hiếu Hân lại gần.

“Thế nào, xong rồi chứ? Tao có thể cởi cái bộ đồ khó chịu này ra chưa?”

“Nhiếp ảnh gia Lâm Hùng vẫn chưa hài lòng, chị nghỉ một lát đi rồi chụp tiếp” Hiếu Hân nhìn Lệ Chi nói

“Sao! Còn gì nữa mà chưa hài lòng, từ trước đến nay chưa có nhiếp ảnh gia nào chê tao cả” Lệ Chi mất long lên tức giận.

“Chị nên tiết chế vẻ gợn cảm lại, tôi muốn người xem nhìn bức hình vừa thấy cuốn hút mà vẫn thấy có chút e ngại với vẻ đẹp nguy hiểm này”

“Ý tưởng quái quỷ gì thế, mày cho rằng mày là ai mà có thể dạy tao diễn xuất thế nào chứ”. Lệ Chi tức giận to tiếng khiến mọi người chú ý.

“Tôi không có đủ trình độ dạy chị, tôi chỉ vì công việc mà yêu cầu chị hợp tác thôi” Hiếu Hân lạnh lùng nhìn thẳng Lệ Chi nói.

“Mày...” Lệ Chi tức đến nghẹn họng. Quản lý của Lệ Chi tiến đến đưa cho cô ta ly nước sau đó ghé tai Lệ Chi nói nhỏ, yêu cầu cô ta bình tĩnh giữ hình tượng vì đang có rất nhiều người nhìn vào.

Hiếu Hân nói xong liền quay đi luôn. Hiếu Hân mở cửa đi ra khỏi phòng chụp, cô muốn hít thở không khí thoáng đãng bên ngoài một chút.

“Hiếu Hân chờ mình với!”

Hiếu Hân quay lại đã thấy Mai Phương chạy theo sau. Lúc trước do bận việc nên Hiếu Hân không phát hiện ra Mai Phương đã tới từ lúc nào.

“Sao lại là cô ta chứ, cậu đúng là đen đui thật”

“Cô ta là người nổi tiếng, sớm hay muộn mình cũng sẽ chạm mặt thôi” Hiếu Hân lắc lắc cổ vạ vãn cánh tay cho bớt mỏi.

“Tớ nghe nói cô ta là em họ Thùy Anh, tổng giám đốc có lẽ cũng sắp làm anh rể của cô ta, nên cô ta mới kiêu căng như vậy”

Hiếu Hân cứ nghe câu chuyện xoay quanh đến Khôi Nguyên lại tìm cách lảng tránh.

“Cậu mua giúp tớ lon nước tăng lực nhé, từ nãy toàn uống trà, chất hết cả miệng rồi”

“Uh! Cậu chờ tớ một lát” Mai Phương liền chạy ra thang máy xuống tầng mua lên cho Hiếu Hân.

Hiếu Hân đợi Mai Phương đi khuất sau đó quay lại studio. Trong không gian tối của phòng chụp chỉ có góc phòng chụp là đang sáng đèn. Mọi người đang tập trung nhìn người mẫu đang diễn trước ống kính. Hiếu Hân lại gần có thể nghe thấy giọng nhiếp ảnh gia Lâm Hùng đang cầu kính.

“Diễn lại, cô có hiểu tôi đang nói gì không? Biểu cảm khuôn mặt cô chỉ có vậy thôi sao?”

Lâm Hùng tức giận buông máy ảnh xuống, phía trên kia đôi mắt Lệ Chi cũng bắt đầu đỏ hoe.

“Hiếu Hân, mang bản phác thảo cho cô ta xem lại, diễn khuôn mặt theo bức tranh minh họa mà cũng không xong” Lâm Hùng thô lỗ cầm bản thảo ném cho Hiếu Hân.

Hiếu Hân đỡ lấy, sau đó tiến đến chỗ Lệ Chi. Bên cạnh cô ta người quản lý cũng đang đứng cạnh lấy giấy chấm nước mắt cho cô ta.

Hiếu Hân muốn xoa dịu tình hình căng thẳng liền dịu giọng nói.

“Chị bình tĩnh đi, anh Lâm Hùng vốn nóng tính như vậy, thực tình không có ý gì đâu. Chị tiết chế lại cảm xúc một chút đừng để lộ qua ánh mắt, chị hãy hình dung

ng như vừa quyến rũ vừa có chút đe dọa tiềm ẩn hướng về đối phương là được”

“Nhìn mặt mày là tao không muốn tiết chế rồi” Lệ Chi gắt lên sau đó dánh một bạt tai về phía Hiếu Hân.

“Chát”

Tiếng tát tai vang lên đánh giòn trong không gian tĩnh lặng khiến mọi người trong studio kinh ngạc.

Hiếu Hân thấy má bỏng rát, trước mắt cũng tối sầm, chớp nhoáng. Hiếu Hân sau khi biết mình bị tát, trong lòng cô vụt lên tức giận, ánh mắt trừng lên nhìn về phía Lệ Chi. Khi thấy vẻ mặt hả hê của cô ta, Hiếu Hân nhắc mình phải bình tĩnh để không ảnh hưởng đến công việc. Ánh mắt Hiếu Hân nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản, cô nói.

“Chị đã phát tiết ra được rồi thì thấy nhẹ nhõm hơn chứ. Mong chị tập trung cho công việc tốt hơn.” Nói xong Hiếu Hân quay đi.

Khi Hiếu Hân trở lại vị trí bên cạnh Lâm Hùng, cô thấy được mọi người đang ái ngại nhìn cô. Hiếu Hân không quan tâm họ nghĩ ra sao nhưng người đứng trước mặt khiến cô dễ tâm.

Khôi Nguyên đứng đó nhìn Hiếu Hân từ lúc nào thì Hiếu Hân không hề hay biết. Hiếu Hân thấy Khôi Nguyên ghé tai người bên cạnh nói nhỏ, sau đó anh quay lại nhìn cô, đôi mày chau lại đầy vẻ tức giận. Khôi Nguyên nhìn Hiếu Hân một lát sau đó quay người bỏ đi. Tâm trạng Hiếu Hân chùng xuống theo từng bước chân anh rời đi.

35. ! – Chương 35

Mai Phương nhìn một bên má đỏ ửng kèm theo một vết xước dài trên gò má Hiếu Hân. Cô nhìn bàn tay đeo nhẫn của Lệ Chi mà sôi máu.

“Con điên đó, nó cố ý mà. Để tở cho nó một trận”.

Mai Phương điên tiết định lao về phía Lệ Chi thì bị Hiếu Hân ngăn lại.

“Thôi bỏ đi, tở không thêm chấp loại người như cô ta. Bao nhiêu người thế này chúng ta đừng làm loạn”.

Mai Phương bị Hiếu Hân chặn lại nhưng vẫn buông lời châm chọc với theo Lệ Chi.

“Lệ Chi, mày xinh đẹp kiều kỳ thì được gì chứ. Vẫn bị trai nó bỏ rơi vì tội không có não mà thôi”

Lời Mai Phương nói ra khiến mọi người cười ầm lên.

Lệ Chi bị lăng mạ liền quắc mắt lên nhìn Mai Phương.

“Mày là ai mà dám nói tao cơ chứ”

Mai Phương thích chí vì chọc được Lệ Chi

“Tao là người biết rõ nhất chuyện của mày với anh Vũ Phong đấy. Mày thích không, tao kể miễn phí ọi người ở đây biết tình trường hồi cấp ba của mày”

Lệ Chi nghe vậy liền tái mặt, cô ta nhìn chòng chọc Mai Phương để cố nhớ ra là ai.

Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán. Hiếu Hân thấy tình hình càng tệ hơn liền đẩy Mai Phương ra ngoài phòng chụp.

“Bình tĩnh đi, cô ta không đáng để cậu phí lời đâu”

“Nhìn cái vẻ mặt xám ngoét của cô ta khi nhắc tới Vũ Phong làm tớ hã hê quá”. Mai Phương đắc ý cười.

“Tớ không ngờ cậu lại ghê gớm thế đấy”. Hiểu Hân nheo mắt nhìn Mai Phương.

Mai Phương cười thích chí sau đó nhìn khuôn mặt Hiểu Hân chợt nhớ ra.

“Ồ yên đây nhé, tớ đi tìm miếng băng dán cứu thương cho cậu.”

Mai Phương nói đến, Hiểu Hân mới nhớ ra, cô thấy trên má mình hơi xót nhẹ. Hiểu Hân đi vào nhà vệ sinh, cô nhìn mình trong gương, má đã bớt đỏ nhưng vết xước trên má máu lấm tẩm rỉ ra đã khô lại. Hiểu Hân mở vòi nước, vốc nước lên rửa mặt. Nước động vào vết thương hơi xót nhưng giúp rửa đi mấy vết máu khô. Hiểu Hân nhìn trong gương khá hài lòng vì vết xước chỉ còn màu hồng hơi nhạt, nhìn đã bớt ghê hơn lúc trước. Hiểu Hân lấy giấy thấm khô mặt, buộc lại mái tóc cho gọn gàng sau đó mới yên tâm bước ra.

Hiểu Hân đang đi trên hành lang thì bỗng nhiên ở ngay ngã rẽ cô bị kéo giật lại. Mọi việc quá nhanh và bất ngờ, đến khi Hiểu Hân định thần lại được thì lưng đã bị ép mạnh vào tường. Hiểu Hân nhìn người trước mặt, mắt cô mở lớn hết cỡ.

Khôi Nguyên giữ chặt cổ tay Hiểu Hân ấn cô vào tường, ánh mắt cau lại nhìn vết thương trên mặt Hiểu Hân. Giọng anh lộ rõ tức giận.

“Đi theo tôi!”

Khôi Nguyên nắm chặt cổ tay, kéo Hiểu Hân đi. Hiểu Hân phản kháng cố giằng tay lại.

“Buông tôi ra!”

Khôi Nguyên quay lại, gần giọng nói.

“Một là em đi theo tôi, hai là tôi vác em đi. Em muốn dùng cách nào?”

Hiểu Hân bất lực nhìn người đàn ông trước mặt trong lòng oán thán “anh tức giận vì tôi chọc giận ngôi sao nổi tiếng, kiềm em vợ tương lai của anh ư?”.

Sức của Hiểu Hân không thể đọ lại với Khôi Nguyên, nghĩ đến việc anh dám vác cô lên khiến Hiểu Hân đầu hàng và đi theo anh vào thang máy. Vào đến thang máy Hiểu Hân cố rút cổ tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh mà không được. Hiểu Hân nhìn bàn tay to lớn đó đang ôm trọn cổ tay mình, ký ức năm nào bỗng hiện ra, anh đã từng nắm lấy tay cô như vậy nhưng rất dịu dàng. Hiểu Hân cố xua đi ký ức đó, cô cố rút tay mình lại lần nữa, nhưng bàn tay kia lại xiết cô mạnh hơn, cô oán hận nhìn anh.

“Tôi đã ở trong này rồi, tổng giám đốc có thể buông tay tôi ra không ạ?”

Khôi Nguyên làm lơ không nghe Hiểu Hân nói, khi thang máy mở ra anh liền kéo cô đi tiếp.

Hiểu Hân ra khỏi thang máy mới phát hiện mình đang ở đâu. Nhìn hàng số bằng đồng gắn trên tường hành lang Hiểu Hân biết mình đang ở tầng cao nhất của tòa nhà.

Khôi Nguyên kéo Hiểu Hân qua bàn lễ tân, ở đó thư ký Ngọc Vân đã chờ sẵn, cô ta trao cho Khôi Nguyên một túi bóng nhỏ. Ngọc Vân cười nhẹ, hơi cúi đầu chào Hiểu Hân.

Hiểu Hân lịch sự cúi chào lại Ngọc Vân, khi lướt qua Hiểu Hân thấy rõ mắt cô ta đang nhìn mình đầy tò mò. Bỗng nhiên Khôi Nguyên dừng lại đột ngột, anh xoay người gấp khiến Hiểu Hân bị kéo đi không tự chủ được mà lao vào ngực anh.

“Tôi không muốn bị làm phiền lúc này”. Khôi Nguyên ra lệnh cho Ngọc Vân sau đó mở cửa phòng lôi Hiểu Hân vào theo.

Khôi Nguyên ấn Hiểu Hân ngồi xuống ghế sofa, sau đó anh mới buông tay cô ra. Anh đi về phía bàn làm việc của mình sau đó cởi vớ vest ra cài lên cây móc áo.

Hiểu Hân xoa cổ tay bị nắm chặt của mình, cô đưa mắt đánh giá căn phòng. Căn phòng nội thất trông đơn giản nhưng chất liệu hết sức sang trọng, toàn bộ tường sau lưng bàn làm việc làm bằng kính. Từ vị trí đó có thể ngắm thành phố từ trên cao. Hiểu Hân phát hiện, hình ảnh Khôi Nguyên đứng trước bức tường kính

thật đẹp, ánh nắng ngoài cửa kính chiếu rọi trên người anh khiến cơ thể anh sáng bừng. Hiểu Hân đưa mắt sang hướng khác để bản thân không tham lam ngắm nhìn anh nữa.

Khôi Nguyên trở lại bàn tiếp khách, anh ngồi ngay lên bàn đối diện với ghế sofa Hiểu Hân đang ngồi, ánh mắt anh trực diện nhìn về Hiểu Hân. Hiểu Hân cố gắng thản nhiên nhìn thẳng anh nhưng cô biết đó chỉ là ngụy tạo, cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đang đập loạn nhịp. Khôi Nguyên cứ yên lặng nhìn Hiểu Hân như thể không nói gì. Hiểu Hân thấy bầu không khí tĩnh lặng đến đáng sợ liền mở lời trước.

“Tổng giám đốc cần gặp tôi vì muốn tôi xin lỗi cô Lệ... À! cô Angela Phạm”.

“Tôi có nói em phải xin lỗi sao? Em nghĩ mình sai ở chỗ nào?” Khôi Nguyên nheo mắt nhìn Hiểu Hân.

Dáng vẻ của anh lúc này thật mê hoặc, đã thế cử chỉ nheo mắt của anh khiến Hiểu Hân cảm thấy như mình đang trúng phải độc dược, tay chân như muốn tê dại. Đã từ rất lâu Hiểu Hân chưa tiếp xúc trực diện và lâu đến vậy với Khôi Nguyên.

Hiểu Hân ngả người ra sau ghế một chút, cô sợ Khôi Nguyên sẽ phát hiện nhịp thở rối loạn của cô. Cô cố bình thản trả lời.

“Tôi không thấy mình sai, nhưng tại sao tổng giám đốc lại tức giận”.

Khôi Nguyên lấy ngón tay chạm nhẹ lên vết thương trên má Hiểu Hân rồi thở dài.

“Anh tức giận vì hai lần phải nhìn thấy em như vậy mà không làm được gì. Anh sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa”.

Hiểu Hân ngây người khi nghe anh nói vậy, đầu óc cô hỗn loạn không thể hiểu anh nói vậy có ý gì, chẳng lẽ căn bệnh thương hại của anh lại đang tái phát.

Hiểu Hân nghiêng mặt né tránh, Khôi Nguyên thấy phản ứng của Hiểu Hân như vậy, ánh mắt anh chợt tối đi, anh hạ tay xuống.

Lát sau Khôi Nguyên với túi bóng trên bàn mở ra, anh xếp các dụng cụ y tế ra bên ngoài. Anh lấy bông chấm cồn sau đó nhìn Hiểu Hân ra lệnh.

“Em ngồi yên đó cho tôi!”.

Khôi Nguyên cẩn thận chấm nhẹ lên vết thương trên má Hiểu Hân. Hiểu Hân lặng im, ánh mắt cô sụp xuống. Hành động dịu dàng đó khiến cô nhớ lại, đã từng có một buổi chiều anh cũng bên cạnh cô như thế, bàn tay cẩn thận chấm từng vết thương, ngón tay dịu dàng gỡ từng lọn tóc rối.

Hiểu Hân tự oán trách mình sao không đứng dậy kiên quyết rời khỏi đây. Lý trí mách bảo phải tỉnh táo, nhưng con tim lại quá tham luyến sự dịu dàng.

“Xong rồi! Nhưng buổi tối nhớ tháo ra cho khô miệng vết thương nhé.” Khôi Nguyên dán nốt miếng băng cứu thương lên má Hiểu Hân.

“Tôi có thể đi chưa ạ?” Hiểu Hân ngược mắt lên hỏi.

Khôi Nguyên im lặng trong giây lát sau đó hỏi Hiểu Hân.

“Em có thể ở lại ăn trưa với tôi không?”

Hiểu Hân nuốt khan trong cổ họng rồi nói.

“Bạn tôi đang chờ rồi”.

Khôi Nguyên gật đầu như đã hiểu, anh sụp mắt xuống không nhìn Hiểu Hân nữa.

Hiểu Hân đứng dậy đi ra cửa, trước khi mở cửa cô xoay người lại nhìn Khôi Nguyên nói.

“Cảm ơn!”

Cánh cửa đóng lại, lát sau có tiếng gõ cửa của Ngọc Vân. Ngọc Vân tiến vào Thấy dáng vẻ ủ rũ của Khôi Nguyên đang ngồi trên bàn tiếp khách khiến cô ngạc nhiên sau đó thấy lo lắng. Ngọc Vân ngập ngừng hỏi.

“Trợ lý Quang Dũng vừa gọi, anh có cần nói máy không?”

“Nói máy cho tôi!” Khôi Nguyên đứng dậy trở về bàn làm việc của mình.

Vài giây sau chuông điện thoại đổ chuông anh nhắc máy.

“Anh đã cảnh cáo cô ta rồi chứ?”

“...”

“Vụ này nể mặt chị Nguyễn Khê và Thùy Anh thì cứ tiến hành như bình thường. Sau đó có bất cứ hoạt động nào có hình ảnh cô ta, loại hết cho tôi”

“...”

“Không cần giải thích với Thùy Anh, khi nào cô ấy hỏi tôi sẽ nói”.

Khôi Nguyên dập máy, xoay ghế ngồi ra phía tường kính, đôi mắt đờm nét đăm chiêu.

__oOo__

Hiếu Hân cảm thấy mình như người bị mộng du, cô chẳng thể nhớ mình đã đi xuống tới phòng làm việc của mình như thế nào nữa. Mai Phương đứng ở hành lang trước phòng vẫy tay với cô, cô mới hoàn hồn trở lại.

“Cậu đi đâu vậy? Tôi tìm cậu suốt, điện thoại vứt trong túi xách làm tôi không sao gọi được.” Mai Phương ấn trả chiếc túi xách cô đã để quên dưới studio vào tay cô.

“Tôi có việc đột xuất, lúc tôi quay lại cũng không thấy ai nên mới quay về đây”.

“Cậu dán băng cứu thương rồi à, đã sát trùng chưa đấy?” Mai Phương lấy tay đẩy nghiêng mặt Hiếu Hân ngắm nghía vết thương.

“Một chị trong ban có mang theo nên dán cho tôi đấy. Mà tôi đói rồi! Đi ăn cái đã”. Hiếu Hân kéo tay Mai Phương xuống căng tin.

“Tôi nay đi ăn mực giải đen đi?” Mai Phương rủ rê.

“Tôi có hẹn mất rồi”

“Bạn trai?” Mắt Mai Phương sáng lên.

“Chị họ tôi, đừng tưởng tượng lung tung”. Hiếu Hân lườm Mai Phương.

“Không biết căng tin hôm nay có món mực không nhỉ, tôi muốn giải đen ngay bây giờ”. Mai Phương cầu khẩn khiến Hiếu Hân thấy buồn cười.

Cả hai cô gái vui vẻ xuống căng tin, dường như chuyện bực mình ban nãy đã bị hai cô gái ném ra xa.

__oOo__

Hiếu Hân và Ngọc Trúc sau khi ăn tối cùng cả nhà xong, liền xin phép đi chơi. Ngọc Trúc vẫy taxi rủ Hiếu Hân lên trung tâm tình đi ăn kem. Ngọc Trúc chọn một quán kem rất danh tiếng mới khai trương ở khu trung tâm này. Đến nơi hai người phải xếp hàng mãi mới mua được. Hiếu Hân và Ngọc Trúc vừa đi vừa nói chuyện.

“Hòa bình thế giới đã xác lập chưa?”

“Con nhóc này! Nhắc đến chị lại thấy tức. Em làm trò gì mà đến ba mẹ chị cũng bênh vực lão ý chăm chăm vậy?” Ngọc Trúc nhéo nhẹ vào vai Hiếu Hân.

“Á...đau! Em có nói gì đâu chứ. Thầy em tự nguyện xông vào lô cốt, ai ngờ lô cốt tự mở cửa đón chào mà.” Hiếu Hân la oai oái.

“Em không mở đường thì lão biết được chắc”

“Thầy em sốt ruột muốn rước, mà các bác lại muốn bán chị đi khi còn được giá ấy mà. Chị chấp nhận số phận đi là vừa”

“Cái con nhóc này, mấy năm trước còn cầm như hến, móc miệng cũng chẳng nhả lấy một chữ. Sao bây giờ lại lẻo miệng thế cơ chứ”.

Ngọc Trúc lấy tay chọt vào trán Hiểu Hân. Hiểu Hân ôm trán nói.

“Chị nghĩ em học ai chứ. Từ ngày đi theo chị, em lây thói xấu của chị chứ đâu”

Ngọc Trúc vờ tức giận đuổi theo nhéo Hiểu Hân, Hiểu Hân chạy đến trời chết.

Hai chị em đùa nhau một quá liền ngồi phệt xuống bậc thềm của bể cá cảnh đặt âm trên sàn tòa nhà. Cả hai đang ngồi nghỉ thì có một bé gái chạy ngang qua ngã sắp xuống. Hiểu Hân thấy vậy liền chạy ra đỡ, cô bé đó khá kiên cường không hề khóc tí nào. Đỡ cô bé dậy Hiểu Hân mới phát hiện cô bé này rất đáng yêu. Cô bé tầm 4 đến 5 tuổi, là con lai có mái tóc màu hung, làn da trắng sứ rất đẹp. Hiểu Hân phủi bụi trên người cô bé, sau đó Hiểu Hân phát hiện ra cô bé bị sút dây giày, Hiểu Hân cúi xuống buộc dây lại cho cô bé.

“Cảm ơn em đã giúp cháu!”

Hiểu Hân ngẩng lên đã thấy mẹ cô bé chạy tới.

“Không có gì đâu chị” Hiểu Hân ngược lên nhìn mẹ cô bé.

“Con cảm ơn cô chưa?” Mẹ cô bé nhắc.

Cô bé gái bỗng chỉ vào dây buộc tóc của Hiểu Hân nói.

“Của cậu cũng có”

Hiểu Hân không hiểu cô bé nói gì.

Mẹ cô bé liền nhìn Hiểu Hân hỏi.

“Dây buộc tóc cô mua ở đâu đẹp vậy?”

Hiểu Hân đưa ngón tay lên sờ hạt sứ màu xanh trên dây buộc tóc trả lời.

“Cái này không phải mua, em tự làm.”

“Vậy à, cô khéo tay quá. Thôi không phiền cô nữa chúng tôi đi đây.” Chị ta nhắc con gái.

“Con cảm ơn cô rồi chào tạm biệt cô đi!”

“Con cảm ơn cô! Con chào cô ạ!” Giọng cô bé vang lên thật dễ thương.

Hiểu Hân đưa tay vẫy tạm biệt cô bé.

“Con bé đó lai tây xinh quá, hình như con bé rất thích dây buộc tóc của em?” Ngọc Trúc nhìn theo nói

“Có lẽ vậy”

“Khi nào rảnh làm cho chị một cái đi”. Ngọc Trúc nài nỉ.

“Không được, cái này là do em hì hụi làm trong xưởng gốm của ông mãi mới được. Em không muốn làm nữa, đừng đến là em lại nhớ đến ông”. Giọng Hiểu Hân bỗng trầm xuống, chiếc dây buộc này vốn có hai chiếc, cô không nhớ đã để rơi đâu mất một chiếc rồi.

Hiểu Hân và Ngọc Trúc dời đi mà không biết rằng, ánh mắt của mẹ cô bé đáng yêu vừa này đã quay lại nhìn Hiểu Hân thêm lần nữa.

36. ! – Chương 36

Phòng kỹ thuật.

Lâm Hùng ngồi ngả trên ghế, hai chân vắt lên mặt bàn. Ánh mắt nhìn lên màn hình máy tính, bên cạnh một nhân viên kỹ thuật đang photoshop cho từng bức ảnh.

“Anh, ảnh đẹp chứ?” Tuấn Bin bước vào hỏi. Nghiêm Thuận cũng háo hức chen vào.

“Cũng chọn được mấy tấm, đang cho chỉnh thêm” Lâm Hùng khoanh tay trả lời, mắt không rời khỏi màn hình.

Nghiêm Thuận ngồi sang một máy tính khác xem toàn bộ file gốc lô ảnh.

“Con nhỏ này mặt đẹp thiệt, nhưng diễn mặt gợi tình quá, nhìn cứ như gái lầu xanh trong phim cổ trang ý”

Lời nhận xét của Nghiêm Thuận khiến Lâm Hùng cau mày, đây chính là lý do anh không hài lòng với bộ ảnh, miễn cưỡng cũng chọn ra được mấy tấm để kỹ thuật viên photoshop chỉnh thêm hiệu ứng a quái.

“Lô hình này ai bấm vậy, đắt giá nha. Cái này mà tung lên mạng thì con nhỏ này hứng scandal ngay, tội cho bé Hân”. Nghiêm Thuận vừa xem vừa lắc đầu.

“Đã có chỉ thị của cấp trên rồi, chuyện hôm qua không được lộ ra, ảnh này lát cho xóa đi”. Tuấn Bin nhắc nhở.

Lâm Hùng mắt rời khỏi màn hình, liếc sang màn hình Nghiêm Thuận đang xem. Lô hình này do học trò của anh cầm máy phụ vô tình chụp được.

“Quay lại mấy tấm trước” Lâm Hùng hất ngón tay ra hiệu cho Nghiêm Thuận nhấn nút back lại những tấm trước.

Tuấn Bin cũng bị chú ý, mắt nhìn theo những bức hình lướt qua.

“Ảnh mắt dữ dội nha. A..lại lạnh ngay được”. Tuấn Bin thốt lên.

“Con bé Hiểu Hân ăn hình phết, nhìn con bé em lại muốn ngứa tay lôi mặt nó ra thử nghiệm”. Nghiêm Thuận nói ra, giây lát sau đó chợt nảy ra sáng ý quay ra nhìn Lâm Hùng và Tuấn Bin.

“Em thấy hay là..này không phải các anh cũng đang nghĩ như em chứ?” Nhìn về mặt hai người trước mặt Nghiêm Thuận đắc ý hỏi.

“Hai thằng lôi kéo con bé về đây cho anh”. Lâm Hùng ra lệnh.

“Nhưng trang bìa của chúng ta luôn là những ngôi sao nổi tiếng, liệu...”. Tuấn Bin phân vân.

“Anh có nói là cho con bé lên trang bìa à. Còn sếp Khê duyệt nữa. Anh muốn thử nghiệm thôi, ảnh chưa như ý nên không cam tâm”

“Được, để em đi!” Tuấn Bin nhận nhiệm vụ.

__oOo__

Hiểu Hân nhìn cơn mưa đang lất phất rơi trước mặt trong lòng thầm thở dài than trách. Sao cô lại nhận lời cơ chứ. Sau một hồi kiên quyết từ chối đã bị yếu thế dẫn trước lời dụ dỗ của Tuấn Bin và Nghiêm Thuận. Tuấn Bin nói với cô việc chụp hình này là hoàn toàn là bí mật, sẽ không có ekip rầm rộ như hôm trước. Mà bộ ảnh lần này, chỉ muốn thử nghiệm phong cách trang điểm Nghiêm Thuận mới nghĩ ra thôi. Việc sử dụng ảnh là không thể vì tổng biên tập yêu cầu ảnh tạp chí của bà luôn phải là các ngôi sao danh tiếng.

Việc mũi lòng của Hiểu Hân kéo dài đến 8h tối mới xong. Hiểu Hân nhìn đèn đường đã lên, nhưng hạt mưa qua làn ánh sáng càng rõ hơn. Đứng phân vân một lúc, Hiểu Hân quyết định lấy túi xách che lên đầu chạy nhanh ra bến xe buýt.

Bến xe buýt chỉ cách tòa nhà một đoạn, qua ngã tư một chút là tới. Mưa cũng không quá nặng hạt, Hiểu Hân chạy đến nơi chỉ bị ướt một chút, cô mở túi xách lấy khăn tay ra thấm nước mưa trên người.

Hiểu Hân bỗng thấy người bị giật sang một bên, người hơi lảo đảo, đến lúc định thần lại thì phát hiện ra túi xách của mình bị người ta giật. Hiểu Hân vội hô hoán chạy theo.

“Cướp... Cướp...”

Trời đang mưa, đường lại vắng nên người ở bến xe vắng hơn nhiều. Có vài thanh niên đứng đợi xe nghe thấy Hiểu Hân hô hoán liền đuổi theo tên cướp.

Chạy được một đoạn, tên cướp bị một người phía sau nhanh hơn đuổi đến. Hắn bị người ta túm lấy vật mạnh xuống đường. Sau đó có mấy người phía sau đuổi kịp, chạy đến giơ chân hạ tay đánh hắn một trận. Đến khi có tiếng còi “hoét” vang lên hắn mới được tha.

Hiếu Hân đi theo cảnh sát khu vực về đồn để lấy lời khai, người bắt được tên cướp cũng phải đi theo để làm tường trình truy tố tên cướp. Hiếu Hân cảm xúc hỗn độn nhìn người ngồi bên cạnh đang lấy lời khai. Cô không hiểu, bằng cách nào mà anh lại xuất hiện đúng lúc vậy.

“Cô Hiếu Hân vui lòng xác nhận lại tài sản có trong túi xách cho chúng tôi”. Người công an lôi đồ trong túi xách ra, để hết lên bàn cho Hiếu Hân kiểm lại.

“Dạ! Đồ của tôi đủ rồi, không bị mất mát gì đâu ạ”

“Cô vui lòng ký vào đây giúp tôi” Người công an đưa biên bản về phía cô.

“Chúng tôi ký xong có thể về chưa ạ?” Khôi Nguyên hỏi.

“Hai người có thể về rồi”

Trong lúc Hiếu Hân ký giấy tờ bên cạnh Khôi Nguyên đã thần nhiên cho lại từng vật dụng của Hiếu Hân trở lại túi trong sự ngạc nhiên của hai người công an trước mặt.

“Hai người quen nhau?” Người công an khá ngạc nhiên, vì trong quá trình lấy lời khai nhân chứng họ không tỏ ra thân thiết

“Vâng, cô ấy là bạn tôi”. Khôi Nguyên nói xong, một tay cầm túi xách, một tay nắm cổ tay Hiếu Hân kéo đi.

Khôi Nguyên mở cửa xe, ấn Hiếu Hân vào ghế phụ mà không hỏi ý kiến Hiếu Hân. Anh đi vòng qua xe vào ghế lái ngồi, khi nhìn sang thấy cô đang trân trối nhìn mình, anh thần nhiên nhào người sang thắt dây bảo hiểm cho cô.

“Em ngồi ngoan ngoãn ở đó, đừng có ý định xuống xe lúc này, tôi sẽ đưa em về”. Khôi Nguyên chặn đứng ý định của Hiếu Hân.

Cách đây 1 tiếng, lúc Khôi Nguyên lái xe ra khỏi tầng hầm, anh rất ngạc nhiên khi thấy Hiếu Hân tối muộn như vậy vẫn còn đang đứng ở cửa tòa nhà. Khôi Nguyên thấy mưa lất phất bay trên tấm kính chắn liễn lái xe lên cửa sảnh nơi Hiếu Hân đứng. Nhưng chưa kịp lái tới nơi thì đã cô đã chạy đi băng băng dưới mưa. Khôi Nguyên lái xe đi theo Hiếu Hân ra tận bến xe buýt, anh đỗ xe cách bến xe một đoạn. Anh muốn thấy cô đón được xe, rồi mới yên tâm rời đi.

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, Hiếu Hân bị tên cướp giật túi xách. Khôi Nguyên vội vàng mở cửa xe lao ra, tên cướp vừa chạy ngang qua xe anh, phía sau Hiếu Hân đang đuổi theo. Khôi Nguyên xoay người tăng tốc đuổi theo túm tên cướp lại. Sự việc cứ như vậy mà diễn ra cho đến tận bây giờ, Hiếu Hân đang ngồi trên xe của anh.

Khôi Nguyên không hỏi địa chỉ Hiếu Hân ở đâu, vì trên hồ sơ anh vẫn thấy cô khai địa chỉ trước đây. Anh lái xe đưa cô về tận cửa thay vì lúc trước anh chỉ được cô cho đứng ở ngoài cửa khu.

Đến nơi, Khôi Nguyên tắt máy nhưng không mở chốt xe. Anh với tay lên góc kính xe, cầm chiếc ô của Hiếu Hân hỏi.

“Tại sao có ô mà em không chịu dùng, lại chạy dưới mưa như vậy?”

“Tôi quên là mình có mang ô” Hiếu Hân nuốt khan trước khi trả lời. Cô thực sự quên là mình có mang theo ô, nhưng nếu có nhớ ra cô cũng không muốn dùng tới. Chiếc ô này thỉnh thoảng Hiếu Hân cũng lấy ra lau lại, cô sợ để lâu nó sẽ bị han rỉ mà hỏng mất. Cô cũng không nhớ mình bỏ chiếc ô này vào túi khi nào.

Hiếu Hân đưa tay nhận lại chiếc ô nhưng Khôi Nguyên giữ chặt không chịu buông, mắt nhìn xoáy sâu vào cô hỏi.

“Chiếc ô này là sao?”

Tim Hiếu Hân đập loạn lên khi nghe Khôi Nguyên hỏi, cô né tránh mắt anh.

“Tổng giám đốc hỏi vậy có ý gì”

“Em vẫn luôn giữ nó?” Khôi Nguyên nhìn Hiểu Hân chờ đợi câu trả lời.

Trong lòng Hiểu Hân loạn lên “Anh ấy vẫn nhận ra. Không được, không thể để anh ấy cười nhạo mình”. Hiểu Hân cố làm mặt bình thản nhìn anh.

“Tôi không hiểu ý của tổng giám đốc”

“Em giải thích đi, tại sao em vẫn luôn giữ nó. Mẫu vải trên chiếc ô này bây giờ chắc chắn chẳng nơi nào còn bán”. Khôi Nguyên nhớ lại khi anh mua chiếc ô đó, trong hàng chục chiếc ô màu sắc khác nhau anh đã chọn nó, vì màu sắc đó thật sự có ý nghĩa với anh. Anh tin mình không thể quên được.

“Tổng giám đốc muốn tôi giải thích điều gì. Nó chỉ là một chiếc ô, trong mấy năm qua tôi đã dùng rất nhiều chiếc. Ở nhà tôi vẫn còn mấy chiếc ô cũ tôi đã mua từ rất lâu. Tổng giám đốc có thích sưu tập đồ cũ không? Tôi sẽ tặng tổng giám đốc một cái”.

“Em rất cố chấp với bản thân. Tôi tự hỏi liệu em đã từng có chút cảm xúc nào dành cho tôi không?” Giọng nói Khôi Nguyên có chút đau đớn, ánh mắt của anh không rời khỏi cô.

Tim Hiểu Hân nhói lên, cô cứng rắn nói.

“Tôi không hiểu tổng giám đốc muốn nói gì. Tôi xin phép, cảm ơn tổng giám đốc đã cho tôi đi nhờ xe”. Hiểu Hân kéo chốt cửa, mở cửa xe xuống.

Khôi Nguyên buồn bã nhìn theo bóng lưng Hiểu Hân. Khi thấy cô vào tới cửa, anh mới đánh xe rời đi.

Khôi Nguyên lái xe ra khỏi cửa khu, tiếng chuông điện thoại bỗng ở đâu vang lên khiến anh chú ý, tiếng chuông quãng ngắn như báo tin nhắn. Anh tìm quanh, sau đó phát hiện trên khe ghế phụ chiếc điện thoại đang nhấp nháy sáng. Khôi Nguyên cầm lên nhìn, anh suy nghĩ trong giây lát sau đó vòng tay lái đưa xe quay lại nhà Hiểu Hân. Xe vừa tới cửa, Khôi Nguyên nhìn thấy Hiểu Hân leo lên một chiếc taxi. Anh đưa mắt ngó đồng hồ trên tay, giờ này đã khá muộn.

Khôi Nguyên lái xe đi theo chiếc taxi. Chiếc xe taxi đó di chuyển sang một quận khác khá xa, sau đó xe dừng lại trước cửa khu nhà. Khôi Nguyên thấy Hiểu Hân bước xuống mở cửa đi vào khu nhà. Từ cửa kính xe anh có thể thấy bóng dáng cô đi trên cầu thang lộ thiên vào tầng 2 của căn nhà. Khôi Nguyên nhìn đến khi căn phòng tầng 2 được bật đèn sáng. Anh gục đầu trên tay lái suy nghĩ, càng nghĩ anh lại càng giận cô gái bướng bỉnh này. Tiếng chuông điện thoại bên cạnh lại vang lên. Khôi Nguyên cầm lấy máy sau đó mở cửa xe đi ra. Anh nhìn ngôi nhà một lúc rồi bấm chuông gọi.

“Ai đó?”

Tiếng trong nhà vọng ra. Khôi Nguyên không trả lời, tiếp tục nhấn chuông.

“Cậu tìm ai?”. Một người phụ nữ trung niên hé cửa nhìn ra.

“Cháu tìm Hiểu Hân ạ!”

“Cậu chờ tôi một lát để tôi gọi cô ấy xuống”. Nói xong bà ta đóng cửa lại.

Ngoài cửa Khôi Nguyên vẫn có thể nghe thấy tiếng bà ta gọi Hiểu Hân.

Hiểu Hân thay đồ mặc ở nhà, đang định vào bếp thì nghe thấy bác chủ nhà gọi có người tìm. Cô rất ngạc nhiên, cô sống ở đây ít người biết đến, nếu là Vũ Thanh, Ngọc Trúc hoặc Mai Phương thì bác chủ nhà cũng biết. Hiểu Hân xuống nhà mở cửa sắt đi ra. Tìm cô thót lại khi thấy bóng lưng anh dưới ngọn đèn đường.

Nghe tiếng cửa mở, Khôi Nguyên xoay người lại nhìn, thấy cô thoải mái trong bộ đồ ở nhà khiến anh tức giận.

“Tại sao em không nói, em đã chuyển nhà”

“Tại sao tổng giám đốc lại tới được đây?”

Khôi Nguyên giơ điện thoại của cô lên.

“Em làm rơi nó trên xe. Cũng nhờ có nó mà tôi biết rằng, em thà đi taxi về chứ không chịu để tôi đưa em về đúng nơi”.

Khôi Nguyên cầm điện thoại tiến gần đến trước mặt Hiếu Hân. Ánh mắt anh đầy phức tạp, tức giận có, bi thương có.

Hiếu Hân rút điện thoại trên tay Khôi Nguyên, ánh mắt không dám nhìn anh.

“Tổng giám đốc nên về đi ạ, mọi chuyện nên kết thúc ở đây đi”

Cô quay người rớm bước đi, thì bị Khôi Nguyên nắm lấy cánh tay kéo mạnh trở lại. Anh xoay người cô nhìn đối diện với mình, hai bàn tay anh giữ chặt lấy bờ vai cô.

“Em muốn tôi phải kết thúc cái gì? Tôi đã làm gì mà khiến em ghét tôi đến vậy?”

Mắt Khôi Nguyên như ngọn lửa thiêu đốt Hiếu Hân. Cô nhìn vào đôi mắt ấy sợ hãi, cô sợ mình sẽ tan chảy mất. “Tên tôi em cũng chưa bao giờ gọi đến. Tôi mong em có thể gọi tôi là “anh” như bao người khác. Tại sao em lại cố chấp với tôi như vậy?”. Câu hỏi này đã chất chứa trong lòng Khôi Nguyên từ rất lâu.

“Tổng giám đốc hãy về nghỉ ngơi đi ạ!” Ngón tay Hiếu Hân cố gỡ bàn tay như thép nóng giữ lấy vai mình. Anh quát lên.

“Em đừng gọi tôi bằng cái chức danh đó”.

Cảm xúc kìm nén của Hiếu Hân bị sự tức giận của Khôi Nguyên làm chấn động. Khôi Nguyên không biết rằng anh là người duy nhất cô thích gọi bằng “chú”, cô thích thú nhìn vẻ mặt của anh mỗi khi cô gọi vậy.

“Chú!” Câu nói trong vô thức của Hiếu Hân thốt ra.

Khôi Nguyên tức giận nhìn khuôn miệng phát ra cái từ đáng ghét đó. Anh cúi xuống ngậm lấy, trừng phạt đôi môi mà anh đã vô cùng khao khát. Bờ môi của cô quá ấm áp, quá ngọt ngào. Anh giữ chặt khuôn mặt cô, ngấu nghiến đôi môi cô trong nụ hôn sâu của mình.

Khôi Nguyên mãi miết trên cánh môi hồng cho đến khi ngón tay của anh ẩm lên vì những giọt nước đang từ từ chảy xuống. Anh dừng lại nhìn cô, đôi mắt của cô vẫn mở lớn, nơi khóe mắt, từng giọt nước mắt đang tuôn rơi.

Khôi Nguyên giật mình vì hành động thiếu kiềm chế của mình, anh lùi lại nhìn cô đau khổ.

“Xin lỗi! Có lẽ anh nên dừng lại ở đây, nếu điều đó khiến em vui”. Anh xoay người dời đi.

Hiếu Hân đứng chôn chân tại chỗ, mắt dõi theo bóng hình anh đang xa dần. Khi chiếc xe của anh mất hút nơi cuối phố, cô mới thả lỏng cơ thể mình ngồi thụp xuống, lấy tay bưng kín mặt khóc nức nở. Cô đã luôn tự nhắc nhở mình phải mạnh mẽ, sẽ không vì anh hay bất kỳ ai mà khóc nữa. Vậy mà hôm nay, anh đã phá vỡ vòng tuyến cuối cùng của cô. Hiếu Hân hiểu rằng, nỗi oán hận bao nay cô dành cho anh là vì cô đã quá yêu anh.

37. ! – Chương 37

Khôi Nguyên tháo mũ bảo hiểm treo vào tay lái xe, đã lâu lắm rồi anh mới được cưỡi con ngựa chiến này. Tiếng chuông điện thoại reo lên, anh đưa lên nghe

“Tớ đến rồi! Đang gửi xe”

“...”

“Lên ngay đây!”

Khôi Nguyên có hẹn gặp mấy người bạn thời cấp ba tại một quán ăn nhậu khá nổi tiếng. Khi anh vừa lên đến tầng 3 thì ở một góc phòng đã có người giơ tay lên vẫy ra hiệu.

“Đại gia đến rồi!”

Khôi Nguyên tiến đến đập tay chào hỏi từng người.

Buổi tụ tập hôm nay, tính cả anh chỉ có 5 người.

Khôi Nguyên vừa ngồi xuống thì tiếp viên đã nhanh chóng mang thêm cốc và chén đưa ra. Ngồi cạnh Khôi Nguyên là Quang Vinh, anh ta giúp anh rót đầy cốc bia.

“Ông mất hút hơi bị lâu đấy, năm ngoái lớp mình tổ chức kỷ niệm 10 ra trường, ông lại không có mặt. Mà chẳng ai biết số của ông để liên lạc được cả. Nếu như hôm trước Thanh Khương không vô tình gặp ông thì có lẽ hôm nay chẳng ngồi đây với nhau như vậy đâu”. Văn Việt ngồi đối diện trách cứ.

“Tôi uống cạn cốc này để tạ lỗi với mọi người trước”. Nói xong Khôi Nguyên đưa cốc bia lên, uống một hơi cạn.

“Tôi mới về được gần năm, công việc lu bu quá nên cũng ít có thời gian. Lớp mình tôi có số của Vũ Thanh và hai người nữa, nhưng mấy lần gọi đều không liên lạc được. Không hiểu mọi người đổi số hay sao ý.” Khôi Nguyên giải thích.

“Vũ Thanh ông làm thế nào mà để Khôi Nguyên mất liên lạc thế?” Quang Vinh chất vấn Vũ Thanh.

Vũ Thanh đang cầm cốc bia vội buông xuống, xua tay nói.

“Oan cho tôi lắm! Mấy năm trước, điện thoại của tôi bị trộm móc mất, sim điện thoại lại chưa đăng ký nên không lấy lại được sim. Tôi đổi sang số máy mới nhưng không nhớ được số mọi người. Mà Khôi Nguyên hẳn ở nước ngoài suốt, tôi có muốn liên lạc cũng chịu.”

Một người bạn nữa của Khôi Nguyên tên là Quốc Vượng hỏi anh.

“Lần này cậu về hẳn chứ? Thế đã vợ con gì chưa?”

“Về hẳn rồi, mà tôi vẫn đang là lính phòng không đây”.

“Ha..ha..! Hai lão đẹp trai nhất lớp mình bây giờ vẫn ế.” Quốc Vượng cười to vì phát hiện này, hai người còn lại cũng vỗ tay đắc chí cười theo.

“Tên Vũ Thanh tôi còn tin chứ, ông thì khó tin quá. Tôi nghe nói ông đang sở hữu 1 công ty truyền thông lớn nhất nhì cái tỉnh này. Gái có mà nguyện theo ông trật nhà, chứ ông phòng không nổi gì.” Thanh Khương chép miệng, lắc đầu ra vẻ không tin.

“Người yêu tôi thì nhiều, người tôi yêu thì lại không yêu tôi. Tôi biết làm sao?” Khôi Nguyên thở dài bất đắc dĩ.

“Thế ông lại giống Vũ Thanh rồi sao. Tên Vũ Thanh này chạy theo người ta sang tận tỉnh M để cưa cẩm, cưa mấy năm rồi mà chưa thấy cho anh em ăn cỗ đây.” Quang Vinh bóc mẽ Vũ Thanh.

Khôi Nguyên đang uống bia nghe vậy mày hơi nhúu lại.

“Này! Làm gì mà hạ thấp tôi thế, tôi đi tỉnh M là để học hệ cao học mà.” Vũ Thanh phản bác sau đó hơi xuống giọng một chút.

“Thì cũng có chút một công đôi việc, nhưng mà đại sự của tôi cũng thắng lợi rồi, các cậu chuẩn bị phong bì đi là vừa.” Vũ Thanh mặt mày hớn hơ khoe.

“Chúc mừng cậu nhé! Chuyện vui như thế thì hôm nay cậu phải khao rồi.” Mọi người vỗ tay mừng cho Vũ Thanh.

“Ok! Chuyện nhỏ, chỉ cần sắp tới bỏ phong bì dày chút là được”.

Vũ Thanh trêu khiến mọi người cười ầm lên.

Khôi Nguyên đang cầm cốc bia lên uống, tay bỗng khựng lại khi nghe Vũ Thanh nói. Anh cười hòa theo mọi người, nhưng nụ cười của anh không sáng khoáy như họ, sau đó liền vụt tắt. Khôi Nguyên nhìn khuôn mặt vui mừng của Vũ Thanh, trong giây lát lại nhớ đến nụ cười tươi rói của Hiếu Hân khi ngồi sau xe Vũ

Thanh. Mọi người vui cười nhưng không phát hiện ra mắt Khôi Nguyên đang tối xuống, anh cầm cốc bia lên uống một hơi cạn.

Khôi Nguyên cảm thấy bấy lâu nay anh đang si tâm vọng tưởng. Anh đã tự tin cho rằng Hiểu Hân cũng thích anh. Nhưng những tháng năm ở Mỹ đã dấy kích sự tự tin đó. Khi trở về nhìn thấy Hiểu Hân anh đã dấy lên hy vọng. Nhưng nụ cười của cô lại không dành cho anh.

oOo

Hiểu Hân lấy ngón tay chạm nhẹ lên môi. Nụ hôn đó đã qua lâu nhưng cảm xúc của nó đến giờ cô vẫn nhớ. Hiểu Hân không hiểu chuyện gì đang diễn ra giữa cô và anh nữa. Mọi thứ quá mơ hồ, cô luôn cảm thấy mọi thứ đẹp để đến với mình chỉ là ảo ảnh, chạm vào rồi sẽ tan.

Xe vào bến, Hiểu Hân xuống xe cô mở điện thoại ra xem giờ, thời gian còn khá sớm cô liền rẽ vào cửa hàng bánh ngọt mua một ít. Do tòa nơi Hiểu Hân làm việc có rất nhiều công ty thuê, nên đầu giờ sáng, buổi trưa và lúc tan tầm, thang máy đều phải chờ rất lâu. Công việc của Hiểu Hân bị tồn lại khá nhiều do mấy ngày trước bận. Cô mua bánh ngọt để trưa ăn luôn, tiết kiệm thời gian xuống căng tin.

Hiểu Hân nhấn nút sau đó chờ thang máy xuống.

“Chào em! Em cũng làm ở đây ư?”

Hiểu Hân quay sang nhìn người phụ nữ đứng trước cửa thang máy Vip đang vẫy tay chào mình. Chị ta khoảng tầm 30 trông rất xinh đẹp, trang phục, túi xách đều là hàng hiệu sang trọng đắt tiền. Hiểu Hân không nhớ là có quen biết người này liền nhìn ra phía sau lưng mình xem liệu có nhầm lẫn không.

“Em không nhớ ra chị sao?” Chị ta tiến gần chỗ Hiểu Hân, sau đó liếc nhanh tấm thẻ đeo trước ngực cô.

“Xin...lỗi chị! Hiểu Hân cảm thấy bối rối.

“Chúng ta đã gặp nhau tại trung tâm thương mại vào buổi tối tuần trước. Chị là mẹ của cô bé em đã ngã ra, được em đỡ lên đó.”

Chị ta nói đến đây Hiểu Hân mới nhớ ra.

“Vâng! Em nhớ ra rồi. Chào chị! Chị cũng làm ở đây ạ.” Hiểu Hân để ý thấy chị không đeo thẻ, liền có thể đoán ra chị là sếp của một trong những công ty tại tòa nhà này.

“Uh! Chị rất vui vì gặp em ở đây. Hôm nào có thời gian chị mời em đi uống coffee nhé!”

Hiểu Hân hơi bất ngờ trước sự nhiệt tình của chị. Cô thấy hai người mới gặp nhau sơ qua, một người sang trọng như chị đâu cần phải tạo mối quan hệ với người tầm thường như cô làm gì. Thang máy Hiểu Hân đợi đã mở cửa, cô vội có từ biệt.

“Em lên trước đây, hẹn gặp lại chị sau.”

Người phụ nữ đó nhìn Hiểu Hân đến khi cửa thang máy khép lại. Chị ta đi vào buồng thang máy Vip, tay mở điện thoại nhấn số.

“Mike! Nhân viên phòng anh có người tên là Trần Hiểu Hân đúng không. Gửi cho em hồ sơ của cô gái đó vào email cho em nhé!”

“...”

“Có chuyện rất thú vị”

Chị ta tắt điện thoại, đi ra khỏi thang máy ở tầng 25. Qua bàn thư ký, một loạt các nhân viên đang ngồi ở bàn liền đứng dậy nghiêm chỉnh cúi chào.

“Chào chủ tịch! Mừng chị trở về.”

“Chào các cô! Chúc ngày làm việc tốt đẹp.” Chị ta cười với mọi người sau đó vào phòng làm việc của mình.

oOo

Buổi trưa Khôi Nguyên đang xem tài liệu thì chị gái anh Hồng Ánh bước vào.

“Vẫn chưa nghỉ sao?”

Khôi Nguyên nhìn chị sau đó ngoắc đồng hồ đeo tay.

“Em làm cố một lát, chị và Mike đi ăn trước đi.”

“Có thực mới vực được đạo chứ. Ăn xong về làm tiếp cho khỏi hại dạ dày”.

Khôi Nguyên bỏ tài liệu hẳn xuống nói.

“Em không đi thật mà, em đã cho người mua cơm lên rồi”.

“A..ha! Sao lại tư tưởng liên thông vậy nhỉ? Ai đó cũng đang tiết kiệm thời gian để hoàn thiện công việc của công ty. Công ty của tôi có những con người cần mẫn đáng quý như vậy chẳng mấy chốc tôi sẽ trở thành tỷ phú mất thôi”. Hồng Ánh nheo mắt thích thú nhìn Khôi Nguyên.

“Ai đó?” Khôi Nguyên nhướn mày nhìn chị gái khó hiểu, sau đó nói tiếp.”Chị hiện giờ đang là tỷ phú đấy thôi, còn đang mơ gì nữa vậy?”

“Tôi đang mơ làm tỷ phú tiền đô cơ. Thế còn cậu, cậu đang mơ gì vậy?”

“Tỷ nữa em ngủ trưa, xem mơ gì thì em sẽ kể lại sau cho chị. Chị mau đi đi! Đừng ở đây phá em nữa”.

Khôi Nguyên vẫy tay đuổi khéo chị gái.

“Không phải đuổi, tôi đi đây. Nhưng tôi muốn xem lại cái móc khóa của cậu”. Hồng Ánh chìa tay về phía Khôi Nguyên.

Khôi Nguyên cau mày nhìn chị gái mình.

“Lại trò gì nữa đây?”

“Tôi túm được gót chân Achilles của cậu rồi”. Hồng Ánh ra vẻ thần bí cười.

“Trần Hiểu Hân, 22 tuổi. Từng là học sinh trường cấp 3 Trung Văn. Vừa tốt nghiệp loại giỏi trường Đại học Mỹ Thuật tỉnh M. Hiện nay đang công tác tại ban chế tác công ty của chúng ta. Cậu thấy tôi giỏi chưa?”

Khôi Nguyên nghe Hồng Ánh nói, khuôn mặt khẽ cứng lại trong giây lát.

“Chị giỏi thật! Em hy vọng chị dùng cái đầu thông minh của chị vào công việc cho em bớt mệt. Đừng có phá em nữa!”

Hồng Ánh đắc ý khi thấy vẻ mặt khẽ biến của Khôi Nguyên. Chị lơ mờ hiểu ra vấn đề, trước khi vào đây, chị đã nói chuyện với Mike về cô gái Hiểu Hân đó.

“Em trai tôi đang yêu đơn phương? Bà mà biết được thì sẽ gay đấy. Chị thấy bà có vẻ rất vừa ý với Thùy Anh”.

“Nếu bà thích thì chị bảo bà nhận cô ta làm cháu nuôi đi”. Khôi Nguyên khó chịu khi nhắc đến Thùy Anh. Không phải là anh chưa từng nghe tin đồn giữa cô ta và anh. Nhưng cô ta thật sự rất khéo léo, biết lấy công việc để tranh thủ thời gian thân cận. Cô ta chưa thực sự mở miệng nói thích anh thì anh khó có thể mở miệng cắt mối duyên này.

“Bà muốn người ta làm cháu dâu cơ. Em nên nhanh chóng giải quyết đi, bà đang ngoại giao ngầm với bên gia đình Thùy Anh rồi đấy”. Hồng Anh vỗ vai em trai.

“Vâng em biết rồi!”

“Thế còn Hiểu Hân thì sao? Mục tiêu rất gần như vậy, đừng để bắn trượt chứ”.

“Cô ấy có bạn trai rồi, hình như sắp kết hôn. Em chẳng có cơ hội đâu”. Đôi mắt của Khôi Nguyên kẻ tối lại.

“Có cần chuyển cô bé đó xuống chi nhánh không?”

“Đừng! Mấy năm rồi em đã không được gặp cô ấy. Như hiện tại, hằng ngày có thể nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là được”.

Hồng Ánh xót xa nhìn em trai. Em trai cô quá si tình, chung tình với người yêu mình là tốt nhưng nếu yêu đơn phương thì lại khó mở lòng với người khác được. Cô phải làm sao để giúp được đây.

__o0o__

Hiếu Hân liên tục hắt xì, cô lấy giấy chặn lên mũi.

“Sao vậy? Cẩn thận không bị cảm đấy”. Mai Phương bên cạnh quan tâm.

Buổi trưa nay Hiếu Hân đã mua bánh ngọt nên không xuống căng tin ăn. Cô đã bảo Mai Phương không phải chờ mình. Ai ngờ Mai Phương lại mua thêm cánh gà và nước ép trái cây lên, bắt cô ăn. Cả hai phải mang đồ ra ngoài hành lang cầu thang thoát hiểm ngồi ăn. Sự nhiệt tình của Mai Phương khiến Hiếu Hân cảm động.

“Mấy ngày nữa tới lĩnh kỳ lương đầu tiên tớ sẽ khao cậu một bữa ra trò”.

“Được! Tốt với cậu bao lâu nay, tớ cũng chỉ chờ mỗi câu nói đó thôi”. Mai Phương hóm hỉnh pha trò.

“À! Hôm nay MQ phát hành báo đó, cậu đã mua chưa?”. Mai Phương chợt nhớ ra hỏi.

Nói đến số báo đang phát hành, Hiếu Hân khựng lại.

“Tớ không mua, tớ chẳng mấy khi đọc báo đó, tớ có phải là tín đồ thời trang đâu”.

“Không phải thì cũng phải

i mua chứ, vì nó là tâm sức và thành quả của cậu mà”. Mai Phương không đồng ý nói.

“Uh! Tớ biết rồi”. Hiếu Hân ỉu xiu trả lời.

Hiếu Hân bữa trưa trở lại làm việc.

Hơn một tiếng sau có người gọi đến, nhìn số máy là Mai Phương, cô đưa lên nghe. Chưa kịp nói gì bên kia đã hét lên đến nỗi bên ngoài có thể nghe thấy tiếng. Hiếu Hân đưa máy ra xa cho khỏi chói tai, sau đó xin phép ra ngoài nghe máy.

“Tớ biết rồi, tối về tớ sẽ giải thích cho cậu”.

“...”

“Tớ cũng mới biết thôi”

“...”

“Khai hết được chưa?”

Ngất máy, Hiếu Hân ôm đầu nhăn nhó. Hiếu Hân mở máy lên sau đó gửi tin nhắn cho Tuấn Bin và Nghiêm Thuận

“Các anh hại chết em rồi T_T!”

Hiếu Hân thở dài, biết nói thế nào với Mai Phương bây giờ, liệu ngoài Mai Phương còn ai nhận ra nữa không. Chết mất!

38. ! – Chương 38

Sau giờ tan ca, Hiếu Hân chọn một quán coffee ngay gần công ty để đợi Mai Phương. Đang là cuối tháng nên bộ phận kế toán rất bận, có khi toàn phải tăng ca đến tối. Hiếu Hân phải chờ hơn một tiếng sau Mai Phương mới xuất hiện, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi. Lúc này khi nhìn thấy Mai Phương từ bên đường bên kia xuất hiện cô đã gọi thêm một ly nước cam. Mai Phương vừa ngồi xuống, nước cam cũng được mang đến ngay, cô nâng liền cầm ống hút mút một hơi nửa cốc nước cam để lấy lại sức.

Hiếu Hân ngồi đối diện đang chuẩn bị tinh thần để trả lời chất vấn trước đôi mắt mang hình viên đạn của cô bạn này. Mai Phương sau khi hạ cốc xuống liền mở túi xách, lấy quyển tạp chí giở lên trước mặt Hiếu Hân.

“Liệu hồn mau khai ra thì được hưởng khoan hồng, không thì giết không tha”. Mai Phương đe dọa.

“Việc này...tớ cũng chỉ được thông báo cách đây ba hôm, trước giờ lên khuôn in. Tớ bị mấy anh ấy lôi kéo thôi. Nhưng tớ và các anh ấy đều không ngờ được bà Nguyễn Khê lại chọn bức hình chụp thử đó”. Hiểu Hân giải thích, sau đó lại hỏi lại Mai Phương.

“Nhưng tại sao cậu lại phát hiện ra?”

Mai Phương hút xong ly nước mới trả lời.

“Hôm con Lê Chi chụp ảnh tớ cũng có mặt, kiểu trang điểm của nó khác hẳn với hình bìa ở đây”.

“Nhưng tớ muốn hỏi sao cậu lại nhận ra đó là tớ. Kiểu trang điểm phá cách như vậy, tớ xem còn chẳng nhận ra tớ nữa là”. Hiểu Hân thắc mắc.

“Tớ tìm mãi phần ghi chú model mà chẳng thấy đâu, chỉ thấy đề tên nhiếp ảnh, make up, stylist. Tớ đã thấy nghi nghi, nhìn kỹ ảnh thì tớ phát hiện ra là cậu, cái ánh mắt của cậu y hệt mấy năm trước. Nhìn thôi đã thấy mùa đông rồi”. Vừa nói, Mai Phương vừa làm bộ sờ da gà.

“Không phải chứ!”

Hiểu Hân đưa tờ báo lên xem.

“Tớ thấy khuôn mặt thì không đẹp như con Lê Chi trang điểm hôm nọ, nhưng hiệu quả hình ảnh tốt hơn nhiều. Mọi người ở phòng tớ xem đều khen lắm, ai cũng nói ảnh bìa năm nay rất đặc biệt, nhìn là muốn mua rồi”. Mai Phương thực lòng khen ngợi sau đó mắt bỗng sáng rực lên.

“Này! Con Lê Chi xem quyển tạp chí này thì sẽ ra sao nhỉ? Tớ ước có thể nhìn thấy vẻ mặt phát điên lên của nó khi thấy ảnh bìa này”.

Nghe Mai Phương nói vậy, Hiểu Hân mới nhớ ra, cô lo lắng không biết cô ta có tìm đến náo loạn gì không. Trong sự việc lần này, Hiểu Hân hết sức ngưỡng mộ sự công tâm của bà Nguyễn Khê. Hình ảnh không đạt liền loại thẳng tay cho dù đối phương có là ngôi sao nổi tiếng, có mối quan hệ không nhỏ với tổng giám đốc.

Hiểu Hân tạm gác chuyện này lại, cô kéo Mai Phương đi ăn tối.

“Thôi kiếm quán nào ngon ngon ăn đi, tớ đói rồi!”

Mai Phương nghe nhắc đến cũng thấy đói bụng liền hưởng ứng.

“Đi ăn đồ nướng đi, chuyện vui như vậy phải nhậu mới đã”.

Cả hai vui vẻ rời quán mà không biết rằng ở nơi nào đó đang có bão nổi lên.

oOo

“Chị ơi! Chị chờ đã, để em vào báo trước cho chị Thùy Anh”

“Đừng cản tôi, cô biết tôi là ai không hả?”

Lê Chi gạt tay người đang ngăn cản mình rồi chạy đến đẩy mạnh cửa phòng nghỉ của Thùy Anh.

Thùy Anh trong phòng nghỉ riêng tại đài truyền hình đang trang điểm để chuẩn bị lên sóng. Thùy Anh cau mày lại khi có người đột xuất xông vào, cô quay ra nhìn.

“Xin lỗi chị! Em đã cố cản chị ấy lại nhưng không được”. Người trợ lý của Thùy Anh mặt sợ hãi nói.

“Chị! Chị phải làm chủ cho em”. Lê Chi tức giận lao vào phòng, trên mặt vẫn còn rõ vệt nước mắt tèm lem, cô ta ôm theo một tệp báo sau đó thả rơi trước mặt Thùy Anh.

Thùy Anh nhăn mày khó chịu nhìn Lê Chi, sau đó nói với trợ lý và thợ trang điểm bên cạnh.

“Các cô ra ngoài hết cho tôi, tuyệt đối không để ai vào phòng tôi lúc này.”

Hai người đó vừa đi khỏi, Thùy Anh hất mặt hỏi Lê Chi.

“Em làm gì mà náo loạn hết cả lên ở chỗ chị làm việc vậy? Em đã là người có tiếng tăm thì phải biết giữ hình ảnh chứ”.

“Chị xem đi thì biết”. Lệ Chi chỉ vào chồng tạp chí trước mặt nói.

Thùy Anh cầm một tờ lên xem, vẻ mặt tỏ ra không hiểu.

“Chị xem, người ta thay hình bìa là người khác không phải em. Chị đã nói là em sẽ được lên trang bìa tờ MQ số này mà. Em đã đi khoe hết với mọi người rồi, lại còn đặt cả báo để đi tặng nữa. Giờ thì phải làm sao?” Lệ Chi nức nở nói.

Thùy Anh xem lại kỹ mới phát hiện ra người mẫu trên trang bìa không phải Lệ Chi, mở các trang bên trong cũng không có bài viết nào cho Lệ Chi cả.

“Chuyện này là sao?”

“Tất cả cũng chỉ tại con đó hết, chắc chắn con đó giở trò. Lúc chụp hình nó đã cố tình chơi em mà”. Lệ Chi nhắc tới Hiếu Hân, mắt long lên tức giận.

“Em đang nói ai vậy?” Thùy Anh chẳng thể hiểu Lệ Chi đang nói gì.

“Cái con nghĩ ra chủ đề cho hình bìa này đó, nó biết em làm người mẫu cho số này nên cố tình tạo hình chụp cho em rõ xấu. Nó còn khiến mọi người ghét em, mắng nhiếc em không thương tiếc nữa”. Lệ Chi khóc sùi sùi tỏ vẻ oan ức.

“Có việc này sao?” Thùy Anh nghe vậy tỏ vẻ bất bình.

“Chị không biết đâu, sau buổi chụp em còn bị cái ông trợ lý tổng giám đốc gọi riêng ra mắng ột trận”.

“Nó là đứa nào mà ghê gớm vậy?” Thùy Anh ngạc nhiên thắc mắc.

“Con đó tên Trần Hiếu Hân, em không rõ nó làm ở phòng nào, nhưng em nghe nói nó là họa sĩ”.

Thùy Anh suy nghĩ về lời Lệ Chi nói, cô phân vân không biết em mình đang đụng phải nhân vật nào mà gớm vậy, cô ta có ai chống lưng đằng sau mà khiến cho bà Nguyễn Khê vốn có giao thiệp tốt với cô lại loại em cô như vậy.

Lệ Chi thấy Thùy Anh đang suy nghĩ liền nói thêm.

“Chị! Em không biết có nên nói với chị chuyện này không?” Lệ Chi úp mở.

“Chuyện gì thì cứ nói”. Thùy Anh cau mày nhìn.

“Tổng giám đốc công ty Ánh Dương, người mà chị thích ấy, em đã có lần nói với chị là trông anh ta rất quen đúng không?”

“Đừng úp mở” Thùy Anh cau gắt lên.

“Khi nhìn thấy con Hiếu Hân em mới nhớ ra. Trước đây, anh ấy chính là huấn luyện viên của đội bóng rổ trường em một thời gian”

“Huấn luyện viên? Em có nhầm không?” Thùy Anh không thể tin được những gì mình nghe thấy.

Lệ Chi xua tay.

“Không nhầm đâu, chắc chắn đó. Ngày trước, bạn trai em là đội trưởng đội bóng rổ mà. Em đi xem anh ấy tập suốt. Nói đến em mới hận, chính con Hiếu Hân đã cướp bạn trai của em đấy”. Nói đến đây mắt Lệ Chi lại tuôn đầy oán hận, giọng cô ta rít lên.

“Cái con đó đúng là hồ ly tinh mà, bảo sao nó lại nghĩ ra cái chủ đề đó. Không khéo nó đang quyến rũ cả tổng giám đốc đấy, ngày trước nó là trợ lý của đội bóng nên thân cận với huấn luyện viên lắm”.

Thùy Anh nghe Lệ Chi nói vậy thấy hoang mang. Theo lời Lệ Chi nói thì cái cô Hiếu Hân đó quả không vừa.

“Em cứ về đi, chuyện này chị sẽ tính cách giải quyết. Mà em là người được công chúng để ý tới, em làm ơn chú ý đến hình tượng của mình một chút. Đừng làm chị xấu mặt với các nhà sản xuất khi giới thiệu em”

“Vâng! Em biết rồi”

“Mà chị nhớ đòi lại công bằng cho em nhé”. Trước khi ra khỏi cửa, Lệ Chi quay người lại nói thêm.

Thùy Anh vẫy vẫy tay tỏ ý về đi, sau đó khoanh tay lại trước ngực, trong đầu lại tiếp tục suy nghĩ về những lời Lệ Chi nói.

oOo

Khôi Nguyên đang duyệt dự án thì di động đổ chuông, anh bắt máy mà không nhìn số vì anh mãi xem số liệu.

“Alo!”

“ ... ”

“Thùy Anh à! Có việc gì sao?”

“ ... ”

Khôi Nguyên nhìn đồng hồ.

“Được! Trưa anh chỉ rảnh một tiếng thôi”.

Khôi Nguyên ngắt máy sau đó làm việc tiếp.

Mãi chú ý đến công việc, Khôi Nguyên không biết là thời gian đã trôi nhanh từ lúc nào, đến khi chuông điện thoại bàn reo anh mới chú ý.

“Thưa tổng giám đốc, có cô Thùy Anh tới gặp anh” Tiếng của thư ký Ngọc Vân vang lên qua đường dây điện thoại.

“Mời cô ấy vào, mang cho tôi một trà, một coffee nhé!” Nói xong Khôi Nguyên ngắt máy.

Cửa mở ra, Thùy Anh bước vào, tay xách theo một túi bóng.

“Em mua đồ ăn đến để không lãng phí thời gian quý báu của anh đây”. Thùy Anh đưa túi bóng lên cao khoe sau đó tiến về bàn tiếp khách tự nhiên ngồi xuống.

“Lần sau em không phải mua đến đâu! Anh bảo Ngọc Vân gọi đồ lên là được”. Khôi Nguyên đứng lên, đi về phía bàn tiếp khách.

Thùy Anh dỡ đồ trong túi ra, cười duyên nói.

“Em lúc đến đây, có tiện đường ghé qua quán Phúc Sinh, em nghe bà nói anh thích ăn món cá kho tộ ở đây lắm”.

“Cảm ơn em! Lần sau đừng vất vả như vậy, anh thấy ngại đấy”. Ngoài mặt cười nói xã giao nhưng trong lòng Khôi Nguyên không vui khi bà nội anh lại tiết lộ những sở thích của anh cho người ngoài biết.

“Đừng ngại, em chỉ tiện đường thôi”.

Thùy Anh sắp bát đĩa ra trước mặt, tay bày gọn gàng từng món ăn.

“Bản dự án chương trình thực tế đâu? Đưa anh xem”.

“Ăn xong hãy xem sau, anh đừng có tiết kiệm thời gian quá mức như vậy dễ đau dạ dày lắm”.

“Anh biết, nhưng ngồi ở văn phòng quen nên không dời công việc được”. Khôi Nguyên ngồi ngả ra ghế, tay day chán cho bớt mệt mỏi.

“Biết thế em cố kéo anh ra ngoài ăn để khỏi nhớ đến việc”

Ngọc Vân mang đồ uống vào phòng cắt ngang câu chuyện của họ.

Thùy Anh khéo léo trong bữa ăn không nhắc đến công việc, cô chỉ kể những mẩu chuyện vui hàng ngày đồng nghiệp hay đùa nhau. Nhưng sau bữa ăn, khi cả hai ngồi uống trà thì Thùy Anh mới gợi chuyện.

“Trang bìa của tờ MQ số vừa rồi đẹp lắm. Hình thức và nội dung số báo này rất đặc sắc. Các đồng nghiệp của em xem phản hồi tốt lắm”.

“Vây hả, tổng biên tập Nguyễn Khê chắc phải tốn không ít tâm sức rồi”. Khôi Nguyên nhàn nhạt nói.

Nghe giọng điệu bình thản của Khôi Nguyên, Thùy Anh ngược lên nhìn anh thăm dò thái độ.

“Số báo vừa rồi em nghe nói cô Nguyễn Khê đã chọn được người mẫu trang bìa. Mà người may mắn được chọn lại là em họ của em. Nó cũng khoe với em là được chụp ảnh. Nhưng...nhưng em thấy ảnh bìa lại là người khác. Vậy chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?”

“Anh cũng không rõ lắm. Anh tin tưởng vào chuyên môn của cô Nguyễn Khê nên không can thiệp. Anh cũng chưa có thời gian ngó qua tờ tạp chí đó”. Khôi Nguyên cũng hơi bất ngờ vì thông tin này. Anh nhớ có dặn Quang Dũng không can thiệp vào việc lần này, nhưng các dự án tiếp theo sẽ không để cô ta có mặt.

“Vâng! Để em hỏi lại cô Nguyễn Khê. Con bé em họ em tính nó cũng bộp chộp lắm. Em không biết hôm trước nó đã phạm lỗi gì mà anh Quang Dũng lại gọi riêng ra nhắc nhở vậy?” Thùy Anh dò hỏi.

Khôi Nguyên đang uống trà, nghe Thùy Anh hỏi lại chuyện hôm trước, liền khó chịu ngay. Anh cau mày khó chịu, giọng cũng trở lên nghiêm khắc hơn.

“Em nên nhắc nhở cô ta, đã là người nổi tiếng phải biết giữ hình tượng của mình. Anh nghe mọi người nói, cô ta làm việc rất thiếu chuyên nghiệp thái độ hợp tác lại kém. Chưa kể hôm đó cô ta còn hành hung nhân viên của công ty anh”.

“Có chuyện như vậy sao? Cái con bé này tệ quá!” Thùy Anh tỏ vẻ hoảng hốt.

“Anh vì nể cô ta là em họ của nên đã không kiện và cho ém chuyện này xuống. Nếu không chuyện cô ta hành hung người khác lọt ra ngoài thì cô ta sẽ dính scandal ngay”.

Thùy Anh mặt tái xanh khi nghe Khôi Nguyên gay gắt nói, cô ta chưa bao giờ thấy bộ dạng của anh như vậy. Thùy Anh tự trách bản thân không chịu tìm hiểu kỹ sự việc. Dù Khôi Nguyên không nói người bị Lệ Chi đánh là ai nhưng bằng trực giác của mình, Thùy Anh có thể đoán ra.

Sau giờ trưa, Thùy Anh từ biệt Khôi Nguyên ra về. Trong thang máy, cô ta phân vân sau đó nhấn số tầng 22.

Thùy Anh tiến vào ban chế tác thì thấy Mike cùng nhân viên đang thảo luận. Thùy Anh đứng ở cửa gõ mấy cái cho có lệ nhằm mục đích hướng sự chú ý của Mike.

“Chào anh! Em không làm phiền anh chứ?”

Mike đang xem thiết kế, nhìn thấy Thùy Anh vội đi ra tươi cười bắt tay.

“Sao hôm nay rảnh lại ghé nhà tôm thế này”.

“Em chỉ dám xin làm tép thôi” Thùy Anh nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Vào phòng anh uống nước” Mike lịch sự mời.

“Thôi, không phải nước non gì đâu. Em vừa ăn trưa với anh Nguyên đến căng cả bụng rồi”. Thùy Anh cố tình khoe khoang và ánh mắt đảo nhanh khắp phòng, ngừng một lát cô ta nói tiếp.

“Em nghe nói phòng anh nhiều nhân tài nên muốn ghé qua để ngắm các nhân tài đây. Biết đâu sau này lại có việc nhờ đến các anh chị ở đây”.

“Một người có tiếng, lại có rất nhiều người hâm mộ như em ghé qua thăm bọn anh thì đó là niềm hạnh diện cho bọn anh chứ”. Mike khéo léo trả lời.

Thùy Anh giả vờ xấu hổ kêu lên.

“Đừng trêu em mà, có thể cho em thăm quan một lúc không?”

“Không vấn đề, rất vui lòng thưa quý cô”.

Mike đưa Thùy Anh đến giới thiệu cho từng nhóm. Mọi người khá vui khi được tiếp xúc trực tiếp với Thùy Anh.

Đến nhóm của Phan Linh nơi Hiểu Hân làm việc, Thùy Anh để ý kỹ Hiểu Hân hơn.

Hiểu Hân sau khi được giới thiệu cũng chỉ bắt tay xã giao sau đó trở về làm việc ngay chứ không chuyện trò thêm như những người khác. Thái độ này của Hiểu Hân khiến Thùy Anh khó chịu.

Thùy Anh cố tình đứng gần bàn của Hiểu Hân trò chuyện để dễ dàng quan sát Hiểu Hân hơn. Trong lòng Thùy Anh thầm đánh giá.

“Đúng là có xinh đẹp, nhưng không đến mức xuất sắc”

Thùy Anh để ý từ trên xuống dưới, sau đó phát hiện ra chiếc dây buộc tóc khá đặc biệt của Hiểu Hân, mặt Thùy Anh khẽ biến. Cô ta lấy cớ từ biệt mọi người sau đó rời đi.

Trên đường ra thang máy, hình ảnh dây buộc tóc đó cứ ám ảnh Thùy Anh. Khôi Nguyên cũng có một chiếc như vậy nhưng làm móc chìa khóa. Sở dĩ Thùy Anh nhớ tới nó vì có lần đi công tác, cô ta đã mua một móc chìa khóa tặng cho Khôi Nguyên nhưng anh lại từ chối thay thế. Anh từng nói đó là vật rất quan trọng với anh.

Thùy Anh đi vào thang máy, nỗi oán hận khiến cô ta siết chặt nắm tay. Cửa thang máy vừa khép, khuôn mặt vốn tươi cười đóng kịch trước mặt người khác mới được Thùy Anh hạ xuống. Trong tấm gương thang máy phản lại chỉ có khuôn mặt tức giận đến méo mó của cô ta.

39. ! – Chương 39

Hôm nay là ngày Hiểu Hân lĩnh lương tháng đầu tiên, một phong bì lương, một phong bì tiền thưởng. Hiểu Hân không ngờ là mình có tiền thưởng nên vui mừng hết sức, cô gọi cho Mai Phương để tìm cách tấu tẩn phong bì này. Hiểu Hân cũng dự định trích một phần tiền để mua quà cảm ơn các anh chị trong ban đã giúp đỡ cô khi mới vào.

Hiểu Hân sau khi gọi cho Mai Phương liền nhắn tin cho Ngọc Trúc và Vũ Thanh rủ đi ăn luôn.

“Lĩnh lương rồi ^__^! Tối mai thứ 7, em mời hai người đi ăn”.

Hiểu Hân thấy tin nhắn phản hồi sau đó mới yên tâm bỏ máy vào túi.

Sau giờ tan ca, Mai Phương kéo Hiểu Hân đi mua quà. Sắp tới Mai Phương phải đi mừng tân gia nên muốn nhờ Hiểu Hân đi chọn đồ hộ.

Hiểu Hân dẫn Mai Phương tới một showroom chuyên bán đồ gốm sứ cao cấp.

“Chọn cái gì bây giờ, cái nào cũng đẹp”. Mai Phương chỉ vào tủ trưng bày các bộ ấm trà .

“Cậu phải nói qua về tính cách, sở thích của người mà cậu sẽ tặng quà thì tớ mới tư vấn được chứ”.

“Người này là sếp của tớ, chị ấy tầm 40 tuổi. Chị ấy có sở thích gì thì tớ chịu”. Mai Phương gãi đầu cố nhớ.

“Thế phong cách ăn mặc của chị ấy hằng ngày như thế nào?” Hiểu Hân cố gợi ý.

“Chị ấy rất thích mặc đồ màu tươi sáng, ít mặc đồ tối. Những kiểu váy thường khá mềm mại có thêm họa tiết hoặc phụ kiện”.

“Ok! Tớ có thể hiểu qua một chút” Hiểu Hân búng ngón tay.

“Người này là sếp của cậu, nên món quà tặng không thể quá đắt hoặc quá rẻ được. Nếu quá đắt thì họ nghĩ cậu đang định tranh thủ lấy lòng, nếu quá rẻ thì cậu lại không có thành tâm. Theo như cậu mô tả thì tớ thấy chị ấy thích sự nhã nhặn, ghét sự cứng nhắc. Vậy thì, bộ ấm trà này sẽ hợp nhất”. Hiểu Hân chỉ vào bộ trà men sứ trắng họa tiết là những bông hoa hồng trà tinh xảo.

“Được đó!”. Mai Phương cũng rất ưng ý.

“Gói cho tôi bộ này”. Mai Phương chỉ cho nhân viên bán hàng thấy, sau đó theo nhân viên ra quầy tính tiền.

“Cháu gái, cháu rất biết chọn đấy!” Giọng nói vang lên bên cạnh khiến Hiểu Hân giật mình quay sang.

Bên cạnh cô là một bà lão ăn vận sang trọng. Mắt Hiểu Hân khựng lại nhìn bà lão trong giây lát, cô biết người này.

“Cháu cũng chỉ biết chọn đồ theo tính cách một chút thôi ạ!” Hiểu Hân khiêm tốn nói.

Bà lão đẩy gọng kính vàng nhìn Hiểu Hân cười nói.

“Cháu có thể chọn giúp ta một bộ ấm trà không, ta nhìn từ này giờ hoa hết cả mắt mà chưa chọn được bộ nào”

Hiểu Hân cẩn nhẹ môi, suy nghĩ trong giây lát rồi hỏi.

“Bà mua để dùng hay tặng ạ!”

“Ta muốn mua để tặng, người ta tặng cũng lớn tuổi, là một người rất biết thưởng trà”

“Vậy ạ! Theo cháu được biết, nếu người am hiểu về trà thì họ không thích các mẫu ấm trà bằng sứ trắng này đâu ạ. Bà nên chọn các mẫu ấm trà bằng gốm tử sa là tốt nhất”. Hiểu Hân hướng tay về gian trưng bày gốm tử sa.

Bà lão nhìn theo hướng tay Hiểu Hân kinh ngạc.

“Vậy ư! Ta cứ tưởng bộ ấm trà nào trông đẹp mắt là được, mấy bộ ấm trà bằng gốm đỏ trông tầm thường quá”.

“Không phải đâu bà ạ! Bà đi theo cháu qua bên đó xem kỹ, bà sẽ thấy sự tinh xảo của nó”. Hiểu Hân mời bà lão đi theo mình.

Đến quầy gốm tử sa, Hiểu Hân giới thiệu từng mẫu cho bà lão tham khảo.

“Thưa bà, với những người am hiểu trà đạo thì chọn được ấm trà tử sa tốt chẳng khác nào là tìm được tri kỷ, chỉ những chiếc ấm tử sa tốt mới cho ra vị trà ngon nhất”

Bà lão gật gù nghe khi Hiểu Hân nói.

Hiểu Hân lại tư vấn tiếp.

“Bà xem, đây là mẫu ấm tử sa của Bát Tràng có giá khoảng vài triệu. Còn đây là ấm trà tử sa Nghi Hưng có giá chục triệu trở lên, nhiều ấm tử sa cổ có giá đến vài chục triệu hoặc cả trăm triệu. Bà nên cân nhắc giá cả món quà với người được tặng ạ”.

“Cảm ơn cháu! Ta chắc sẽ chọn mẫu ấm trà tử sa của Nghi Hưng để tặng. Nhưng ta thắc mắc giá thành của hai loại này sao lại quá chênh lệch”.

“Dạ thưa bà, ấm trà tử sa Nghi Hưng là hàng nhập khẩu từ nước ngoài. Chỉ có vùng đất Nghi Hưng mới cho ra loại gốm tử sa tốt nhất. Các mẫu ấm trà tử sa nhập về đều là của các nghệ nhân có tiếng và có giấy chứng nhận của họ cho từng sản phẩm bà ạ”. Hiểu Hân giải thích cụ thể.

Bà lão đẩy gọng kính lên nhìn Hiểu Hân tán thưởng.

“Cháu còn trẻ, vậy mà thật hiểu biết. Cảm ơn cháu đã giúp ta!”

“Không có chi bà ạ! Cái này là do ông cháu dạy thôi”. Hiểu Hân mỉm cười nói, sau đó vẫy tay gọi nhân viên bán hàng tới.

“Bà chờ nhân viên gói hàng lại nhé! Cháu xin phép đi trước”

Hiểu Hân tìm cách cáo từ rồi cúi nhẹ đầu chào bà lão.

Hiểu Hân vừa đi qua khỏi gian hàng đã đụng ngay phải ông An Đông. Ông xuất hiện đột ngột khiến cô giật mình.

“Ba..! Con chào ba!”

Ông An Đông gật đầu sau đó xoay người đi. Trước khi đi ông buông lời nói.

“Ba nghĩ con nên về đây trợ giúp ba thì tốt”. Không chờ Hiểu Hân trả lời ông đã đi khuất.

Hiểu Hân đứng ngây ra nghe những gì ông vừa nói, đến khi Mai Phương đi đến vỗ vai kéo cô đi.

“Họ gói quà xong rồi, chúng ta đi thôi”.

Hiểu Hân dẹp hết suy nghĩ lại sau đó cùng Mai Phương dời đi.

__oOo__

Hiểu Hân quyết định rủ Mai Phương, Ngọc Trúc và Vũ Thanh tới một nhà hàng chuyên đồ nướng kiểu Hàn Quốc. Hiểu Hân không hề tiết lộ cho Mai Phương biết sự có mặt của Vũ Thanh và chị họ mình, nên khi Mai Phương nhìn thấy Vũ Thanh liền há hốc miệng kinh ngạc.

“Thầy..! Em chào thầy! Lâu lắm không gặp thầy ạ”

Mai Phương hết sức phấn khích quay ra hỏi Hiểu Hân.

“Chuyện này là thế nào?”

“Đây là Ngọc Trúc, chị họ của mình. Còn người cậu gọi là thầy sẽ là anh rể tương lai của mình”. Hiểu Hân đưa tay giới thiệu.

“Oa..! Thật quá bất ngờ mà. Thật thế thì vui quá!” Mai Phương ôm miệng đang há thành hình chữ O của mình.

Vũ Thanh đưa tay bàn tay về phía Mai Phương.

“Rất vui gặp lại em”.

Mai Phương vẫn chưa hết ngỡ ngàng, tay đưa ra bắt lấy như một cái máy.

Sau màn chào hỏi gây bất ngờ cả bốn người vui vẻ ăn uống trò chuyện. Mai Phương hôm nay lần đầu tiên được gặp Ngọc Trúc, nhưng đã nói chuyện rất hợp ý nhau. Nhìn hai người nói chuyện như thể đã quen nhau từ lâu lắm rồi. Còn Ngọc Trúc rất vui khi Hiểu Hân đã có được một người bạn tốt như vậy. Ngọc Trúc đã từng lo lắng nếu như cô không thường xuyên ở bên cạnh Hiểu Hân thì ai sẽ là người bạn tinh thần cho Hiểu Hân những lúc buồn.

“Mọi người cứ tiếp tục nhé. Chị phải vào nhà vệ sinh một lát”. Ngọc Trúc đứng dậy đi vệ sinh.

“Em cũng cần đi, em đi với chị”. Mai Phương cũng đứng dậy đi theo.

Chỉ còn Hiểu Hân và Vũ Thanh tại bàn. Hai người ngồi hai phía đối diện nhau trò chuyện.

“Hai bác của em khen anh lắm, bà nội thì vẫn chưa mấy vừa lòng vì tuổi tác hai người. Nhưng anh yên tâm, bác trai em là người quyết tất cả”.

“Chị em mới là khó nhằn nhất kia kìa. Anh dụ về ra mắt bên nhà anh mà mãi chưa chịu đi”. Vũ Thanh thở dài nói.

“Có lẽ chị ấy sợ bị bên nhà anh phản đối. Không biết thì tự lừa mình là không sao, biết kết quả lại sợ đau khổ. Chị em là thế đấy”. Hiểu Hân lắc đầu nói.

“Tính đến chuyện lâu dài, anh đã kể về cô ấy với gia đình rất nhiều rồi. Mọi người vẫn mong chờ được gặp cô ấy. Hiện tại anh vẫn đang nói dối là cô ấy đang công tác tại tỉnh M”. Vũ Thanh tỏ ra bất đắc dĩ.

Hiểu Hân cũng thấy đau đầu thay cho Vũ Thanh, cô chống đũa, mắt nhìn ra cửa sổ. Những tòa nhà cao tầng về đêm đang phát ra ánh sáng huyền ảo đẹp mắt. Bỗng nhiên trong đầu Hiểu Hân nảy ra sáng ý, cô mỉm cười nhìn Vũ Thanh.

“Em có ý tưởng này rất hay, nhưng anh phải dám thực hiện cơ”.

“Ý tưởng gì vậy?” Vũ Thanh thắc mắc.

“Em nhớ có một lần em và chị Ngọc Trúc chơi trò nhảy bungee nhưng anh lại không dám nhảy vì sợ độ cao. Bây giờ anh có dám vì chị em mà nhảy không?” Hiểu Hân đưa ánh mắt thách thức về phía Vũ Thanh.

“Nhảy bungee á?” Mặt Vũ Thanh tái đi khi nghĩ đến cảm giác rơi tự do từ độ cao khủng khiếp ấy.

Hiểu Hân nhìn khuôn mặt sợ đến nghệt ra của Vũ Thanh.

“Đúng! Và sau cú nhảy đó sẽ là màn cầu hôn bất ngờ và ngọt ngào cho chị em. Em đảm bảo, chị em sẽ xúc động mà gật đầu luôn đó”.

“Chị em sẽ gật đầu? Nhưng ý tưởng này đúng là quá đau tim mà”. Vũ Thanh ngao ngán.

“Chỉ bằng cách này anh mới chứng minh cho chị em thấy là anh có thể vượt qua giới hạn bản thân, anh có thể làm mọi việc vì chị ấy”. Hiểu Hân cố gắng lên dây cót cho Vũ Thanh.

“Cho anh thời gian nhé, nhìn thấy người khác nhảy anh đã thấy kinh rồi”. Vũ Thanh uống ngụm nước để làm trơn cổ họng đang cứng lên vì sợ của mình.

Hiểu Hân cũng buồn cười khi nghĩ tới cảnh Vũ Thanh nhảy xuống la hét om sòm. Cô cười to thành tiếng.

Vũ Thanh cũng cảm thấy xấu hổ nên cười trừ. Khi anh ngẩng mặt lên thì thấy Khôi Nguyên đang từ sau phía Hiểu Hân ngồi tiến lại gần.

“Khôi Nguyên!”

Hiểu Hân nghe thấy tên Khôi Nguyên vội quay lại, nụ cười đang hiện hữu trên môi cô vụt tắt, cô lịch sự chào.

“Chào tổng giám đốc!”

Vũ Thanh ngạc nhiên nhìn Hiểu Hân rồi lại nhìn Khôi Nguyên.

“Hóa ra Hiểu Hân đang làm tại công ty của cậu à?”.

Khôi Nguyên hơi cau mày khi nhìn thấy biểu cảm của Hiểu Hân sau đó anh chuyển ánh mắt sang Vũ Thanh.

“Cô ấy không nói với cậu là đã gặp tớ sao?” Khôi Nguyên im lặng trong giây lát rồi nói. “Mà thôi, không quan trọng”.

“Cậu đưa bạn đi ăn sao, tiện thì ngồi cùng bàn với bọn tớ luôn”. Vũ Thanh nhiệt tình mời.

Hiểu Hân giờ mới để ý thấy Thùy Anh đang đứng cạnh bên Khôi Nguyên nhìn cô cười. Trong lòng cô có cảm giác đau đớn. Cô quay đi để không phải nhìn thấy họ nữa.

“Không làn phiền hai người. Tớ có hẹn đối tác ở đây, nhưng công việc cũng xong rồi tớ phải về trước. Hẹn cậu bữa khác nhé”. Khôi Nguyên từ chối lời đề nghị của Vũ Thanh.

“Ok! Không làm phiền cậu. Lần sau gặp nhau làm vài ly nhé”.

“Ok!”

Khôi Nguyên từ biệt và dời đi mà không hề nhìn Hiểu Hân lấy một lần. Tâm trạng của anh không vui, trên khuôn mặt đôi mày cũng cau lại. Trong ý nghĩ của Khôi Nguyên lúc này chỉ có nụ cười vụt tắt của Hiểu Hân, anh không hề phát hiện ra người bên cạnh đang khoác tay anh từ lúc nào. Có người đi ngang trước mặt chào Khôi Nguyên một tiếng, anh cũng chỉ máy móc gật đầu mà không nhìn rõ họ là ai.

“Người vừa rồi là tổng giám đốc của em?” Ngọc Trúc nhìn theo Khôi Nguyên rồi hỏi Mai Phương.

“Vâng!”

“Sao chị nhìn người này trông quen quen mà không nhớ đã gặp ở đâu”. Ngọc Trúc day day trán cố nhớ.

“Người này cũng là bạn của thầy mà, chắc chị gặp rồi nên thấy quen thôi”.

Mai Phương kéo Ngọc Trúc quay lại bàn ăn. Vừa ngồi xuống Ngọc Trúc đã liền hỏi Vũ Thanh ngay.

“Anh à! Người vừa rời khỏi đây là bạn thế

nào với anh. Em đã từng gặp chưa mà lại thấy quen mặt như vậy nhỉ?”

Vũ Thanh ân cần gấp đồ ăn vào bát cho Ngọc Trúc rồi trả lời.

“Cậu ấy là bạn thời cấp 3 của anh. Mà cậu ấy đi nước ngoài từ lâu, cũng mới về được một thời gian thôi. Chắc chắn em chưa gặp cậu ta đâu”

“Vậy hả!” Ngọc Trúc gấp đồ ăn mà trong đầu vẫn thấy băn khoăn.

Phía bên kia Hiểu Hân liên tục gấp đồ ăn, cô muốn dùng thức ăn để lấp cảm giác trống rỗng của mình.

__oOo__

Thùy Anh suốt quãng đường ngồi trên xe ô tô đều nhìn trộm Khôi Nguyên, trong lòng mừng thầm. Cô ta đã quen biết Khôi Nguyên gần một năm nay, anh là người trẻ tuổi, đẹp trai, tài giỏi nhất mà cô ta từng biết. Cô ta đã tìm cách tiếp cận Khôi Nguyên mà không hề bị cản trở bởi một bóng hồng nào. Thùy Anh chỉ thấy Khôi Nguyên là người cuồng công việc, điều này đã khiến cho cô ta hy vọng người đàn ông này sẽ thuộc về mình.

Khi nghe Lệ Chi nói về Hiểu Hân, Thùy Anh thấy rất bất ngờ. Cô ta đã tò mò tìm đến Hiểu Hân và tức giận khi thấy vật liên kết ngầm giữa hai người. Mấy ngày liền cô ta đều trong trạng thái lo lắng, cố tìm hiểu, suy đoán về mối quan hệ giữa Khôi Nguyên và Hiểu Hân. Nhưng tình cảnh gặp mặt buổi tối hôm nay, lại cho Thùy Anh một cái nhìn khác. Thái độ dửng dưng của Hiểu Hân, sự phân định trong giao tiếp của Khôi Nguyên cho thấy, chuyện của họ đã có cũng chỉ là quá khứ. Mà cô ta khôn ngoan cho rằng không nên gọi chuyện liên quan đến Hiểu Hân trước mặt Khôi Nguyên nữa, chỉ làm anh nhớ không quên mà thôi. Việc cô ta cần làm bây giờ là nhanh chóng thúc đẩy mối quan hệ giữa hai gia đình. Hôn nhân vì lợi ích kinh doanh cũng được, miễn là cô ta phải có được Khôi Nguyên.

40. ! – Chương 40

Hiểu Hân cả tuần nay đều dành thời gian sau giờ đi làm để đưa Vũ Thanh luyện tập các môn thể thao mạo hiểm như leo núi địa hình trong nhà, còn thứ Bảy và Chủ nhật sẽ để thực hành nhảy bungee.

Vũ Thanh khi nghe Hiểu Hân vạch ra kế hoạch thì cũng phải cân nhắc kỹ mới dám thực hiện. Hiểu Hân cũng khuyên anh nên tập luyện vài lần rồi mới làm thật, vì Hiểu Hân sợ anh ngất ra đấy thì sẽ hỏng hết kế hoạch trọng đại.

Trong kế hoạch này Hiểu Hân cũng phải nhờ đến sự giúp đỡ của Mai Phương. Mai Phương sẽ có nhiệm vụ lôi kéo, đánh lạc hướng Ngọc Trúc đi chơi trong những ngày Vũ Thanh mất hút. Thời gian đi làm và thời gian tập luyện kín đặc đã chiếm trọn hết sức lực của Vũ Thanh và Hiểu Hân.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến thứ bảy, Vũ Thanh phải thực sự bước lên cầu nhảy.

Vũ Thanh đeo đai bảo hiểm lên người, chân run bần bật. Anh quỳ sụp xuống sàn, hé mắt nhìn xuống cảnh vật sâu hun hút phía dưới mà chóng hết cả mặt. Anh chóng mặt ôm đầu, trong cổ họng có cảm giác buồn nôn khó tả. Vũ Thanh nhìn vẻ thần nhiên của Hiểu Hân mà khâm phục.

“Nhắm mắt nhảy đại đi. Em đảm bảo phê luôn”. Hiểu Hân giục

Vũ Thanh từ từ ngồi dậy, tay vẫn bám chặt vào lan can, mắt nhắm tịt lại

“Anh chịu thôi!” Vũ Thanh run rẩy trả lời.

“Anh nhanh đi mà, phía sau còn có nhiều người chờ nhảy lắm”. Hiểu Hân chỉ tay về phía sau nơi có rất nhiều người đang đợi được nhảy. Hiểu Hân bước đến cạnh Vũ Thanh, cô trấn an tinh thần cho anh.

“Nỗi sợ hãi của anh lúc này cũng giống như nỗi sợ hãi của chị Ngọc Trúc. Chị em cũng đang đứng ở điểm cuối cùng rồi, nhưng không có dũng khí để nhảy tiếp. Cái cản trở hai người chính là nỗi sợ hãi. Bây giờ anh hãy chứng minh cho chị em thấy anh có thể vượt qua được bản thân, làm chỗ dựa vững chãi nhất cho chị ấy đi”

Vũ Thanh hiểu những gì Hiểu Hân nói, nhưng nỗi sợ trong anh quá lớn, nó khiến chân tay anh nhũn ra. Anh cắn chặt môi, từ từ đứng dậy, bàn tay nắm chặt đến nỗi các khớp trắng lên. Vũ Thanh mắt vẫn nhắm tịt không dám mở ra, anh ngã về phía trước sau đó hét lên nhún người nhảy xuống.

“A...a..a.a!” Tiếng hét của Vũ Thanh vang lên.

Hiểu Hân vỗ tay nhảy căng lên khi thấy Vũ Thanh nhảy. Ngay sau đó một tràng pháo tay cổ vũ của những người đội phía sau.

Hiểu Hân ôm lan can ngó xuống xem Vũ Thanh đã xuống an toàn chưa thì cô mới bắt đầu lượt nhảy của mình.

Khi Hiểu Hân được các nhân viên kỹ thuật hạ dây từ từ cho tiếp đất thì Vũ Thanh đang được ngồi nghỉ uống nước cách đó không xa. Hiểu Hân cởi hết mũ và dây đai bảo hiểm xong liền chạy về phía Vũ Thanh.

“Cảm giác thế nào ạ?”

“Không tệ lắm, nhưng chân anh vẫn còn đang run đây”. Vũ Thanh nhìn chân mình thở dài.

“Lát nữa nhảy thêm mấy lần là quen ngay ý mà”. Hiểu Hân rủ Vũ Thanh nhảy thêm.

“Nhảy nữa á!” Vũ Thanh đau khổ nói.

“Cố lên, mai em muốn chị Ngọc Trúc thấy anh thật phong độ nhất.

Vũ Thanh đứng dậy ngược lên nhìn tòa tháp cao chót vót trước mặt trong oán thán.

__oOo__

Thực ra có một chuyện Vũ Thanh đã giấu Hiểu Hân trong những ngày qua. Trước đây hai tháng Vũ Thanh đã đăng ký chương trình “Ngày hạnh phúc”. Anh muốn nhờ chương trình tạo cho Ngọc Trúc một màn cầu hôn bất ngờ, lãng mạn nhất. Nhưng do hồ sơ gửi đi khá lâu mà không thấy có phản hồi nên anh cũng quên mất. Nhưng khi Hiểu Hân đưa ra ý tưởng cho anh thì bên sản xuất chương trình cũng đồng thời gọi đến, mời anh đi phỏng vấn.

Vũ Thanh cũng được chương trình đưa ra các kịch bản để anh lựa chọn. Anh đọc các kịch bản đó nhưng không thấy thích liền nói ra ý tưởng của Hiểu Hân và nhờ họ tư vấn giúp. Vũ Thanh không ngờ bên sản xuất chương trình lại rất thích ý tưởng đó là quyết định bắt tay thực hiện. Trong các buổi tập luyện của Vũ Thanh và Hiểu Hân đều có người bên truyền hình mang theo máy quay lên ghi lại. Những hình ảnh này theo Vũ Thanh biết sẽ được biên tập và phát cho Ngọc Trúc xem trên màn hình lớn.

Để chuẩn bị cho kế hoạch này Vũ Thanh đã phải tìm cách khiến Ngọc Trúc giận dữ. Anh cũng phải dẫn lòng không liên lạc hỏi thăm Ngọc Trúc trong nhiều ngày. Vũ Thanh biết làm như vậy sẽ khiến cô buồn rất nhiều.

Đã nhiều ngày nay không được liên lạc, không được gặp Ngọc Trúc khiến Vũ Thanh buồn chán vô cùng. Những ngày đầu mới tập luyện, về nhà mệt là anh ngủ được luôn. Nhưng sau đã quen, thì thời gian còn lại anh chẳng biết làm gì đành tìm bạn bè đi nhậu cho qua buổi tối.

Buổi tối hôm nay bạn bè Vũ Thanh lại không đi nhậu, họ rủ anh đến một quán bar nổi tiếng của tỉnh A. Quán bar này không có sàn nhảy nhưng lại nổi tiếng vì có cách pha chế rượu ngon, chưa kể không gian âm nhạc ở đây là jazz nên rất đông người yêu nhạc jazz tìm đến.

“Sao đến muộn vậy?” Thanh Khương hỏi Vũ Thanh.

“Dạo này nhiều việc quá!” Vũ Thanh vắn cổ mấy cái cho bớt mỏi nói.

“Ông thì nhiều việc sao bằng Khôi Nguyên mà than, hôm nay đại gia còn đến được sớm hơn cả ông nữa đấy”. Văn Việt đưa tay chỉ về Khôi Nguyên nói.

Khôi Nguyên im lặng đưa ly rượu ra mời nhưng không nói.

“Nói chung ý cậu muốn tôi bị phạt rượu chứ gì. Ok! Hôm nay tôi chấp hết”. Vũ Thanh cầm ly rót đầy rượu vào.

“Cậu hôm nay ăn phải gì mà máu thế, lần nào đi uống, cậu cũng chỉ dám uống cầm chừng thôi”. Thanh Khương thắc mắc.

Vũ Thanh cầm chai rượu rót tiếp cho các bạn của mình rồi nói.

“Hôm nay phải tranh thủ uống thôi. Sau này có muốn đi uống cũng phải xem sắc mặt bà xã”.

“A! Cậu sắp tình nguyện vào nhà tù êm ái rồi hả?” Thanh Khương cười phá lên hỏi.

“Tôi tình nguyện rồi, chỉ chờ cô ấy gật đầu thôi”.

Vũ Thanh đang nói chuyện thì nhạc chuông điện thoại của anh vang lên, anh mang máy ra hành lang nghe cho bớt ồn.

“Alo! Tôi Vũ Thanh nghe đây”

“...”

“Vâng, chào chị!”

“...”

“Chọn ghi hình vào buổi tối sao?”

“...”

“Vâng tôi biết, tôi sẽ thu xếp. Cảm ơn chị!”

Vũ Thanh bỏ máy xuống, mở danh bạ ra gọi.

“Hiếu Hân à!”

“...”

“Anh đã nhờ người quen ượn khu vui chơi đó vào tối Chủ nhật rồi”

“...”

“Em thu xếp thời gian nhé”

“...”

“Anh sẽ đợi, em tìm cách đi nhé!”

“...”

“Ok! Không đến, không về”

Vũ Thanh gác máy, anh cũng không hề cho Hiếu Hân biết về buổi ghi hình kia, vì anh muốn tất cả phải thật sự bất ngờ.

Anh quay lại quầy bar thì bắt gặp Khôi Nguyên đi ra.

“Tớ đi vệ sinh một lát” Khôi Nguyên chỉ về phía cuối hành lang rồi đi về phía đó.

Vũ Thanh quay lại quầy bar cùng mọi người nói chuyện vui vẻ, trong lúc đó tại một nơi khác Khôi Nguyên đang vốc nước lên mặt cho tỉnh táo. Anh nhìn vào trong gương chỉ thấy khuôn mặt ảm đạm của mình.

oOo

“Chị! Đến đây rồi phải chơi hết mình thôi!” Mai Phương kéo tay Ngọc Trúc, ánh mắt thì hấp háy nhìn Hiếu Hân.

“Mấy đứa cứ lôi chị đến đây làm gì, muốn chơi thì tự mà đi chơi đi. Chị mày đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi, còn chơi mấy cái trò trẻ con làm gì” Ngọc Trúc trong lòng buồn bực nói.

“Bọn em muốn chị vui thôi. Trên mặt chị viết rõ hai chữ thất tình kia.”

Hiếu Hân nói xong thì Mai Phương cũng hòa theo phụ họa

“Đúng! Phải chơi cho vui, cho quên hết bọn đàn ông bạc bẽo đi”

“Chị mày sao phải thất tình, cái đồ đáng ghét đó không đáng”. Ngọc Trúc nói cứng.

Hiếu Hân xem đồng hồ rồi sốt ruột lôi Ngọc Trúc đi đến chỗ hẹn.

“Đi thôi, em sẽ kiếm cho chị một cái bao để chị đánh cho hả giận.

Hiếu Hân kéo tay mọi người về tòa tháp nơi đặt dây nhảy bungee. Hiếu Hân bí mật mở điện thoại sau đó nháy máy. Vài giây sau đó, không gian xung quanh tòa tháp bỗng nhiên tối đen đi vì bị cúp điện.

“Chuyện gì vậy?” Mai Phương hoảng hốt kêu lên.

Trong không gian tối om tĩnh lặng đến lạ thường, nhạc chuông điện thoại Hiếu Hân vang lên, cô bắt máy.

“Alo!”

“...”

“Vâng!”

Hiếu Hân bỏ máy xuống đưa về phía Ngọc Trúc.

“Chị nghe đi”

Ngọc Trúc khó hiểu nhận lấy đưa lên tai.

Trong giây lát, ánh đèn sáng lóa chiếu về phía họ. Phía trước mặt ba người bỗng nhiên có một màn hình chiếu lớn được bật lên.

Ngọc Trúc, Hiếu Hân và Mai Phương mắt mở lớn kinh ngạc khi thấy trên màn hình chiếu là hình ảnh của Vũ Thanh.

“Em có nhìn thấy anh không?” Tiếng của Vũ Thanh vang lên cả trong điện thoại và âm thanh từ hệ thống loa được người ta lắp đặt.

“Anh hiện giờ đang ở vị trí cao nhất của tòa tháp”

Ngọc Trúc ngược lên nhìn tòa tháp cao vời vợi. Trên đó quá cao, cô chỉ thấy có bóng đèn đang chiếu lấp loáng trên đó. Ngọc Trúc nhìn lại màn hình thì thấy Vũ Thanh đang chuẩn bị khoác lên người bộ đai bảo hiểm dùng để nhảy bungee. Cô gào lên trong điện thoại, giọng cô run lên vì sợ hãi

“Anh xuống ngay đi, anh sợ độ à”

“Anh vẫn đang sợ, anh vẫn thấy chóng mặt và buồn nôn khi đứng ở đây nhìn xuống. Nhưng anh muốn chứng minh cho em thấy, vì yêu em anh có thể vượt qua giới hạn của bản thân”.

“Anh yêu em!” Vũ Thanh hét to sau đó nhảy xuống.

Ngọc Trúc lấy tay ôm miệng bật khóc khi thấy dáng Vũ Thanh rơi xuống, ánh đèn chiếu rục từ chân tòa tháp hắt lên khiến cô có thể nhìn rõ anh đang rơi như thế nào.

Mọi người trong khu vực nhìn thấy cảnh tượng này qua màn hình chiếu thì ồ lên kinh ngạc sau đó có rất nhiều tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên.

Hiếu Hân kéo Ngọc Trúc đang đứng chôn chân tại chỗ đi về phía Vũ Thanh. Vũ Thanh đang được dây kéo cho hạ từ từ để tiếp đất.

Ngọc Trúc có thể thấy dáng Vũ Thanh có phần lảo đảo do bị choáng, nước mắt cô tuôn như mưa khi thấy anh chật vật như vậy.

Vũ Thanh lấy lại thăng bằng sau đó tiến về phía Ngọc Trúc. Có người chạy đến trao vào tay anh một bó hoa hồng. Anh lục túi quần lôi thêm một chiếc hộp nhưng đồ hình trái tim. Vũ Thanh mở nắp hộp sau đó quỳ một chân xuống, tay nâng hoa và nhìn lên hướng Ngọc Trúc nói.

“Anh yêu em! Hãy bằng lòng lấy anh, bằng lòng làm mẹ cho những đứa con tương lai của anh nhé!”

Ngọc Trúc che miệng ngăn tiếng khóc nức vì hạnh phúc của mình. Nước mắt cô tuôn rơi.

Ánh sáng chiếu rọi cả hai người bọn họ. Hình ảnh đẹp đẽ của họ chiếu trên màn hình lớn. Tất cả mọi người nín lặng chờ đợi câu trả lời của Ngọc Trúc.

Ngọc Trúc lau nước mắt, tay nhận lấy bó hoa ghen ngào nói.

“Em đồng ý! Em cũng rất yêu anh!”

Vũ Thanh sung sướng đến nỗi ngón tay run rẩy lấy chiếc nhẫn ra đeo vào ngón tay Ngọc Trúc. Anh đứng dậy hạnh phúc nhìn sâu vào mắt cô.

Mọi người xung quanh vỗ tay rào rào, có người huýt sáo. Sau đó mọi người đồng loạt hô lên.

“Hôn đi! Hôn đi..

..!”

Ngọc Trúc nghe vậy xấu hổ, vội mặt vào vòm ngực vững chãi của Vũ Thanh.

Vũ Thanh đẩy Ngọc Trúc ra, anh nâng khuôn mặt cô lên sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng thắm.

Mọi người phấn khích hét lên ầm ĩ. Xung quanh Vũ Thanh và Ngọc Trúc, ai đó đã xếp dây pháo phụt hình trái tim từ bao giờ. Ánh sáng lấp lánh lóe ra càng tôn lên nụ hôn đẹp đẽ của họ vào giây phút này.

Phía xa, Hiểu Hân và Mai Phương cũng ôm vai nhau khóc mừng cho hạnh phúc của họ được viên mãn.

__oOo__

Khôi Nguyên ngồi một mình trong bar uống rượu. Anh đã uống khá nhiều, anh muốn uống để quên đi cảm giác khó chịu trong lòng, càng uống anh lại càng thấy hình ảnh cô hiện ra rõ hơn trong tâm trí của mình.

Nhạc chuông điện thoại anh reo lên, anh chẳng nhìn số mà bắt máy luôn.

“Alo!”

“ ... ”

“Tôi đang ở bar Kingston”

“ ... ”

“Đang ngồi một mình, mấy đứa kia bận bỏ lại mình tôi ở đây thôi”

“ ... ”

“Có chuyện gì vui mà giờ này cậu vẫn máu đi uống thế?”

“ ... ”

“Vậy à!” Mày Khôi Nguyên cau lại.

“ ... ”

“Ừ! Tôi đợi”

Khôi Nguyên bỏ máy xuống, nhìn màn hình điện thoại chằm chằm.

“Mày ngốc hả Nguyên, sao mày lại nhận lời ngồi đây nghe người ta khoe khoang hạnh phúc chứ” Khôi Nguyên đưa ly rượu lên uống cạn.

Một lúc sau Vũ Thanh tới. Anh thấy Khôi Nguyên gục đầu trên bàn liền vỗ vai gọi.

“Ngồi đây lâu chưa mà lại uống say vậy?”

“Tôi chưa say”. Khôi Nguyên ngẩng đầu lên nói. Anh chống tay ngồi thẳng dậy, tay với chai rượu rót vào ly mời Vũ Thanh.

“Chúc mừng cậu sắp hết thời độc thân”.

“Cảm ơn cậu!”

Khôi Nguyên lắc ly rượu trong tay, suy nghĩ một lát rồi nói.

“Cậu phải đối xử tốt với cô ấy đấy nhé!”

“Đương nhiên, cô ấy bây giờ là người quan trọng nhất với tôi”. Vũ Thanh đưa ly ra chạm ly với Khôi Nguyên.

“Cô ấy đã từng phải chịu tổn thương tình cảm quá nhiều rồi. Cậu đừng khiến cô ấy buồn đấy”.

Vũ Thanh đang đưa ly rượu lên uống thì khựng lại, anh nhìn Khôi Nguyên khó hiểu.

“Cậu nhớ tìm cách báo hỷ cho cả mẹ cô ấy biết nhé. Cô ấy tuy miệng nói là không quan tâm đến bà ấy nữa, nhưng cô ấy vẫn luôn nhớ bà ấy lắm”. Khôi Nguyên nói ra những suy nghĩ sâu trong lòng mình.

“Cậu đang nói đến ai vậy? Cậu say rồi à?” Vũ Thanh không thể hiểu nổi, anh nghĩ Khôi Nguyên đang say mất rồi.

“Thì đang nói về vợ cậu, Hiếu Hân đó. Tôi chưa say đâu?” Khôi Nguyên nhìn thẳng Vũ Thanh khẳng định.

Vũ Thanh cười phá lên.

“Sao cậu có thể nghĩ tôi sẽ lấy Hiếu Hân chứ, cô ấy sắp làm em vợ tôi chứ không phải là vợ tôi”

“Em vợ?” Khôi Nguyên ngây ra hỏi.

“Vợ tôi là Ngọc Trúc, chị họ của Hiếu Hân. Ai cho cậu cái thông tin lệch lạc thế hả?”.

Khôi Nguyên dần mặt ra một lúc sau đó cười phá lên.

“Nhìn thấy hai người vui vẻ đưa đón nhau, tôi cứ nghĩ là hai người đang yêu nhau chứ. Mà mọi người nói cậu theo cô ấy sang tận tỉnh M cơ mà”

“Ngọc Trúc cũng ở tỉnh M, cô ấy mới về lại tỉnh A cách đâu không lâu”. Vũ Thanh giải thích.

“Thật như thế sao? Vậy mà bấy lâu nay tôi cứ đau khổ nhìn cô ấy từ xa mà không dám tiến tới”. Khôi Nguyên nhẹ lòng khi biết mình hiểu lầm.

“Cậu vẫn còn thích Hiếu Hân sao?” Vũ Thanh ngạc nhiên hỏi.

“Không phải là thích, phải là yêu mới đúng. Cô ấy luôn giữ vị trí quan trọng nhất trong tim tôi”. Khôi Nguyên chỉ vào ngực trái của mình kiên định nói.

“Uống tiếp đi! Hôm nay là ngày vui của cậu, cũng là ngày tôi thấy vui nhất trong mấy năm qua”. Khôi Nguyên vui vẻ rót rượu vào ly cho Vũ Thanh. Khôi Nguyên vui đến nỗi rót hết ly này đến ly khác. Do đã uống từ trước nên chẳng mấy chốc Khôi Nguyên đã gục hẳn.

Vũ Thanh nhìn bạn mình gục trên bàn, ánh mắt anh suy tư trong giây lát nói.

“Chuyện đó.. xin lỗi cậu! Bây giờ tôi phải làm gì để giúp cậu đây?”

41. ! – Chương 41

Khôi Nguyên bị đánh thức bởi tiếng chuông đồng hồ từ điện thoại. Anh mở mắt và cảm thấy đầu nặng vô cùng, anh với tay lấy thêm gối che kín mặt và bịt tai để ngăn cản âm thanh khó chịu. Nhưng âm thanh đó vẫn xuyên qua làm đầu anh thêm đau nhức. Khôi Nguyên đành ngồi dậy, với tay lấy chiếc điện thoại để bên cạnh tủ đầu giường lên xem.

Đã hơn 6 giờ sáng, Khôi Nguyên ngắt chuông định nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng cảm giác khát nước đến khô cháy cổ làm anh không ngủ được nữa. Anh ngồi lên, lắc cổ qua lại cho bớt mỏi sau đó đứng dậy dời giường.

Khôi Nguyên tìm chiếc áo phông trùm vào người, rồi anh đi xuống nhà bếp tìm nước uống.

“Sao hôm qua cậu lại uống say đến không biết gì thế?”

Hồng Ánh đang chuẩn bị đồ ăn sáng trong bếp cùng người giúp việc, cô hỏi Khôi Nguyên khi thấy anh đang mở tủ lạnh lấy nước uống.

Khôi Nguyên đang khát khô cổ họng nên chẳng thể trả lời, anh đưa chai nước lên cổ họng tu một hơi.

Hồng Ánh thấy Khôi Nguyên yên lặng không nói gì thì tưởng anh gặp chuyện buồn không muốn nói ra.

“Nếu đầu đầu quá thì báo trợ lý Quang Dũng nghỉ buổi sáng nay đi, chiều đi làm giải quyết công việc cũng được”. Hồng Ánh lo lắng cho sức khỏe của Khôi Nguyên.

“Em không sao. Bà dậy chưa ạ?” Khôi Nguyên hạ chai nước xuống, tiến tới bàn ăn ngồi xuống.

“Bà cùng ba đi tập thể dục từ sớm rồi, chắc cũng sắp về”. Hồng Ánh ngó đồng hồ rồi nói tiếp.

“Cậu lên nhà tắm ngay đi, người vẫn còn mùi rượu đấy. Bà không biết cậu uống say bí tỷ đâu. Hôm qua ba và Mike, phải hai người mới khiêng nổi cậu về phòng đấy”.

Khôi Nguyên bật tivi lên xem, tay anh với một miếng bánh Hồng Ánh đang làm bỏ vào miệng. Từ tối hôm qua tới giờ chưa ăn gì lại chỉ toàn uống rượu nên bây giờ anh thấy còn cào hết cả ruột.

“Lên tắm đi rồi xuống ăn tiếp. Tối nay bà hẹn gia đình Thùy Anh đi ăn tối đấy, cậu liệu mà tính toán”. Hồng Ánh nhắc nhở Khôi Nguyên.

Khôi Nguyên nghe vậy cau mày không nói gì, đang định đứng dậy bỏ lên phòng thì tin tức của chương trình chào buổi sáng thu hút anh.

“Chào quý vị khán giả, các thông tin thú vị trên khắp thế giới trong ngày hôm qua sẽ khiến quý vị có niềm vui ột ngày làm việc mới. Đầu tiên xin phải nói tới màn cầu hôn lãng mạn tối hôm qua. Tại khu vui chơi giải trí lớn nhất của tỉnh A, người đàn ông tên Vũ Thanh, với sự giúp sức của chương trình Ngày hạnh phúc đã cầu hôn bạn gái mình sau cú nhảy bungee từ độ cao 120m. Màn cầu hôn lãng mạn này đã thu hút hàng triệu người xem sau khi được đưa công khai lên mạng trực tuyến”.

Hình ảnh vẫn tắt trên tivi khiến Hồng Ánh thốt lên.

“Kia chẳng phải là Vũ Thanh, đứa bạn thân hồi cấp 3 của em sao?”

Khôi Nguyên nhìn chăm chăm màn hình, anh chau mày cố nhớ lại. Lúc mới tỉnh dậy, do ảnh hưởng của rượu làm anh đau đầu nên không nhớ ra. Bây giờ, từng hình ảnh rời rạc tối qua càng rõ nét dần lên trong đầu anh “Vũ Thanh nói người cậu ta lấy là chị họ của Hiếu Hân. Vậy là Hiếu Hân...” Nhớ đến đây mắt Khôi Nguyên sáng bừng lên, anh ngoác miệng cười hớn hở.

“Chị em phải đi luôn đây, chị tìm cách né vụ ăn uống tối nay giúp em nhé”.

Nói rồi Khôi Nguyên nhanh chóng biến mất trong sự ngỡ ngàng của Hồng Ánh.

“Sao mới sáng ngày ra trông cậu ta lại hớn hờ thế kia?” Mike tiến lại hôn lên má Hồng Ánh một cái.

“Em cũng không biết. Anh mau đi đánh thức con gái dậy đi”. Hồng Ánh cũng hôn đáp trả Mike một cái, rồi đẩy nhẹ anh ra.

Khôi Nguyên lên phòng, nhanh chóng tắm rửa thay quần áo rồi lấy khóa xe ô tô ra khỏi nhà. Anh ngó đồng hồ, sau đó lái xe đến thẳng khu nhà nơi Hiếu Hân đang ở. Anh đỗ cách đó một quãng, vị trí đầy đủ để anh nhìn thấy bóng dáng cô.

Đợi được một lúc thì Khôi Nguyên nhìn thấy Hiếu Hân đi ra từ căn nhà. Anh lái xe chậm, dõi theo cô đến tận bên xe buýt. Khôi Nguyên lái xe đến không định đưa Hiếu Hân đi làm vì anh biết cô sẽ không lên xe của anh ngay lúc này. Anh chỉ đơn giản muốn được nhìn thấy cô ngay lúc này.

Nhìn Hiếu Hân đứng đợi ở bên xe buýt, khiến cho Khôi Nguyên nhớ lại hình ảnh của năm năm trước. Anh cũng đã từng ngồi trên xe như thế, lặng yên ngắm cô trong nắng sớm. Hình ảnh của cô bây giờ và lúc đó chẳng khác nhau là bao. Vẫn khuôn mặt diễm nhiên lãnh đạm, mái tóc buông xõa trên bờ vai. Trên tai luôn gắn dây nghe nhạc, ánh mắt hơi nhìn xuống làm hàng mi dày rũ nhẹ. Hiếu Hân không biết rằng hình ảnh này của cô luôn khiến Khôi Nguyên mê mẩn nhớ mãi không quên.

oOo

Hiếu Hân lấy đuôi bút gãi nhẹ lên mái tóc được buộc căng của mình. Từ hôm qua tới giờ, tâm trạng của Hiếu Hân rất tốt, có lẽ do ảnh hưởng từ chuyện vui của Vũ Thanh và Ngọc Trúc. Chuyện này khiến Hiếu Hân vui đến nỗi khiến cô vô thức nhấn tin trả lời ẹ của mình lúc nào mà không biết. Khi chuông điện thoại kêu lên, cô thấy số của bà đang gọi đến, lúc đó cô mới giật mình nhận ra. Cô vội vàng tháo pin điện thoại để không phải nghe. Được một lúc thì chiếc điện thoại khác của Hiếu Hân lại rung lên báo tin nhấn đến. Hiếu Hân mở ra xem thì hết sức ngạc nhiên, một dãy số lạ hoắc nhấn tin với nội dung: “Buổi trưa đi ăn với anh nhé! Anh sẽ xuống đón em”.

“Anh nhầm máy rồi”. Hiếu Hân nhấn lại.

“Anh biết mình không nhầm. Anh bây giờ rất nhớ em!”

Hiếu Hân đọc tin nhắn xong liền rung mình xuyết nữa thì rơi máy, sau đó rửa thầm “tên dở hơi nào nhầm số máy vậy?”

Ở một căn phòng khác, trên tầng cao nhất.

“Hắt..xì”

Khôi Nguyên đưa tay lên vuốt mũi, sau đó cười nhẹ khi nhìn vào màn hình điện thoại “Chắc cô ấy đang mắng mình đây”

Khôi Nguyên bấm máy bàn gọi.

“Ngọc Vân, buổi trưa nay đừng để cuộc gọi nào làm phiền tôi đấy nhé”

“Vâng ạ!” Tiếng của Ngọc Vân vang lên qua loa thoại.

Bên ngoài văn phòng, thư ký Ngọc Vân nhìn điện thoại đến ngây ra. Từ sáng tới giờ, cô phát hiện tổng giám đốc có vẻ rất kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên cô thấy tổng giám đốc vui như thế. Tổng giám đốc đã từng vui khi ký kết được hợp đồng quan trọng, nhưng hôm nay khuôn mặt của anh vui theo kiểu tràn đầy xuân tình.

Khôi Nguyên hôm nay làm việc hết sức hăng hái, chẳng mấy chốc đồng hồ chạy đến giờ nghỉ trưa. Anh liếc đồng hồ, sau đó đứng dậy khoác áo dờ đi. Anh vào thang máy nhấn số tầng 22 sau đó đợi trong giây lát. Khi thang máy mở cửa, Khôi Nguyên bước ra thì đụng ngay Mike đang định đi vào thang máy.

“Cậu xuống tìm tôi sao?”

“Không em xuống tìm người của phòng anh”

“Có việc gì sao?” Mike ngạc nhiên.

“Anh đi trước đi, đây là việc cá nhân của em ấy mà”.

Khôi Nguyên vẫy tay chào, trong ánh mắt khó hiểu của Mike.

oOo

Hiếu Hân, lắc cổ tay cho đỡ mỏi sau đó tháo ống tay áo vải ra. Cô vừa rút giấy ướt lau tay xong thì điện thoại rung lên. Hiếu Hân nhìn dãy số gọi đến chính là dãy số lúc trước nhấn tin cho cô, cô bắt máy nói.

“Alo! Hình như anh nhầm máy rồi”

“Em xong việc chưa, anh đang đợi em đây này”

Giọng nói này khiến Hiếu Hân cứng người lại trong giây lát. Âm thanh phát ra từ điện thoại lẫn trong không gian rất gần khiến cô đứng bật dậy tìm kiếm.

Khôi Nguyên đứng ngay ngoài phía cửa phòng Mike, điện thoại đang để trên tai gọi cô. Hiếu Hân vội ngồi thụp xuống, tránh tầm nhìn của Khôi Nguyên sau đó nói nhỏ vào điện thoại.

“Tổng giám đốc đang làm gì vậy?”

“Anh nhắn tin cho em rồi mà, anh xuống đợi em cùng đi ăn trưa”.

“Tôi có hẹn ăn trưa với bạn rồi, tôi không có gan ngồi ăn cùng tổng giám đốc đâu ạ!” Hiểu Hân nhăn nhó từ chối.

“Anh lại có gan lôi em đi trước ánh mắt của nhiều người đấy. Một là em đi ra đây, hai là anh sẽ đến chỗ em ngồi”. Giọng Khôi Nguyên nói nhỏ qua điện thoại nhưng lại đầy uy quyền.

Hiểu Hân cắn môi tức giận ngắt điện thoại. Cô đứng dậy, trừng mắt lên nhìn cái người đàn ông bỗng dưng giở thói ngang ngược với cô.

Khôi Nguyên thấy Hiểu Hân đứng bật dậy, tức giận nhìn mình. Anh chỉ cong môi cười nhẹ sau đó đi ra ngoài đợi cô.

Hiểu Hân ra khỏi phòng, cô nhìn trước ngó sau xem có người không thì mới yên tâm bước lại gần nơi Khôi Nguyên đứng.

“Tổng giám đốc à! Ngài bận trăm công nghìn việc sao lại rỗi rãi xuống đây trêu tôi chứ”.

“Biết anh bận như vậy thì mau đi nhanh, anh đói quá rồi”. Khôi Nguyên nắm cổ tay Hiểu Hân kéo đi.

Hiểu Hân bất ngờ bị anh nắm lấy kéo đi, cô phản ứng kéo tay ngược lại, nhưng sức cô chẳng thể nào so với Khôi Nguyên được.

“Giám đốc à, trưa này tôi cũng có hẹn mới Mai Phương rồi”

“Vậy thì hôm nay rủ cả cô ấy đi cùng luôn, em gọi cô ấy đi, chúng ta qua đó bây giờ”. Khôi Nguyên vừa nói vừa kéo Hiểu Hân vào thang máy.

Hiểu Hân phát cáu vì sự ngang ngược đó, cô gắt lên rồi giật mạnh tay lại.

“Chú! Chú đừng tự ý quyết định theo ý mình như thế được không?”

Khuôn mặt Khôi Nguyên đang có nét cười bỗng khựng lại, anh tiến lại gần cô hơn, ép cô sát vào vách tường thang máy. Mắt Hiểu Hân mở lớn nhìn Khôi Nguyên, cô nghe rõ tiếng tim đập loạn nhịp khi anh đang ở cự ly quá gần với cô. Đôi mắt Khôi Nguyên nhìn xoáy chặt vào Hiểu Hân, nói từng chữ.

“Đừng có gọi anh là “chú”, em muốn biết anh sẽ làm gì nếu em tiếp tục gọi như vậy không?”

Hiểu Hân sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt như đang cười của anh khi nói điều đó. Cô nhìn xuống bờ môi anh, mặt cô bỗng chốc nóng bừng lên khi nhớ đến nụ hôn bạo liệt đó. Ánh mắt của cô không dám nhìn tiếp đành hạ mi xuống.

Khôi Nguyên nhìn cô xấu hổ thấy đáng yêu vô cùng. Anh không làm khó cô nữa, liền đứng lùi ra xa một chút nhưng bàn tay anh vẫn nắm chặt cổ tay cô.

“Anh chỉ muốn ăn cơm cùng em thôi mà cũng khó vậy sao. Anh không ngại kéo thêm Mai Phương đi làm kỳ đà, nếu điều đó khiến em thoải mái”.

Hiểu Hân nhìn cổ tay mình bị nắm chặt, ngón tay cái của anh không yên phận cứ miết nhẹ trên mu bàn tay của cô. Hành động đó như luồng điện nhẹ chạy khắp cơ thể cô, khiến cô ngây ngẩn không biết mình có đang nằm mơ không.

Khôi Nguyên thấy Hiểu Hân cúi mặt lặng thinh không nói liền lắc lắc cổ tay của cô.

“Em có nghe anh nói không vậy? Em mau gọi Mai Phương ta sảnh đợi đi, anh cùng em đi ô tô ra đón”.

Hiểu Hân bất lực thở dài, cô biết không thể thay đổi quyết định của anh lúc này. Cô nhắc máy gọi Mai Phương. Khôi Nguyên thấy cô nghe lời vậy liền rất vui mừng, khoe miệng khê cong lên.

Thang máy vừa xuống tầng hầm, Khôi Nguyên dắt tay Hiểu Hân thẳng ra xe của mình. Anh mở cửa trước của xe cho cô ngồi vào ghế phụ. Hiểu Hân ngồi xuống liền thắt dây bảo hiểm ngay, cô sợ như tình huống lần trước anh quay sang thất dâ

y giúp cô.

Thấy Hiểu Hân khấn trương như vậy, Khôi Nguyên thấy buồn cười, nhưng anh đáng nhẽ xuống để cô không cảm thấy xấu hổ.

Hiểu Hân bỗng bị thu hút bởi chiếc móc khóa trên ổ cắm điện của xe, khi Khôi Nguyên xoay ổ khóa khởi động.

“Chiếc móc khóa kia của tổng giám đốc từ đâu mà có vậy?” Hiểu Hân nghi hoặc nhìn Khôi Nguyên hỏi.

Khôi Nguyên quay sang nhìn cô cười, vừa nói vừa đánh tay lái cho xe chạy đi.

“Em nhận ra rồi sao? Mà anh không muốn em gọi anh bằng chức danh như những người khác ở nơi chỉ có riêng hai chúng ta đâu”.

Hiểu Hân phớt lờ lời anh nói, liền hỏi tiếp.

“Tại sao tổng giám đốc lại có nó?”

Khôi Nguyên nheo mắt nhìn Hiểu Hân.

“Em thật chẳng biết nghe lời, anh sẽ kiên trì dạy em đấy nhé”.

Hiểu Hân nhìn Khôi Nguyên khó hiểu, trong lòng tự hỏi “sao bỗng nhiên anh ấy lại như vậy chứ, anh ấy muốn gì ở mình đây?”

“Vậy cái này là sao ạ?” Hiểu Hân chỉ tay vào móc khóa hỏi.

Khôi Nguyên vẫn nhìn thẳng đường lái xe, rồi nói.

“Em nhớ lần em đánh nhau với Lệ Chi hồi còn đi học không. Anh vẫn giữ nó từ hồi đó đến giờ”. Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp. “Em đừng đòi lại nó, nó đã theo anh năm năm rồi, nó không muốn về với em nữa đâu”.

Hiểu Hân bật cười khi nghe anh nói vậy, nó chỉ là đồ vật thôi mà, anh nói như thể nó biết nói chuyện với anh vậy.

“Tôi không đòi đâu, tôi chỉ thắc mắc vì tôi không nhớ đã để rơi nó ở đâu. Biết nó còn là tôi yên tâm rồi, tôi vẫn giữ một chiếc còn lại. Cái này là do tôi và ông nội tự tay làm”.

“Hóa ra nó lại có ý nghĩa với em như vậy. Cái này cũng có đôi, có cặp ư? Anh mừng là nó có thể tìm lại được nhau”. Trong lòng Khôi Nguyên còn một câu nữa mà anh chưa nói ra “Anh mừng là đã tìm lại được em”.

Câu chuyện của họ bị cắt ngang khi xe tới đại sảnh. Mai Phương vui mừng leo lên xe tíu tít cười nói.

“Em chào tổng giám đốc! Hôm nay có chuyện gì vui mà anh lại mời chúng em đi ăn vậy?”

“Chào em! Hôm nay cũng không có gì đặc biệt. Từ lúc các em vào công ty đến giờ, anh vẫn chưa mời các em đi ăn một bữa riêng nào cả”.

“Cảm ơn tổng giám đốc vẫn nhớ tới bọn em!” Mai Phương ngồi ghế sau, nhào người lên nói.

“Các em từ sau không có người ngoài có thể gọi anh như trước cũng được”. Khôi Nguyên nói với Mai Phương nhưng lại nhìn về Hiểu Hân đầy ý vị.

Mai Phương vô tư không để ý thấy.

“Vâng! Tuân lệnh sư huynh”.

“Hiểu Hân nhìn Mai Phương mà học tập đấy, đừng khách sáo với anh như vậy biết chưa?” Khôi Nguyên nhân thế vuốt nhẹ tóc Hiểu Hân

Hiểu Hân giận mà không thể nói được nên chỉ có thể trừng mắt nhìn Khôi Nguyên. Đáp lại ánh mắt đó, Khôi Nguyên nháy mắt nhìn cô, khóe miệng khẽ cong lên cười.

42. ! – Chương 42

Khôi Nguyên không thể lay chuyển được ý của bà nội để chị gái anh đi thay, nên anh đành phải tháp tùng bà nội và ba mình đến nhà hàng Hoàng Gia. Đây là mối quan hệ về cả công việc nên anh khó mà từ chối được. Bà nội anh đã sắp xếp cuộc hẹn lúc 7 giờ tối.

Đúng 7 giờ tối, gia đình Thùy Anh có mặt. Ông Tuấn Dũng bố của Thùy Anh với dáng người hơi thấp và khá bệ vệ đi tới.

“Chào anh, chị! Tôi rất vui mừng được tiếp đón anh chị ngày hôm nay”. Bà Hồng Quyên, bà nội của Khôi Nguyên tươi cười đứng lên chào đón.

Ông Tuấn Dũng hí hóp mắt cười, vội vã đưa tay ra, bắt tay bà nội và ba của Khôi Nguyên.

“Chào bà! Chào anh Đăng Dương! Rất vui được gặp mặt hai vị”. Ông Tuấn Dũng ngừng một lát sau đó đẩy vợ mình lên bắt tay chào hỏi.

“Đây là vợ tôi, Thu Giang”

Bà Thu Giang trái ngược hẳn với ông chồng. Dáng người cao ráo, lại rất xinh đẹp. Nhìn vào có thể thấy Thùy Anh may mắn được thừa hưởng trọn vẹn nét đẹp của bà.

“Cháu chào bác! Chào anh ạ!”

Bà Thu Giang đi tới bắt tay bà Hồng Quyên, sau đó quay ra gật đầu nhẹ chào ông Đăng Dương. Ông Tuấn Dũng đứng bên cạnh vợ nói thêm.

“Bà Hồng Quyên chính là thế hệ phát thanh viên đầu tiên của nước ta đấy”.

Bà Thu Giang ra vẻ kinh ngạc thốt lên.

“Vậy bác là tiền bối trong nghề của chúng cháu rồi. Thùy Anh nhà cháu lúc còn trong trường đại học rất hâm mộ bác đấy ạ”

“Không dám! Chúng tôi ngày đó đâu có được đào tạo chính quy như bây giờ đâu”. Bà Hồng Quyên biết bà Thu Giang chỉ khéo mồm nhưng bà vẫn thấy rất vui.

“Cháu chào bà! Cháu chào bác! Em chào anh Nguyên!” Thùy Anh lễ phép đi tới chào hỏi. Thùy Anh hôm nay chọn chiếc màu hồng, đính kim sa may theo kiểu xườn sấm càng tôn lên nước da trắng và dáng vóc hoàn hảo.

Bà Hồng Quyên nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của Thùy Anh thì rất ưng mắt.

Ông Đăng Dương đưa tay mời gia đình ông Tuấn Dũng ngồi vào bàn. Cả hai gia đình vừa ngồi xuống, phục vụ bàn đã mang nước ra mời và gửi thực đơn. Việc chọn món do bà nội của Khôi Nguyên và mẹ của Thùy Anh đảm nhận.

Phòng ăn cao cấp ở nhà hàng này trang trí theo phong cách Châu Âu nên bàn ăn là bàn dài hình chữ nhật. Thùy Anh được sắp xếp ngồi ở vị trí đối diện với Khôi Nguyên. Cô ta hôm nay đưa ánh mắt thể hiện rõ tình tứ về phía Khôi Nguyên. Khôi Nguyên thấy vậy liền chuyển ánh mắt để không phải nhìn thấy cô ta nữa. Anh lờ đi điện thoại ra, trượt danh bạ đến số của Hiểu Hân thì dừng lại. Anh muốn biết giờ này cô đang làm gì? Liệu cô có nhớ anh chút nào, như anh đang nhớ cô không.

Món ăn được dọn ra, mọi người ăn uống vui vẻ trò chuyện. Ông Tuấn Dũng ra sức tán thưởng ông Đăng Dương.

“Anh Đăng Dương có hai đứa con thật tài giỏi. Có thể an tâm giao phó mà lui về nghỉ ngơi. Chứ tôi đây ăn lương nhà nước, chưa đủ tuổi về hưu, có muốn nghỉ ngơi cũng khó”.

Ông Đăng Dương cười khổ nói.

“Tôi sức khỏe kém nên phải để cho các cháu nó gách vác công việc sớm. Thực tình tôi chỉ mong có được sức khỏe như anh để được làm việc thêm vài năm nữa cho vui”.

“Nhà tôi neo người, có mỗi cháu Thùy Anh là con gái, cháu nó tài giỏi đến đâu thì một hai năm nữa cũng phải coi trọng chuyện gia đình. Đài truyền hình mấy năm nay cũng đã cho cổ phần hóa. Anh nhà tôi tiếc là không có được cậu con trai để theo nghiệp”. Bà Thu Giang kể khổ nhưng lại ngăm khoe vốn cổ phần của gia đình trong đài truyền hình.

Ông Tuấn Dũng nói thêm tiếp lời vợ.

“Phải chăng tôi kiếm được con rể tài giỏi như cháu Nguyên đây thì tốt. Con gái tôi được nhờ, mà tôi cũng sẽ yên tâm”

Ông Tuấn Dũng đưa ánh mắt đầy vẻ vừa ý về phía Khôi Nguyên.

“Cháu tôi được anh chị đánh giá cao làm tôi đây nở hết cả mũi rồi. Cháu Thùy Anh xinh đẹp giỏi giang thế kia, là cháu nhà tôi may mắn được quen biết mới phải.”

Bà Hồng Quyên tươi cười chuyển sự khen ngợi sang cho Thùy Anh. Ông Đăng Dương bên cạnh cũng gật gù tán đồng với ý kiến của mẹ mình.

Hai ông bà Tuấn Dũng và Thu Giang thấy con gái được khen ngợi, thì tí mắt cười hãnh diện. Thùy Anh ngồi đó nhìn bà Hồng Quyên và Khôi Nguyên với ánh mắt e lệ.

Khôi Nguyên ngoài mặt thì không thể hiện gì khó chịu nhưng trong lòng cảm thấy chán những người đang diễn trò tung hứng ở đây. Anh uống ly rượu vang rồi bình thản nói.

“Cô chú quá khen rồi. Cháu không tài giỏi đến thế đâu, chẳng qua cháu có khởi điểm xuất phát tốt hơn người khác mà thôi”. Khôi Nguyên ngừng một lát rồi nói tiếp.

“Công ty thì do cha cháu gây dựng, phát triển như ngày nay cũng là nhờ chị gái cháu lăn lộn. Cháu mới chỉ góp sức được hơn một năm thôi”.

Ông Tuấn Dũng mừng thầm trong lòng khi thấy con gái rất biết chọn người, Khôi Nguyên tuổi trẻ tài cao nhưng lại khiêm tốn lễ độ.

Khôi Nguyên sau đó quay sang bà nội của mình hỏi.

“Cháu thấy bà rất thích Thùy Anh thì phải”.

Bà Hồng Quyên nghe cháu hỏi vậy thì vui vẻ tán thành gật đầu, nhưng câu nói tiếp theo của Khôi Nguyên khiến nụ cười của bà cứng lại.

“Cháu nghĩ, hay là bà nhận Thùy Anh làm cháu gái nuôi đi. Cháu cũng thích có một cô em gái xinh đẹp như vậy”.

Khôi Nguyên nói ra điều này sau đó điềm nhiên nhìn nụ cười của Thùy Anh đang co rút lại.

“Là anh trai của em, anh chắc chắn sẽ giới thiệu cho em những người bạn ưu tú đã từng đi du học bên Mỹ cùng anh”

Không khí phòng ăn đột ngột tĩnh lặng. Ông Tuấn Dũng cùng bà Thu Giang mắt hấn nét cười trên mặt. Ông Đăng Dương thấy bất ổn liền nhanh ý tiếp lời xoa dịu

“Thằng bé nhà tôi lỗ mãng quá, muốn mẹ tôi có cháu gái nuôi đâu thể cứ như vậy là được. Anh chị là cha mẹ của cô bé. Phải được sự đồng ý của anh chị mới phải. Cháu Thùy Anh xinh đẹp và tài giỏi như vậy quả là phúc đức cho gia đình ai có được cháu làm dâu”.

Bố mẹ Thùy Anh nghe vậy chỉ biết nhìn con gái sau đó nở nụ cười sượng sùng.

Không khí bàn ăn cứ như vậy mà giảm đi cho đến khi kết thúc. Ông Tuấn Dũng cùng vợ và con gái xin phép ra về. Bà Hồng Quyên tiễn họ ra đến tận đại sảnh của nhà hàng. Khi xe ô tô vừa đi khuất, bà quay lại lườm Khôi Nguyên.

“Một đứa như thế, cháu còn chưa vừa lòng ở điểm nào?”

“Cháu không thích cô ấy trên phương diện tình cảm nam nữ” Khôi Nguyên nói thẳng suy nghĩ của mình.

“Tình cảm thì từ bồi dưỡng thêm cũng được. Ta tin rằng một đứa khéo léo như nó ai cũng sẽ có cảm tình”. Bà thuyết phục anh.

“Bà! Chuyện tình cảm không thể gượng ép được”. Khôi Nguyên nhăn mày khổ sở nói

Bà Hồng Quyên thấy vậy đổi chiến thuật. Bà muốn anh dùng cái đầu kinh doanh để suy tính thiệt hơn.

“Ta muốn cháu hãy dùng lý trí mà suy nghĩ, một mối nhân duyên tốt như vậy không thể bỏ lỡ”.

Sau đó, trên cả quãng đường về, bà Hồng Quyên im lặng làm mặt lạnh không nói với Khôi Nguyên một lời nào. Ông Đăng Dương đưa bà về phòng nghỉ ngơi, lát sau ông ra vỗ vai Khôi Nguyên nói.

“Bà đang giận lắm đấy, nếu con không thích cô gái đó thì tìm cách giải quyết cho ổn thỏa. Đừng làm thế lực nhà cô ta gây ảnh hưởng đến công việc của chúng ta”.

“Vâng thưa ba! Ba đi nghỉ sớm đi ạ!”

Khôi Nguyên thở dài quay về phòng. Anh chẳng thèm thay quần áo, chỉ cởi áo khoác ngoài ném ra rồi nằm xuống giường. Bàn tay anh nâng điện thoại lên nhìn, ngón tay chạm đến số của Hiếu Hân. Khôi Nguyên bấm gọi đi nhưng đầu bên kia lại đang tắt máy. Anh chán nản ném điện thoại ra xa, trong lòng thầm gào thét “Anh đang rất nhớ em”.

__oOo__

Hiếu Hân đang làm việc thì nhận được tin nhắn của Mai Phương gửi đến, cô mở máy đọc tin nhắn.

“Sáng nay trưởng phòng vừa thông báo, tớ phải sang chi nhánh hai ngày để tiếp nhận nhân viên mới. Tớ sẽ sang đó hai tuần để đào tạo họ T_T”

“Vậy ư! Đi làm có bị xa hơn không?” Hiếu Hân nhắn lại.

“Gần khu nhà tớ hơn, nhưng hai tuần đó tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy. Ở đó toàn người lạ, phải làm quen từ đầu. Nghỉ thôi cũng chẳng thấy vui rồi” Mai Phương nhắn tin đầy mùi than vãn.

Hiếu Hân chỉ biết nhắn lại động viên tinh thần cho Mai Phương.

“Cố lên! Hai tuần thôi mà”.

Hiếu Hân tắt điện thoại mà trong lòng cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng công việc quá nhiều khiến cho Hiếu Hân bị cuốn đi. Đến khi điện thoại của cô rung lên lần nữa, cô mới chú ý. Mở màn hình lên, cô mới biết bây giờ cũng đã gần quá trưa. Hiếu Hân nhìn xung quanh phát hiện ra mọi người đã đi ăn gần hết, chỉ còn lại có vài người. Hiếu Hân nhìn điện thoại thấy dãy số quen mắt gửi tin nhắn đến, cô liền biết người gửi đến là ai.

“Anh đang chờ em ở ngoài nhé!”

Hiếu Hân trợn mắt lên nhìn dòng tin nhắn “anh ta lại muốn gì nữa vậy?”

“Tổng giám đốc có việc gì cần tìm tôi vậy, tôi thấy mình đang bị chiếm dụng thời gian riêng tư hiếm hoi trong giờ làm đấy ạ”. Hiếu Hân nhắn lại.

“Anh lại không thấy vậy. Anh rất biết dùng thời gian riêng tư đó để chăm sóc nhân viên của mình một cách tốt nhất”.

“Công ty thật tốt vì đã có một tổng giám đốc biết chăm lo cho nhân viên. Tôi nghĩ hôm nay tổng giám đốc nên chọn nhân viên khác đi ạ. Mấy hôm trước, tôi cũng đã nhận được quá nhiều đặc ân rồi”. Hiếu Hân nghiêng răng bấm từng chữ trên màn hình.

“Đúng là anh có rất nhiều nhân viên, nhưng anh chỉ có một nhân viên đặc biệt duy nhất, đó chính là em”

Hiếu Hân thất thần khi nhìn thấy hai từ “đặc biệt” đó. Cô tự hỏi “anh coi mình là đặc biệt, vậy cái cô Thùy Anh đó là gì với anh đây?”

Hiếu Hân chưa kịp trả lời, bên kia đã nhắn tiếp.

“Em có muốn anh dùng cách thức đặc biệt nhất để mời em đi cùng anh bây giờ không?”

Hiếu Hân đang ngây ra, khi đọc dòng tin nhắn này xong thì cô muốn bốc hỏa. Cô tức giận lưu số của anh lại, đặt biệt danh “kẻ chuyên quyền”. Cô vừa dọn đồ trên bàn vừa cần nhần “sao lại có người ngang ngược đến thế chứ”.

Hiếu Hân ra khỏi cửa phòng, đang định nhìn thấy thì sẽ mắng anh luôn. Nhưng hành lang vắng lặng khiến cô ngạc nhiên, cô ngó trước nhìn sau cũng không thấy bóng ai. Hiếu Hân ngó điện thoại sau đó đi tiếp về phía trước, trong lòng khó hiểu với tin nhắn mà Khôi Nguyên gửi đến.

“Tìm anh sao?”

Tiếng nói vừa cất lên cũng là lúc cô thấy mình bị mất thăng bằng ngã vào vòm ngực của Khôi Nguyên.

Khôi Nguyên đang đứng dựa lưng vào tường, ngay khúc ngoặt của hành lang để chờ Hiếu Hân. Anh thấy cô đi qua liền kéo tay cô lại, không ngờ cô lại mất thăng bằng ngã vào lòng anh.

Hiếu Hân định thần lại, nhìn thấy anh đang nhìn mình cong khóe miệng. Cô tức giận đâm vào vòm ngực của anh.

“Chú cứ thích trêu người khác như vậy

hả?” Hiếu Hân vì tức giận nên buột miệng nói.

Khôi Nguyên chặn ngón tay lên bờ môi của cô, nheo mắt nói.

“Nhóc! Em biết mình đang nói gì không đấy?”

Hiếu Hân bị hành động và lời nói của anh làm cho cơ thể tê dại.

“Cho em nợ lại lần này. Anh sẽ tính sổ lần sau, sẽ phải có lãi đấy”.

Hiếu Hân choàng tỉnh, lui người lại về phía sau. Chưa kịp trấn định lại cảm xúc đã bị anh kéo đi.

Hiếu Hân cảm thấy bối rối, cô không hiểu anh đang định làm gì. Anh như đang chơi trò mèo vờn chuột với cô vậy. Khi thì cho cô rong chơi thoải mái, khi thì xuất hiện, vỗ cho cô một đòn chí mạng.

Ra đến thang máy, Khôi Nguyên bấm nút gọi. Lát sau thang máy mở ra, Khôi Nguyên định kéo Hiếu Hân vào thì anh bỗng khựng lại khi thấy Thùy Anh ở bên trong. Hiếu Hân nhìn thấy Thùy Anh thì kinh ngạc mở to mắt.

“Em đang lên để mang đồ ăn trưa cho anh. Thư ký Ngọc Vân nói hôm nay anh muốn ăn trưa tại phòng. Thùy Anh cười rồi đưa chiếc túi lên nhưng ánh mắt lại đảo nhanh đến bàn tay Khôi Nguyên đang nắm lấy Hiếu Hân.

Hiếu Hân thấy ánh mắt của cô ta đang nhìn mình dò hỏi thì cô mới giật mình nhận ra bàn tay cô vẫn bị Khôi Nguyên nắm lấy. Cô vội rụt mạnh tay lại.

“Xin lỗi, tôi nhớ ra còn có việc. Không làm phiền hai người đâu ạ”. Nói rồi Hiếu Hân chạy nhanh về phía cầu thang bộ.

Khôi Nguyên định đuổi theo thì bị bàn tay Thùy Anh nứu lấy cánh tay.

“Anh Nguyên, lên phòng ăn nhanh cho nóng”.

Khôi Nguyên tức giận gỡ bàn tay của Thùy Anh ra. Anh nhìn theo hướng Hiếu Hân chạy cảm thấy bất lực. Trong lòng anh tự nhủ, phải sớm giải quyết triệt để vụ này. Anh không thể đến vuột mất Hiếu Hân thêm lần nào nữa.

43. ! – Chương 43

Khôi Nguyên tiễn Thùy Anh ra khỏi phòng làm việc, anh gọi thư ký Ngọc Vân vào gặp.

“Tổng giám đốc gọi em ạ!”

“Từ nay, tôi mong cô không thông tin lại việc cá nhân của tôi cho cô Thùy Anh biết. Nếu cô ta đến đây phải có lịch hẹn trước”. Khôi Nguyên nghiêm khắc nhắc nhở thư ký Ngọc Vân.

“Vâng thưa tổng giám đốc!”

“Cô mang cái kia đi cho giúp tôi. Nó còn nguyên đấy, tôi chưa đụng vào đâu”. Khôi Nguyên chỉ tay vào hộp gà rán để trên bàn, sau đó anh lại nói tiếp.

“Cô gọi cơm trưa lên giúp tôi”

“Hai phần như lúc trước tổng giám đốc đã dặn ạ?” Thư ký Ngọc Vân hỏi lại.

“Không chỉ một phần thôi. Mà nhân tiện mua giúp tôi một ít bánh ngọt và nước ép mang đến ban chế tác. Cô nhớ giao trực tiếp cho cô Hiếu Hân nhưng đừng nói là tôi gửi”.

“Vâng em hiểu!” Thư ký Ngọc Vân ôm hộp đồ ăn rời đi, trong lòng đầy thắc mắc. Ngọc Vân không hiểu tại sao Thùy Anh lại làm giám đốc phát giận. Mà cô gái tên Hiếu Hân kia, tại sao lại được tổng giám đốc quan tâm đến vậy.

Trong phòng tổng giám đốc, Khôi Nguyên ngồi trên ghế sofa buồn bã nhìn điện thoại đang phát ra âm thanh tự động từ tổng đài. Anh gọi cho Hiếu Hân mấy cuộc nhưng không liên lạc được. Anh đành nhắn tin lại, hi vọng khi cô mở máy sẽ đọc.

“Em đừng bỏ bữa trưa đấy. Từ sau nhớ ăn uống đúng giờ, đừng có làm cố. Mấy hôm nữa anh phải đi công tác. Khi nào anh về chúng ta sẽ nói chuyện rõ với nhau”.

Khôi Nguyên không hề có ý định cưỡng ép Hiếu Hân như những gì anh đã từng nhắn tin với cô trước đây. Anh biết Hiếu Hân rất ghét bị mọi người chú ý đến. Nếu anh làm thế thật, sẽ khiến Hiếu Hân xa cách với anh nhiều hơn.

__oOo__

Hồng Ánh đi vào phòng làm việc của Khôi Nguyên, nét mặt đầy lo lắng.

“Chị thấy bà chưa hết giận đâu mà phía bên ông Tuấn Dũng cũng đang tỏ thái độ đấy. Em định thế nào đây?”

Khôi Nguyên từ bàn làm việc đứng dậy, anh đi tới ôm vai chị gái ấn xuống ghế sofa ngồi. Anh cũng ngồi xuống sau đó đẩy một tập văn kiện về phía chị gái mình.

Hồng Ánh cầm tập văn kiện lên đọc, đôi mày cô cau lại theo từng trang giấy.

“Bản thảo trao đổi mua bán cổ phần này là sao vậy?”

“Em tính mua cổ phần của công ty truyền hình kỹ thuật số VSTV”

“Nhưng điều kiện của đối phương đưa ra quá nhiều, cậu có nhất thiết phải đánh đổi bằng cả cổ phần của cậu như vậy không” Hồng Ánh sốt ruột nhìn em trai.

“Mai em sẽ bay sang tỉnh H để đàm phán tiếp. Thực ra em đã muốn chen chân vào truyền hình kỹ thuật số từ lâu. Nếu sở hữu được một phần công ty này thì công ty của chúng ta sẽ vươn tay được ra khắp cả nước”.

Hồng Ánh cảm thấy lo lắng trước quyết định của Khôi Nguyên.

“Tham vọng này quá lớn, đối phương cũng là người có máu mặt trong giới.”

Khôi Nguyên nhìn chị gái bình thản nói.

“Em trao đổi cổ phần cho ông ta cũng vì ông ta sẽ là lá chắn tốt, khiến cho ông Tuấn Dũng và những người làm truyền thông ở tỉnh A này phải kiêng dè”.

Khôi Nguyên nhìn bộ dáng chưa hết lo lắng của Hồng Ánh liền nói thêm.

“Mà chị lo gì chứ, ông ta mới chỉ thấy phần nổi tảng băng trôi là em thôi. Ông ta sẽ không thể ngờ được phần chìm lớn của công ty chúng ta thế nào đâu”

“Ý cậu là sao?”

“Khi nào trao đổi xong, chị hãy cho hợp mặt đại hội cổ đông. Những cổ phần mượn danh của chúng ta đang phân tán đi sẽ được gom trả lại cho Mike. Đến lúc đó đối phương sẽ không thể ngờ được lượng cổ phần của em và số cổ phần ông ta gom được vẫn chưa đủ sức gây ảnh hưởng lớn.

“Nhưng liệu bước đi sắp tới có quá liều lĩnh không?” Hồng Ánh vẫn cảm thấy bồn khoăn.

“Chị biết đấy ông Tuấn Dũng đang nắm giữ đa số cổ phần của mạng truyền hình cáp tỉnh A. Mà 25% kênh đang phát sóng lại phải mua từ VSTV. Rất nhiều kênh VSTV đang sở hữu, có lượng người xem trên cả nước rất cao. Nếu chúng ta có được cổ phần của VSTV thì ông Tuấn Dũng có gan cũng không dám cắt giảm các kênh đó đi, ông ta dám làm thế thì chẳng khác nào tự cắt vào thịt của mình”. Khôi Nguyên tự tin trước kế hoạch của mình.

Hồng Ánh nheo mắt nhìn Khôi Nguyên đánh giá.

“Thằng nhóc này, vì dọn đường chạy theo người đẹp mà suy tính kỹ ghê”.

“Thực ra điều này em đã muốn làm từ lâu, nhưng do sự tình gần đây chuyển biến nhanh, khiến em phải tiến hành sớm hơn mà thôi”.

“Vậy, giữa hai đứa có chuyện gì mà lại để lỡ dở nhiều năm như vậy?” Hồng Ánh vốn thắc mắc chuyện này từ lâu.

Khôi Nguyên trầm mặc khi nói về điều này.

“Em cảm thấy cô ấy cũng có tình cảm với em, nhưng cái em nhận được chỉ là sự im lặng. Năm đầu tiên ở Mỹ em đã chờ đợi và thất vọng, em cảm thấy có lẽ mình đã ảo tưởng. Năm đó em đã không dám về nước, em sợ mình sẽ lại chạy đến tìm cô ấy. Mấy năm sau, vào các dịp lễ em trở về, em đã thử đi tìm cô ấy. Lúc đó em chỉ muốn đứng từ xa nhìn xem cô ấy có hạnh phúc không, nhưng cô ấy đã không còn ở đó”.

Hồng Ánh vỗ vai em trai, tỏ vẻ đồng cảm.

“Nếu cô bé ấy không thích em thì em cũng đừng cưỡng ép cô ấy”.

“Hiện giờ cô ấy chưa có người đàn ông nào bên cạnh thì em sẽ vẫn có cơ hội. Nhưng em sẽ không để người nào ngoài em có thể tiếp cận được với cô ấy. Chị nói em ích kỷ cũng được”.

Hồng Ánh bắt lực nhìn đứa em trai quá si tình của mình. Dù có thế nào cô cũng sẽ đứng về phía Khôi Nguyên, cô mong em mình sẽ có được hạnh phúc”

oOo

Hiếu Hân mở lại tin nhắn của Khôi Nguyên gửi đến. Cô tự hỏi trong lòng “anh muốn gặp cô để nói rõ chuyện gì?” Cô thực sự lo sợ điều anh nói ra khiến bản thân cô rơi vào tuyệt vọng. Hiếu Hân cố gắng để bản thân không nghĩ, không hi vọng vào bất cứ điều gì. Cô chỉ muốn cuộc sống cứ bình lặng như vậy mà trôi qua.

“Nghĩ gì mà thần người ra như thế, cô dâu ra rồi kìa”. Mai Phương vỗ vào vai Hiếu Hân, lời sự chú ý của cô về phía sân khấu thử đồ.

Ngọc Trúc đang bước trên sân khấu bằng kính, ánh sáng đèn rọi từ khắp nơi chiếu vào chiếc váy cưới trắng tinh gần pha lê lấp lánh, khiến nó càng trở nên long lẫy hơn.

“Oa..! đẹp quá chị ơi!” Mai Phương tròn mắt thốt lên.

Hiếu Hân mỉm cười, giơ ngón tay cái lên tán thưởng chiếc váy.

“Chị đừng cho anh Vũ Thanh biết chị sẽ mặc váy như thế nào. Em muốn anh ấy phải ngẩn mặt ra ngắm chị vào hôm cưới”.

“Hiếu Hân nói đúng đấy chị” Mai Phương hưởng ứng ý kiến của Hiếu Hân.

Ngọc Trúc bồn khoăn.

“Lúc đi chụp ảnh, kiểu gì chị chẳng phải mặc váy cưới. Dù không phải là chiếc này, anh ấy cũng phần nào tưởng tượng ra rồi”

Hiếu Hân bước lên đứng cạnh Ngọc Trúc ngắm nghía rồi búng nhẹ vào mũi Ngọc Trúc nói.

“Ai nói với chị cứ phải mặc váy cưới để chụp hình. Chị mặc áo dài truyền thống để chụp ảnh đi, mặc cái đó chụp ý nghĩa hơn nhiều”

“Con bé này nghĩ ra ý tưởng hay phết”. Ngọc Trúc rất thích ý kiến này.

Mai Phương thấy thế chen vào khoe rùm Hiếu Hân.

“Chị không biết đâu, Hiếu Hân có nhiều ý tưởng được công ty em đánh giá cao lắm. Chị nhớ trang bìa tờ MQ phát hàng cuối tháng 10 không. Cái đó là do Hiếu Hân lên ý tưởng thực hiện đó”.

“Vậy ư! Trang bìa đó rất đẹp, chị thấy nó còn tạo ra một trào lưu khiến cho các thanh niên đua nhau cosplay lại rồi up ảnh lên mạng khoe nhau mà”. Ngọc Trúc ngạc nhiên sau đó bá cổ Hiếu Hân mắng.

“Cái con nhỏ này, có chuyện tốt vậy mà không khao bọn chị”.

“Oan cho em, em mời mọi người đi ăn rồi mà” Hiếu Hân la lên.

“Vụ đó là khao tháng lương đầu tiên, không chơi hai vụ gộp một đâu”

“Chị Ngọc Trúc nói đúng, em tán thành. Hôm nay phải bắt khao đền mới được”. Mai Phương hào hứng hùa theo Ngọc Trúc.

Hiếu Hân giả vờ ôm đầu tỏ vẻ đau khổ.

“Tiền của em hôm nay lại mọc cánh rồi”.

Ngọc Trúc và Mai Phương cười ngặt trước vẻ mặt ảo não của Hiếu Hân.

Cả ba người sau khi chọn được váy, liền rủ nhau đi ăn trưa. Sau bữa trưa, Mai Phương đi xe máy đưa Hiếu Hân về còn Ngọc Trúc lại chờ Vũ Thanh đến đón đi chọn phòng đặt tiệc cưới.

Vũ Thanh và Ngọc Trúc sau khi tham khảo ý kiến của nhiều người đã chọn được hai địa điểm tổ chức khá ưng ý. Ngày hôm nay là chủ nhật, nên hai người mới có thời gian đi thực tế để chốt lại nơi đãi tiệc.

“Anh! Địa điểm này được đấy”. Ngọc Trúc thốt lên khi thấy quang cảnh tại khách sạn Marriott.

“Ừ! Rất đẹp!” Vũ Thanh tán đồng.

“Em thấy nếu chúng ta tổ chức lễ thành hôn ngoài trời, sau đó vào phòng tiệc trong nhà thì thật tuyệt” Ngọc Trúc mắt sáng bừng khi nghĩ ra viễn cảnh ấy.

“Tùy ý muốn của em hết!” Vũ Thanh cương chiều theo mọi ý muốn của Ngọc Trúc.

Ngọc Trúc đang tay đón gió thổi vào từ hồ nước mênh mang trước mặt. Tòa nhà khách sạn Marriott như một chiếc du thuyền lớn trên mặt nước mênh mang.

“Em muốn làm lễ đường tại đây, sẽ có ba phù dâu, ba phù rể như hồi đám cưới của ba mẹ em vậy” Ngọc Trúc nói ra ý tưởng của mình, sau đó trượt chân ra cô bỗng xiù mặt xuống.

“Bạn của em đi lấy chồng hết cả rồi, em kiếm đâu được phù dâu đây”.

“Thì nhờ Hiếu Hân và Mai Phương đi”. Vũ Thanh tiến đến ôm Ngọc Trúc, rồi cho cô ý kiến.

“Nhưng mới chỉ có hai, còn thiếu một. Mà anh có nhờ được ai làm phù rể không đấy”. Ngọc Trúc quay ra hỏi ngược lại.

Vũ Thanh cũng cau mày suy nghĩ. Anh cũng sắp 30 tuổi rồi. Bạn bè anh cũng đã lập gia đình gần hết.

“Bạn anh cũng lập gia đình gần hết rồi, chắc may ra còn sót lại mấy tên. Nhưng có một tên đang làm giám đốc cỡ lớn, không biết hần có chịu làm phù rể cho anh không”

“Anh đang nói đến cậu bạn hôm nọ gặp ở nhà hàng à”. Ngọc Trúc nhớ đến khi cô khá ấn tượng với anh ta.

“Chính là cậu ta đó, cậu ta bây giờ là ông chủ chỗ Hiếu Hân làm”.

“Anh cứ thử mời cậu ta xem, biết đâu cậu ta lại đồng ý. Anh phải cố tìm thêm mấy người nữa cho đẹp đội hình đây” Ngọc Trúc hồi thúc Vũ Thanh,

“Biết rồi, anh sẽ cố gắng vì bà xã”

Ngọc Trúc nghe tiếng bà xã ngọt ngào do Vũ Thanh nói. Cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Vũ Thanh và Ngọc Trúc tiếp tục tham quan phòng tiệc trong nhà, cả hai rất hài lòng với không gian tại đây nên đã quyết định đặt bút ký hợp đồng. Lúc họ đi tham quan phòng tiệc cũng là lúc ở đó đang diễn ra tiệc cưới của đôi khác.

Ngọc Trúc thích thú ngắm ảnh cưới của họ tại cửa đón tiếp, cô chỉ tay vào ảnh hỏi Vũ Thanh.

“Anh! Ảnh cưới của mình liệu có đẹp hơn họ không?”

“Chắc chắn rồi, em xinh hơn cô dâu đấy mà”. Vũ Thanh nịnh Ngọc Trúc nhưng anh thực sự thấy cô đẹp hơn cô gái trong ảnh.

“Anh ơi! Cô dâu khác với trong hình quá”. Ngọc Trúc thốt lên khi nhìn thấy cô dâu thực sự.

“Chắc là do thợ ảnh chỉnh đẹp quá đà”. Vũ

Thanh cũng ngạc nhiên nhìn ảnh và người thật.

“Em không muốn bị như thế đâu” Ngọc Trúc ảo não kêu lên.

Vũ Thanh cười trấn an cô.

“Chúng ta sẽ không để tình trạng giống cô dâu này là được, anh đảm bảo em trên hình và người thật chắc chắn sẽ rất đẹp”.

“Không được, kiểu gì mọi người cũng xem rồi so sánh, em không muốn thế”. Ngọc Trúc kiên quyết bác bỏ, ngay sau đó cô liền nảy ra ý nghĩ.

“Em có cách rồi, em sẽ nhờ Hiếu Hân vẽ tranh cho chúng ta, em sẽ bảo nó vẽ theo kiểu biếm họa một chút. Mọi người xem hẳn là sẽ rất thích vì thấy hài hước. Nếu em ở ngoài có không xinh đẹp thật thì họ cũng không có cơ để so sánh được”

Vũ Thanh thấy buồn cười vì ý tưởng của Ngọc Trúc nhưng anh vẫn tán đồng chiều theo cô.

“Được, theo ý em quyết hết. Chúng ta về được chưa, đứng đây dòm ngó đám cưới của họ trông hơi kỳ thì phải. Họ đang lườm chúng ta kìa” Vũ Thanh nói nhỏ vào tai Ngọc Trúc.

Ngọc Trúc phát hiện ra những người đó đang hiếu kỳ nhìn mình thì vội vàng kéo tay Vũ Thanh chạy mất.

Ngọc Trúc vừa đi vừa khoái chí vì ý tưởng vẽ tranh cưới của mình. Bỗng nhiên trong đầu cô nhớ ra một việc. Cô quay ra hỏi Vũ Thanh.

“Anh, em bỗng nhớ ra việc này. Hiếu Hân và bạn của anh trước đó có quen biết nhau không?”

“Em đang nói đến Khôi Nguyên hả?” Vũ Thanh ngạc nhiên khi Ngọc Trúc hỏi đến bạn anh.

“Vâng! Là người hôm gặp ở nhà hàng, anh nói với em là đi Mỹ mới về đó”

“Hai người đó có biết nhau từ trước, lúc mà Hiếu Hân còn đang học lớp 11. Bạn anh lúc đó là huấn luyện viên cho đội bóng rổ của trường”. Vũ Thanh kể lại.

“Vậy ngày đó anh thấy họ có điều gì bất thường không?”

Ngọc Trúc tỏ vẻ sốt ruột hỏi khiến Vũ Thanh thắc mắc.

“Có chuyện gì vậy? Sao em lại hỏi thế? Hiếu Hân ngày đó vốn là người không thích giao tiếp với người khác mà. Anh nhớ thái độ của con bé lúc đó với tất cả hội con trai trong đội bóng không được tốt cho lắm”

“Chắc chắn giữa họ có vấn đề” Ngọc Trúc khẳng định, sau đó cô nói tiếp.

“Anh có thấy Hiểu Hân có đến hai chiếc điện thoại không?”

Vũ Thanh không hay để ý, nhưng Ngọc Trúc nói đến anh mới nhớ ra

“Đúng là có hai chiếc, nhưng chuyện đó có liên quan gì?”

“Cái con bé đó, tuy nó dạo này đã thay đổi hơn. Nhưng trong nội tâm nó vẫn giữ lại những cố chấp của riêng mình”. Ngọc Trúc thở dài khi nói đến Hiểu Hân.

“Có một chiếc điện thoại, mẹ con bé đã tặng nó cách đây năm năm. Con bé đó bề ngoài thì tỏ ra đã đoạn tuyệt hoàn toàn với mẹ nó nhưng thực sự nó vẫn nhớ và quan tâm đến mẹ. Chiếc điện thoại đấy, nó chưa một lần sử dụng để gọi nhưng nó vẫn nạp tiền đều vào sim để duy trì hoạt động. Có lẽ tài khoản trong chiếc sim đó phải đến 5 hay 6 triệu rồi”

Ngọc Trúc im lặng một lát rồi nói tiếp.

“Người bạn của anh, tuy chỉ là lần đầu em được gặp mặt nhưng em đã thấy quen rồi. Bởi vì em đã nhìn thấy bạn anh trong chính những bức vẽ của Hiểu Hân”

“Có chuyện đó sao?” Vũ Thanh rất ngạc nhiên về tiết lộ của Ngọc Trúc.

“Con bé có một quyển sổ vẽ nó đã cất rất kỹ nhưng do vô tình cần tìm đồ em đã phát hiện ra. Trong quyển sổ đó con bé đã vẽ anh ta ở rất nhiều góc độ khác nhau. Em dám chắc con bé từng dành tình cảm sâu sắc cho anh ta nên mới có thể vẽ anh ta sinh động đến vậy”.

Những lời nói của Ngọc Trúc như khuấy lại những ký ức mà Vũ Thanh đã từng quên. Đôi mắt anh bỗng trầm hẳn xuống.

“Anh chưa từng nghĩ rằng Hiểu Hân thích Khôi Nguyên, thời gian họ biết nhau quá ngắn, không thể nào phát sinh tình cảm như em nói”

Ngọc Trúc biết, hiện giờ cô cũng chỉ đang tự suy đoán. Nhưng cô biết em cô đã từng dành rất nhiều tình cảm cho anh ta, có lẽ đến bây giờ nó vẫn đang rất thích.

“Anh, bạn của anh đã có người yêu chưa?” Ngọc Trúc tò mò thay cho Hiểu Hân.

“Em hỏi vậy để làm gì? Bạn anh có người yêu rồi, em không phải mất công mai mối đâu. Khi nào chúng ta cưới anh sẽ chỉ bạn gái của cậu ta cho em xem. Thôi về đi, anh muốn về nhà lăn ra ngủ lảm rồi”. Vũ Thanh nhéo má Ngọc Trúc nói.

Ngọc Trúc lúc này mới nhớ ra Vũ Thanh đã đi suốt từ sáng tới giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi. Ngọc Trúc tiến lại ôm Vũ Thanh một cái như muốn xua bớt mệt nhọc cho anh. Cô nhìn anh mỉm cười hạnh phúc, sau đó mới theo anh rời đi. Bây giờ trong mắt của Ngọc Trúc chỉ có Vũ Thanh, nên cô đã đem hết những chuyện khác bỏ ra khỏi suy nghĩ của mình.

44. ! – Chương 44

Hiểu Hân đến công ty thì gặp bà Nguyễn Khê ở phía trước thang máy. Cô cũng đang đi tới, nên định tiến đến chào bà một tiếng. Bỗng nhiên có một bóng người đi nhanh, vượt qua cô tiến đến chỗ bà Nguyễn Khê.

“Chị Nguyễn Khê!”

“Chào chủ tịch, hôm nay sao cô lại đến sớm vậy?”

“Tôi vì tin tức trên mạng mà vội đến”

“Tôi sáng nay cũng vừa đọc tin, có chuyện này thật sao?”

“Tôi muốn chị tìm cách gỡ các tin tức này xuống hết. Sau đó chị cho người truy ra người đưa tin này giúp tôi.”

Hiếu Hân nghe thấy họ đang nói chuyện liền tránh đi không làm phiền nữa. Cô không ngờ người mà cô đã gặp lần trước, lại là chủ tịch hội đồng quản trị công ty truyền thông Ánh Dương. Hiếu Hân thấy mình thật đáng trách vì đã không đọc sơ đồ lãnh đạo của công ty.

Hiếu Hân bước vào thang máy, cô di chuyển sâu vào trong đứng để nhường đường ra cho những người khác cần ra trước. Hiếu Hân đứng trong góc thang máy liền bị cuộc nói chuyện của những người đi cùng gây chú ý.

“Cậu đọc tin trên kênh giải trí chưa?”

“Cũng vừa mới đọc”

“Có chuyện gì thế?” Một người không biết thông tin liền hỏi.

“Trên kênh giải trí vừa đăng bức hình, gia đình tổng giám đốc gặp mặt gia đình MC Thùy Anh tại nhà hàng Hoàng Gia. Trên trang đó đăng tiêu đề là: hai gia đình gặp nhau để bàn bạc chuyện cưới hỏi”. Có người giải thích.

“Chuyện này họ công khai rồi ư? Hai người này trước đây đã thấy có thông tin là đang bí mật hẹn hò mà”

“Ghen tị với Thùy Anh thật đấy. Gia đình danh giá, lại cưới được tổng giám đốc đẹp trai tài giỏi của chúng ta”.

“Đấy gọi là môn đăng hộ đối biết chưa!”

Hiếu Hân nghe cuộc trò chuyện của họ, trong lòng bỗng có cảm giác đắng nghẹn. Cô tự trách bản thân sao lại để tâm nhiều đến chuyện của họ như vậy.

Hiếu Hân lên phòng làm việc thì nhận được dự án mới Phan Linh giao cho. Cô mang về bàn, lên mạng seach thông tin sản phẩm. Hiếu Hân nhìn màn hình máy tính suy nghĩ một lúc liền quyết định mở thêm tab mới. Cô mở một trang báo mạng lên xem, ngay trang chủ, tin tức hình ảnh về Khôi Nguyên đã xuất hiện. Các trang báo điện tử cô mở ra đang đua nhau đặt tiêu đề.

MC Thùy Anh chuyển bị lên xe hoa với tổng giám đốc công ty truyền thông Ánh Dương.

Bắt gặp hai gia đình có tiếng về truyền thông và truyền hình gặp mặt bàn hôn sự

MC Thùy Anh đẹp đôi sánh bước bên chồng tương lai.

.....

Sau các tiêu đề là hình ảnh dẫn chứng cho câu chuyện.

Hiếu Hân không đủ can đảm để xem tiếp, cô vội tắt màn hình, trái tim cô thất lại khi nhìn từng bức ảnh. Hiếu Hân vồ vồ trán như cố xua mọi ý nghĩ ra khỏi đầu để tiếp tục làm việc. Một lúc sau điện thoại của Hiếu Hân báo tin nhắn Khôi Nguyên gửi đến, cô nhìn thấy nhưng không muốn đọc, cô sợ mình sẽ lại tiếp tục bị phân tâm.

Đến buổi trưa, khi Hiếu Hân đang vẽ phác thảo thì nhận được cuộc gọi từ số máy lạ gọi đến.

“Alo!”

“...”

“Vâng ạ!”

“...”

Hiếu Hân mở lớn mắt kinh ngạc khi biết người gọi đến là ai. Cô đứng dậy, xin phép ra khỏi phòng để nghe tiếp điện thoại.

“Dạ!”

“...”

“Được ạ!”

“...”

“Vâng cháu sẽ đến!”

Hiếu Hân tắt máy, trong lòng cô bỗng cảm thấy có chút khẩn trương. Cô cố hít một hơi thật sâu để đè nén cảm xúc này xuống.

Hiếu Hân vào phòng, cô cố tập trung vào công việc để hoàn thiện sớm hơn dự định. Khi Hiếu Hân nộp bài lại cho Phan Linh, cô ngó đồng hồ và thấy yên tâm khi vẫn còn 45 phút nữa. Cô xin phép Phan Linh và trưởng phòng Tuấn Cảnh về sớm hơn mọi khi.

Hiếu Hân rời công ty, cô đi bộ vòng ra sau tòa nhà, phía đó có một quán coffee khá bắt mắt. Hiếu Hân bước vào quán, ánh mắt nhìn quanh một lượt đã nhìn thấy người cô cần gặp. Cô chưa kịp đi đến đã có một người đàn ông mặc vest lịch sự tiến lại đón cô.

“Cô Hiếu Hân, xin mời cô đi theo tôi!”

Người đàn ông đó đưa cô đến chiếc bàn, nơi bà lão ăn mặc sang trọng đang ngồi.

Hiếu Hân tiến đến nhưng chưa ngồi xuống ngay, cô nhìn bà lão rồi cúi đầu chào hỏi.

“Cháu chào bà!”.

Bà lão buông tách trà xuống nhìn cô rồi nói.

“Cháu ngồi đi! Cháu không ngờ vì gặp lại ta đúng không?”

Hiếu Hân kéo ghế ngồi xuống, cô nhìn bà, nét mặt bình thản nói.

“Cháu đã vô tình được biết bà từ lúc trước rồi ạ. Cháu chỉ không biết lý do bà muốn gặp cháu là vì sao thôi ạ!”

Bà Hồng Quyên nhìn Hiếu Hân một lượt, trong lòng bà ngầm đánh giá cao phong thái của Hiếu Hân.

“Tuy đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, nhưng ta lại có ấn tượng rất tốt về cháu. Cháu rất thẳng thắn”. Bà Hồng Quyên ngưng lại một lát vì có nhân viên đi đến mang cho Hiếu Hân một ly nước.

“Chị muốn dùng gì ạ?”

“Cho tôi một ly hồng trà, tôi muốn dùng nóng”. Hiếu Hân nói với người phục vụ mà không cần mở menu. Cô đưa menu trả lại cho họ.

“Vâng! Chị đợi một lát ạ!” Người nhân viên sau đó rời đi.

Hiếu Hân quay ra nhìn bà Hồng Quyên để tiếp tục câu chuyện. Bà Hồng Quyên nói tiếp.

“Trước khi hẹn cháu ra đây, ta cũng đã cho người đi tìm hiểu về cháu rồi”

“Bà muốn biết cháu vì điều gì ạ?” Hiếu Hân khác ngạc nhiên vì bà Hồng Quyên lại đi điều tra về cô.

“Ta làm điều đó là vì Thùy Anh, cháu biết Thùy Anh chứ?”

Hiếu Hân trong lòng hơi trùng xuống khi nghe thấy tên Thùy Anh. Cô cố giữ vẻ bình thản hỏi lại.

“Vâng! Cháu biết chị ấy, nhưng cháu không hiểu lắm mục đích của bà”

Bà Hồng Quyên mỉm cười nhìn cô.

“Cháu và Khôi Nguyên nhà ta đã biết nhau được bao lâu rồi?”

Hiếu Hân bắt đầu hiểu mục đích của bà Hồng Quyên. Cô cảm thấy khó khăn khi hồi tưởng lại quãng thời gian đó.

“Cháu đã từng biết tổng giám đốc cách đây năm năm, nhưng cháu chỉ mới gặp lại cách đây hai tháng”.

“Hóa ra là biết nhau lâu hơn ta nghĩ” Bà Hồng Quyên trầm ngâm suy nghĩ về những lời Hiếu Hân nói. Lát sau bà mới nói tiếp.

“Hơn một năm nay, ta chỉ thấy cháu ta qua lại với Thùy Anh, ta chưa bao giờ nghe thấy nó nhắc đến cháu. Nên khi Thùy Anh nó nói với ta, nó đang lo lắng về mối quan hệ giữa Khôi Nguyên và cháu ta đã rất ngạc nhiên”.

“Có lẽ cháu hiểu điều mà bà và chị Thùy Anh đang lo lắng”. Hiểu Hân cầm ly nước lên uống để trôi đi cảm giác đang nghẹn lại trong cổ họng rồi nói tiếp.

“Tổng giám đốc trước đây từng là đàn anh học trước cháu nhiều khóa. Có thể vì do đã quen biết từ trước, nên khi cháu vào công ty anh ấy cũng có quan tâm hơn người khác thôi ạ! Cháu nghĩ chị Thùy Anh đã hiểu lắm”

“Cháu đã thấy tin tức của Khôi Nguyên và Thùy Anh trên các trang báo rồi chứ?” Bà Hồng Quyên nhìn Hiểu Hân hỏi, có lẽ bà đang ngẫm cảnh tình Hiểu Hân.

Hiểu Hân nghe nhắc đến tin tức đó, trong lòng se sắt lại. Cô cố giữ sự bình tĩnh nói.

“Cháu biết bà muốn nhắc nhở cháu việc gì”

“Cháu là người rất thông minh. Ta hôm nay nói chuyện này với cháu cũng để xác định mối quan hệ giữa cháu và Khôi Nguyên cho rõ ràng. Ta rất vừa lòng với Thùy Anh cả về phẩm chất lẫn gia thế. Việc kết hôn với Thùy Anh là sự lựa chọn tốt nhất cho sự nghiệp của Khôi Nguyên sau này”. Bà Hồng Quyên thẳng thắn nói ra quan điểm của mình.

“Năm năm là khoảng thời gian dài, nhưng thời gian cháu quen biết với tổng giám đốc lại thực ngắn ngủi. Cháu nghĩ, giữa cháu và anh ấy chưa bắt đầu điều gì nên cũng chẳng thể có cái kết” Hiểu Hân đau lòng khi nói ra điều này.

Bà Hồng Quyên nhìn Hiểu Hân đánh giá, bà tinh ý phát hiện ra xúc cảm đang kìm nén trong lòng Hiểu Hân.

“Cháu đã từng thích Khôi Nguyên chưa?” Bà hỏi thẳng suy nghĩ của mình.

Hiểu Hân nghe câu hỏi của bà liền khựng lại trong giây lát. Chưa có ai hỏi thẳng trực tiếp cô như vậy, ngay bản thân cô cũng đang tự né tránh câu hỏi của mình.

“Cháu từng thích anh ấy và đến giờ cháu biết mình đã yêu anh ấy. Nhưng đó chỉ là tình cảm đơn phương của cháu, anh ấy không hề biết. Bà yên tâm, cháu sẽ giữ nó cho riêng cháu”

Hiểu Hân thực lòng nói ra tình cảm đã cất chứa trong lòng bấy lâu. Cô biết với người từng trải như bà, cô không thể nói dối được

“Ta xin lỗi, vì ta đã ích kỷ chỉ nghĩ cho cháu trai ta mà khiến cháu đau lòng. Cháu là cô gái xinh đẹp và xuất sắc, ta tin cháu sẽ tìm được người đàn ông tốt ỉnh”.

Hiểu Hân thấy tim mình đau nhói, cô không thể ngồi đây để tiếp tục nói về chuyện này.

“Thưa bà! Cháu đã hiểu những gì bà muốn. Cháu xin phép được về trước ạ!” Nói rồi Hiểu Hân đứng dậy, cúi nhẹ đầu chào bà rồi dời đi.

Bà Hồng Quyên nhìn bóng lưng Hiểu Hân bước đi, bà thở dài một hơi như có chút tiếc nuối. Trong lòng bà lúc này cũng nặng trĩu tâm tư.

__oOo__

Hiểu Hân cứ bước đi vô định theo quán tính, lúc định thần lại cô đã về đến cửa nhà rồi. Trong đầu cô chẳng thể nhớ nổi hành trình mình về nhà bằng cách nào. Hiểu Hân đang tìm chìa khóa để mở thì bị người phía sau gọi khiến cô giật mình.

“Hiểu Hân, sao em về muộn vậy?”

Hiểu Hân quay ra thì thấy Vũ Thanh đang đứng dựa vào xe máy bên kia đường.

Hiểu Hân ngó đồng hồ thấy đúng là khá muộn.

“Anh đến từ khi nào vậy? Sao không gọi cho em?”

Vũ Thanh tiến về phía Hiểu Hân nhìn cô chăm chú.

“Anh đến được một lúc rồi, anh đang có chuyện cần suy nghĩ nên cũng không cần gọi em gấp. Mà em có chuyện gì mà vẻ mặt thất thần vậy. Anh đứng đây to như con voi thế này mà em cũng không thấy”.

Hiểu Hân gãi đầu tỏ vẻ áy náy.

“Em đợt này nhận được nhiều việc nên hơi mệt”

“Đừng làm cố quá! Em đã ăn tối chưa?” Vũ Thanh quan tâm hỏi.

“Em chưa ăn, anh cho xe vào sân đi. Em lên nhà nấu cơm cho anh ăn luôn”

Hiểu Hân xoay khóa mở cửa. Vũ Thanh dắt xe vào sân rồi nói.

“Thôi đừng nấu nướng gì, anh để xe ở đây. Hai anh em mình đi bộ ra ngoài phố kiếm gì ăn luôn”

“Vâng, chờ em một lát. Em lên gác cất bớt đồ nhé.”

Hiểu Hân cất đồ xong liền cùng Vũ Thanh đi ra ngoài phố. Cả hai quyết định dừng chân tại một quán bún bò.

Trong lúc ăn, Hiểu Hân nhận được tin nhắn của Khôi Nguyên gửi đến. Cô phân vân rồi mở tin nhắn đọc.

[Mọi việc không như em nghĩ, anh sẽ sớm về giải quyết. Hãy tin ở anh!] (10:21)

[Bây giờ em đang làm gì vậy? Anh hiện giờ đang ăn tối, ở tỉnh H có đặc sản bún bò ngon lắm. Sau này có cơ hội anh sẽ đưa em đến đây ăn] (20:35)

Hiểu Hân đọc tin nhắn xong bỗng rút nước mắt, cô vội vàng lau đi.

“Em sao vậy?” Vũ Thanh hỏi, giọng có chút lo lắng.

“Em cho nhiều ớt vào quá nên bị cay đến chảy nước mắt”. Hiểu Hân tìm cách nói dối.

“Không ăn được cay, để anh bảo họ làm bát khác cho”

“Không sao mà, em thích ăn cay như vậy. Uống nước lạnh là đỡ luôn”. Để

khẳng định Hiểu Hân đưa ly nước ngọt lên uống, sau đó Hiểu Hân lảng sang chuyện khác,

“Anh chọn được tiệm chụp ảnh cưới chưa?”

“Anh cho Ngọc Trúc quyết định, cô có vẻ háo hức tìm hiểu vụ này. Mà Ngọc Trúc đã nói với em là cô ấy muốn vẽ tranh cưới chưa?”

“Chị nói rồi. Anh chị cứ liệu, nhân cơ hội này em sẽ vẽ hai người thật xấu cho xem”.

Hiểu Hân giả vờ đe dọa, sau đó cô bị Vũ Thanh cốc nhẹ vào đầu một cái.

Sau bữa tối, Hiểu Hân và Vũ Thanh đi tản bộ ở công viên gần khu nhà.

“Tìm ghế ngồi đi, anh có chuyện này muốn nói với em”. Nét mặt Vũ Thanh trầm xuống, anh nhìn Hiểu Hân nói.

Hiểu Hân thấy thái độ của anh hơi lạ. Cô im lặng theo anh ngồi xuống một chiếc ghế đá ngay gần đó.

Thấy Vũ Thanh trầm mặc khá lâu, Hiểu Hân liền hỏi.

“Có chuyện gì vậy ạ!”

Vũ Thanh mím chặt môi nhìn cô, sau đó anh thở dài nói.

“Anh hỏi, em phải nói thật cho anh biết nhé!”

“Anh cứ nói đi, anh làm em thấy lo đấy”

“Em đã từng thích Khôi Nguyên đúng không?”

Câu hỏi của Vũ Thanh khiến Hiểu Hân bàng hoàng. Ngày hôm nay, anh là người thứ hai hỏi cô như vậy. Chẳng nhẽ tình cảm của cô dành cho Khôi Nguyên đang hiện rõ trên mặt đến thế sao.

“Tại sao anh lại hỏi như vậy?”

“Đừng hỏi lại anh, anh chỉ muốn em trả lời ‘đúng’ hoặc ‘không’ thôi”. Vũ Thanh bỗng nhiên hơi cao giọng với Hiểu Hân.

“Đúng, em rất thích anh ấy” Hiểu Hân nghẹn trong cổ họng khi nói ra điều này.

Vũ Thanh nghe câu trả lời của Hiểu Hân, khuôn mặt anh rũ xuống, ánh mắt tối đi.

“Anh thật lòng xin lỗi!”

“Anh sao vậy? Em không hiểu”. Hiểu Hân lo lắng khi thấy Vũ Thanh ôm đầu tỏ ra rất đau khổ.

Vũ Thanh ngẩng mặt, ngồi thẳng dậy. Anh đưa tay vào túi quần lấy ra một thứ đưa cho Hiểu Hân.

Hiểu Hân nhận lấy tờ giấy được gấp giống như chiếc thuyền từ tay Vũ Thanh. Cô nhìn vật trên tay khó hiểu.

“Vật này đáng ra là của em. Anh đúng là đồ tồi mà” Vũ Thanh tự trách mình.

Hiểu Hân cầm con thuyền giấy lên ngắm nghía, cô thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Năm xưa, thực ra Khôi Nguyên phải sau tết mới phải sang Mỹ, nhưng chị gái của cậu ấy đi công tác bên đó gặp tai nạn nên cậu ấy phải bay gấp sang đó luôn. Lá thư này cậu ấy viết cho em, cậu ấy đã để nó trong hộp quà tặng”

Hiểu Hân bàng hoàng khi nghe những điều Vũ Thanh nói, tay cô run rẩy nắm chặt bức thư. Ánh mắt cô quay sang nhìn Vũ Thanh như muốn hỏi tại sao.

“Bức thư này vô tình rớt ra, anh đã đọc nó. Anh xin lỗi là đã làm điều đó, nhưng lúc đó anh không hề hối hận về quyết định của mình. Hai người bọn em mới quen nhau, thời gian quá ngắn ngủi. Anh cũng kinh ngạc khi biết cậu ấy dành tình cảm cho em. Lúc đó anh lo lắng thứ cảm xúc đó chỉ là nhất thời, rồi nó sẽ dần biến mất khi cậu ấy cách xa em cả bờ đại dương”. Vũ Thanh ngưng lại trong chốc lát để cân bằng cảm xúc khi nhớ lại, anh nói tiếp.

“Em mới 17, còn quá trẻ. Anh biết em bị tổn thương tình cảm do cha mẹ đã ly hôn, vì vậy anh càng lo sợ em có thể sẽ bị tổn thương tiếp”.

“Xin anh hãy ngừng lại ở đây thôi, em mệt rồi, em muốn về nhà bây giờ”. Hiểu Hân cắn môi run run nói.

Vũ Thanh nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hiểu Hân trong lòng anh đau nói, anh hối hận vì đã khiến cô đau lòng. Anh đứng dậy đi theo Hiểu Hân về, nhìn thấy cô lên phòng rồi, anh mới yên tâm rời đi.

Vũ Thanh dắt bộ xe đi trên hè phố, tâm trạng anh lúc này rất tồi tệ, anh thấy mình không thể điều khiển nổi xe nữa. Trong câu chuyện anh nói với Hiểu Hân, còn có một điều nữa anh vẫn luôn giấu kín không nói ra. Anh đã từng thích cô bé, tình cảm đó cứ lớn dần lên mỗi ngày từ khi anh bắt đầu là thầy giáo của cô. Năm đó anh đã rất bất ngờ trước tình cảm của Khôi Nguyên đối với Hiểu Hân. Anh đã ghen tị với tình cảm đó, nó cũng là lý do khiến anh giấu đi bức thư của bạn mình. Khôi Nguyên đi Mỹ, Vũ Thanh tưởng mình đã có cơ hội để nuôi dưỡng tình cảm với Hiểu Hân, anh luôn ước muốn cô mau chóng trưởng thành lên đại học để anh có thể vượt qua rào cản bày tỏ với cô.

Vũ Thanh không ngờ Hiểu Hân lại chọn đại học ở tỉnh M. Anh đăng ký học cao học ở tỉnh M cũng chỉ để có cơ hội gặp lại Hiểu Hân. Hiểu Hân vốn là người hướng nội, nên anh đã làm quen với Ngọc Trúc để tiếp cận cô dễ dàng hơn. Hai năm đó, tình cảm của Hiểu Hân với anh không hề có chuyển biến như anh muốn. Hiểu Hân luôn ở trong một thế giới riêng nào đó mà anh không thể hiểu được.

Điều khiến cuộc sống của Vũ Thanh bất ngờ thay đổi khi Ngọc Trúc tỏ tình với anh. Sự dịu dàng, thông minh, hóm hỉnh của Ngọc Trúc đã khiến anh dần xiêu lòng. Mỗi khi ở bên cạnh Ngọc Trúc, cô luôn khiến anh vui vẻ hạnh phúc. Vũ Thanh phát hiện ra trái tim mình đang dần thay đổi.

oOo

Hiếu Hân lên phòng, cô cúi xuống lôi chiếc hộp mà mình đã cất kỹ từ lâu. Cô xếp từng thứ ra, đặt cạnh bức thư. Những thứ này thuộc về ký ức của cô, ký ức mà cô đã cố đè nén sâu trong đáy lòng.

Hiếu Hân tay run rẩy cầm lá thư được gấp như chiếc thuyền. Cô mở thẳng lá thư, trên trang giấy ngả vàng từng nét chữ thẳng kiên định của anh thật đẹp đẽ.

Gửi nhóc!

Khi viết những dòng này cho em anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh đã muốn đối diện với em để nói ra những cảm xúc từ đáy lòng mình. Trong mọi chuyện anh đều rất tự tin, dám làm dám chịu nhưng khi đối diện với em để nói ra những tình cảm trong lòng mình, anh lại thấy mình thật thiếu dũng khí.

Anh ghét em gọi anh là “chú”. Đôi khi anh tử hỉ, em gọi anh là “chú” là vì em chưa từng nhớ và lưu tên anh hay sao?

Em nhớ nhé anh tên là Triệu Khôi Nguyên. Anh mới có 24 tuổi, tuổi của anh chưa thể làm chú của em đâu.

Dạo gần đây anh phát hiện ra mình đang bị cảm nắng, cảm mưa vì em mất rồi. Chỉ vài ngày nữa anh phải sang nước Mỹ xa xôi, nơi anh không thể thường xuyên được gặp em nữa, anh ghét điều này.

Em chỉ mới 17 tuổi, còn quá trẻ, mọi lo nghĩ chỉ xoay quanh học hành và những tâm tư hồn nhiên rành cho bạn bè. Anh lại mang tâm lý ích kỷ, lo sợ khi anh đi rồi em lại quên mất anh. Anh đã liều lĩnh viết ra những lời này gửi đến em, nhưng anh hy vọng trong em cũng có chút rung động dành riêng cho anh.

Nhóc cho anh được đợi em nhé!

khoinguyentrieu@xmail

Đây là địa chỉ email của anh. Nơi nửa vòng kia của trái đất, anh rất mong nhận được thư của em.

Tái bút: Đừng tự chôn dấu cảm xúc của mình, khi em vui anh cũng sẽ vui, khi em buồn anh cũng sẽ buồn theo em. Đừng tự nén nước mắt, anh đã rất sợ nhìn thấy con gái khóc nhưng với em, anh muốn nước mắt có thể rửa trôi nỗi buồn trong em. Nếu không có anh bên cạnh em đừng khóc trên vai ai đó nhé!

Hiếu Hân ôm bức thư vào lòng bật khóc nức nở. Hóa ra anh cũng đã từng dành tình cảm cho cô nhiều đến vậy. Bây giờ cô phải làm sao đây, cô đâu thể dùng thứ tình cảm chôn dấu bao nhiêu năm qua để gây trở ngại cho tương lai của anh được.

45. ! – Chương 45

Sân bay tỉnh A

Khôi Nguyên ra khỏi cửa kiểm soát, trên khuôn mặt anh đôi mày đang cau lại khi nghe tiếng trả lời tự động của tổng đài. Từ hôm qua tới giờ, anh thường xuyên gọi vào số máy của Hiếu Hân nhưng không thể liên lạc được. Lịch trình của Khôi Nguyên đến sáng ngày mai mới về tỉnh A, nhưng trong lòng anh có chút bất an nên đã đổi vé bay vào chuyến tối.

Khôi Nguyên ra đến cửa đã thấy Mike đang đứng ở cửa ô tô đợi, trên xe còn có cả Hồng Ánh.

Trợ lý Quang Dũng cũng đi theo Khôi Nguyên cùng đợt công tác này, anh ta nhanh nhẹn chuyển valy của Khôi Nguyên vào cốp xe, sau đó xin phép bắt xe khác ra về. Khôi Nguyên cảm ơn Quang Dũng sau đó anh mở cửa xe sau ngồi cùng Hồng Ánh.

“Cậu đã ăn gì chưa?” Hồng Ánh nhìn về mặt có chút mệt mỏi của Khôi Nguyên lo lắng.

“Em có ăn một chút trên máy bay rồi”

“Mấy đồ ăn trên đó khó ăn chết đi được. Về nhà chị nấu thêm cho cậu”. Hồng Ánh nhăn mày khi nghĩ đến đồ ăn trên máy bay.

“Chị! Hiếu Hân có việc gì không mà từ hôm qua tới giờ em gọi luôn trong trạng thái tắt máy”. Khôi Nguyên không dấu được lo lắng.

“Anh thấy Hiếu Hân báo xin nghỉ ba ngày vì việc gia đình. Hôm nay đã là ngày thứ hai rồi”. Mike ở trên ghế lái nói vọng xuống.

“Vậy ư!” Khôi Nguyên cau mày suy tư, nhưng việc cô tắt máy cả ngày vẫn khiến anh không thôi lo lắng

“Việc em dặn chị trước lúc đi thế nào rồi? Còn vụ tin tức trên báo nữa”

Trước lúc đi công tác, Khôi Nguyên có dặn Hồng Ánh chú ý tới Thùy Anh, vì cô ta là người vốn được gia đình chiều chuộng từ nhỏ. Mọi việc đều thành công quá dễ dàng nên tâm lý hiếu thắng sẽ khiến cô ta không chịu bỏ cuộc.

“Việc tin tức trên báo chị đã cho người gỡ hết xuống, tạm thời chưa đính chính vội. Chờ cậu ký thỏa thuận mua bán với VSTV xong thì chúng ta đăng tin đính chính sau. Còn chuyện...”. Hồng Ánh ngập ngừng một lát nhìn Khôi Nguyên nói tiếp.

“Thực ra có chuyện này chị chưa nói với cậu vì sợ cậu đang công tác lại phân tâm lo lắng”.

“Chị nói nhanh đi!” Khôi Nguyên sốt ruột.

“Tôi yêu cầu chú Đỗ phải thường xuyên báo cáo lịch trình đi của bà nội. Chú ấy nói bà đã tìm gặp Hiếu Hân”.

“Tại sao bà lại biết Hiếu Hân cơ chứ?” Khôi Nguyên hết sức kinh ngạc khi nghe thấy điều Hồng Ánh vừa nói đến.

“Chắc do con bé Thùy Anh đó, dạo này nó hay tìm gặp bà suốt”. Hồng Ánh nói đến Thùy Anh trong giọng nói có chút khó chịu.

Khôi Nguyên nắm chặt bàn tay, đôi mày cau lại tức giận. Anh đã quá chủ quan không lường trước được việc này. Anh lo lắng không biết bà đã gặp Hiếu Hân nói những gì, liệu Hiếu Hân có bị tổn thương không. Trong lòng anh giờ đây như có lửa đốt.

Khôi Nguyên quyết định phải gặp Hiếu Hân ngay lập tức.

“Mike, cho em mượn xe”. Khôi Nguyên hỏi mượn xe của Mike khi xe vừa về đến cửa.

“Cậu định đi đâu giờ này?” Hồng Ánh níu cánh tay Khôi Nguyên.

“Em phải đến gặp cô ấy ngay”

Khôi Nguyên nói rồi liền mở cửa xe ngồi vào ghế lái phóng đi. Hồng Ánh chỉ biết lắc đầu nhìn theo bóng xe xa dần.

oOo

Khôi Nguyên lái xe đến khu nhà của Hiếu Hân. Khi xuống xe anh đưa mắt ngó lên căn phòng Hiếu Hân ở thấy cửa đóng kín không một chút ánh sáng. Anh tiến đến nhấn chuông cửa liên tục, tiếng chuông vội vã như tâm trạng bồn chồn lo lắng của anh lúc này.

“Ai đấy! Nhấn gì mà nhiều thế?” Tiếng nói từ trong nhà vọng ra. Sau đó có tiếng bước chân chạy ra mở cửa.

“Cậu tìm ai?” Bà chủ nhà nơi Hiếu Hân thuê nhà ở nhìn Khôi Nguyên dò hỏi.

“Cháu đến tìm Hiếu Hân, Hiếu Hân có nhà không ạ!”

“Con bé ấy hiện giờ không có ở đây”

“Vậy bà biết hiện giờ cô ấy đi đâu không ạ?” Khôi Nguyên đầy lo lắng khi Hiếu Hân không có nhà.

“Cậu không biết sao, mấy hôm trước cô ấy ốm, sốt cao đến mê man, người nhà của cô ấy đến đón về rồi” Bà chủ nhà kể lại.

Khôi Nguyên thấy tim mình thất lại khi biết Hiếu Hân bị ốm. Anh nhanh chóng cáo từ bà chủ nhà, sau đó lái xe đến nhà cũ của Hiếu Hân.

Anh sốt ruột nhấn chuông chờ đợi. Lát sau có người ra mở cửa, anh vội vàng hỏi.

“Thưa cô, cho cháu hỏi Hiếu Hân có nhà không ạ”.

Người ra mở cửa là Mai Uyên, mẹ kế của Hiếu Hân, bà rất ngạc nhiên khi lần đầu tiên có người tìm đến cô con gái của chồng mình. Người này lại là đàn ông nên bà càng ngạc nhiên hơn. Bà đưa ánh mắt dò xét về phía Khôi Nguyên.

“Cậu là ai? Tại sao cậu lại đến đây tìm Hiếu Hân”

Khôi Nguyên im lặng trong giây lát, anh hơi bị bất ngờ khi bị hỏi. Bản thân anh cũng đang tự hỏi, bây giờ mình đang là gì của cô.

“Cháu là bạn của Hiếu Hân, cháu gọi vào số máy của Hiếu Hân không được nên đến đây tìm”.

“Con bé không sống ở đây đâu, nó thuê nhà ra riêng ở rồi. Còn địa chỉ ở đâu thì phải hỏi chồng tôi mới biết, nhưng hiện giờ ông ấy không có nhà”.

“Thế cô có cách nào khác để liên lạc với Hiếu Hân được không ạ”.

“Cậu còn không gọi được cho nó thì tôi cũng chịu. Hay là mai cậu gọi lại xem, biết đâu máy nó hiện giờ đang hết pin thì sao”.

“Vâng, cháu không làm phiền cô nữa. Cảm ơn cô!”

Khôi Nguyên trong lòng hoảng sợ vô cùng, anh lo lắng không biết Hiếu Hân đã đi đâu. Anh vào trong xe ô tô mở điện thoại gọi cho Hiếu Hân lần nữa. Lời thoại tự động của tổng đài vang lên lại khiến anh thất vọng. Khôi Nguyên tự bực tức với bản thân, bất lực vì đã không giải quyết tốt chuyện này. Anh lo lắng cô ấy ốm như vậy thì có thể đi đâu được. Bỗng Khôi Nguyên nhớ đến Vũ Thanh, có thể Vũ Thanh sẽ biết Hiếu Hân ở đâu. Anh bấm máy gọi.

“Vũ Thanh à! Tôi Nguyên đây!”

“...”

“Cậu có biết hiện giờ Hiếu Hân ở đâu không?”

“...”

“Tôi nghe nói Hiếu Hân đang ốm, tôi đã qua nhà cô ấy cả hai nơi nhưng họ đều nói cô ấy không có ở nhà. Tôi thật sự rất lo lắng.”

“...”

“...”

“Cậu nói gì tôi không hiểu?”

“...”

“Mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu”

“...”

“Chúng ta gặp nhau đi, tôi sẽ nói rõ với cậu”

“...”

Khôi Nguyên ngó đồng hồ trên tay. “Khoảng 10 phút nữa tôi đến nơi”.

Khôi Nguyên tắt điện thoại sau đó khởi động xe cho xe rời đi. Địa điểm Vũ Thanh hẹn là bờ kè sông, Khôi Nguyên lái xe đến nơi thì Vũ Thanh chưa đến, anh tắt máy xuống xe đứng đợi. Bờ sông buổi tối gió thổi mát lộng nhưng không thể xua cảm giác nóng ruột của Khôi Nguyên.

Một lát sau có tiếng động cơ xe máy phía sau, Khôi Nguyên quay lại thấy đó là Vũ Thanh, anh vội vàng đi đến. Chưa kịp hỏi chuyện Vũ Thanh thì Khôi Nguyên đã bị Vũ Thanh lao đến đâm cho anh một quả ngã rúi rúi

“Cậu là thằng tôi, cậu nói với tôi là cậu yêu cô ấy. Vậy mà cậu lại chuẩn bị cưới người khác.”

Khôi Nguyên hơi choáng vì cú đánh bất ngờ, anh chống tay đứng dậy nói.

“Cậu nghe tôi nói đã, tôi đã nói mọi chuyện không phải như thế”.

“Còn không phải thế nào? Báo chí đã đưa tin hết rồi còn gì”. Vũ Thanh tức giận gất lên.

“Cậu nghe tôi giải thích đã, tôi và cô gái đó không hề có chuyện tình cảm gì hết”

“Không có lửa làm sao có khói. Tôi nghe nói cô ta là MC nổi tiếng, gia đình lại danh giá. Liệu cô ta có thể im lặng nếu như chuyện này không phải là sự thật, chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của cô ta mà”

“Cậu có thể yên lặng nghe tôi giải thích không? Tôi sẽ nói hết mọi chuyện, cậu nghe xong tùy cậu phán quyết. Nhưng tôi muốn biết tình hình Hiểu Hân hiện giờ ra sao trước đã”. Khôi Nguyên lo lắng cho Hiểu Hân rất nhiều, anh muốn biết sức khỏe của cô ra sao trước tiên.

Thấy Khôi Nguyên lo lắng cho Hiểu Hân, Vũ Thanh cũng dịu giọng đi ít nhiều.

“Hiện giờ cô ấy đang ở với Ngọc Trúc, cô ấy đã cắt sốt rồi, cậu không phải lo”.

Nghe tin Hiểu Hân đang được Ngọc Trúc chăm sóc, tâm trạng lo lắng của Khôi Nguyên cũng được thả lỏng đôi chút.

Vũ Thanh xoay người ngồi lên thanh lan can của bờ kè, nhìn Khôi Nguyên hỏi.

“Vậy chuyện này là sao?”

“Tôi không hề có tình cảm với cô Thùy Anh đó, mọi chuyện trên báo chí đều viết sai sự thật”. Khôi Nguyên cau mày khó chịu khi nhắc đến sự việc này. Anh cũng theo Vũ Thanh đi về phía lan can rồi đứng tựa lưng vào.

“Không thể tin nổi chuyện này”. Vũ Thanh lắc đầu vì chưa thể tin nổi những lời Khôi Nguyên nói.

“Chuyện gặp gỡ gia đình Thùy Anh là có thật, cô ta cũng có tình cảm với tôi. Nhưng trong buổi gặp mặt đó tôi đã từ chối. Việc tin tức này bị đưa lên báo chí là lúc tôi đang đi công tác. Chị tôi ngay sau đó đã can thiệp để đưa tin tức này chìm xuống”.

“Thế bây giờ cậu định tính thế nào. Cậu và cô gái đó đều được công chúng quan tâm, nếu để Hiểu Hân bị người ta soi mói đến, tôi sợ cô ấy sẽ không chịu được”. Vũ Thanh nói ra nỗi lo ngại của mình.

“Tôi đã có cách giải quyết việc này ổn thỏa, cậu hãy tin ở tôi. Vấn đề mà tôi quan tâm hơn chính là Hiểu Hân, tôi đang không biết làm sao để cô ấy mở lòng với tôi. Tôi không biết mình đã làm sai điều gì mà khiến cho cô ấy xa cách tôi như vậy”. Khôi Nguyên thực sự thấy bế tắc trong tình cảm.

Vũ Thanh cảm thấy nặng lòng vì những bí mật mà đình đang cất giữ, anh nhìn Khôi Nguyên một lúc rồi thở dài nói.

“Bức thư năm đó...bức thư cậu gửi cho Hiểu Hân là do tôi lấy đi”.

Khôi Nguyên bàng hoàng khi nghe những lời Vũ Thanh vừa nói

“Bức thư của tôi...”

Khôi Nguyên tức giận tiến đến nắm lấy cổ áo Vũ Thanh, trừng mắt hỏi.

“Tại sao cậu lại làm thế?”

“Tôi cũng từng thích cô ấy như cậu, tôi còn thích cô ấy sớm hơn cậu. Tôi ghen tị với cậu, vì cậu không phải bị mang danh thầy giáo. Cậu có thể gần gũi thoải mái với cô ấy, còn tôi đây lúc nào cũng phải giữ khoảng cách nhất định”.

Khôi Nguyên bị bất ngờ vì điều này, anh buông tay khỏi áo của Vũ Thanh.

“Cô ấy lúc ấy chỉ có 17 tuổi, còn rất trẻ. Tôi sợ tình cảm của cậu với cô ấy chỉ là nhất thời sẽ khiến cô ấy bị tổn thương”.

“Tôi thật sự rất yêu Hiểu Hân, tôi đã chờ đợi câu trả lời của cô ấy suốt một năm. Ngày nào tôi cũng mở hộp thư, hy vọng và chờ đợi rồi lại thất vọng. Tuy thời gian lúc đó của tôi và cô ấy quá ngắn ngủi, nhưng trong tôi đã lưu được những quãng thời gian đẹp nhất khi có cô ấy”. Khôi Nguyên cười buồn khi hồi tưởng lại quãng thời gian đó.

“Xin lỗi cậu! Vì tôi mà cả hai đều bị tổn thương”. Vũ Thanh đặt tay lên vai Khôi Nguyên vỗ nhẹ sau đó anh nói tiếp.

“Hiểu Hân, cô ấy cũng thích cậu từ rất lâu. Nhưng cô ấy là người dẫu tâm rất kín, ngay cả tôi cũng không hề phát hiện ra. Gần đây, Ngọc Trúc được gặp cậu cô ấy nói, tôi mới biết. Tôi đã đưa lại bức thư của cậu cho Hiểu Hân rồi”.

“Cô ấy cũng thích tôi thật ư?” Khôi Nguyên gần như không tin

ỏi vào những gì mình đang nghe được.

“Thật! Hiểu Hân cũng xác nhận điều này với tôi”

Khôi Nguyên vui sướng khi biết được điều này, bao nhiêu lo lắng của anh dường như tan biến hết. Tim anh đập rộn ràng vì hạnh phúc, nét cười cũng hiện rõ lên khuôn mặt.

“Tôi muốn gặp Hiểu Hân ngay bây giờ, cậu cho tôi địa chỉ ngay đi!”

“Tôi muộn rồi, cô ấy vừa mới đỡ sốt, lại đang ở nhà của bác cô ấy nên không tiện. Mà cậu giải quyết vụ kia êm thấm đi đã”.

Hiện giờ Khôi Nguyên đang rất nhớ Hiểu Hân, anh chỉ muốn ngay tức khắc được gặp cô. Nhưng vì Vũ Thanh nhắc nhở, Khôi Nguyên mới phát hiện ra giờ đã quá muộn rồi.

Thấy vẻ mặt bần thần vì không được gặp Hiểu Hân khiến Vũ Thanh buồn cười. Anh đập mạnh vào vai Khôi Nguyên một cái.

“Về nghỉ đi, nhìn mặt cậu cũng mệt mỏi lắm rồi. Tôi sẽ nghĩ cách cho hai người gặp mặt”.

“Cảm ơn cậu!”

“Cảm ơn gì. Coi như tôi làm bà mai để chuộc lỗi với hai người”

Vũ Thanh nhìn Khôi Nguyên mỉm cười, anh cảm thấy nhẹ lòng khi đã trút được bí mật đã dẫu kín nhiều năm.

oOo

Hiểu Hân tỉnh dậy đã cảm thấy nhẹ đầu hơn, cô nhìn đồng hồ phát hiện ra đã gần đến trưa. Cô vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân sau đó xuống nhà.

“Sao không nằm trên đó nghỉ ngơi. Bác vừa lên thấy con chưa dậy nên chưa mang đồ ăn vì sợ ngộp mắt” Bác gái của Hiểu Hân đang ở trong bếp nấu bữa trưa.

“Dạ, cháu đỡ rồi bác ạ. Cháu cũng muốn xuống nhà cho thoáng, nằm nhiều xương cháu cứng hết lại rồi”.

Hiểu Hân tiến lại phía bếp ngó nghiêng xem cho tranh thủ làm được việc gì đỡ cho bác gái. Cô thấy bác làm cá để nấu canh chua, cô liền sẵn tay giúp bác gái nhặt ít rau.

“Ba con tuy không qua đây, nhưng ông ấy vẫn thường xuyên gọi cho bác hỏi xem con đỡ chưa đấy”. Bà An Bình, bác của Hiểu Hân nhìn cô nói.

“Vâng! cháu hiểu” Hiểu Hân cười nhẹ sau đó không nói gì nữa, cô tập trung vào công việc của mình.

Bà An Bình thấy Hiểu Hân như vậy liền lắc đầu thở dài. Bà cũng không biết phải làm sao để con bé có thể hiểu hơn về cha nó. Mà em trai bà cũng thực kỳ lạ, về ngoài thì tỏ ra thờ ơ, nhưng thực tình lại rất lo cho con gái.

“Bác à! Chiều nay cháu xin dọn về nhà”. Lời nói của Hiểu Hân cắt ngang suy nghĩ của bà An Bình.

“Ở lại đây mấy hôm cho khỏe hẳn đã” Bà An Bình phản đối đề nghị của Hiểu Hân.

“Cháu khỏe hơn rồi ạ! Mai cháu cũng hết phép phải đi làm luôn, mấy hôm cháu nghỉ chắc công việc bị dồn lại nhiều”

“Công việc bị dồn cũng đừng cố mà làm quá sức, không thì lại ốm tiếp thì khổ. Chiều bác gọi bác sĩ đến truyền thêm chai thuốc rồi hăng về”. Bà An Bình biết tính Hiếu Hân không dễ lay chuyển nên chỉ có thể chăm sóc được cô như vậy.

“Vâng! Cháu cảm ơn”

“Cái con bé này, bác màm chứ ai mà khách sáo vậy?”

Bà An Bình rửa tay sau đó cốc nhẹ lên đầu Hiếu Hân một cái. Hiếu Hân ôm đầu giả vờ đau sau đó cười trừ nhìn bà.

__oOo__

Hiếu Hân tìm điện thoại, cô khởi động nguồn lên, đã mấy ngày rồi cô không hề đụng tới nó. Sau khi máy khởi động thì hàng loạt tin nhắn của tổng đài gửi đến báo cuộc gọi nhỡ. Cô mở ra thì thấy toàn là số của Khôi Nguyên gọi đến. Ngoài các cuộc gọi nhỡ thì có rất nhiều tin nhắn anh gửi cho cô.

[Em đang làm gì vậy? Sao không nghe điện thoại?]

[Em không nghe cũng được, xin em hãy trả lời tin nhắn cho anh yên tâm]

[Anh rất nhớ em!]

[Em đang ở đâu? Anh đang rất lo cho em]

.....

Hiếu Hân thấy mũi mình cay xè, cô lấy tay bịt miệng để ngăn tiếng nấc nghẹn. Cô bỏ máy xuống vì không đủ can đảm để đọc tiếp. Hiếu Hân ngược mắt lên nhìn, để ngăn dòng nước mắt đang muốn tuôn rơi. Cô sợ mình khi nhìn xuống sẽ lại khóc mãi không ngừng.

Mấy năm qua trong lòng cô vẫn luôn oán hận, vì anh rời bỏ cô mà không một lời từ biệt. Còn anh có từng oán hận vì cô đã không một lần hỏi âm không? Hiếu Hân nghĩ tất cả đều là do định mệnh, nếu lá thư đó chưa từng bị thất lạc liệu cô có đủ tự tin để hồi đáp tình cảm của anh không. Có thể sẽ là không, bởi vì cô không có niềm tin rằng mình sẽ được hạnh phúc.

Hiếu Hân thấy mình bây giờ thật hèn nhát, cô biết anh vẫn còn dành tình cảm ỉn nhưng cô lại không dám vươn tay bước tới. Cô chẳng có gì ngoài trái tim dành cho anh, còn cô gái đó có mọi thứ. Có gia đình, có địa vị, có sự ủng hộ của gia đình anh.

Hiếu Hân cố nhắm mắt xua đi những ý trong đầu mình, cô bắt mình phải làm gì đó để quên. Hiếu Hân mở túi du lịch soạn lại đồ dùng mang về. Cô không thể tiếp tục ở đây làm phiền hai bác và Ngọc Trúc. Hiện giờ Ngọc Trúc đang đi làm, cô có thể về nhà mà không bị chị ngăn cản. Xếp đồ xong cô mở máy gọi taxi, sau đó xuống nhà chào hai bác.

“Cháu xin phép hai bác cháu về!”

“Cái con bé này, nói đi là đi luôn. Sao không đợi tối Ngọc Trúc đưa về” bà An Bình buông lời trách cứ.

“Dạ thôi bác ạ! Chị Ngọc Trúc dạo này vừa đi làm vừa lo việc chuẩn bị đám cưới nên mệt lắm. Cháu đi taxi một lúc là đến nơi”

“Về đến nhà thì gọi lại cho bác biết nhé!”

“Vâng! Cháu đi đây!” Hiếu Hân gật đầu cho bác yên tâm rồi leo lên xe.

Hiếu Hân vừa về đến cửa nhà thì bác chủ nhà đã ra hỏi han sau đó sai đứa cháu xách đồ lên cho cô. Hiếu Hân xếp được đồ vào tủ thì nhận được tin điện thoại của Vũ Thanh.

“Alo!”

“...”

“Em vừa về đến nhà”

“ ... ”

“Không cần đâu, em khỏe rồi ạ!”

“ ... ”

“VẬY Ạ, CŨNG ĐƯỢC!”

“ ... ”

“Em sẽ giữ bí mật. Chị em hạnh phúc ghê, toàn được anh làm cho bất ngờ”

Hiếu Hân tắt máy nhìn điện thoại mỉm cười. Cô cảm thấy hạnh phúc thay cho Ngọc Trúc vì chị cô đã tìm được một người đàn ông yêu thương hết mực.

Hiếu Hân ngồi chờ một lúc thì nghe thấy tiếng xe của Vũ Thanh ngoài cửa, cô lấy túi xách rồi chạy xuống. Vừa nãy Vũ Thanh gọi cho cô, để nhờ cô đi xem hộ căn chung cư anh mới mua. Anh muốn cô đến tư vấn thêm cho anh về nội thất.

Hiếu Hân vui vẻ đi cùng Vũ Thanh lên căn hộ mà không biết rằng có điều bất ngờ đang đợi cô ở đó. Vũ Thanh bấm mã số mở cửa, Hiếu Hân vừa bước vào, Vũ Thanh đã vội nói.

“Thôi chết, anh quên đồ trong cốp xe rồi! Em cứ ở đây, để anh chạy xuống nhà lấy lên”. Nói xong Vũ Thanh đã nhanh chóng khuất dạng ở cầu thang.

Hiếu Hân vào nhà, cô đưa mắt ngó quanh một lượt. Trong nhà chưa có nội thất nên mọi thứ chống trơn, trên tường đang dán dở giấy dán tường. Hiếu Hân đi tham quan các phòng khác. cô khá hài lòng vì cách bố trí phòng ở nơi đây. Hiếu Hân đang mở cửa sổ phòng khách ngắm nghía khung cảnh xung quanh thì nghe thấy tiếng cửa mở, cô nghĩ đó là Vũ Thanh nên không quay đầu lại.

“Hương nhà ở đây tốt lắm. Chị của em chắc chắn sẽ thích”

Hiếu Hân đợi một lát nhưng không thấy Vũ Thanh trả lời, cô thấy không gian tĩnh lặng có chút kỳ lạ liền quay lại.

Tim Hiếu Hân như ngừng đập trong giây lát khi cô nhìn thấy Khôi Nguyên đang đứng dựa ở cửa nhìn cô. Đôi mắt của anh đang nhìn cô như thiêu đốt, cô cứ đứng chôn chân tại chỗ như vậy mà nhìn anh. Khi Khôi Nguyên bắt đầu tiến về phía cô, cô mới choàng tỉnh. Hiếu Hân định bước lùi về phía sau né tránh bước chân anh đang tiến lại gần, thì lưng cô bị đập vào bức tường phía sau. Hiếu Hân bị đau mới nhớ ra nơi mình đang đứng không có đường lui. Khôi Nguyên đã tiến rất sát về phía Hiếu Hân, cô định né sang bên trái thì bị cánh tay của anh chặn lại. Hiếu Hân cúi mặt tránh sang bên phải thì lại bị cánh tay khác của anh chặn tiếp.

Hiếu hân lúc này bị anh giam lại hoàn toàn giữa hai cánh tay. Cô cúi mặt không dám ngẩng lên, cô sợ đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, sợ bị hơi thở quá gần của anh bao phủ lấy.

“Hân! Nhìn anh đi” Giọng Khôi Nguyên rất trầm và thấp, dường như anh đang thì thầm với Hiếu Hân.

Hiếu Hân cảm thấy run rẩy như muốn khựng xuống, nhưng nhờ có bức tường phía sau làm điểm tựa cho cô đứng vững. Cô cố trấn tĩnh lại cảm xúc rồi nói.

“Tổng giám đốc sao lại ở đây ạ?”

Hiếu Hân nghe thấy tiếng anh cười nhẹ, cô vẫn cúi đầu không dám nhìn lên.

“Vũ Thanh cũng là bạn của anh, bạn của anh chuẩn bị cưới. Anh nghĩ mình cũng nên đến đây góp một chút sức lực”.

“Vậy tổng giám đốc ở lại chơi tôi xin phép về trước” Hiếu Hân buông lời cáo từ rồi luồn người qua cánh tay anh rồi đi.

Nhưng Hiếu Hân chưa qua khỏi người Khôi Nguyên thì đã bị anh kéo ngược lại ép sát vào tường. Một tay anh ôm chặt eo cô, một tay anh nâng khuôn mặt cô nhìn đối diện với mình.

“Nhóc à! Em đừng chốn chạy anh nữa”

Hiếu Hân kinh hoảng nhìn vào đôi mắt của Khôi Nguyên, cô như bị hút vào đôi mắt đó. Cô cố cưỡng lại anh mắt đó, rồi nghiêng mặt nhìn hướng khác.

“Tôi không hiểu tổng giám đốc đang nói gì”

“Em hãy nhìn thẳng vào anh, em đừng tự dối lòng nữa. Em cũng yêu anh mà”

Lời nói thẳng của Khôi Nguyên như bóc trần tâm tư của Hiếu Hân, cô kinh hoàng giãy giụa.

“Không! Xin hãy buông tôi ra!”

“Em đừng chạy trốn khỏi anh nữa. Anh sẽ không buông tay em đâu”

Khôi Nguyên ôm chặt Hiếu Hân vào lòng, anh thì thầm bên tai cô.

“Anh yêu em! Xin đừng bắt anh phải rời xa em”

Hiếu Hân bị lời tỏ tình của anh làm cứng người lại. Nước mắt cô phút chốc trào ra, cô nức nở.

“Nhưng chúng ta sẽ chẳng có kết cục đâu”

“Kết cục của chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau. Hãy tin ở anh!” Khôi Nguyên siết chặt vòng tay như muốn cô hòa làm một thể với mình.

“Xin anh đừng vì em mà khiến người khác chịu tổn thương” Hiếu Hân vẫn không thôi nức nở, cô lo sợ anh vì cô mà phụ bạc người khác, phụ bạc hy vọng của gia đình.

Khôi Nguyên biết Hiếu Hân đang hiểu nhầm mọi chuyện. Anh nói lỏng vòng tay, một tay đưa lên nâng mặt cô lau nước mắt cho cô.

“Anh không hề có chuyện tình cảm gì với cô ta hết. Em chỉ tin vào những lời nói nhảm mà không tin anh sao”

Hiếu Hân không tin được những lời Khôi Nguyên vừa nói, cô hỏi lại.

“Cô ấy không phải là bạn gái, vợ sắp cưới của anh?”

“Không! Không phải và không bao giờ!” Khôi Nguyên khẳng định sau đó nheo mắt nhìn Hiếu Hân

“Anh còn biết bà nội anh đã gặp em để nói gì”

“Bà nội anh rất thương anh, bà là người thông hiểu sự đời, bà không mắng gì em đâu”. Hiếu Hân sợ Khôi Nguyên hiểu lầm liền giải thích.

Khôi Nguyên buồn cười vì tính cách đơn thuần của Hiếu Hân, anh hôn chụt một cái nhanh lên môi Hiếu Hân.

“Cháu dâu ngoan ghê chưa gì đã bênh vực bà nội rồi”.

Hiếu Hân mở to mắt bất ngờ vì hành động của Khôi Nguyên, cô phản xạ lấy tay lên che môi mình. Mặt cô phút chốc nóng bừng lên xấu hổ vì bị anh hôn và anh dùng từ “cháu dâu” để nói về mình”.

Khôi Nguyên càng như say hơn khi thấy vẻ mặt xấu hổ của Hiếu Hân. Anh gạt tay của cô xuống, mặt cô càng đỏ bừng lên, cô cúi xuống không dám nhìn anh. Khôi Nguyên nâng mặt Hiếu Hân lên, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình.

“Anh đã đợi giây phút này quá lâu rồi, em yêu anh chứ?” Khôi Nguyên muốn chính Hiếu Hân phải tự xác nhận nói ra tình cảm của mình.

Hiếu Hân nhìn vào đôi mắt rực lửa của anh, cô biết bây giờ mình có thể tình nguyện làm con thiêu thân mà lao vào, mặc cho kết quả sẽ ra sao. Cô gật đầu thay cho câu trả lời,

“Anh muốn nghe em nói ra”

Khôi Nguyên cúi sát mặt vào Hiểu Hân gần đến nỗi hai chóp mũi có thể chạm vào nhau. Cô hoàn toàn bị hơi thở mạnh mẽ của anh làm cho choáng ngợp. Miệng cô mấp máy khẽ nhưng đủ để anh có thể nghe thấy.

“Em yêu anh!”

Lời nói vừa dứt đôi môi Khôi Nguyên đã áp xuống như muốn nuốt trọn câu nói yêu thương ấy từ cô. Anh đặt tay ra sau gáy kéo cô gần hơn để nụ hôn thêm sâu.

Hiểu Hân quá đơn thuần chưa có kinh nghiệm khi hôn, nụ hôn cưỡng đoạt lần trước do quá bất ngờ nên cô không cảm thấy dư vị nhiều. Nhưng nụ hôn lần này mang cho Hiểu Hân quá nhiều trải nghiệm. Cô cảm nhận được bờ môi nóng ẩm của anh đang tham lam rút đi từng hơi thở của cô, vòng tay siết quá chặt khiến cô không thở nổi. Cô hé miệng để lấy lại chút dưỡng khí thì bị chiếc lưỡi nóng ẩm của anh chen vào ve vuốt lưỡi cô. Hành động thân mật đó khiến đầu cô như bùng nổ bốc cháy. Cô không ngờ cảm giác đó lại tuyệt vời đến vậy, cô bạo dạn đuổi theo chiếc lưỡi của anh liền bị anh mút lấy giữ chặt. Vòng tay Khôi Nguyên lại càng siết chặt hơn khiến cô thấy choáng váng, khi chân cô muốn nhũn ra thì anh mới chịu ngừng. Nhưng anh không rời môi khỏi cô ngay, anh vẫn còn tham luyến mút nhẹ lên cánh môi sau đó mới chịu buông cô ra.

Hiểu Hân đẩy Khôi Nguyên ra, cô rúc mặt vào ngực anh, cô sợ mình sẽ không thể chịu nổi thêm một nụ hôn sâu này nữa. Khôi Nguyên biết cô đang nghĩ gì liền cười hạnh phúc, Anh bất ngờ bế bổng cô lên trong tiếng la của cô.

“Anh yêu em rất nhiều! Đừng buông tay anh nhé!”

Hiểu Hân nhìn anh cười hạnh phúc, cô lấy hai tay bưng lấy mặt anh, nhìn anh rồi nói.

“Vâng, em sẽ nắm chặt tay anh!”

46. ! – Chương 46

Hiểu Hân vừa ngủ dậy, mặc dù đêm hôm qua cô ngủ rất ít, nhưng cô lại thấy tinh thần của mình rất tỉnh táo. Có lẽ do tâm trạng phấn khích và hạnh phúc, đã khiến cô không tài nào ngủ nổi.

Hiểu Hân ngồi tại giường hồi tưởng lại chuyện tối qua, nghĩ đến thôi cô đã thấy con tim mình đang đập rộn ràng. Hiểu Hân cảm thấy buồn cười vì anh đã ở bên cô suốt buổi tối, vậy mà khi tiễn cô về đến cửa anh vẫn tham lam không muốn rời cô. Cô phải nói mãi anh mới chịu rời đi, nhưng trước khi đi cũng phải trên ép đôi môi cô một trận. Hiểu Hân nghĩ đến nụ hôn đó, mặt đã cảm thấy nóng bừng. Cô vùi mặt vào gối như muốn che đi nỗi xấu hổ.

Thực ra không chỉ Khôi Nguyên mà ngay cả Hiểu Hân cũng cảm thấy thời gian bên nhau sao lại trôi qua quá nhanh. Anh vừa đi là cô đã thấy nhớ nhung luyến tiếc rồi, cô không ngờ mình khi yêu cũng trở nên nồng nhiệt như vậy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Hiểu Hân giật mình cô ngồi thẳng dậy, cô với tay tìm kiếm điện thoại trên đầu giường. Tìm được điện thoại cô đã thấy ngay tin nhắn của anh gửi tới.

[Em dậy chưa? Tối qua anh nhớ em nên chẳng ngủ được]

[Em cũng dậy rồi] Hiểu Hân nhắn lại. Trên khuôn mặt cô rạng ngời hạnh phúc

[Chuẩn bị đi, lát nữa anh qua đón em đi làm]

Hiểu Hân đang định bấm tin từ chối, vì cô vẫn chưa muốn công khai quan hệ của họ với mọi người. Khôi Nguyên đã gửi tin nhắn đến trước cả cô.

[Đừng nghĩ cách từ chối, anh không muốn lãng phí giây phút nào bên em đâu]

Hiểu Hân thầm nghĩ “anh cứ thế này thì cô sẽ chết chìm vì những lời đường mật của anh mất”

[Chúng ta đâu có thiếu thời gian đâu. Tương lai còn đang rất rất dài]. Hiểu Hân nhắn cho anh

[Chắc chắn là tương lai của em thuộc về anh, nhưng bây giờ anh muốn được đền bù 5 năm nhớ nhung đó]

Tim Hiểu Hân đập loạn nhịp khi đọc tin nhắn này.

[Không nói với anh nữa, em phải dời giường đây!]

Hiểu Hân bỏ máy lại chui vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Khi Hiểu Hân thay đồ xong, chuẩn bị túi xách đi xuống nhà thì ngay ở cầu thang ngoài trời nhìn xuống, cô đã thấy Khôi Nguyên dựa vào xe nhìn về phía cô mỉm cười.

Khôi Nguyên đưa Hiểu Hân đi ăn sáng rồi lái xe đến công ty. Khôi Nguyên định đưa Hiểu Hân đến thẳng đó liền bị Hiểu Hân níu tay áo ngăn lại.

“Đỗ lại ở đây đi, em muốn đi bộ từ đầu phố này!”

“Sao em lại sợ công khai là bạn gái của anh, trước mặt mọi người như thế”. Khôi Nguyên cảm thấy không hài lòng. Anh muốn công bố cho tất cả mọi người biết Hiểu Hân thuộc về anh.

“Cho em thời gian đi mà, em sợ mọi người nhìn em với ánh mắt kỳ lạ. Nhất là chuyện của anh với cô Thùy Anh đó vẫn khiến mọi người quan tâm”. Hiểu Hân lo lắng nói.

Khôi Nguyên cũng nhận ra mình đang quá vội vàng khiến cô cảm thấy áp lực. Anh xoay người, lấy tay捏 má nựng yêu cô.

“Buổi trưa phải đi ăn với anh đấy nhé!”

Hiểu Hân nghe vậy liền từ chối.

“Không được rồi! Buổi trưa em không thể bỏ mặc Mai Phương mà đi ăn riêng với anh được. Buổi trưa nào cô ấy cũng dành chỗ cho em”.

“Anh nhớ cô ấy xuống chi nhánh khác công tác rồi mà”

“Nhưng cô ấy chỉ đi có hai tuần thôi, hôm nay cô ấy được về rồi”. Hiểu Hân đính chính lại

“Có lẽ anh nên cho cô ấy đi công tác thêm mới được”. Khôi Nguyên buột miệng lẩm nhẩm nhưng vẫn bị Hiểu Hân nghe thấy.

“Hóa ra lần trước là do anh nhúng tay cho cô ấy đi công tác”. Hiểu Hân nheo mắt nhìn anh, giọng nói có phần hờn dỗi.

“Tất nhiên anh phải cho con kỳ đà đi kiếm ăn nơi khác thì anh mới động thủ với con thỏ là em chứ”.

Hiểu Hân vừa tức vừa buồn cười vì anh, cô lôi bàn tay anh đang nắm chặt tay mình lên cắn một phát cho bõ ghét. Nhưng bàn tay của anh rất cứng, sức cô cắn chẳng đủ để anh kêu lên vì đau.

Khôi Nguyên buồn cười vì hành động có chút trẻ con đó, nhìn cái miệng hồng xinh xắn của cô anh thầm nghĩ “Anh còn nhiều chỗ muốn được em cắn lắm”.

Dù không muốn Khôi Nguyên vẫn phải thả cho Hiểu Hân đi bộ. Hiểu Hân vừa bước xuống xe đã nhận được điện thoại Mai Phương gọi đến.

“Alo!”

“...”

“Mình có việc về quê mấy ngày, điện thoại lại bị hỏng” Hiểu Hân nói dối, cô không muốn Mai Phương biết cô bị ốm.

“...”

“Hôm nay mình đi làm rồi, cũng sắp tới công ty rồi”

“...”

“Mình ăn sáng rồi, nhưng mình sẽ qua đó chờ cậu rồi đi”

Hiểu Hân đi tới một quán phở ngay gần khu phố đó. Vào trong quán đã thấy Mai Phương giơ tay ra hiệu chỗ cho cô.

“Lâu quá không được gặp cậu rồi” Mai Phương than thở

“Công việc bên đó có vất vả không?” Hiểu Hân qua tâm.

“Phát điên với mấy cái đứa đó mất, chỉ bảo từng tí như giáo viên cấp 1 ý. Hôm nay coi như là tớ đã thoát nạn”. Mai Phương vui sướng ra mặt.

Hiểu Hân nhìn bạn chỉ biết âm thầm hồi lỗi, cô lo lắng không biết Khôi Nguyên có định làm trò gì đó khiến Mai Phương lại phải đi công tác không.

“Này! Tớ phát hiện cậu có gì khang khác nha. Mặt mũi sao cứ tươi như hoa thế kia? Có bạn trai đúng không?”

Hiểu Hân chột dạ, chẳng nhẽ mặt mình hiện lên chữ “yêu” rõ vậy sao.

“Lâu lắm mới được gặp cậu, nên thấy vui không được sao?” Hiểu Hân chống chế, sau đó giả vờ làm mặt lạnh như trước.

“Thôi cắt cái vẻ mặt cô hồn tháng 7 đó đi. Cậu cứ tươi như vừa rồi, không khéo lũ con trai công ty mình lại trồng cây si trật cả ban chế tác của cậu đó”.

Hiểu Hân phì cười vì câu nói đùa của Mai Phương, cô thầm nghĩ nếu như có người trồng cây si mình thật thì Khôi Nguyên sẽ như thế nào nhỉ?

__oOo__

Hôm nay tinh thần Hiểu Hân rất tốt, cô làm việc năng suất cao gấp rưỡi ngày thường. Đến nỗi chị Phan Linh còn tưởng cô đang cố làm bù lại cho những ngày nghỉ phép. Mọi việc trong ban vẫn thuận lợi và trôi chảy nhưng Hiểu Hân vẫn thấy có gì đó hơi kỳ lạ. Cô phát hiện giám đốc Mike hôm nay rất hay nhìn cô, nụ cười của anh ta lại có phần khó hiểu. Cô cố lắc đầu xua đi cảm giác ấy, cô nghĩ có thể do cô tự tưởng tượng ra

Đến giờ trưa, Hiểu Hân lại nhận được tin nhắn của Mai Phương.

[Tớ đang đi tháp tùng sếp, không kịp về ăn trưa đâu. Cậu đi ăn một mình đi nhé!]

Hiểu Hân đọc tin nhắn liền nghĩ đến Khôi Nguyên, không biết anh có can dự vào việc này hay không? Hiểu Hân liền gửi tin nhắn hỏi Khôi Nguyên.

Hiểu Hân: [Anh lại nhúng tay khiến Mai Phương không có mặt ở công ty buổi trưa đúng không?]

Khôi Nguyên: [???]

Khôi Nguyên: [Oan cho anh nha. Anh không hề biết gì hết]

Khôi Nguyên: [Mai Phương không cùng em đi ăn trưa thật sao?]

Hiểu Hân: [Đừng giả vờ vô tội]

Khôi Nguyên: [Anh nói thật! Ông trời hình như rất thương anh]

Khôi Nguyên: [Buổi trưa anh cũng có ít thời gian lắm. Lên đây ăn với anh nhé!]

Khôi Nguyên: [Đi..đi..mà]

Hiểu Hân đọc tin nhắn giả vờ làm nũng của anh mà rùng mình, sau đó cô gục mặt xuống bàn cố nín cười.

Hiểu Hân ra khỏi phòng sau đó đi cầu thang bộ lên tầng của anh. Giờ này thang máy rất đông người xuống tầng, nếu cô ấn nút đi lên tầng trên rất dễ bị người khác chú ý.

Hiểu Hân đến quầy lễ tân thì gặp Ngọc Vân, cô ngập ngừng định mở lời thì Ngọc Vân đã nhanh nhẹn tươi cười đón cô.

“Chị Hiểu Hân cứ vào đi ạ, tổng giám đốc đang chờ chị”

Hiếu Hân ngại ngừng cúi chào sau đó mở cửa đi vào. Hiếu Hân bước vào phòng thấy Khôi Nguyên vẫn đang làm việc, tiếng động do cô cửa mở khiến anh nhìn lên. Lòng Hiếu Hân bỗng thấy rạo rức khản trương khi nhìn vào đôi mắt sáng rực của anh.

“Em ngồi đi chờ anh một lát”

Khôi Nguyên vẫn đang bận nên anh để cho Hiếu Hân ra ghế ngồi đợi một lúc. Trong lúc đó Ngọc Vân ở ngoài đã mang bữa trưa vào xếp trên bàn. Hiếu Hân có chút ngại ngừng khi để Ngọc Vân phải phục vụ nên cô cũng giúp Ngọc Vân một tay.

Ngọc Vân ra khỏi phòng thì Khôi Nguyên cũng xong việc tiến đến. Anh ngồi xuống liền ngồi xuống ôm chặt Hiếu Hân vào lòng rồi nói.

“Mới có mấy tiếng thôi mà anh đã nhớ em lắm rồi, phải làm sao đây?”

Hiếu Hân hơi bất ngờ nhưng sau đó cô cũng vòng tay ôm lại anh, trong lòng cô cũng nhớ anh nhiều.

“Em nghe nói mới yêu ai cũng như thế, đến khi yêu một thời gian sẽ cảm thấy cân bằng, bớt nhớ nhung hơn”. Hiếu Hân dụi mặt vào ngực Khôi Nguyên nói.

“Anh nghĩ mình sẽ không như họ, vì năm năm qua anh lúc nào cũng nhớ em. Anh chẳng có một tấm hình nào của em cả, nên ngày nào anh cũng phải tự tượng ra khuôn mặt em. Anh sợ mình sẽ quên em”

Hiếu Hân thấy sống mũi mình cay cay, cô lảng sang chuyện khác vì cô sợ mình sẽ khóc.

“Thôi ăn cơm đi anh, không đồ nguội hết bây giờ”

Hiếu Hân ngồi thẳng lại, cô soạn bát đĩa cho Khôi Nguyên.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên khiến Khôi Nguyên nhú mào, anh đã yêu cầu Ngọc Vân không để ai làm phiền vậy mà lại có người tới vào giờ này.

Cánh cửa mở ra, là Hồng Ánh và Mike tiến vào. Hiếu Hân nhìn thấy họ liền mở to mắt, lòng cô bắn loạn hết cả lên.

“Tôi thấy Ngọc Vân bảo cậu ăn trưa tại phòng nên mua ít đồ ăn ngon lên ăn cùng cậu luôn”.

Hồng Ánh cười, giơ cao hộp đồ lên, sau đó đi đến thản nhiên ngồi xuống cạnh Hiếu Hân.

“Chào em gái, lại được gặp em nữa rồi”

“Dạ! Chào chủ tịch ạ!” Hiếu Hân bối rối không dám nhìn Hồng Ánh

“Người nhà cả mà em, đừng khách sao thế. Gọi là chị thôi!”

“Sang đây ngồi đi, đừng trêu hai đứa nữa”. Mike vỗ xuống ghế bên cạnh mình, nói với Hồng Ánh.

Hồng Ánh liền đứng lên sang bên ghế của Mike ngồi. Phía đối diện Khôi Nguyên đang lườm Hồng Ánh, anh dùng khẩu mình mắng Hồng Ánh.

“Đồ phá đám!”

Hồng Ánh nhìn lại Khôi Nguyên cười, ra vẻ đắc chí vì đã phá đám được anh.

Khôi Nguyên quay sang nhìn Hiếu Hân, thì thấy cô đang nhìn mình bằng ánh mắt cầu cứu. Anh nắm bàn tay cô vỗ nhẹ như trấn an rồi hướng cô sang phía Hồng Ánh giới thiệu.

“Cái người em gọi là chủ tịch kia là chị gái của anh, còn Mike là ông chồng yêu quý của chị ấy. Đúng là toàn người nhà cả, em đừng có ngại”.

Hiếu Hân nhìn hai người bọn họ cười nhẹ, nhưng trong lòng âm thầm muốn khóc “sao người nhà anh lại toàn các nhân vật khủng của công ty thế này cơ chứ?”

Hồng Ánh thấy Hiếu Hân vẫn có chút e ngại nên chị chủ động.

“Hôm nay coi như em chính thức ra mắt anh chị rồi. Đừng ngại anh chị vì vị trí công việc nhé, chúng ta sau này đều là người nhà cả. Ngoài giờ làm chị còn muốn bắt cóc em đi chơi nữa cơ, chứ hai tên đàn ông này thì biết gì về thú vui riêng của chị em phụ nữ chúng mình chứ”

“Vâng! Nhưng nếu em có sai sót trong công việc thì anh chị cứ nghiêm khắc chỉ bảo em ạ”

Hiếu Hân thực lòng muốn vậy, vì cô không muốn tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc.

“Thôi cả nhà ăn đi nào, chẳng mấy khi được ăn cơm buổi trưa đông vui như vậy”. Hồng Ánh hô hào mọi người.

“Đúng là chẳng mấy khi, nhưng đừng có mà lạm dụng chẳng mấy khi đó phá đám giờ trưa quý báu của em đấy.” Khôi Nguyên nhắc nhở Hồng Ánh.

“Đúng là nhỏ mọn mà” Hồng Ánh bĩu môi.

“Chị cậu sốt ruột ra mắt em dâu đấy mà, sợ cậu mãi không giới thiệu nên chúng tôi phải mặt dày chạy đến trước. Yên tâm là sẽ không quấy nhiễu thời gian thân mật của hai người đâu”. Mike lên tiếng trêu Khôi Nguyên và Hiếu Hân.

Hiếu Hân nghe Mike nhấn mạnh từ “thời gian thân mật” khiến cô đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Cô tự nhắc nhở mình phải né tránh lên trên đây ăn cơm cùng Khôi Nguyên.

Hình như Khôi Nguyên đọc được ý nghĩ của Hiếu Hân, anh ngồi bên cạnh gấp thức ăn vào bát cho cô nói nhỏ.

“Em đừng có vì họ trêu mà lần sau bỏ lại anh bơ vơ trên này đấy. Anh sẽ buồn mà chẳng làm được việc gì đâu”

Hiếu Hân méo miệng cười khổ, sao anh lại lôi công việc vào để ép cô kia chứ. Đây đúng bữa ăn khó khăn nhất của Hiếu Hân từ trước đến giờ.

Trong bữa ăn Hồng Ánh và Mike trò chuyện hết sức tự nhiên với Hiếu Hân nhưng do mới xác nhận tình cảm với Khôi Nguyên chưa lâu nên cô cũng khó mà thích ứng kịp với gia đình của anh.

__oOo__

Mấy tối nay Khôi Nguyên đều lên nhà Hiếu Hân ăn tiệc, vì Hiếu Hân không có thời gian đi chơi tối với anh. Cô đang bận hoàn thành bức tranh để tặng cho đám cưới của Vũ Thanh và Ngọc Trúc. Khôi Nguyên dù không đưa được Hiếu Hân đi chơi, nhưng anh hết sức mãn nguyện khi được ở trong không gian chỉ có riêng hai người. Hiếu Hân sẽ đảm nhiệm nấu ăn, còn anh thì rửa bát. Có những lúc Hiếu Hân bận về nhưng Khôi Nguyên vẫn đứng mè nheo ôm cô từ đằng sau rồi ngắm nghía cô đưa bút vẽ. Đường như với Khôi Nguyên chỉ cần có Hiếu Hân bên cạnh như vậy là quá đủ.

Hôm nay cũng khá muộn Khôi Nguyên mới về đến nhà, khi anh vào phòng khách thì hết sức kinh ngạc khi thấy bà nội anh vẫn đang ngồi ở đây

“Cháu chào bà, bà chưa đi nghỉ ạ”

“Bà đang đợi cháu về, cháu thay quần áo rồi xuống gặp bà”. Bà Hồng Quyên tỏ ra lãnh đạm, bà không nhìn về phía Khôi Nguyên khi nói. Nói xong bà đứng dậy đi về phòng của mình.

Thấy thái độ của bà không được vui, Khôi Nguyên theo bà vào trong phòng ngay mà không cần đi thay đồ. Anh khoanh chân ngồi đối diện với bà nội.

“Có chuyện gì mà bà lại đợi cháu đến tối muộn vậy?”

“Còn chuyện gì nữa! Tại sao cháu dấu ta chuyện đem cổ phần của cháu sang nhượng cho người khác chứ”. Bà Hồng Quyên to tiếng.

“Cháu không có ý định giấu bà, cháu định tìm dịp thích hợp để nói cho bà hiểu thôi”. Khôi Nguyên cầm bàn tay bà rồi nói.

Bà Hồng Quyên hất tay Khôi Nguyên ra, giọng nói của bà vẫn đầy tức giận.

“Cháu muốn ta phải hiểu điều gì, tại sao cháu lại từ bỏ số cổ phần đó chứ”.

“Việc trao đổi cổ phần này rất có lợi cho công ty, mặc dù cháu không còn nhiều cổ phần ở công ty nữa, nhưng cháu sẽ giúp công ty với tay sang được mảng truyền hình kỹ thuật số. Việc công ty của chúng ta có cổ phần với bên VSTV sẽ khiến chúng ta chủ động đưa các chương trình chúng ta sản xuất được sang các kênh khác mà không bị phụ thuộc vào đài truyền hình tỉnh A”.

Khôi Nguyên giải thích cho bà nội của mình hiểu. Bà Hồng Quyên nghe cháu giải thích liền suy nghĩ một lát rồi nói, giọng bà đã dịu đi ít nhiều.

“Tại sao không phải là cổ phần của Hồng Ánh hoặc của Mike. Cháu là cháu trai duy nhất, bà muốn cháu sẽ được thừa kế công ty này. Bà biết mình đang thiên vị cháu hơn Hồng Ánh.

Công ty này do ba cháu lập ra, nhưng để phát triển như ngày nay đều là Mike đã vì chị cháu mà đổ tiền đầu tư vào. Công ty này bây giờ có thể nói là một nửa của Mike và chị cháu mất rồi. Việc bà muốn cháu lấy Thùy Anh cũng vì con bé đấy là đứa giỏi giang lại có hậu thuẫn rất lớn. Nó và gia đình nó sẽ giúp cháu có được sự nghiệp hết sức vững chắc”.

Khôi Nguyên biết bà muốn tạo điều kiện tốt nhất ỉnh, nhưng con tim anh lại có lý lẽ riêng. Anh tiến đến ngồi cạnh bà nội rồi vòng tay ôm nhẹ vai bà.

“Bà! Cháu biết bà thương cháu rất nhiều. Bà luôn muốn dành cái tốt nhất cho cháu. Nhưng trong chuyện hôn nhân xin bà đừng ép buộc cháu. Cháu cần lấy một người cháu yêu chứ cháu không muốn lấy người phù hợp với mình”.

Bà Hồng Quyên gạt tay Khôi Nguyên ra rồi nhìn thẳng anh.

“Cháu muốn nói tới con bé Hiếu Hân”

“Vâng! Cháu rất yêu cô ấy và cháu muốn cô ấy là người bạn đời của mình”.

Bà Hồng Quyên để ý thấy khi nhắc đến Hiếu Hân ánh mắt Khôi Nguyên sáng bừng lên, bà liền phản đối.

“Không! Không thể được! Cháu yêu nó quá mà mù quáng rồi, gia đình nó cũng là khá giả nhưng quan hệ của con bé ấy với gia đình ta nghe nói không được tốt. Mà mẹ nó lại bỏ đi theo người đàn ông khác. Con có nghe người xưa từng nói ‘Lấy vợ xem tông lấy chồng xem giống’ chưa? Liệu con bé đấy...”

Khôi Nguyên ngắt lời bà Hồng Quyên

“Bà! Cháu biết là bà đã từng cho người điều tra về cô ấy. Mọi điều bà nói về gia đình cô ấy cháu đều biết từ rất lâu rồi. Cháu nghĩ Hiếu Hân đã từng bị tổn thương và thiếu thốn tình cảm, nên cô ấy sẽ càng trân trọng, giữ gìn tình cảm hơn ai hết”.

“Nhưng con bé ấy sẽ chẳng giúp ích gì cho sự nghiệp của cháu cả, nhất là bây giờ cháu lại rời bỏ vị trí của cháu trong công ty”.

Khôi Nguyên cảm thấy buồn bã vì bà chỉ nghĩ đến sản nghiệp mà không để ý tới tình cảm của anh. Anh nhìn bà rồi trầm giọng nói

“Từ bé cháu đã được bà và gia đình bảo bọc quá nhiều, công ty thì do công sức của cha và anh chị tạo nên, cháu thấy bản thân mình chưa tự lực làm được điều gì hết. Nhân thể sự việc lần này cháu muốn tự mình bứt ra thử sức trong lĩnh vực mới. Cháu tin mình có khả năng làm được, cháu muốn có thành công của riêng mình bà ạ. Cháu mong bà hiểu cho cháu”.

“Cháu muốn bà phải hiểu thế nào đây! Con đường dọn sẵn cho cháu bằng phẳng ta có thể yên tâm trước khi nhắm mắt. Vậy mà cháu lại chọn con đường gập ghềnh mà đi.”

“Bà ơi! Chẳng nhẽ bà lại muốn cháu cúi mặt mà đi trên con đường rộng kia ư. Gia đình nhà Thùy Anh liệu có coi cháu là con rồi mà dễ bề thao túng không? Con đường cháu lựa chọn có thể còn khó khăn nhưng cháu cảm thấy hạnh phúc vì có Hiếu Hân đi cùng. Cháu tin ở lựa chọn của mình”.

Bà Hồng Quyên biết khó mà lay chuyển được Khôi Nguyên, bà nhìn anh thở dài.

“Bà mong cháu sau này không hối hận về quyết định của mình. Bà không ép cháu với Thùy Anh nữa. Nhưng con bé Hiểu Hân đó bà cũng chưa vừa lòng đâu đấy”.

Khôi Nguyên thở ra nhẹ nhõm vì bà cũng đã nhượng bộ cho anh chút ít.

“Cẩn ơn bà! Cháu tin Hiểu Hân sẽ không làm bà thất vọng. Giờ cũng muộn rồi, bà đi nằm nghỉ đi ạ! Cháu xin phép về phòng”.

Khôi Nguyên đi rồi, bà Hồng Quyên vẫn nhìn theo hướng anh dời đi mà thở dài một hơi.

47. ! – Chương 47

Tầng hai của showroom gốm sứ Thuận An được dùng làm văn phòng của công ty.

Ông An Đông đang xem các bản thiết kế mẫu vẽ mới cho sản phẩm, thì cô thư ký đi vào báo có khách muốn gặp.

“Thưa chú! Có chị tên là Thùy Anh tới, chị ấy nói muốn gặp chú”.

“Đã có hẹn trước chưa?” Ông An Đông cau mày hỏi, ông cảm thấy hơi khó chịu khi bị cắt ngang công việc.

“Dạ chưa ạ!”

“Là đối tác quen hay đại lý?”

“Thưa chú đều không phải ạ. Chị ấy là...”

Cô thư đang ngập ngừng định nói tiếp thì ông An Đông đã ra lệnh.

“Không phải thì bảo chú không rảnh. Yêu cầu đăng ký lịch hẹn trước rồi quay lại sau”.

“Vâng ạ”

Cô thư ký ra khỏi phòng, ông An Đông lại tiếp tục công việc dở dang.

“Thưa chú!” Cô thư ký lại ngập ngừng mở cửa hỏi ông.

Ông An Đông cau mày nhìn lên.

“Người muốn gặp chú là chị MC Thùy Anh của đài truyền hình tỉnh A ạ! Chị ấy nói có chuyện cá nhân muốn gặp chú”

Ông An Đông nghe vậy hết sức ngạc nhiên, khuôn mày ông lại càng cau chặt. Ông không hiểu cô gái đó sao lại đến tìm gặp ông, ông suy nghĩ một lát rồi nói.

“Cháu mời cô ta vào. Pha cho chú luôn một ấm trà”.

“Vâng, cháu làm ngay ạ”

Thư ký của ông An Đông vừa đi ra không lâu thì người muốn gặp ông tên Thùy Anh bước vào.

Ông nhìn cô ta đánh giá. Cô gái này ông đã từng nhìn thấy một vài lần trên tivi. Cô ta ở ngoài trông xinh đẹp hơn cả trên hình. Cô ta cũng nhìn ông rồi nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Chào ông! Tôi xin lỗi vì đã làm phiền đột xuất như vậy?”

Ông An Đông tiến tới, lấy tay hướng về bàn uống nước mời Thùy Anh ngồi.

“Mời cô ngồi!”

Thùy Anh ngồi xuống, ông An Đông ngồi phía đối diện.

“Hôm nay tôi có may mắn gì mà được cô tìm gặp vậy?”.

Thùy Anh nhìn ông, sau đó cúi xuống ra vẻ bối rối.

“Dạ..! Tôi đến tìm ông không phải vì công việc mà là vì chuyện cá nhân. Thật xấu hổ, khi tôi lại tìm đến ông, để nhờ ông giúp đỡ việc cá nhân của mình.

“Xin cô cứ nói”. Ông An Đông cau mày suốt ruột.

Thùy Anh tỏ vẻ mặt đau buồn nhìn thẳng vào ông An Đông.

“Chuyện này có liên quan đến con gái của ông Hiếu Hân”.

Ông An Đông nghe nhắc đến Hiếu Hân thì khẽ nhướn mày.

“Con gái tôi?”

“Vâng! Con gái của ông đang qua lại với bạn trai của tôi. Mà tôi lại là người của công chúng, nên giới báo chí rất hay để tâm đến. Nếu cô bé ấy cứ tiếp tục gặp gỡ bạn trai của tôi thì chuyện này sẽ trở thành scandal mất”

Lời Thùy Anh nói khiến ông nhớ đến hình ảnh một buổi tối cách đây không lâu. Lúc đó khá muộn ông mới về nhà, ông thấy có một người đàn ông ăn mặc lịch sự, đi ra từ cửa nhà mình. Ông nghe vợ nói người đó đến tìm Hiếu Hân. Từ chuyện lần đó với chuyện Thùy Anh vừa đề cập khiến ông xâu chuỗi được một phần nội dung.

Ông An Đông suy nghĩ một lát rồi nói.

“Vậy hôm nay cô đến đây vì muốn tôi cấm cản quan hệ giữa con gái tôi với bạn trai cô?”

Thùy Anh thấy vẻ mặt bình tĩnh của ông An Đông nên khó phán đoán tâm trạng của ông nên suy tính một lát rồi nói.

“Vâng! Hai gia đình chúng tôi đã chính thức gặp mặt để bàn hôn sự. Tôi chỉ sợ Hiếu Hân đang qua lại với bạn trai tôi mà không lường trước sự khắc nghiệt của báo chí khi họ quy chụp cho cô bé là kẻ thứ ba. Cô bé sẽ bị cánh báo chí moi móc đời tư và có thể sẽ khiến ông và gia đình khó tránh khỏi bị người khác xoi mói”.

Câu chuyện bị ngừng lại một lát do thư ký của ông An Đông mang trà vào. Khi thư ký đi khỏi, ông An Đông trực tiếp rót trà ra chén đẩy về phía Thùy Anh.

“Cô Thùy Anh khiến tôi tò mò về người đàn ông của cô. Anh ta hẳn là người tài giỏi, xuất sắc nên mới khiến cô Thùy Anh bỏ công như vậy. Tôi thấy cô Thùy Anh rất xinh đẹp và tài giỏi hơn con gái tôi rất nhiều. Tôi nghĩ con gái tôi không thể là trở ngại của cô được”.

Ông ngưng lại một lát, ngồi dựa thẳng vào ghế nhìn Thùy Anh.

“Nhưng xin lỗi cô, vì tôi không thể giúp cô trong việc này. Con gái tôi năm nay đã 22 tuổi. Nó đủ tuổi về luật pháp để quyết định mọi thứ, mà tôi cũng không có quyền quyết định hay giám hộ nó”.

Thùy Anh khựng lại khi nghe ông An Đông nói.

“Tôi không hiểu ý của ông”

“Nếu con gái tôi yêu và quan hệ với người đã có vợ thì đó mới vi phạm pháp luật về hôn nhân, tôi chắc chắn sẽ khuyên bảo nó. Nhưng theo những gì cô Thùy Anh vừa nói, thì cô và người đàn ông đó chưa có ràng buộc gì với nhau về luật pháp cả, nên tôi không có lý do gì để can thiệp vào chuyện tình cảm của con gái tôi. Tôi nghĩ cô nên tìm cách giữ lấy trái tim của anh ta thì hơn. Nếu anh ta không còn yêu cô, thì con gái tôi hay một ai khác cũng không phải là lý do giữa hai người”.

Thùy Anh nghe từng lời ông An Đông nói, khuôn mặt cô ta cứng lại xám ngoét.

“Tôi đến đây cũng vì muốn ngăn chặn việc đáng tiếc xảy ra. Việc này sẽ gây ảnh hưởng cho hình ảnh của tôi, gia đình ông cũng sẽ bị người ta quan tâm. Nhất là ông lại là người kinh doanh, có thể nó sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ cho công việc của ông”.

Ông An Đông cười nhạt.

“Cảm ơn cô Thùy Anh đã có lòng tốt nhắc nhở. Công ty của tôi chỉ là một công ty nhỏ, thương hiệu tuy đã hai đời duy trì nhưng nó không thể phổ biến rộng như danh tiếng của cô được. Vậy cô nghĩ nếu chuyện cô lo lắng xảy ra thật thì tôi sẽ được lợi hay hại trong chuyện này”.

Thùy Anh tức giận đến nghiến răng.

“Ông...ông! Ông đang định ủng hộ con gái ông làm kẻ thứ ba cướp chồng chưa cưới của người khác ư?”

Ông An Đông vẫn bình thản nhìn về phía Thùy Anh.

“Tôi thấy tâm trạng của cô hiện giờ không được tốt, cô nên về nghỉ ngơi cho khỏe. Khi nào anh ta chính thức là chồng của cô thì cô hãy đến gặp tôi nhé. Lúc đó tôi sẽ giúp cô khuyên bảo con bé”.

Ông An Đông đuối khéo khiến Thùy Anh càng giận dữ. Cô ta trừng mắt nhìn ông An Đông sau đó đứng phắt dậy bỏ đi mà không chào ông An Đông lấy một câu.

Ông An Đông không vì thái độ của Thùy Anh mà anh hưởng, ông cầm tách trà lên nhàn nhã thưởng thức. Sự việc ngày hôm nay khiến ông nhận thức được con gái mình đã lớn, bắt đầu có người theo đuối. Ông An Đông biết Hiếu Hân là đứa trẻ trầm tính, hướng nội. Cô bé sẽ không gây ra chuyện nông nổi như những gì cô gái kia vừa nói tới. Có lẽ ông nên cho người điều tra kỹ về người đàn ông kia. Đây là cách tốt nhất mà ông có thể bảo vệ con gái mình.

Dưới tầng một, Thùy Anh tức giận đẩy cửa bước ra. Cô ta nhanh chóng chui vào xe riêng của mình để mà chút giận. Cô ta bấm số gọi Lệ Chi.

“Mày có điều tra nhằm không đấy?”

“...”

“Chuyện mày nói với tao về gia đình con Hiếu Hân”

“...”

“Mày nói với tao là con bé đó bị gia đình ghét bỏ, bắt rời khỏi nhà ra ngoài ở cơ mà”

“...”

“Đúng cái đầu mày. Hôm nay tao bị ông ta làm uối mặt”

“...”

“Càng nghĩ lại càng tức, tất cả là do kế hoạch của mày hết. Nếu chuyện này không thành thì tao sẽ bị giới truyền thông cười vào mặt”.

“...”

“Mày liệu mà nghĩ cách đi”.

Thùy Anh ngắt cuộc gọi sau đó cô ta tức giận ném điện thoại vào hộc để đồ trên ô tô. Thùy Anh định khởi động xe, thì điện thoại lại báo cuộc gọi đến. Cô ta nhìn điện thoại thấy số máy lạ, phân vân trong giây lát cô ta bắt máy.

“Alo!”

“...”

“Tại sao anh lại có số của tôi?” Thùy Anh tức giận quát vào điện thoại.

“...”

“Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi”

“...”

“Anh cần gì ở tôi?”

Nét mặt Thùy Anh chuyển dần sang lo lắng.

“ ... ”

“Anh là đồ bệnh hoạn”. Thùy Anh bỗng tái mét mặt.

“ ... ”

Thùy Anh cố trấn tĩnh nói vào điện thoại.

“Anh không dọa được tôi đâu. Anh mà dám làm thế, tôi sẽ khiến anh vào tù”.

Không để đối phương nói tiếp, Thùy Anh đập máy ném điện thoại chõ lại hộp để đồ. Cô ta tức tối lấy tay vò tóc, khuôn mặt nhăn nhó rồi đánh mạnh tay lên vô lăng.

__oOo__

Hiếu Hân ngồi ăn, thỉnh thoảng đưa mắt liếc xéo Khôi Nguyên. Khôi Nguyên thì lơ đi ánh mắt của cô mà tiếp tục lấy chân của mình ghì chân cô dưới gầm bàn. Bên cạnh Hiếu Hân, Mai Phương đang ngồi ăn cùng.

Mai Phương thấy dạo này Khôi Nguyên thường mời cô và Hiếu Hân đi ăn trưa nên thấy rất vui mừng. Cô cảm thấy ngưỡng mộ vị sư huynh này vì anh ở vị trí cao, bận rộn vậy mà vẫn không quên đàn em của mình. Mai Phương rất tò mò về đời tư của Khôi Nguyên nhưng trước đây cô không dám hỏi. Nhưng dạo gần đây mối quan hệ của cô và sư huynh đã thân thiết hơn nên cô đánh bạo hỏi anh.

“Sư huynh, em có một chuyện muốn biết về anh?”

“Chuyện gì vậy?” Khôi Nguyên ngẩng lên nhìn Mai Phương hỏi lại.

“Em thấy báo chí nói anh chuẩn bị cưới chị MC Thùy Anh có đúng không ạ? Em thấy anh chị quả thật quá đẹp đôi. Nhưng gần đây trong nội bộ công ty lại có tin đồn anh không muốn gặp Thùy Anh nếu như cô ấy không có lịch hẹn trước. Vậy chuyện này là sao ạ? ”

Hiếu Hân đang uống nước, bỗng bị câu hỏi của Mai Phương làm cho suýt sặc, cô lấy tay che miệng kìm cơn ho của mình.

Khôi Nguyên ngồi đối diện nhìn thấy Hiếu Hân bị câu hỏi của Mai Phương tác động đến phát sặc như vậy, lại thấy có chút buồn cười. Anh mím môi cố nén cười rồi khoanh tay thản nhiên trả lời câu hỏi của Mai Phương.

“Mấy tin tức lá cải trên báo mạng đẩy em tin làm gì, còn chuyện mà em nghe đồn ở công ty là thật. Anh không muốn bạn gái của anh nhìn thấy Thùy Anh xuất hiện ở công ty, anh sợ cô ấy hiểu lầm mà giận anh”.

Khi nói đến từ “bạn gái” Khôi Nguyên đưa ánh mắt sang nhìn Hiếu Hân đầy ẩn ý. Hiếu Hân thì cảm thấy mặt nóng bừng lên do ánh mắt lộ liễu của anh chiếu về mình, cô dùng chân đá mạnh vào chân anh một cái. Khôi Nguyên bị đau nhưng không kêu thành tiếng, anh chỉ hơi nhăn nhó đưa tay xuống xoa ống đồng của mình.

Mai Phương do kinh ngạc vì thông tin mới nhận được từ Khôi Nguyên nên không chú ý tới biểu hiện khác thường của anh và Hiếu Hân.

“Ah! Vậy mà từ trước tới nay bọn em đều nghĩ chị Thùy Anh là bạn gái của anh đấy. Chị Thùy Anh xinh đẹp và giỏi giang như vậy mà anh chẳng để mắt tới ư? Anh làm em tò mò về người bạn gái thật sự của anh đấy”.

“Thùy Anh đúng là rất xinh đẹp và tài năng, nhưng cô ấy chỉ là hình mẫu để ngắm chứ không phải là mẫu phụ nữ mà anh thích. Bạn gái của anh là...”

“Tổng giám đốc nói ra, không sợ chúng tôi sẽ đem bán thông tin này cho báo chí hay sao?”

Hiếu Hân sợ Khôi Nguyên nói ra điều gì đó khiến Mai Phương nghi ngờ nên cắt ngang lời nói của Khôi Nguyên.

Ánh mắt Khôi Nguyên nhìn Hiếu Hân cười nói.

“Anh đang rất mong điều đó là đằng khác, anh muốn cô ấy có thể yên tâm đi bên cạnh anh mà không cảm thấy e ngại”

!”

Hiếu Hân cup mắt xuống, nói nhỏ.

“Tổng giám đốc quá toàn diện về mọi mặt, có lẽ sẽ khiến cô ấy cảm thấy tự ti”.

“Về toàn diện chỉ là vỏ bọc, anh muốn cô ấy biết bên trong đó đang rỗng một chỗ cho trái tim. Mà cô ấy chính là trái tim hoàn chỉnh nhất mà anh cần”.

Hiếu Hân cảm thấy rung động vì câu nói của Khôi Nguyên, cô ngược lên nhìn anh. Anh nhìn đáp lại cô bằng ánh mắt nồng nàn.

“Em nghĩ nếu như bạn gái anh nghe được lời thổ lộ này, chắc chị ấy sẽ khóc vì cảm động lắm. Đúng không Hiếu Hân?” Mai Phương cảm thán rồi quay ra nhìn Hiếu Hân để tìm sự đồng tình.

“Này! Sao mắt cậu lại đỏ hoe thế kia?” Mai Phương ngạc nhiên hỏi.

Hiếu Hân lấy khăn tay chặn nhẹ lên mũi, cô cố nói đùa để xua đi nỗi xúc động của mình.

“Cậu nói đúng, tớ cũng sắp khóc vì tổng giám đốc diễn vai si tình giỏi quá mà”.

Mai Phương trở nhẹ vào đầu Hiếu Hân một cái.

“Bà chúa tuyết này mà cũng biết cảm động sao? Cậu lại giả vờ để chọc quê sư huynh chứ gì?”

“Đúng là Hiếu Hân rất hay chọc quê anh, anh nên trừng trị thể nào cho hả mối hận này bây giờ nhỉ?” Khôi Nguyên chống cằm nheo mắt nhìn Hiếu Hân.

Hiếu Hân bỏ khăn xuống lườm Khôi Nguyên.

“Tôi nào dám chọc quê tổng giám đốc, tôi chỉ có mấy đồng lương ít ỏi, lại dưới quyền sinh sát của tổng giám đốc nữa chứ”.

“Biết thế là tốt. Mai Phương làm chứng nhé! Từ mai những lúc chỉ có riêng anh và các em như thế này, Hiếu Hân còn khách sáo gọi anh là tổng giám đốc thì cứ trừ lương em ấy theo từng câu một nhé!”

“Được đấy sư huynh!” Mai Phương vỗ tay hòa theo.

Hiếu Hân đưa ánh mắt lườm cả hai người sau đó đứng dậy nói.

“Tôi ăn no rồi! Chú đã xong chưa, tôi muốn về công ty rồi”

Mai Phương nghe từ “chú” trừ danh ngày xưa Hiếu Hân hay gọi Khôi Nguyên mà cười bò ra bàn.

Khôi Nguyên ngược lại nghe thấy từ này càng thêm phấn khích, anh nhìn Hiếu Hân rồi lấy ngón tay mân nhẹ môi mình.

Hiếu Hân bị ánh mắt và hành động của anh làm cho ớn lạnh. Cô khóc thầm trong lòng vì tội vạ miệng của mình.

oOo

Khôi Nguyên không lái xe lên sảnh mà xuống thẳng tầng hầm, anh lấy lý do nếu để hai cô đi ra từ xe của anh lên sảnh sẽ khiến mọi người để ý. Anh đưa Hiếu Hân cùng Mai Phương thẳng từ thang máy Vip dưới tầng hầm lên tầng trên. Phòng làm việc của Mai Phương ở tầng 20 nên cô ra trước tiên, trong thang máy chỉ còn lại Hiếu Hân và Khôi Nguyên.

Khi thang máy báo đến tầng 22, Hiếu Hân định đi ra thì bị Khôi Nguyên nắm chặt bàn tay giữ lại. Anh tiến đến bấm cho cửa thang máy đóng cửa lại. Thang máy cứ như vậy chạy tiếp lên tầng 25. Hiếu Hân đang định cất lời thì bị Khôi Nguyên đưa ngón tay lên môi ngăn lại, cô ngáy người khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Khôi Nguyên dắt tay Hiểu Hân qua dãy hành lang. Khi đi qua bàn lễ tân nơi Ngọc Vân ngồi, cô ta đứng lên chào mà Hiểu Hân cũng không hề hay biết, xung quanh cô lúc này chỉ có bóng lưng của anh phía trước và tiếng tim đập vang dội của mình.

Cánh cửa phòng làm việc của Khôi Nguyên vừa đóng lại, Hiểu Hân đã thấy mình được nhấc bổng lên, lưng bị ép chặt vào cánh cửa. Cảm giác chói với bất ngờ khiến Hiểu Hân quắp chân chặt vào hông Khôi Nguyên, cánh tay cô cũng vội quàng lên vai anh. Hiểu Hân có thể cảm nhận hơi thở nóng hổi của anh phả trên da thịt của mình. Đôi mắt anh nóng rực nhìn cô, giọng anh nói có chút khàn.

“Em muốn anh trừng phạt em thế nào đây?”

Mặt Hiểu Hân nóng bừng khi biết Khôi Nguyên đang nhắc đến chuyện gì. Cô cúi xuống nói nhỏ rồi chủ động hôn anh.

“Chú! Em biết lỗi rồi mà”

Khôi Nguyên rên nhẹ, sự chủ động của Hiểu Hân khiến máu trong cơ thể anh sôi trào. Anh ép chặt cô lên cửa, đáp lại bờ môi non mềm của cô bằng những cái hôn sâu nồng nàn.

Trong cơn say tình chếch choáng, Khôi Nguyên bế bổng Hiểu Hân tiến về bàn làm việc của mình, anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, đôi môi vẫn mãi miết hôn cô không rời. Hiểu Hân bị cơ thể nóng rẫy của Khôi Nguyên ép xuống càng thêm choáng váng, cô cảm thấy như có luồng điện chạy dọc cơ thể khiến cô tê liệt.

Bàn tay Khôi Nguyên đẩy nhẹ vạt áo chạm thẳng vào làn da mịn màng trên chiếc eo thon nhỏ của Hiểu Hân. Cảm xúc từ bàn tay truyền đến càng khiến anh điên cuồng, bàn tay anh tham lam tiến xa hơn trên cơ thể của cô, vuốt ve từng tấc da ngọc ngà.

Hiểu Hân bị bàn tay nóng bỏng của anh tham tiến mà run rẩy, đến khi lưng áo cô bị kéo cao, làn da cô chạm vào mặt bàn lạnh ngắt mới khiến cô thanh tỉnh. Cô lấy tay đẩy anh ra, nghiêng đầu sang bên để thoát khỏi nụ hôn của anh. Nhưng nụ hôn của anh rơi trên thùy tai của cô, lại càng khiến cô cảm thấy tê dại. Khôi Nguyên cảm thấy cơ thể Hiểu Hân run lên, anh càng thêm phấn khích. Anh hôn một đường dài trên chiếc cổ thanh mảnh của cô.

“Ngừng lại đi anh!” Hiểu Hân cắn môi mình thật đau để xua đi cảm giác tê dại đang thiêu đốt.

Tiếng nói của Hiểu Hân bên tai khiến Khôi Nguyên choáng tỉnh. Anh gục mặt trên vai cô một lúc lâu để ổn định cảm xúc, sau đó anh đứng thẳng dậy đưa bàn tay kéo cô ngồi lên. Anh nhìn khuôn mặt phỉếm hồng, đôi môi đỏ ửng ướt át của cô mà cổ dần lỏng xuống. Khôi Nguyên kéo mạnh Hiểu Hân ôm chặt trong lồng ngực để không phải tiếp tục nhìn vào dung nhan kiều diễm ấy. Anh hôn lên tóc cô rồi than nhẹ.

“Phải làm sao đây! Anh ngày càng muốn chiếm giữ em mất rồi!”

Hiểu Hân áp tai trên ngực anh, cô có thể nghe thấy tiếng tim anh đập rộn ràng vì cô. Cô cũng vòng tay ôm chặt lấy anh.

“Em sẽ là của anh, mãi là của anh. Nhưng hãy cho em thêm thời gian anh nhé!”

Khi nói ra điều này Hiểu Hân lại nhớ đến cuộc nói chuyện lần thứ hai với bà nội của anh và bức thư từ nước Mỹ xa xôi gửi cho cô. Cô phải làm sao đây trước những bước ngoặt quan trọng của đời mình.

48. ! – Chương 48

Hiểu Hân đi bộ trên triền đê, mắt nhìn sang bãi bồi trên sông. Cô nhớ từ khi Khôi Nguyên sang Mỹ, cô đã không còn muốn đặt chân đến đây nữa. Cô sợ những hình ảnh nơi đây khiến cô nhớ đến anh. Năm năm rồi mà hình ảnh nơi đây chẳng mấy thay đổi, Hiểu Hân đi xuống gốc đa quen thuộc, chiếc xích đu bằng ván gỗ anh buộc năm xưa cũng đã được người ta thay lại bằng cái khác. Cô ngồi xuống chiếc xích đu, đưa mắt ngắm lũ trẻ chăn trâu đang chơi đùa, cô nhìn cảnh vật nơi đây bỗng thấy bình yên vô cùng.

Nhạc chuông điện thoại cắt ngang dòng hồi tưởng của Hiểu Hân. Hiểu Hân nhìn tên người gọi đến, mỉm cười bắt máy.

“Em nghe ạ!”

“...”

“Anh xong công việc chưa?”

“...”

“Em đang ở một nơi rất đẹp”

“...”

“Đây là nơi lần đầu tiên, em phát hiện ra vẻ mặt của anh rất đáng ghét”. Hiểu Hân cười khúc khích khi nói ra điều này.

“...”

“Em sẽ ngồi đây chờ anh, đừng để em chờ đến tối là được”

Hiểu Hân đợi đầu bên kia cúp máy xuống, cô mới ngắt máy bỏ lại điện thoại vào túi xách. Khi cho tay vào túi xách Hiểu Hân bỗng chạm phải một phong thư. Hiểu Hân mắt suy tư nhìn phong thư một lát rồi cầm lên, bên trong là một tờ giấy được gấp gọn gàng. Tờ giấy này là giấy hẹn phỏng vấn của đại sứ quán Mỹ gửi cho cô cách đây không lâu sau khi cô nhận được email trúng tuyển của viện nghệ thuật Chicago gửi đến.

Lúc nhận được email từ Học viện nghệ thuật Chicago, Hiểu Hân đã rất vui mừng, cô định sẽ chia sẻ niềm vui này với Khôi Nguyên. Nhưng Hiểu Hân lại giật mình phát hiện ra nếu cô theo học tại học viện Chicago, cô sẽ phải xa anh những 2 năm liền. Cô phân vân không biết anh sẽ đón nhận tin tức này với thái độ ra sao. Ngay bản thân cô vào lúc này cũng không muốn phải xa anh một giây phút nào.

Hiểu Hân nhìn tờ thông báo hẹn phỏng vấn vào tháng 3 tại đại sứ quán Mỹ, trong lòng cô do dự. Nếu như vượt qua cuộc phỏng vấn này cô sẽ chính thức được nhận học bổng, còn nếu cô thất bại thì mọi thứ sẽ chẳng có gì thay đổi, cô vẫn sẽ hạnh phúc với cuộc sống hiện tại. Hiểu Hân cất lại giấy hẹn vào bì thư, cô nghĩ từ giờ cho đến trước cuộc phỏng vấn cô vẫn còn thời gian để lựa lời nói cho Khôi Nguyên biết.

Đang miên man suy nghĩ, Hiểu Hân không hề phát hiện ra Khôi Nguyên đã tới. Đến khi anh bất ngờ ôm trọn cô từ phía sau, mới khiến cô choàng tỉnh. Khôi Nguyên cúi xuống áp má mình vào má của Hiểu Hân hỏi nhỏ.

“Nghĩ đến ai mà anh gọi cũng không nghe thấy vậy?”

Hiểu Hân nghiêng mặt ra, rồi vén mái tóc đang che tai của mình lên. Cô tháo tai nghe ra, nhìn anh cười.

Khôi Nguyên nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm trước mặt, không nhận được mà hôn nhanh lên má, lên môi Hiểu Hân mấy cái cho thỏa.

“Nhớ em quá! Từ sáng tới giờ làm việc gì cũng nóng lòng mong au chóng xong việc thôi”

Tuy là ngày nghỉ, nhưng từ sáng tới giờ Khôi Nguyên bận việc riêng nên đến giờ anh mới được gặp Hiểu Hân.

Hiểu Hân gỡ tay Khôi Nguyên ra, cô đứng lên xoay người lại, rồi vòng hai tay ôm chặt eo anh.

“Em cũng đang nhớ anh”

“Lâu quá rồi mới được đến đây nhỉ!” Khôi Nguyên đưa tầm mắt nhìn ra bờ sông lấp lánh nắng chiều.

“Vâng!”

Khôi Nguyên buông Hiểu Hân ra, anh nheo mắt nhìn cô hỏi.

“Vũ Thanh đã bật mí cho anh biết một chuyện rất hay”

“Chuyện gì vậy?” Hiểu Hân nhìn anh đầy tò mò.

“Cậu ấy nói em có một quyển vở, trong đó có rất nhiều bức vẽ chân dung của anh. Hóa ra trước đây em rất hay vẽ trộm anh đấy nhỉ. Anh rất tò mò muốn xem em vẽ anh như thế nào đấy?”

Hiếu Hân đỏ bừng mặt khi anh phát hiện ra bí mật đó, cô cắn môi cố chống chế.

“Em sao phải vẽ trộm anh chứ”

Hiếu Hân lấy tay gõ nhẹ lên đầu mình rồi nói tiếp.

“Em có thể ghi nhớ hình ảnh sau đó vẽ lại y hệt”

Khôi Nguyên cong khóe miệng cười, anh cúi người tì trán mình lên trán cô rồi nói.

“Em biết thế là gì không? Trong lòng em rất để ý đến anh, nên em mới có thể ghi nhớ hình ảnh của anh rõ đến vậy. Ngày đó em bắt đầu chú ý đến anh từ lúc nào vậy?”

Hiếu Hân nhìn sâu vào mắt Khôi Nguyên trả lời.

“Từ lúc cơn mưa đó mang anh tới”

Khôi Nguyên cảm thấy hạnh phúc vô cùng, hóa ra không phải chỉ có anh lúc đó đơn phương rung động mà cả cô cũng có chung nhịp đập với anh.

Khôi Nguyên mỉm cười hạnh phúc siết chặt lấy eo Hiếu Hân, anh định cúi xuống hôn lên môi Hiếu Hân thì bị cô lấy ngón tay chặn lại.

“Đừng mà anh, sẽ có người nhìn thấy đó”.

Hiếu Hân đưa ngón tay cái hướng ra sau lưng mình để chỉ cho Khôi Nguyên thấy.

Khôi Nguyên nhìn ra bờ sông chỉ thấy vài đứa trẻ và mấy chiếc thuyền đơn sơ neo đậu. Những người ở đây đâu thể khiến anh e ngại, nhưng vì nghĩ cho cảm giác xấu hổ của Hiếu Hân nên anh phải kìm nén cảm xúc xuống. Anh thở dài tiu nghỉu rồi dắt cô đi dạo dọc ven đê.

Hiếu Hân thấy mặt Khôi Nguyên ỉu xiu như vậy thì có chút thương, có chút buồn cười. Cô rút bàn tay khỏi tay anh rồi chủ động tiến đến choàng tay qua eo anh, cùng anh sóng bước.

“Tối nay về nhà anh ăn cơm nhé. Mọi người trong nhà cũng muốn chính thức được gặp em”. Khôi Nguyên vừa đi vừa nói.

Hiếu Hân dù đã biết trước sẽ có ngày này, nhưng khi nghe anh đề nghị cũng không tránh khỏi khẩn trương, cô bỗng đứng khựng lại.

Thấy Hiếu Hân có chút lo lắng, Khôi Nguyên xoay người lại nhìn cô, anh thuyết phục thêm.

“Người nhà anh, em gặp mặt gần hết rồi còn lo gì nữa. Chỉ còn mỗi ba anh và con bé Gia Bảo là em chưa gặp thôi. Mà chị Hồng Ánh và con bé sắp phải theo Mike sang Mỹ để nghỉ lễ giáng sinh rồi. Nếu muốn gặp mặt đông đủ thì cũng phải chờ đến tết ta đó. Anh muốn em đến sớm ọi người vui.”

“Vâng!” Hiếu Hân cúi đầu đáp nhỏ, sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Bé Gia Bảo em cũng đã từng gặp, con bé đáng yêu lắm. Bây giờ anh chở em đi mua ít đồ, em muốn gửi tặng quà giáng sinh cho bé.”

“Vậy thì đi thôi nào!”

Khôi Nguyên mỉm cười, kéo tay Hiếu Hân chạy nhanh trên bờ đê.

oOo

Hiếu Hân hồi hộp khi cánh cửa nhà Khôi Nguyên mở ra. Bàn tay Khôi Nguyên nắm chặt tay cô như muốn trấn an.

“Cháu chào bà! Con chào ba! Con mới về”

Hiếu Hân tay xách rổ quả, từ phía sau lưng Khôi Nguyên tiến lên. Cô cúi đầu lễ phép chào.

“Cháu chào bà! Cháu chào bác ạ! Lần đầu đến chơi, cháu có chút quà biếu bà và bác” Hiếu Hân dùng hai tay nâng giỏ hoa quả lên.

Ông Đăng Dương đang ngồi trên ghế sofa cùng bà Hồng Quyên liền đứng dậy nở nụ cười thân thiện, ông đưa tay đỡ lấy giỏ quà.

“Chào cháu! Bác rất vui được gặp cháu. Cháu ngồi xuống đây, cứ tự nhiên như ở nhà nhé!”

“Dạ! Cháu chỉ sợ mình tới đột xuất khiến gia đình không được thoải mái như mọi ngày thôi ạ”.

“Em biết vậy thì phải thường xuyên đến đây ọi người trong nhà chị tập làm quen khi sắp có con dâu mới chứ”.

Hồng Ánh mặc nguyên tạp dề từ khu bếp đi ra.

“Em chào chủ tịch ạ!”

Hiếu Hân quay ra chào Hồng Ánh, khuôn mặt cô đỏ bừng xấu hổ vì câu đùa của chị.

“Cái con nhỏ này, đây là nhà chứ có phải công ty đâu mà xưng hô như vậy”. Hồng Ánh cốc nhẹ lên trán Hiếu Hân một cái, sau đó chị kéo cánh tay Hiếu Hân.

“Vào bếp phụ chị mấy món, nhân tiện chị kiểm tra tay nghề cái nhỉ”

“Ánh! Hiếu Hân hôm nay là khách mà”. Ông Đăng Dương lên tiếng ngăn lại.

“Con kệ mấy đứa nhỏ đi, nó ngồi đây cùng mấy người già này làm gì. Không khéo lại khiến nó ngại ngùng hơn”. Bà Hồng Quyên lên tiếng.

“Dạ! Cháu xin phép vào phụ chị một lát”. Hiếu Hân nói rồi theo Hồng Ánh vào bếp.

Hiếu Hân nhận tạp dề từ tay Hồng Ánh, cô đưa mắt nhìn toàn bộ căn bếp sạch sẽ rồi xuyết xoa.

“Chị khiến em thấy bất ngờ”

“Là sao?”

“Một người phụ nữ điển hình của câu: Giỏi việc nước, đảm việc nhà”

“Ba cái chuyện bếp núc lẻ tẻ ấy mà, mẹ chị mất sớm nên chị phải thay bà cơm nước”.

“Em cũng từng nghe anh Nguyên nói bác mất sớm, em xin lỗi vì đã khơi lại chuyện buồn”. Hiếu Hân cảm thấy áy náy.

“Em biết làm nem cuốn chứ?” Hồng Ánh chỉ vào mấy nguyên liệu trước mắt, cô tránh sang chuyện khác để Hiếu Hân cảm thấy tự nhiên hơn.

“Vâng! Em biết làm món này”

“Ok! Món này em phụ trách nhé” Hồng Ánh chuyển sang làm việc khác để Hiếu Hân một mình làm.

Khi món ăn được chế biến thơm phức thì Mike bế bé Gia Bảo đi vào.

“Mommy! Thơm quá, con đói rồi!”

“Em chào..anh!” Hiếu Hân chào Mike, sau đó vẫy tay cười với bé Gia Bảo.

“Cô là ai?” Gia Bảo ngây thơ hỏi

“Không phải là cô, con chào mẹ đi” Mike nhắc con gái.

“Mẹ là gì?” Gia Bảo ngây thơ hỏi ba.

“Vợ của cậu thì con phải gọi là mẹ, con biết chưa!” Mike giải thích.

Gia Bảo nghe ba nói liền thích chí vỗ tay.

“Hoan hô! Cậu có vợ rồi, cậu hết ế rồi”.

Câu nói ngây ngô của Gia Bảo khiến mọi người cười ầm lên, còn Hiếu Hân thì xấu hổ không biết chui vào đâu.

Gia Bảo tiến đến bên Hiểu Hân, cô bé chìa bàn tay nhỏ xíu ra.

“Con chào mẹ, con là Gia Bảo, tên tiếng anh của con là Surry, nhưng con thích mọi người gọi con là Kem Dâu vì con thích bạn Kem Dâu”

Hiểu Hân cúi xuống, nắm lấy bàn tay đáng yêu của Gia Bảo.

“Chào Kem Dâu, cô tên Hiểu Hân”.

“Hôm nay Gia Bảo nhà ta lại chọn tên mới là Kem Dâu hả?” Khôi Nguyên vào bếp từ lúc nào, anh tiến đến nựng má Gia Bảo.

“Cậu và mẹ sinh em bé đi, Kem Dâu muốn có em. Kem Dâu sẽ đặt tên em bé là Kem Socola”. Gia Bảo hí hửng vì nghĩ tên cho em bé.

“Tên Kem Socola rất dễ thương, cậu phải nhanh chóng thực hiện yêu cầu của Kem Dâu mới được”. Khôi Nguyên đưa ánh mắt sang nhìn Hiểu Hân.

Hiểu Hân thì phát sốt lên vì đoạn đối thoại của hai cậu cháu nhà này. Cô ôm mặt xấu hổ không dám nhìn mọi người, nhưng cô vẫn nghe rõ tiếng cười lớn của Mike và Hồng Ánh.

oOo

Bữa tối nhanh chóng được dọn lên, trong bữa ăn mọi người đều nói chuyện vui vẻ, các câu chuyện đều kéo Hiểu Hân vào để cô thấy tự nhiên hơn. Hiểu Hân cũng cảm thấy gia đình Khôi Nguyên dường như đã tìm hiểu về gia cảnh của cô nên mọi người đều cố tránh hỏi những câu liên quan đến gia đình của cô, điều này khiến cô cảm kích vô cùng. Hiểu Hân đưa mắt nhìn toàn bộ khung cảnh bữa tối ấm áp này, cô cảm thấy rất vui và ngon miệng, lần đầu tiên cô mới được cảm nhận bữa tối bên gia đình hạnh phúc đến vậy.

Sau bữa ăn, trong lúc Hiểu Hân rửa dọn trong bếp, Bà Hồng Quyên sai Khôi Nguyên đi mua thêm đồ ăn tráng miệng. Khi Khôi Nguyên đi khỏi, bà Hồng Quyên mới gọi Hiểu Hân vào phòng riêng nói chuyện.

Hiểu Hân đi theo bà vào phòng mà trong lòng không khỏi lo lắng.

Bà Hồng Quyên ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn trà nhỏ khảm trai, trên chiếc bàn đã có sẵn một bộ ấm trà bằng gốm tử sa tinh xảo.

“Cháu ngồi

đi. Ta đã cho người pha sẵn hồng trà, ta nghĩ cháu vẫn thích hương vị của nó.” Bà Hồng Quyên rót trà ra chén rồi đẩy về phía Hiểu Hân.

“Cảm ơn cháu! Người bạn của ta rất thích món quà đó. Ta cũng bắt đầu nghiện uống trà pha bằng ấm tử sa mất rồi”

Hiểu Hân nhận lấy chén trà.

“Cháu cũng không am hiểu về trà đâu ạ. Cháu chỉ thích mùi hương dễ chịu của hồng trà nên hay chọn uống thôi ạ”.

Hiểu Hân đưa chén trà lên môi nhấp một chút rồi nhìn bà Hồng Quyên ngập ngừng nói.

“Cháu xin lỗi bà vì cháu đã không giữ lời hứa. Cháu không thể điều khiển nổi trái tim của mình trước tình cảm của anh Nguyên. Cháu đã rất đau khổ khi kìm nén tình cảm đó lại. Nhưng hiện tại cháu lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng khi anh Nguyên cũng có tình cảm với cháu

Bà Hồng Quyên thở dài.

“Ta nào có thể ép uống được khi Khôi Nguyên cũng yêu cháu, nhưng để yêu cháu mà Khôi Nguyên đã phải đánh đổi bằng cả sự nghiệp của mình.

“Cháu không hiểu ý bà. Chuyện này là sao ạ?”. Hiểu Hân thẳng thốt nhìn bà Hồng Quyên.

“Cháu có biết Khôi Nguyên sẽ mở hộp báo vào tuần tới chứ?”

“Cháu hoàn toàn không biết chuyện này”. Hiểu Hân hoang mang trước những thông tin của bà Hồng Quyên vừa nói.

“Cuộc họp báo sắp tới sẽ công bố chuyện công ty Ánh Dương thay đổi cơ cấu lãnh đạo. Khôi Nguyên sẽ rời bỏ cương vị tổng giám đốc vào cuối năm nay”. Bà Hồng Quyên không dấu được vẻ buồn rầu khi nói về điều này.

Hiểu Hân che miệng hoảng hốt kêu lên.

“Sao anh ấy lại phải làm thế ạ?”

“Cha con bé Thùy Anh vốn là tổng giám đốc đài truyền hình tỉnh A. Khôi Nguyên vì từ chối cuộc liên hôn này nên chắc chắn sẽ bị ông ta gây khó dễ trong giới truyền thông tỉnh A. Nhất là cuộc họp báo sắp tới nó sẽ tiện thể phủ nhận các tin đồn kết hôn với Thùy Anh. Khôi Nguyên vì muốn bảo vệ công ty nên nó đã sang

nhượng cổ phần của nó với một người có máu mặt trong giới truyền thông. Nó muốn mượn sức ông ta làm lá chắn cho công ty. Còn cổ phần nó nhận được từ công ty bên kia cũng chỉ là con số không đáng kể, gần như nó đang phải khởi nghiệp lại từ đầu”.

“Cháu xin lỗi!” Hiểu Hân mắt đỏ hoe ngăn ngăn nước, cô không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy.

Bà Hồng Quế nhìn Hiểu Hân một lúc rồi nói.

“Ta nói ra điều này không phải để cháu nghĩ rằng, ta muốn cháu phải rời xa Khôi Nguyên để cứu vãn tình thế. Sự việc đến nước này cũng chẳng thể thay đổi được gì. Cháu của ta, ta biết tính của nó”. Bà Hồng Quyên nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp.

“Khôi Nguyên giống hệt cha nó, khi yêu ai đó thì rất cố chấp và quá nặng tình. Mẹ của Khôi Nguyên đã mất từ khi nó 7 tuổi, vậy mà cha nó vẫn cứ một mình như vậy đến giờ không chịu đi bước nữa. Bây giờ ta muốn cháu hãy thẳng thắn với ta. Hiện giờ Khôi Nguyên đã mất đi vị trí tổng giám đốc, công ty này sẽ không còn là của nó nữa, liệu tình cảm của cháu dành cho nó sẽ thay đổi không. Ta không muốn cháu ta đánh đổi mọi thứ vì tình yêu, sau đó lại bị chính tình yêu đó phản bội”.

Hiểu Hân gạt đi dòng nước mắt đang tuôn rơi của mình, cô kiên định nhìn bà Hồng Quyên.

“Thưa bà! Cháu rất yêu anh ấy, cháu cũng mong có thể được nắm tay anh ấy đi suốt cuộc đời”

“Ta mong cháu sẽ không làm ta thất vọng. Đây là thời điểm khó khăn của Khôi Nguyên, ta muốn cháu hãy luôn ở bên cạnh động viên nó”. Bà Hồng Quyên

“Vâng ạ!” Hiểu Hân đáp lại yêu cầu của bà Hồng Quyên.

__oOo__

Khôi Nguyên đưa Hiểu Hân về nhà, tâm trạng anh rất vui vẻ khi buổi gặp mặt của Hiểu Hân với gia đình anh diễn ra hết sức tốt đẹp.

Lúc này chị Hồng Ánh có ghé vào tai anh nói nhỏ rằng bà đã nói chuyện riêng với Hiểu Hân một lúc, anh đã khá lo lắng nhưng sau đó thấy biểu hiện thân thiện giữa bà nội anh và Hiểu Hân mới khiến anh yên lòng.

Khi xe vừa đỗ tại cửa nhà Hiểu Hân, Khôi Nguyên không nén được tò mò liền quyết định hỏi Hiểu Hân.

“Anh nghe nói, bà đã gọi em vào phòng để nói chuyện.”

Hiểu Hân quay sang nhìn Khôi Nguyên cười, cô biết anh đang lo lắng điều gì.

“Anh đang lo lắng gì chứ? Bà gọi em vào chỉ để biết tại sao hai đứa mình gặp nhau từ khi nào mà tình cảm lại phát triển nhanh như vậy thôi. Trước đây bà còn lo anh có vấn đề về giới tính nữa đấy, mãi chẳng chịu dẫn bạn gái về gì cả”

Khôi Nguyên phì cười, anh xoay mặt Hiểu Hân đối diện mình.

“Bà nghĩ anh có vấn đề về giới tính thật sao?”

Khôi Nguyên sau đó nheo mắt nhìn Hiểu Hân nói.

“Hân là em phải biết rõ anh có vấn đề về giới tính hay không mới phải. Anh có nên chứng minh giới tính của mình ngay bây giờ không nhỉ?”

Hiểu Hân đỏ bừng mặt trước câu nói mập mờ của anh. Trong lòng cô than thầm, câu nói đùa do cô bịa ra lại quay lại phản chủ khiến cô xấu hổ một trận.

Hiểu Hân cố giãy để thoát khỏi bàn tay Khôi Nguyên đang ôm chặt lấy khuôn mặt cô.

“Anh không phải chứng minh đâu, em biết rồi mà”

“Em biết gì nào?” Khôi Nguyên nhìn Hiểu Hân chờ đợi

“Em biết anh bị ế suốt mấy năm” Hiểu Hân cười tinh ranh.

“Anh bị ế là do ai chứ? Ai đó nên đền bù lại cho anh ngay đi”

Vừa dứt câu nói, Khôi Nguyên đã cúi xuống phủ kín cánh môi hồng trước mặt. Bờ môi anh mơn man mút lấy hương vị trên môi cô, chiếc lưỡi linh hoạt chen vào khám phá từng góc ngách ngọt ngào ướt át, quyến luyến đuối theo chiếc lưỡi mềm mại của cô mãi không rời.

Hiểu Hân bị nụ hôn của anh cuốn lấy đến hụt hơi mà choáng váng, nhưng cảm xúc cuồng nhiệt anh truyền sang lại khiến cô say mê. Phải cố gắng lắm Hiểu Hân mới nhắc nhở mình tỉnh táo để dứt khỏi nụ hôn của anh. Cô hỗn hển dựa vào ngực anh để bình ổn lại cảm xúc.

“Em phải lên nhà thôi, anh cũng nên về nghỉ đi nhé!”

Khôi Nguyên luyến tiếc buông Hiểu Hân ra, một bên tay anh vẫn ôm lấy má của cô. Hiểu Hân chạm lên bàn tay đó xoa nhẹ rồi gỡ tay anh ra. Trước khi buông tay anh xuống cô hôn nhẹ vào lòng bàn tay anh để từ biệt, ánh mắt cô nhìn anh cũng đầy quyến luyến.

Hiểu Hân mở cửa xe đi ra, cô vẫy tay chào anh sau đó cô đứng lại đợi xe anh chuyển bánh đi hẳn cô mới lấy khóa mở cửa.

Hiểu Hân lên phòng, cô không thay quần áo ngay mà ngồi bệt xuống sàn. Cô mở túi xách sau đó lấy phong thư ra. Hiểu Hân bần thần nhìn phong thư một lúc sau đó cô đứng lên đem phong thư bỏ vào xọt giấy vẽ bỏ đi nơi góc nhà.

Khôi Nguyên đã vì cô mà từ bỏ rất nhiều danh lợi, cô không thể vì ước mơ của mình mà rời xa anh trong thời điểm khó khăn này. Hiểu Hân nhìn phong thư nằm trong xọt rác, cô biết mình đã bỏ đi một cơ hội quý giá đến nhường nào. Cô đang từ bỏ một ngôi trường nghệ thuật mà bất cứ họa sĩ hay người làm nghệ thuật nào cũng thèm muốn.

49. ! – Chương 49

Công ty cổ phần truyền thông Ánh Dương tổ chức họp báo tại hội trường Diamond của khách sạn S.

Hiểu Hân đeo kính, kéo mũ lưỡi trai sụp xuống, cô đi theo nhóm nhà báo tiến vào hội trường.

Khôi Nguyên muốn dấu Hiểu Hân nên anh không tiết lộ cho cô biết về buổi họp báo này. Nhưng Hiểu Hân đã nhờ mối quan hệ với Tuấn Bin để được đi cùng một nhà báo khác tới đây. Cô chọn dãy ghế cuối cùng, ngồi lẫn cùng các nhà báo khác. Từ vị trí này cô vẫn có thể nhìn rõ chiếc bàn dài của phòng họp.

Một lát sau hội quản trị của công ty cổ phần Ánh Dương tiến vào trong ánh đèn chớp liên tục của máy ảnh. Họ ngồi xuống dãy bàn dài đối diện với hàng ghế của các nhà báo. Sau khi họ ngồi xuống Hiểu Hân bắt đầu nghe thấy tiếng xì xầm của các phóng viên.

“Kia có phải là ông Đức Kiên, nguyên phó giám đốc của đài truyền hình trung ương không?”

“Đúng là ông ta mà, sao ông ta lại ở đây cùng công ty truyền thông Ánh Dương?”

“Đúng là lạ mà?”

Trong tiếng xì xầm to nhỏ, Hiếu Hân nhìn thấy Khôi Nguyên đứng lên cầm mic, anh đang thay mặt ban quản trị đứng lên phát biểu.

“Kính thưa quý vị, các anh chị nhà báo có mặt ngày hôm nay. Chúng tôi mời các vị tới buổi họp này để thông báo về sự thay đổi cơ cấu lãnh đạo của công ty truyền thông Ánh Dương trong năm tới. Tôi xin nhường lời công bố lại cho chị Triệu Hồng Ánh người đang giữ vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của công ty cổ phần truyền thông Ánh Dương”

Khôi Nguyên ngồi xuống, mic được chuyển đến tay Hồng Ánh, chị đứng lên tiếp lời

“Thưa quý vị! Tôi xin công bố sơ đồ lãnh đạo của công ty chúng tôi trong năm tới. Tôi Triệu Hồng Ánh, nhờ sự tin tưởng và kỳ vọng của các cổ đông nên vẫn tiếp tục giữ vị trí chủ tịch hội đồng quản trị. Vị trí tổng giám đốc lần này được bổ nhiệm cho ông Mike Parkes, vì những chiến lược hiệu quả và nguồn đầu tư tài chính lớn của ông cho công ty trong nhiều năm qua”.

Sau lời giới thiệu của Hồng Ánh, Mike đứng lên chào trong tiếng vỗ tay của các khách mời. Hồng Ánh tiếp tục nở nụ cười chuyên nghiệp, rồi chị đưa tay hướng về một người đàn ông lớn tuổi đang ngồi giữa Khôi Nguyên và Mike.

“Công ty chúng tôi vô cùng vui mừng khi có ông Phùng Đức Kiên nguyên phó giám đốc đài truyền hình trung ương góp mặt trong ban lãnh đạo của công ty cổ phần truyền thông Ánh Dương trong năm tới. Ông Phùng Đức Kiên sẽ giữ chức vụ phó tổng giám đốc, kiêm cố vấn đặc biệt của công ty chúng tôi.”

Ông Đức Kiên đứng lên chào sau lời giới thiệu của Hồng Ánh.

Tiếng vỗ tay cùng tiếng xì xầm bàn tán nổi lên khi nghe xong công bố của Hồng Ánh. Một phóng viên nam giơ tay xin đặt câu hỏi.

“Tôi xin có câu hỏi với ông Triệu Khôi Nguyên”.

“Vâng xin mời anh đặt câu hỏi”. Khôi Nguyên đưa tay mời phóng viên đó.

“Thưa ông, như bà Triệu Hồng Ánh vừa công bố thì không có tên ông trong ban lãnh đạo trong năm tới. Phải chăng đúng như tin đồn, ông sẽ kết hôn với cô Thùy Anh và đầu quân cho về đài truyền hình tỉnh A”.

Khôi Nguyên mỉm cười trước câu hỏi của phóng viên.

“Tôi xin chính thức trả lời về những nghi vấn mà báo chí trong suốt thời gian qua đã đồn đoán. Năm tới tôi sẽ không còn giữ chức vụ gì tại công ty cổ phần truyền thông Ánh Dương. Tôi sẽ chỉ là một cổ đông ưu đãi và không có chuyện tôi về đầu quân cho đài truyền hình tỉnh A như mọi người dự đoán”. Khôi Nguyên ngưng lại trong giây lát rồi nói tiếp.

“Còn chuyện kết hôn với MC Thùy Anh thì có lẽ các anh chị trong báo giới đang có sự hiểu lầm. Tôi là đàn ông thì không mấy khi để ý đến chuyện này, nhưng cô Thùy Anh là phụ nữ lại khác. Những tin đồn thất thiệt vừa qua sẽ làm ảnh hưởng tới chuyện lập gia đình sau này của cô ấy. Nhân buổi họp báo này tôi muốn giải thích cụ thể, tôi chỉ coi Thùy Anh như một cô em gái tốt, và cô ấy cũng quý mến tôi như một người anh mà thôi”

“Nhưng xin hỏi, việc hai gia đình gặp mặt là thế nào ạ?” Một phóng viên khác hỏi chen ngang.

“Gia đình chúng tôi cũng có quan hệ với giới truyền thông lâu năm, nên việc gặp gỡ gia đình ông Tiến Dũng và trao đổi công việc ngay trên bàn tiệc cũng là việc bình thường. Thực tình thì tin tức đăng tải trên báo lần trước cũng khiến tôi lao đao vì bị bạn gái giận dỗi, mong các anh chị đính chính lại giúp tôi.”

Câu nói của Khôi Nguyên khiến các phóng viên phì cười, có người nhanh nhẩu đặt ngay câu hỏi cho anh.

“Xin anh có thể tiết lộ về bạn gái của mình không ạ?”

“Xin lỗi! Tôi không thể tiết lộ. Xin mời chuyển sang câu hỏi khác.”

“Tôi xin hỏi vì sao ông lại rời bỏ chức vụ quan trọng như vậy trong thời điểm công ty cổ phần truyền thông Ánh Dương đang trên đà phát triển rất tốt”

“Tôi rời khỏi vị trí đó vì tôi muốn phát triển thêm thị phần của công ty sang lĩnh vực khác. Hiện giờ tôi đang có trong tay cổ phần của công ty truyền hình kỹ thuật số VSTV. Tôi sẽ hoạt động độc lập nhưng sẽ hỗ trợ cho công ty cổ phần Ánh Dương, vì tôi vẫn đang là cổ đông ưu đãi của Ánh Dương. Tuy không có quyền biểu quyết nhưng tôi vẫn phải làm cho cổ phần của tôi sinh lãi chứ.”

Tin tức Khôi Nguyên có trong tay cổ phần của VSTV khiến các phóng viên kinh ngạc. Công ty cổ phần truyền thông Ánh Dương có cú chuyển mình quá ngoạn mục. Lôi kéo được ông Đức Kiên lại thêm cổ phần với công ty truyền hình kỹ thuật số VSTV thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh. Các nhà báo thì nhau chụp ảnh, rồi viết tốc ký gửi về tòa soạn. Họ muốn tin tức của họ sớm được đăng tải nhanh nhất.

Hiếu Hân yên lặng ngồi nghe cuộc phỏng vấn, tuy cô không hiểu biết gì về kinh doanh nhưng nhìn vẻ mặt tự tin của Khôi Nguyên, cô biết anh đã thành công khi lấy được lòng tin của mọi người. Cô biết về tự tin của anh hiện tại là đang cố diễn với báo chí. Theo lời bà nội anh nói, với cổ phần ít ỏi từ VSTV thì anh cũng chẳng có quyền phủ quyết nhiều. Anh đang từ một người ở vị trí cao nhất nhì, tiếng nói có trọng lượng với mọi người, vậy mà bây giờ anh phải bắt đầu lại ở vị trí thấp hơn nhiều.

Hiếu Hân không nén được tiếng thở dài. Cô tự hỏi, liệu anh phải cố gắng bao nhiêu năm nữa thì mới đạt được vị trí mong muốn đây. Cô cũng tự trách bản thân chẳng thể giúp gì cho anh được, có lẽ từ khi cô xuất hiện đã khiến anh đi chệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Hiếu Hân lặng lẽ rời khỏi phòng họp báo khi cuộc họp vẫn chưa kết thúc. Cô mở điện thoại lên liền phát hiện ra nhiều cuộc gọi nhờ từ Ngọc Trúc. Hiếu Hân bấm số gọi lại.

“ ... ”

“Em đang ở ngoài”

“ ... ”

“Chị đến rồi à”

“ ... ”

“Chắc em không về kịp đâu. Tranh em vẽ xong rồi. Khóa cửa sơ cua em dấu dưới chậu cây bên trái ý”

“ ... ”

“Ok! Bye chị”

Hiếu Hân vừa kết thúc cuộc gọi thì số máy của Khôi Nguyên gọi đến, có lẽ buổi họp kết thúc nên anh gọi ngay cho cô. Hiếu Hân theo bản năng ngó trước ngó sau rồi trốn vào một góc yên tĩnh nghe máy. Cô không muốn Khôi Nguyên biết được cô đã đến buổi họp báo này.

“Em nghe ạ!”

“ ... ”

“Hiện giờ em không có ở nhà”

“ ... ”

“Hôm nay ba gọi em về nhà có việc rồi”

“ ... ”

“Em cũng nhớ anh! Bye”

Hiếu Hân bỏ máy xuống thở dài, cô theo chân đám phóng viên ra khỏi đại sảnh. Cô leo lên một chiếc taxi sau đó mới bỏ mũ và kính ra. Hiếu Hân báo địa chỉ sau đó nhìn điện thoại tự hỏi, ba cô nhắn tin cần gấp cô là vì chuyện gì đây?

o0o

Lễ cưới của Ngọc Trúc diễn ra đúng vào ngày lễ giáng sinh nên tiệc cưới của cô được bên công ty sự kiện trang trí theo hai gam màu trắng đỏ. Lễ đón dâu tại nhà, Ngọc Trúc mặc áo dài truyền thống. Chiếc áo

dài vải ren đỏ kiêu sa càng khiến Ngọc Trúc thêm rạng rỡ. Vũ Thanh khi đến đón dâu nhìn thấy Ngọc Trúc xinh đẹp như vậy liền ngẩn người trong giây lát.

Hiếu Hân, Mai Phương và một cô em họ bên đằng nhà nội của Ngọc Trúc đảm nhận vai trò phù dâu. Sau lễ đón dâu về nhà trai, Ngọc Trúc cùng ba phù dâu di chuyển nhanh đến điểm tiệc để thay đồ. Lễ cưới được tổ chức ngoài trời nên Ngọc Trúc thay ình một chiếc váy cưới gắn nhiều pha lê lấp lánh.

Lễ cưới chỉ có hai sắc trắng đỏ nên bên tổ chức đã yêu cầu các phù dâu cũng phải mặc váy dạ hội trắng, kiểu dáng phải thật đơn giản. Trên mái tóc của các cô còn được cài thêm một bông hoa lụa màu đỏ rất đẹp

Đến giờ cử hành hôn lễ, chú rể Vũ Thanh đã đứng dưới bục sân khấu đợi cô dâu. Sau lưng anh, ba chàng phù rể cũng đang đứng ngay ngắn thẳng hàng.

Hiếu Hân đứng đầu đoàn phù dâu đợi trước cách cổng được kết bằng hoa hồng đỏ và baby trắng. Các cô đang chờ nhạc hiệu để tiến vào lễ đường theo sự chỉ đạo của bên tổ chức.

“Thầy hôm nay đẹp trai quá, lại còn kiếm được 3 phù rể quá bảnh nữa chứ, nhất là sư huynh”. Mai Phương ở đằng sau vướn lên, nói thắm vào tai Hiếu Hân.

Hiếu Hân nhìn theo hướng đó thấy Khôi Nguyên đang nhìn cô cười. Cô cũng cười đáp lại sau đó quay mặt đi để tránh cảm thấy xấu hổ trước ánh mắt nồng nàn của anh.

Nhạc hiệu đám cưới bắt đầu nổi lên, Hiếu Hân đi vào đầu tiên cùng hai phù dâu phía sau. Các cô đi trên thảm đỏ trải dài, sau đó đứng thẳng hàng đối diện cùng ba phù rể bên nhà trai. Lát sau cô dâu Ngọc Trúc trên tay cầm bó hoa cưới đỏ thắm được ba cô dẫn vào trao cho chú rể.

Hiếu Hân nhìn không gian đám cưới đẹp như mơ đó mà ngưỡng mộ vô cùng, cô biết đó không phải là ước mơ của riêng cô mà bất cứ cô gái nào cũng đều ao ước được một lần như vậy.

Trên sân khấu, Ngọc Trúc và Vũ Thanh trao lời hẹn ước, sau đó họ trao nhau nụ hôn nồng nàn trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người.

Hiếu Hân cùng các phù dâu lần lượt lên chụp ảnh kỉ niệm cùng cô dâu chú rể. Sau đó cô tránh xuống dưới nhường chỗ ọi người lên chụp.

“Uống ly nước đi này, khát quá”.

Mai Phương bỗng xuất hiện cùng hai ly nước trên tay. Hiếu Hân cầm lấy ly nước liền uống luôn một ngụm.

“Này! Tớ thấy cậu và sư huynh hôm nay trông rất đẹp đôi đấy, không thua kém gì cô dâu và chú rể hôm nay đâu”.

Hiếu Hân phì cười trước câu nói của Mai Phương. Mai Phương thì tưởng Hiếu Hân cười vì không tin lời mình nói liền chỉ tay về phía máy ảnh.

“Cậu không tin thì mai xem ảnh rửa thì biết, các cậu chụp cùng chị Ngọc Trúc và thầy mà cứ như đang có hai cặp đôi cùng tổ chức đám cưới ý”.

Hiếu Hân che miệng cười, cô thấy vui vì ý nghĩ đấy của Mai Phương. Cô đưa mắt tìm kiếm Khôi Nguyên thì thấy anh đứng cách cô không xa lắm. Trong đầu Hiếu Hân bỗng hiện lên một chủ ý, cô đưa tay lên vẫy gọi Khôi Nguyên. Khôi Nguyên thấy cô r

a hiệu liền nhanh chóng tiến lại. Anh vừa đến bên cạnh, Hiếu Hân đã vòng tay ôm lấy eo anh, nhìn anh cười rạng rỡ. Cô cảm thấy mình từ nay có thể nắm tay anh đi công khai trước mặt mọi người.

“Hôm nay mới có người phát hiện ra chúng ta rất đẹp đôi đấy”. Hiếu Hân nhìn Khôi Nguyên cười.

“Ah..hai người..hai người bắt đầu từ khi nào vậy?”

Mai Phương hét lên sau đó lấy tay che lên chiếc miệng đang há ra vì kinh ngạc của mình.

Hiếu Hân tinh nghịch lấy ngón tay chặn lên môi ra hiệu bí mật.

“Vụ này không giải thích rõ ràng thì cậu liệu đấy!” Mai Phương gờ nắm đấm lên đe dọa

Khôi Nguyên cảm thấy vui sướng vô cùng khi Hiểu Hân chủ động công khai chuyện tình cảm của hai người. Nụ cười của anh không giấu được niềm hạnh phúc.

“Anh nợ lại Mai Phương một bữa chịu phạt nhé. Bây giờ anh xin phép bắt cóc người yêu của anh đi một lát”.

Khôi Nguyên nói xong liền kéo Hiểu Hân đi. Anh đưa cô ra ghế, cho cô ngồi xuống rồi anh cúi xuống lấy tay tháo giày cho cô ra.

“Có bị đau chân lắm không? Ngồi một lát cho đỡ mỏi”

Hiểu Hân gật đầu nhẹ, trong lòng cô cảm động vô cùng trước sự quan tâm chăm sóc của anh. Mọi ngày cô chỉ quen đi giày đế bằng nên hôm nay phải đi giày cao gót khiến chân cô có chút đau.

Khôi Nguyên không ngại khi nắm lấy bàn chân nhỏ bé của cô xoa nắn cho cô bớt mỏi nhưng Hiểu Hân ngăn anh lại. Cô chỉ xuống chỗ bên cạnh mình, cô muốn anh đến ngồi bên cô.

Khôi Nguyên đứng lên rồi xoay người ngồi xuống cạnh cô, anh dang tay ôm cô vào lòng. Anh say đắm nhìn vào khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng tinh tế của cô. Lúc Hiểu Hân bước đi trên tấm thảm đỏ ấy, con tim anh đã đập lên rộn ràng. Anh cứ ngỡ mình là chú rể, đang đứng đón cô dâu của mình đi trên lễ đường hạnh phúc. Khôi Nguyên khát khao giây phút ấy vô cùng.

“Hân à! Hãy lấy anh nhé! Qua tết chúng ta tổ chức đám cưới luôn.”

Hiểu Hân tim đập lồi nhịp trước lời cầu hôn của anh. Cô rất hạnh phúc nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy bất ngờ vì mọi thứ đang diễn ra quá nhanh.

“Chúng ta mới chính thức yêu nhau được gần hai tháng mà, có quá vội vã không anh?”

“Nhóc! Hai tháng với em, nhưng năm năm của anh rồi. Anh ở tuổi này đang bị ai đó gọi là trai ế rồi đấy”

“Anh vốn đã ế rồi, ế thêm vài năm nữa đi. Em mới có 22 tuổi thôi, anh phải cho em được yêu đương thêm mấy năm nữa cho thỏa chứ” Hiểu Hân bừm môi trêu anh.

Khôi Nguyên ghé và tai cô nói nhỏ.

“Kết hôn rồi chúng ta sẽ lại yêu nhau theo một cấp độ cao hơn nữa, anh tin rằng em sẽ rất hạnh phúc đấy”

Câu nói của Khôi Nguyên như luồng điện chạy từ tai cô lan ra khắp cơ thể. Hiểu Hân thấy mặt mình nóng bừng lên vì xấu hổ, cô đẩy nhẹ anh ra xa rồi lấy tay quạt cho bớt nóng.

“Ba em kìa, anh có muốn ra đó chào hỏi một chút không?”

Hiểu Hân chỉ vào đám đông phía trước để Khôi Nguyên khỏi nhìn cô bằng ánh mắt cháy lửa như vậy.

Khôi Nguyên phì cười trước vẻ mặt đang hồng lên của cô, anh ngồi thẳng người lại rồi nhìn theo hướng cô chỉ.

“Tất nhiên rồi, anh phải ra chào hỏi chứ. Em cũng nên cho anh về nhà em ra mắt chính thức đi”.

Khôi Nguyên kéo tay Hiểu Hân đứng dậy, sau đó cả hai nắm tay tiến về bàn trà nơi gia đình Hiểu Hân ngồi.

“Thưa bà nội, thưa ba! Đây là anh Khôi Nguyên bạn trai của con”. Hiểu Hân chủ động giới thiệu.

“Cháu chào bà! Cháu chào chú ạ!”

Khôi Nguyên đưa tay ra muốn bắt tay với ông An Đông. Ông An Đông gật đầu nhẹ sau đó cũng đưa bàn tay ra bắt lấy

“Đây là dì và hai em của em”

Hiểu Hân đưa tay sang bà Mai Uyên và hai đứa bé giới thiệu.

“Cháu chào dì!”

“Chào cậu! Tôi thấy cậu trông quen quen, tôi đã gặp cậu chưa nhỉ?”

“Vâng cháu đã gặp dì hôm tới tìm Hiếu Hân đây ạ!”

“À!” Mai Uyên gật gù như đã nhớ ra.

“Hôm nay gặp mặt ở đây, cháu cũng xin phép bà và chú cho cháu được tới nhà chơi, cháu muốn chính thức tới chào hỏi ạ!”. Khôi Nguyên chủ động đề cập đến chuyện gặp mặt.

Ông An Đông tuy vẻ mặt lãnh đạm nhưng trong lòng rất hài lòng về phong thái của Khôi Nguyên.

“Cậu có thể đến bất cứ khi nào, nếu như cậu có ý định nghiêm túc với con gái tôi”

“Chú yên tâm, cháu rất nghiêm túc với tình cảm của mình. Hiếu Hân rất quan trọng với cháu, cháu sẽ chăm sóc cô ấy tốt”.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn do bà An Bình chạy đến.

“Mẹ và cậu ra phòng tiệc đón khách giúp con với, đến giờ rồi”

Ông An Đông đỡ bà nội Hiếu Hân đứng lên sau đó đi theo bà An Bình. Ông An Đông trước khi đi quay lại nhìn Khôi Nguyên nói.

“Gặp lại cậu sau”

Khôi Nguyên nắm lấy tay Hiếu Hân rồi ghé tai cô hỏi nhỏ.

“Liệu anh đã ghi được điểm nào trong mắt ba vợ chưa vậy?”

Hiếu Hân buồn cười khi biết anh cũng có phần lo lắng thái độ của ba cô.

“Ba nói gặp lại sau là cho anh cơ hội rồi đó”

“Thật sao?”

“Thật!” Hiếu Hân nhấn mạnh.

Có một chuyện mà Hiếu Hân không nói cho anh biết đó là ba cô đã sớm cho người điều tra về anh rồi. Về điểm này Hiếu Hân cũng không tài nào hiểu nổi, sao ba cô lại biết cô có qua lại với anh chứ.

“Đi thôi em! Mọi người vào phòng tiệc rồi”

Khôi Nguyên nắm tay Hiếu Hân đi về phía phòng tiệc. Ngay ngoài đại sảnh Vũ Thanh cùng Ngọc Trúc đang đứng đón khách. Khi Hiếu Hân nắm tay Khôi Nguyên bước qua liền nhận được ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Trúc. Hiếu Hân biết không thể giải thích vào lúc này nên chỉ có thể cười trừ rồi bước qua.

Đang đón khách nên Ngọc Trúc không thể chạy theo hỏi rõ được, cô quay ra nhìn chồng.

“Anh nhìn xem, có phải em nhìn nhầm không. Hiếu Hân đang nắm tay sếp của nó kia. Hai người bọn họ...”

Vũ Thanh buồn cười cúi xuống nói cho Ngọc Trúc nghe rõ.

“Em không nhìn nhầm đâu, họ vốn có nhân duyên từ lâu rồi mà”

“Anh biết chuyện này từ bao giờ mà không nói cho em biết thế”. Ngọc Trúc lườm anh

“Thì anh đã nói khi nào chúng ta làm đám cưới anh sẽ giới thiệu bạn gái của Khôi Nguyên cho em mà”.

“Bạn gái anh ta là ai chứ? Sao anh lại để cho bà chị là em đây biết sau cùng chứ” Ngọc Trúc làm mặt giận.

“Vợ ơi! Cười đi nào, khách đang nhìn kia. Anh cũng chỉ muốn khiến em bất ngờ một chút thôi”

Ngọc Trúc quay ra nở nụ cười chuyên nghiệp với khách sau đó quay ra nhéo vào eo Vũ Thanh một cái cảnh cáo. Vũ Thanh chỉ có thể nở nụ cười méo xẹo vì đau.

Buổi tiệc diễn ra hết sức vui vẻ, bạn bè của cô dâu và chú rể liên tục chiếm lĩnh sân khấu hát mua vui ọi người. Ngọc Trúc và Vũ Thanh phải đi chúc rượu từng bàn. Bạn bè của họ ai nấy đều cố ép rượu. Vũ Thanh vì đỡ rượu thay cho Ngọc Trúc mà say đến tẩu lự. Mãi sau họ mới được thả về bàn ăn. Ngọc Trúc cùng Vũ Thanh về bàn tiệc nơi Hiếu Hân ngồi, Hiếu Hân đã sớm để dành chỗ cho họ.

Ngọc Trúc ngồi xuống liền thở ra sảng khoái.

“Vác cái vác chực cân này cả buổi mệt quá, thế này cho tiền cũng chẳng giám lấy chồng lần hai”

“Ai cho em cưới lần nữa chứ. Đừng hòng thoát khỏi tay anh”. Giọng Vũ Thanh có chút lè nhè.

“Anh say rồi” Ngọc Trúc nhìn Vũ Thanh phì cười.

Khôi Nguyên bên cạnh mở nước khoáng rót cho Vũ Thanh và Ngọc Trúc. Ngọc Trúc uống một hơi sau đó quay ra dùng đôi mắt hình viên đạn nhìn Hiếu Hân.

“Con bé này, có bạn trai mà bây giờ mới cho chị biết. Đáng ăn đòn nha!”

“Em mãi mới cửa đổ được cô ấy đấy, chị đừng dọa cô ấy sợ. Là do em không tốt, chưa chịu ra mắt chào chị đằng hoàng” Khôi Nguyên mở lời thay cho Hiếu Hân.

“Em rể cũng giỏi miệng đấy, bảo sao lại cửa được con em cứng đầu của chị”. Ngọc Trúc đưa tay lên bẹo nhẹ má Hiếu Hân rồi nói tiếp.

“Con nhỏ này song hỷ lâm môn nha. Vừa có được người yêu đẹp trai tài giỏi, vừa có được học bổng đi du học. Lần này phải khao to rồi”

Hiếu Hân biến sắc khi nghe Ngọc Trúc nhắc đến học bổng, trong lòng cô đầy thắc mắc, tại sao Ngọc Trúc lại biết được chuyện này.

“Hân! Chuyện gì vậy?” Khôi Nguyên nắm lấy tay Hiếu Hân hỏi.

Hiếu Hân cắn môi nhìn anh, cô không biết phải nói chuyện này ra sao. Cô chỉ có thể vỗ bàn tay anh nói nhỏ.

“Lát nữa về em sẽ nói cho anh”

Khuôn mặt Khôi Nguyên có phần tối đi. Ngọc Trúc không hề phát hiện ra khuôn mặt khó xử của Hiếu Hân liền nói tiếp.

“Giấy tờ quan trọng sao em lại để lung tung vậy? Hôm chị đến lấy tranh, bà chủ nhà đưa lại cho chị giấy hẹn của đại sứ quán Mỹ em để lẫn trong mớ giấy vụn đấy. May mà bà ấy tiếc của soạn giấy đem bán đồng nát nên mới phát hiện ra. Chị đã cất cho em vào ngăn kéo rồi, em thấy chưa?”

Hiếu Hân chẳng biết giải thích ra sao về quyết định của mình trong lúc này, nên đành ậm ừ cho qua chuyện.

__oOo__

Buổi tiệc kết thúc, Khôi Nguyên lái xe đưa Hiếu Hân về, trên suốt cả quãng đường đi anh im lặng không nói. Hiếu Hân đưa mắt nhìn sang anh mấy lần, cô định nói nhưng lại thôi.

Về đến nhà Khôi Nguyên liền bế ngang người Hiếu Hân đi lên gác. Hiếu Hân bị bất ngờ liền choàng tay ôm lấy cổ anh. Cô định kêu anh thả xuống thì anh nhìn cô nói.

“Chân em đi guốc đến rộp cả lên rồi, leo gác tiếp sẽ đau đấy”

Hiếu Hân xúc động tựa đầu vào vai anh.

Lên trên gác rồi mà Khôi Nguyên không có ý định thả Hiếu Hân xuống, Hiếu Hân đành đầu hàng mở cửa để anh bế vào nhà. Anh bế cô đến ghế sofa rồi ngồi xuống. Anh để cô ngồi trên đùi mình rồi anh lấy tay gỡ giày xuống cho cô.

Hiếu Hân nhìn động tác dịu dàng của anh mà cảm động vô cùng. Cô ôm lấy mặt anh rồi đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Đừng lấy nụ hôn ra để dụ dỗ anh. Em mau thành khẩn khai báo thì sẽ được khoan hồng”

Khôi Nguyên biết mình không thể giận được cô gái này liền nhéo nhẹ mũi cô.

“Em khai!” Hiếu Hân lấy tay che mũi mình.

“Chuyện về học bổng của Viện nghệ thuật Chicago là do trước đây lúc em mới tốt nghiệp, giáo sư của em khuyến khích em gửi hồ sơ đi. Thực ra điều kiện của em lúc đó có vài điểm chưa đáp ứng được nên em không có hy vọng gì về học bổng này lắm. Đến gần đây em mới nhận được thư trúng tuyển nên em thực sự bất ngờ về chuyện này”

“Sao em không nói cho anh biết ngay”

“Tại vì thời gian nhập học tận tháng 5 mà em còn phải vượt qua cuộc phỏng vấn nữa nên em muốn suy nghĩ thêm. Nhưng em gần đây đã quyết định bỏ học bổng này nên em nghĩ không cần phải nói cho anh biết”.

“Vậy là em sẽ ở lại bên anh đúng không?” Khôi Nguyên nhìn cô hỏi lại.

“Vâng! Em..không muốn phải xa anh”. Hiểu Hân ôm lấy cổ anh.

“Anh không thể chịu được nếu phải xa em lần nữa”. Khôi Nguyên siết chặt vòng tay ôm lấy Hiểu Hân, trong lòng anh ngập tràn hạnh phúc.

50. ! – Chương 50

Hiểu Hân ngồi trên xe của Khôi Nguyên tới công ty thì thấy cảnh tượng khiến cô kinh ngạc. Xe vừa đi tới đại sảnh đã có rất nhiều phóng viên chạy ra, vây quanh xe Khôi Nguyên và cô chụp ảnh. Hiểu Hân vội lấy tay che mặt tránh ánh đèn flash, Khôi Nguyên thì tức giận nhấn còi dẹp đường. Một lát sau khi có bảo vệ chạy ra can thiệp thì xe mới có thể đi được. Hiểu Hân ngoái đầu nhìn lại đám phóng viên phía sau lo lắng hỏi Khôi Nguyên.

“Có chuyện vậy anh?”

Khôi Nguyên nắm lấy bàn tay cô trấn an.

“Anh cũng không rõ, lát nữa anh sẽ cho người tìm hiểu. Để tránh có phóng viên phục dưới tầng hầm, anh sẽ để em lên thang bộ từ tầng hầm một lên. Anh sẽ lên từ thang máy tầng hầm hai”

“Vâng!”

Hiểu Hân nghe lời Khôi Nguyên đi thang bộ tầng hầm lên thẳng tầng một của tòa nhà, từ đây cô bắt thang máy lên phòng làm việc của mình. Hiểu Hân đang định bước vào thang máy thì bị tiếng gọi của Mai Phương kéo lại.

“Hân! Chờ tớ với”

Hiểu Hân quay lại thì thấy Mai Phương đáng vẻ vội vã từ cửa đi vào, cô đứng lại chờ Mai Phương.

“Cậu đọc tin tức sáng nay chưa?”

“Có chuyện gì vậy?” Hiểu Hân nhíu mày thắc mắc khi thấy vẻ mặt hốt hải của Mai Phương.

“Lại đây, tớ cho cậu xem”

Mai Phương lôi Hiểu Hân ra một góc, rồi lôi máy tính bảng trong túi xách ra cho Hiểu Hân xem.

Hiểu Hân nhìn tiêu đề báo mà mở to mắt vì kinh ngạc.

(MC nổi tiếng tỉnh A bị hủy hôn vì bị lộ ảnh nóng cùng bạn trai cũ)

Tiêu đề báo cùng với ảnh bị làm mờ nhưng Hiểu Hân vẫn nhận ra đó là Thùy Anh, còn người được cho là hôn phu lại là Khôi Nguyên.

“Chuyện này là thế nào?”

“Cậu xem tiếp đi” Mai Phương mở trang báo mạng khác cho Hiểu Hân xem tiếp. Hiểu Hân nhìn các tiêu đề báo gây sốc tuy không chỉ đích danh tên ai nhưng cô vẫn nhận ra nó đang hướng tới Thùy Anh.

“Thảo nào sáng nay anh Nguyên và tớ vừa tới công ty đã bị họ bu lại chụp ảnh”. Hiểu Hân lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Hôm qua, ảnh tràn lan trên khắp các diễn đàn mạng, nhưng hôm nay đã bị gỡ xuống hết rồi. Có lẽ do nhà cô ta cho người chặn lại. Mà cô ta trông mặt như vậy mà làm mấy chuyện rõ đáng khinh”. Mai Phương tỏ khinh thường.

“Đáng khinh phải là kẻ đã tung những bức hình đó kia. Tội nghiệp cho cô ấy” Hiểu Hân cảm thấy thông cảm cho sự tình của Thùy Anh.

“Mấy cái ảnh ân ái kinh tởm của cô ta, cậu mà được nhìn thấy thế nào cũng thấy cô mất hết nhân cách”. Mai Phương không thôi dè bừ.

“Tớ thấy, chẳng qua cô ấy là người của công chúng nên mới bị lôi ra chỉ trích gay gắt đó thôi, mấy cái đó đâu đủ để đánh giá nhân cách của người khác. Xã hội bây giờ có biết bao nhiêu cặp chưa cưới đã làm chuyện đó rồi”.

“Cậu và sư huynh đã đến giai đoạn đó chưa mà cậu lại đồng cảm cho cô ta đến thế vậy?” Mai Phương cười gian, nheo mắt tò mò hỏi.

“Cậu đang nghĩ vớ vẩn gì thế?” Mặt Hiểu Hân đỏ bừng vì những câu hỏi bạo dạn của Mai Phương. Cô gắt lên sau đó vẫn bảo vệ ý kiến của mình.

“Tớ chỉ thấy thương cảm cho cô ấy thôi, dù gì cô ấy cũng là phụ nữ như chúng ta. Đừng quá khắt khe với sai lầm của cô ấy. Mà cũng muộn rồi chúng ta đi thôi!”.

Hiểu Hân muốn chấm dứt đề tài này liền ngoảnh xuống đồng hồ trên tay. Thấy đã muộn, cô vội kéo Mai Phương vào thang máy.

Trên suốt quãng đường lên phòng làm việc Hiểu Hân đều thấy mọi người đều bàn tán về chuyện nóng hổi này, cô nghĩ giờ này Khôi Nguyên chắc cũng đã biết chuyện.

Hiểu Hân lại bắt đầu công việc bình thường như mọi ngày, đến buổi trưa cô nhận tin nhắn của Khôi Nguyên gửi đến.

Khôi Nguyên: [Trưa nay anh phải ra ngoài vì có việc đột xuất rồi, em rủ Mai Phương đi ăn trưa nhé!]

Hiểu Hân: [Vâng! Anh bận đến mấy cũng đừng bỏ bữa nhé!]

Khôi Nguyên: [Uh! Chuyện lúc sáng không có gì ảnh hưởng tới chúng ta đâu, em đừng lo.]

Hiểu Hân: [Em biết ạ! Cùng lắm em được dựa hơi anh lên báo chơi ^__^]

Khôi Nguyên: [Lên báo cùng anh phải trả giá đấy.]

Hiểu Hân: [Giá thế nào?]

Khôi Nguyên: [Một là làm vợ anh. Hai là làm mẹ của con anh.]

Hiểu Hân: [Giá nào cũng mất tự do thế? T__T]

Khôi Nguyên: [Đầu hàng số phận đi!]

Khôi Nguyên: [Anh phải đi rồi. Hôn em!]

Hiểu Hân: [#^_^#]

Hiểu Hân mỉm cười nhìn tin nhắn của anh một lúc sau đó mới thoát ra để gọi điện cho Mai Phương.

Hiểu Hân thu gọn giấy bút trên bàn lại, sau đó lấy gói quà trong túi xách đi ra khỏi phòng. Khi Hiểu Hân xuống tới tầng tin đã thấy Mai Phương dành chỗ đợi cô.

“Đồ rửa bò, lần nào cũng là mình dành chỗ cho cậu”

“Đừng cần nhần nữa mà! Tớ mang quà chị Ngọc Trúc gửi cho cậu đây. Sáng nay mãi nói chuyện với cậu nên quên mất cái này”. Hiểu Hân ấn gói quà vào tay Mai Phương.

“Thầy và chị đi nghỉ trăng mật về rồi sao?”. Mai Phương hớn hở mở quà.

“Oa! Tinh dầu oải hương lại có cả oải hương sấy khô nữa chứ, đẹp quá!”

Mai Phương thích thú ngắm nghía những lọ thủy tinh xinh xắn chứa tinh dầu và các sản phẩm dưỡng da điều chế từ thiên nhiên.

“Được đi trăng mật đúng vào dịp nghỉ lễ, lại còn ra nước ngoài nữa chứ. Tớ ghen tị với chị Ngọc Trúc quá!”. Mai Phương than thở, sau đó nhớ ra một việc liền hỏi Hiểu Hân

“Thế tết dương lịch vừa rồi, sư huynh đưa cậu đi chơi ở đâu?”

“Nào có đi chơi, sư huynh của cậu bận việc chết đi được. Tớ ngồi ở nhà đón tết tây qua tivi.”

Hiểu Hân than thở, trong lòng cô cảm thấy buồn bực vì không giúp gì được Khôi Nguyên. Mấy hôm trước, cô đều chờ anh ở công ty đến tận tối mới về. Chưa kể ngày tết dương lịch, anh phải chạy xô dự tiệc của các đối tác đến tối muộn mới đến cửa nhà cô đứng một lát. Cô thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh nên cũng không dám rủ anh đi chơi nữa, đành phải bắt anh về nhà nghỉ ngơi.

“Sao lại bận đến thế? Tớ nghe nói sư huynh rút khỏi hội đồng quản trị rồi mà!”. Mai Phương thắc mắc.

“Mike và chị Hồng Ánh vẫn đang nghỉ lễ ở nước ngoài nên ủy quyền lại cho anh Nguyên giải quyết công việc”. Hiểu Hân giải thích.

“Tội nghiệp cậu, biết thế tớ rủ cậu đi chơi. Tớ cứ lo ngày đó mà dám lôi cậu đi thì sư huynh sẽ xử đẹp tớ”

Mai Phương tắc lưỡi ra chiều thông cảm cho cô bạn mình, yêu phải người đàn ông của công việc.

Đang khuấy ly nước, Mai Phương bỗng chợt nhớ ra một việc liền phấn khích reo lên.

“Cậu có biết, hôm trước tớ đã gặp được ai không?”

Hiểu Hân bỗng bị vẻ phấn khích của Mai Phương làm cho ngạc nhiên.

“Ai mà trông cậu có vẻ vui vậy?”

“Tớ đảm bảo, cậu mà gặp người đó cũng phải tròn mắt lên cho mà xem”

“Vây là ai? Đừng dông dài nữa!”

“Vũ Phong!”

“Vũ Phong?” Hiểu Hân hỏi lại, mặt có chút ngẩn ngơ vì chưa kịp nhớ ra.

“Cái bản mặt thộn ra này là biết cậu chẳng để nổi người ta vào đầu mà. Tội nghiệp cho Vũ Phong làm cái đuôi của cậu suốt mấy năm”. Mai Phương trở nhẹ vào trán Hiểu Hân một cái.

Mai Phương nói đến đây thì Hiểu Hân mới nhớ ra.

“À! Thì ra là anh ta”

“Nhớ ra rồi chứ gì? Anh ấy bây giờ khác lắm. Cậu mà nhìn thấy dáng vẻ anh ấy mặc quân phục thì sẽ thấy, quân phục được may ra chỉ để đời anh ấy.” Mai Phương mất long lanh khi nhớ lại dáng vẻ đó

“Có phải hình tượng quá thế không?” Hiểu Hân dội gáo nước lạnh về phía Mai Phương.

“Chẳng qua trong mắt cậu có mỗi sư huynh thôi, nên cậu không biết thưởng thức cái đẹp của đàn ông khác”. Mai Phương bữu môi sau đó nhào người về phía Hiểu Hân hỏi nhỏ.

“Này! Ngày xưa, sư huynh có từng coi Vũ Phong là tình địch đáng gờm không nhỉ?”

“Tớ làm sao mà biết được”

Tuy nói vậy nhưng đầu óc Hiểu Hân bỗng nhớ mang máng một sự kiện trước đây, khi đó Khôi Nguyên có vẻ tức giận vì cô đã nhìn Vũ Phong để trần thì phải. Liệu việc đó có tính là ghen không nhỉ? Hiểu Hân tự hỏi.

Trong lúc Hiểu Hân suy nghĩ thì Mai Phương vẫn thao thao bất tuyệt. Bỗng Mai Phương đặc chí vỗ vai Hiểu Hân một cái.

“Cậu nghĩ xem, nếu bây giờ sư huynh và Vũ Phong đại chiến dành người đẹp thì hay nhỉ?”

Hiếu Hân phát khóc vì ý tưởng kỳ quái của Hiếu Hân, cô lấy tay lay vai Mai Phương để cô ấy quay lại thực tại.

“Thôi hạ phàm ăn trưa đi, tớ đói rồi!”

__o0o__

Ngày 23 tháng Chạp, Hiếu Hân về nhà ăn cơm với gia đình. Ba cô cũng yêu cầu cô phải về nhà ở từ ngày này cho đến hết mừng 5 tết. Hiếu Hân dù không tình nguyện nhưng vẫn phải ở lại vì cả năm chỉ có một cái tết quan trọng.

Hiếu Hân nhớ các bữa ăn gia đình mấy năm trước khi cô còn ở đây đều khá yên lặng. Việc để ai đó náo loạn lên trong bữa ăn trước đây chưa từng có, nhưng bây giờ đã bắt đầu náo loạn hơn do cu Bin và bé Mi chỉ chố nhau. Bà nội có vẻ rất yêu bé Mi nên dung túng con bé khá nhiều. Thái độ của bà với Hiếu Hân cũng có khác trước, thôi không xét nét nữa, nhưng vẫn tỏ ra lạnh nhạt. Chính vì vậy mà Hiếu Hân cảm thấy dễ thở hơn trong lần trở về này.

Sau bữa tối, ông An Đông gọi Hiếu Hân lên phòng sách nói chuyện. Hiếu Hân nán lại bếp, gọt một chút hoa quả rồi mới lên.

Hiếu Hân đẩy cửa phòng đi vào, cô đặt đĩa hoa quả trước mặt ông sau đó mới ngồi xuống. Cô nhìn ông im lặng chờ đợi.

Ông An Đông cũng nhìn con gái một lát sau đó mới mở lời.

“Ba nghe Ngọc Trúc nói con nhận được học bổng của Học viện nghệ thuật Chicago”

“Vâng ạ!”

“Chương trình đó học trong bao lâu?”

“Hai năm ạ!”

“Vậy thì tốt! Ba muốn con sau khi học xong thì quay về giúp ba”. Ông An Đông gật gù

“Công việc hiện tại của con rất tốt”. Hiếu Hân ngẫm từ chối ông

“Ba cũng đã có tuổi, ba muốn con về giúp sức cho ba. Công ty này là sản nghiệp của gia đình, nó cũng có phần của con. Hai em con thì vẫn còn nhỏ dại. Con sẽ phải vất vả đấy, nhưng vẫn tốt hơn là đi làm thuê. Gia đình ta tuy không giàu có như gia đình đó, nhưng ba muốn con không bị người ta khinh thường”.

Hiếu Hân im lặng nghe những lời ông An Đông nói, trong lòng cô có chút xúc động. Mấy năm ở xa nhà cô mới thấy ông vẫn dành sự quan tâm âm thầm cho cô.

“Vâng! Con sẽ suy nghĩ về vấn đề ba nói. Còn chuyện...du học, con không có ý định đi nữa đâu ạ”. Hiếu Hân cúi đầu ngập ngừng nói.

Ông An Đông nhướn mày ngạc nhiên.

“Sao vậy? Nếu học bổng không đủ chi phí, ba sẽ lo cho con”

“Không phải vì vấn đề đó. Do con không muốn đi nữa thôi ạ”

Ông An Đông cau mày suy nghĩ một lát rồi nói.

“Ba không có quyền can dự vào quyết định của con. Con còn rất trẻ, tương lai còn dài, nhưng cơ hội hiếm có như vậy không phải lúc nào cũng có. Con nên cân nhắc kỹ để sau này không phải hối hận. Cha muốn con có năng lực để không cảm thấy thua kém người khác”.

Những lời ông An Đông nói đánh thẳng vào những suy nghĩ đã cật sâu của Hiếu Hân. Cô cắn môi im lặng, trong lòng cô

cũng có muôn vàn khát vọng, nhưng cô không thể quá tham lam đòi hỏi trong khi anh vì cô mà hi sinh quá nhiều.

“Con sẽ không thay đổi quyết định đâu ạ. Có lẽ ba sẽ thấy con ngu ngốc vì một người đàn ông, nhưng anh ấy xứng đáng để con từ bỏ ước vọng của mình”. Hiểu Hân ngẩng lên nhìn ông kiên định nói.

“Ba cũng chỉ góp ý vậy, quyền quyết định là ở con”. Ông An Đông thở dài sau đó khoát nhẹ tay ra hiệu. “Cũng không có chuyện gì nữa, con về phòng nghỉ ngơi đi”.

“Ba cũng nghỉ sớm, con xin phép!”. Hiểu Hân đứng dậy, lễ phép rời đi.

Hiểu Hân về đến phòng thì thấy điện thoại đang nhấp háy đèn, cô mở máy lên thì thấy có cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Khôi Nguyên.

[Em đứng ra cửa sổ đi! Anh muốn được nhìn thấy em]

Hiểu Hân vội chạy ra mở cửa sổ, cô nhìn xuống thì thấy anh đang ngồi trên xe máy nhìn lên vẫy tay với cô. Cô lấy máy gõ phím nhắn lại.

[Chờ em xuống]

Hiểu Hân định quay lưng chạy ra khỏi cửa thì tin nhắn của anh lại tới.

[Đừng xuống, cứ đứng ở đó thôi. Anh sắp phải đi có việc rồi. Em xuống anh lại không đi được mất]

Hiểu Hân quay lại cửa sổ nhìn xuống rồi nhắn tin cho anh.

Hiểu Hân: [Anh đến từ bao giờ rồi? Em để máy sạc pin nên không biết anh gọi tới.]

Khôi Nguyên: [Được một lúc rồi! Anh thấy em mở đèn là biết em đã về phòng]

Hiểu Hân: [Gọi điện thoại không được, sao anh không nhấn chuông cửa]

Khôi Nguyên: [Anh không muốn làm phiền mọi người trong gia đình vào giờ này. Em không biết đợi chờ cũng là hạnh phúc à?]

Hiểu Hân: [Phiền gì chứ? Anh mà vào còn được ăn cơm miễn phí. Lại cứ thích đứng ngoài đó làm cơm cho muỗi]

Khôi Nguyên: [Anh phải đi rồi! Bảo với bà và bố, mấy hôm nữa anh qua. Mà bố vợ thích món gì để con rể biếu đây?]

Hiểu Hân buồn cười vì tin nhắn của anh, cô bỏ máy xuống, lấy hai tay chụm lại thành hình trái tim ở trên đầu cho anh thấy rồi lấy tay vẫy từ biệt anh.

Hiểu Hân nhìn bóng xe anh đi khuất hẳn rồi mới quay trở về giường. Trong lòng cô dư vị ngọt ngào vẫn còn đọng lại, người đàn ông như thế làm sao cô có thể không yêu được.

Mấy ngày cận tết, công việc đối ngoại của Khôi Nguyên khá nhiều nên anh không có thời gian đi chơi riêng với Hiểu Hân. Mà cô cũng đang ở nhà nên không được đi thoải mái như trước. Thời gian cả hai được ở bên nhau cũng chỉ một lúc ban sáng và buổi trưa nên Khôi Nguyên thường ôm cô than vãn cầu mong cho mau qua tết.

Tết này Khôi Nguyên cũng chính thức đến nhà chào hỏi người lớn trong nhà Hiểu Hân. Còn Hiểu Hân cũng phải qua nhà anh cho phải phép.

Tết rồi cũng qua, Hiểu Hân và Khôi Nguyên như thấy thiên đường đã trở lại. Mọi thứ gần như quay lại quỹ đạo ban đầu.

o0o

Khôi Nguyên đang làm việc thì nhận được điện thoại của Ngọc Trúc gọi đến.

“Alo!”

“...”

“Em chào chị!”

“...”

“Vâng! Khoảng 1 tiếng nữa em sẽ tới” Khôi Nguyên ngó đồng hồ.

“...”

“Vâng”

Khôi Nguyên cúp máy rồi nhìn điện thoại đầy thắc mắc. Anh tiếp tục hoàn thiện nốt công việc xong mới đi đến điểm hẹn.

Ngọc Trúc chọn một quán trà khá gần với công ty nên Khôi Nguyên không lái xe mà đi bộ tới. Anh tới nơi đã thấy Ngọc Trúc đang ngồi đợi.

“Chị đợi lâu chưa?”

“Cậu vẫn đến đúng giờ mà, chẳng qua là tôi tới sớm. Cậu uống gì thì gọi đi”

Khôi Nguyên yêu cầu người phục vụ cho một ly coffee đen đá, chờ họ đi khỏi anh mới quay ra nói chuyện với Ngọc Trúc.

“Chị cần gặp em có chuyện gì vậy?”

Ngọc Trúc trầm ngâm nhìn ly trà trên tay mình một lát rồi hỏi.

“Cậu An Đông của tôi nói, Hiểu Hân sẽ không đi du học nữa. Cậu cũng biết chuyện này chứ?”

“Em biết!”

“Là cậu không cho con bé đi hay là do nó tự quyết định”

“Là cô ấy tự quyết định nhưng em cũng thực lòng không muốn cô ấy đi”

“Nhưng nếu nó được theo học ngôi trường đó thì sự nghiệp sau này của nó sẽ rất phát triển”. Ngọc Trúc lắc đầu không đồng tình với ý kiến của Khôi Nguyên.

“Em thấy cô ấy không cần thiết phải nỗ lực nhiều như vậy. Em có thể chăm sóc cho cô ấy tốt hơn là chị nghĩ”

“Người con gái nào cũng mong muốn tìm được người đàn ông có thể làm chỗ dựa vững trãi cho đời mình, nhưng không có nghĩa là phải sống như tầm gửi”.

Ngọc Trúc ngừng lại một lát, khuôn mặt suy tư như đang hồi tưởng.

“Hiểu Hân vốn là đứa hướng nội, tâm tư ước muốn của nó có bao giờ để lộ cho người khác thấy đâu. Cậu đã bao giờ thấy Hiểu Hân say mê bên giá vẽ như thế nào chưa? Mọi tâm tư nỗi buồn của con bé đều được gửi gắm trong từng bức tranh. Hội họa mang lại màu sắc cho cuộc sống của con bé, nó đã ngấm vào con bé như một phần của cơ thể. Hiểu Hân còn trẻ, tương lai lại đang rộng mở. Tôi mong cậu hãy vì con bé mà cho nó được một lần thỏa niềm đam mê của mình”

Khôi Nguyên nghe Ngọc Trúc nói, tâm trạng anh bắt đầu giao động, anh im lặng nhấp từng ngụm coffee, vị đắng trên đầu lưỡi hay vị đắng trong lòng anh không thể phân định nổi, ý nghĩ để cô ấy rời xa mình trong từng ấy thời gian cũng khiến con tim anh nghẹn lại.

“Em hiểu những gì chị muốn nói. Hiện tại em chẳng thể nghĩ được điều gì nhiều ngoài ước muốn không phải xa Hiểu Hân. Có thể chị sẽ thất vọng vì tính ích kỷ của em”

“Khi yêu ai cũng đều trở nên ích kỷ, tôi cũng không phải ngoại lệ. Tôi chỉ mong Hiểu Hân hạnh phúc với những gì nó lựa chọn”.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Khôi Nguyên trở về công ty, tâm trạng anh trở nên trầm mặc hơn. Khôi Nguyên gặp Mike ngay ở thang máy. Anh suy nghĩ một lát rồi hỏi Mike.

“Anh biết học viện Chicago chứ?”

Từ lúc vào chung thang máy, Mike đã thấy Khôi Nguyên có gì đó khác lạ. Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Biết! Đó là một trong ba học viện nghệ thuật nổi tiếng nhất thế giới. Ngoài ra nó còn được coi là bộ phận tốt nhất cho những người sáng tác nghệ thuật”.

Giải thích xong Mike quay ra hỏi ngược lại Khôi Nguyên.

“Sao bỗng dưng cậu lại quan tâm đến học viện đó vậy?”

Khôi Nguyên im lặng không nói lý do, sau đó anh bước ra khỏi thang máy trước ánh mắt khó hiểu của Mike.

__oOo__

Khôi Nguyên cả ngày hôm nay cứ suy nghĩ mãi đến câu chuyện Ngọc Trúc nói với anh, anh khó lòng tập trung vào công việc được nên quyết định về sớm. Anh xuống phòng làm việc của Hiếu Hân đứng đợi. Anh không gọi cô vội, chỉ đứng từ xa nhìn cô làm việc.

Hiếu Hân bên trong đang tập trung cao độ nên không phát hiện ra Khôi Nguyên đã đến, đến khi cô hoàn thành công việc, mang bản thảo nộp lại cho Phan Linh thì mới phát hiện ra. Cô nhanh chóng thu gọn dụng cụ rồi khoác túi ra về.

“Lạ nha! Lần đầu mới thấy anh xong việc trước cả em”. Hiếu Hân vui vẻ khoác lấy cánh tay Khôi Nguyên.

“Hôm nay anh mới hiểu, thời gian vừa qua em phải chờ đợi anh xong việc buồn chán đến mức nào”.

“Anh từng nói, chờ đợi là hạnh phúc mà. Em rất thích ngắm dáng vẻ anh mỗi khi làm việc”.

Khôi Nguyên nhéo nhẹ mũi cô.

“Càng ngày càng biết nói những câu dễ nghe nhỉ. Hôm nay em muốn ăn gì?”

“Hôm nay về nhà nấu ăn được không? Em còn phải vẽ nốt bức tranh đã”.

“Bận việc đến nỗi phải mang việc về nhà sao?” Khôi Nguyên ngạc nhiên.

Biết Khôi Nguyên hiểu nhầm, cô vội giải thích.

“Không phải! Chỉ là tác phẩm của em thôi, em đang có cảm hứng nên muốn hoàn thành cho xong thôi”

“Vậy à! Thế thì lát nữa về để anh nấu, em cứ tập trung mà vẽ”.

“Em thích ý kiến này, mau về thôi!” Hiếu Hân hớn hử kéo tay Khôi Nguyên đi.

Sau bữa tối, Hiếu Hân không phải động tay thu dọn gì cả, Khôi Nguyên đều tranh làm hết cho cô. Cô nhìn dáng vẻ của anh bận bịu trong bếp mà hạnh phúc vô cùng, cảm xúc đó lây theo vào bức vẽ của cô.

Khôi Nguyên làm xong việc liền đi đến ôm Hiếu Hân từ phía sau, anh ngắm nghía bức tranh nói.

“Anh không am hiểu mấy về tranh, nhưng anh thấy nó rất đẹp”.

Tay Hiếu Hân đang bị màu làm cho bẩn nên không thể đổi tư thế quay lại ôm anh được, cô đành lấy má của mình cọ nhẹ vào má anh. Khôi Nguyên cảm thấy hành động đó đáng yêu như một chú mèo vậy. Anh kìm lòng không được mà hôn lên cánh môi của cô.

Nụ hôn này của anh đáp xuống chỉ mơn man nhẹ nhàng như đang nhấm nháp, nhưng Hiếu Hân vẫn cảm thấy tê dại trong cảm xúc quá dồi dào.

Hiếu Hân rời khỏi môi anh, mỉm cười hạnh phúc. Cô chỉ vào bức tranh rồi nói.

“Nếu bức này mà là tác phẩm tốt nghiệp của em thì tốt biết mấy”

“Sao vậy?”

“Giờ em đã hiểu vì sao lúc đó bài của em chỉ đứng hạng hai. Các thầy nói tranh của em tiềm ẩn vẻ dữ dội, khiến người khác không dời mắt được, nhưng nó lại thiếu một chút sắc màu ấm. Bây giờ em mới biết sắc màu ấy đó là do hạnh phúc mang lại”.

Hiếu Hân quay lại nhìn vào mắt anh nói.

“Cảm ơn anh đã cho em có được sắc màu đó”.

Khôi Nguyên nhìn sâu vào mắt long lanh của Hiểu Hân, anh phân vân trong giây lát rồi hỏi cô.

“Hân à! Em có thấy tiếc nuối về quyết định không đi du học của mình không?”

Hiểu Hân hơi cúi mắt xuống rồi nói.

“Em nói rồi mà, em không nhớ xa anh đâu”

Khôi Nguyên nâng cằm để Hiểu Hân nhìn thẳng vào mắt mình.

“Em nhìn anh đi! Em hãy nói thật lòng, em có muốn theo học ở đó không?”

Hiểu Hân bị anh nhìn xoáy sâu vào có chút bối rối.

“Em..em..cảm thấy mãn nguyện với những gì mình đang có rồi”. Hiểu Hân cắn môi nói.

“Anh thấy trong lòng em vẫn còn mâu thuẫn. Em đang tự chọn giải pháp ủy khuất cho bản thân mà không muốn chia sẻ cảm nghĩ thật cho anh biết”. Khôi Nguyên lắc đầu rồi thở dài.

Hiểu Hân thấy thái độ của anh như vậy liền cảm thấy tủi thân.

“Anh cũng làm vậy với em mà. Em biết anh không muốn làm em lo lắng nên mới giấu em một số chuyện. Nhưng cảm giác khi biết anh phải chọn con đường gian nan, từ bỏ mọi thứ vì em khiến em cảm thấy mình có lỗi”

Nói đến đây nước mắt Hiểu Hân bỗng trào ra, cô nức nở.

“Em cảm thấy mình không xứng với anh, không xứng với những gì anh đã dành cho em. Những người phụ nữ bên cạnh anh đều tài giỏi, chị gái của anh, rồi cả chị Thùy Anh nữa. Em đã rất vui mừng khi nhận được học bổng đó, em mong anh có thể tự hào về em”.

Khôi Nguyên thấy mắt mình cay cay, anh ôm chặt Hiểu Hân vào lòng.

“Em đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Mọi chuyện anh làm là vì anh, em chính là động lực giúp anh vượt lên khỏi cái bóng quá lớn của gia đình. Anh muốn tự khẳng định năng lực của mình nên mới đi con đường đó”.

Khôi Nguyên cố hít thở sâu để trấn định cảm xúc của mình. Anh buông cô ra rồi lấy hai tay bưng má cô, ngón tay gạt nhẹ giọt nước mắt trên khóe mi cô.

“Anh không muốn tình yêu của anh là gánh nặng cho em. Em hãy đi vì ước mơ của mình. Anh mong tình yêu của anh sẽ trở thành động

lực cho em vững bước”

Nước mắt Hiểu Hân thi nhau tuôn rơi, sao cô lại may mắn có được người đàn ông tuyệt vời này chứ.

“Nín đi mà, anh đã từng bỏ em lại mà đi Mỹ mấy năm. Coi như sắp tới em đi 2 năm để trả thù anh cũng được.”

Khôi Nguyên cố kiềm chuyện để cố chọc cười Hiểu Hân nhưng rút cuộc lại khiến cô khóc to hơn. Cô nhào vào lòng anh khóc nức nở. Mãi sau cô mới nín được, cô ôm cổ anh rồi nói nhỏ.

“Anh biết vì sao khi đó em lại lựa chọn xin học bổng của học viện Chicago không?”

Khôi Nguyên lắc đầu thay cho câu trả lời.

“Em đã từng nghĩ, nếu em được đặt chân đến nước Mỹ thì khoảng cách giữa em và anh sẽ gần hơn chẳng?”

Khôi Nguyên không tìm được cảm xúc trước những lời thủ thỉ của cô, anh cúi xuống chạm lên bờ môi cô nói khẽ

“Cảm ơn ông trời đã cho anh tìm lại được em. Anh yêu em!”

Tiếp theo lời anh nói, là những nụ hôn sâu đến ngây ngất như muốn nhấn chìm cả hai trong xúc cảm ngọt ngào.

oOo

Việc Hiếu Hân quyết định đi du học đã khiến cho ông An Đông và Ngọc Trúc rất vui. Mọi người càng nhìn Khôi Nguyên với một con mắt khác hẳn, ai cũng vui mừng vì Hiếu Hân đã chọn được người bạn trai tốt.

Trước đây, tiếng Anh của Hiếu Hân rất khá, nhưng để chuẩn bị đi du học và vòng phỏng vấn sắp tới tại đại sứ quán. Hiếu Hân đã phải dành thời gian buổi tối để tới trung tâm luyện tiếng Anh. Thời gian biểu của Hiếu Hân cứ như vậy mà bị lấp kín.

Khôi Nguyên thì càng bận hơn Hiếu Hân, anh đang phải tiếp nhận dự án mở đại lý chính thức cho VSTV tại tỉnh A, nên anh đi phải đi công tác suốt. Nhưng dù bận đến mấy Khôi Nguyên cũng phải dành thời gian đưa Hiếu Hân bay sang tỉnh H để tới đại sứ quán Mỹ. Bằng kinh nghiệm đã trải qua nhiều cuộc phỏng vấn ở đây, anh muốn truyền lại cho Hiếu Hân những kinh nghiệm tốt nhất và anh cũng muốn là người đầu tiên chúc mừng cô.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, chẳng mấy chốc là đến ngày Hiếu Hân lên đường sang Mỹ. Ngày cô lên máy bay cũng là ngày anh đi công tác tại tỉnh khác về. Anh đã hẹn sẽ gặp lại cô ngay tại sân bay. Nhưng người tính không bằng trời tính, tối hôm trước Hiếu Hân nhận được điện thoại của Khôi Nguyên, anh nói có việc đột xuất nên phải ở lại giải quyết cho xong, anh không hứa chắc có thể về kịp. Anh mong cô sẽ không buồn, Hiếu Hân tuy miệng nói không sao nhưng nước mắt đã lăn dài trên má.

Sáng hôm sau, Hiếu Hân được Mai Phương, Vũ Thanh và Ngọc Trúc đưa ra sân bay. Trên đường ra sân bay Hiếu Hân cứ nhìn điện thoại suốt, cô chờ đợi cuộc gọi từ Khôi Nguyên gọi đến. Cô cũng đã gọi cho anh mấy cuộc nhưng không được.

Trong lúc Hiếu Hân làm thủ tục thì Hồng Ánh và Mike cũng kịp đến để tiễn cô. Ai cũng thấy buồn thay cho Hiếu Hân vì Khôi Nguyên không về kịp. Hiếu Hân làm thủ tục xong thì cố nán lại nói chuyện cùng mọi người một lúc. Cô đưa mắt nhìn quanh sân bay để mong điều kỳ diệu có thể xảy ra nhưng cô lại thất vọng vì không tìm thấy bóng dáng quen thuộc. Khi loa thông báo vang lên thì Mai Phương bắt đầu khóc khiến cho mắt Hiếu Hân cũng đỏ hoe. Cô ôm chặt người bạn duy nhất của mình, cô thầm cảm ơn ông trời đã cho cô có được một người bạn tốt. Hiếu Hân cũng quay ra ôm Ngọc Trúc và Hồng Ánh một cái trước lúc chia tay. Sau đó cô kéo chiếc valy đi mà không dám quay đầu lại nhìn.

Hiếu Hân lên máy bay, cô gõ bàn phím gửi tin nhắn cuối cho Khôi Nguyên trước khi phải tắt máy.

[Em lên máy bay rồi, khi nào sang đến nơi em sẽ gọi cho anh. Em ước gì có thể nhìn thấy anh trước lúc đi, nhưng ông trời lại không cho em được toại nguyện. Thế cũng tốt, nhìn thấy anh em lại khóc mà không đi nổi mắt. Em phải tắt máy rồi, tạm biệt anh! Em yêu anh!]

Nước mắt Hiếu Hân lăn rơi khi cô nhấn những lời cuối này. Cô định tắt máy thì tin nhắn của anh gửi tới.

[Anh bận quá, giờ mới nhấn lại được cho em. Anh xin lỗi vì đã không thể tiễn em được. Hiện giờ anh cũng đang ở trên máy bay. Anh cũng phải tắt máy đây, họ không cho anh sử dụng điện thoại nữa. Anh nhớ em và cũng yêu em nhiều!]

Hiếu Hân cắn môi cố ngăn tiếng khóc nức của mình khi đọc được tin nhắn của anh. Cô gục mặt xuống tay để khóc, cô không muốn mọi người xung quanh chú ý đến khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mình.

Đang khóc thì Hiếu Hân thấy vai của mình bị ai đó vỗ nhẹ, sau đó ghé hơi rung lên vì bị ai đó ngồi xuống. Cô không ngẩng mặt lên nhìn vì không muốn bị người khác quấy nhiễu vào lúc này.

“Cô gì ơi! Tôi có thể làm bạn đồng hành của cô trên chuyến bay này không?”

Hiếu Hân đang buồn nên thấy cáu tiết vì hành vi làm quen này. Cô định tảng lờ đi coi như không nghe thấy nhưng cô bỗng nhận ra giọng nói mày rất quen thuộc. Hiếu Hân không tin ở tai mình nữa, cô từ từ ngồi thẳng lên quay ra nhìn người bên cạnh.

Khuôn mặt ướt nước mắt của Hiếu Hân vốn được tay áo thấm khô đi, giờ đây lại ướt nhèm vì hàng nước mắt mới thì nhau tuôn rơi.

Người đàn ông đó lại hỏi cô thêm lần nữa.

“Tôi có thể làm bạn đồng hành của cô trên chuyến bay này không?”

“Không chỉ chuyến bay này, tôi còn muốn chú làm bạn đồng hành của tôi suốt cả cuộc đời”. Hiểu Hân nói trong nước mắt hạnh phúc, rồi nhào vào lòng người đàn ông đó.

THE END

Cảm ơn mọi người đã theo dõi, ủng hộ bộ truyện cho tới ngày hôm nay. Tác phẩm này hoàn thành cũng nhờ sự động viên của mọi người dành cho Vũ Vũ. Hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ Vũ Vũ trong các dự án sắp tới.

P/s: Còn mấy ngoại truyện nữa, mọi người tha hồ mà hóng nha.

51. Ngoại Truyện: Cầu Hôn

Hiểu Hân ngồi thẳng lên, cô ngẩng người đàn ông bên cạnh mình mà dạt dào hạnh phúc. Cô lấy tay chạm vào khuôn mặt đang say ngủ, ngón tay cô vẽ lại từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Hiểu Hân không ngờ Khôi Nguyên vì cô mà âm thầm làm tất cả. Khi quyết định để cô đi du học anh đã nhờ Mike viết thư giới thiệu anh cho một vài hãng truyền hình tại Chicago. Anh nói, anh muốn sang nước ngoài làm việc để trau dồi thêm kinh nghiệm. Nhưng cô biết, quyết định này của anh cũng là vì cô mà nghĩ. Chỉ trong thời gian ngắn, anh cho thành lập đại lý VSTV tại tỉnh A và đưa vào hoạt động hiệu quả. Trong lúc đó anh lại chuẩn bị CV gửi đi Mỹ. Hiểu Hân biết để làm nhiều việc trong một lúc như vậy anh đã phải đổ biết bao nhiêu tâm sức, khuôn mặt của anh gần đây cũng lộ rõ lên vẻ mệt mỏi. Hiểu Hân nhìn anh đầy yêu thương và cảm động, cô vươn người lên hôn nhẹ vào má anh một cái

Khôi Nguyên bị nụ hôn của Hiểu Hân làm cho thức giấc. Anh mở mắt, mỉm cười rồi đưa tay lên xoa nhẹ má cô.

“Sao em không cố ngủ một chút, lát nữa quá cảnh tại Nhật anh sẽ đưa em đi chơi, ở Nhật ban đêm vẫn rất náo nhiệt đấy”

“Mọi chuyện đều là thật đúng không anh? Em sợ rằng mình ngủ rồi khi thức giấc mới phát hiện ra mình đang mơ”

Khôi Nguyên lấy tay kéo sát cô vào mình. Anh cúi xuống hôn lên bờ môi hồng căng mọng của cô. Nụ hôn của anh từ dịu dàng chuyển sang nồng nàn say đắm, cho đến khi hơi thở của cô chơi với anh mới ngừng lại. Anh hơi dùng sức cắn nhẹ lên cánh môi của cô một cái rồi mới chịu buông tha.

“Cảm giác chân thật chứ?”

Hiểu Hân đỏ mặt lấy tay sờ lên cánh môi bị anh cắn, sau đó cô vòng tay ôm chặt lấy anh. Cô tựa đầu trên ngực anh, đôi mắt khẽ nhắm lại nghỉ ngơi, nhưng khóe miệng thì cong lên không dấu được niềm hạnh phúc.

oOo

Thành phố Chicago cách Việt Nam đúng nửa vòng trái đất, nhưng thời gian bay lại mất đến 18 tiếng mới đến nơi. Khi máy bay hạ cánh xuống Chicago đã là 5 giờ sáng, do chênh lệch múi giờ nên ngày mai Hiểu Hân mới phải đến Viện nghệ thuật Chicago làm thủ tục nhập học. Khôi Nguyên lại không có thời gian để nghỉ ngơi như thế, anh chỉ còn mấy tiếng nữa để bắt đầu công việc mới luôn. Hiểu Hân nhìn anh bận rộn như vậy, trong lòng cảm thấy xót xa.

Khôi Nguyên bắt taxi cùng Hiểu Hân đến căn hộ của anh đã thuê. Căn hộ này nằm trong một khu chung cư theo lối kiến trúc cổ khá đẹp mắt. Từ đây bắt xe vào trung tâm thành phố mất khoảng một giờ, nhưng lại khá gần với nơi Hiểu Hân học.

Hiểu Hân ngắm nghía căn hộ trong lúc Khôi Nguyên cất đồ. Một căn hộ với phòng khách và phòng bếp liên thông, một phòng ngủ, một phòng làm việc có những cửa sổ rộng thoáng dang. Nội thất trong căn hộ vẫn

chưa có gì nhiều, vẫn cần phải sắm sửa thêm. Hiểu Hân ngồi xuống ghế sofa rồi mở điện thoại gọi về nhà cho mọi người yên tâm.

Khôi Nguyên cất đồ xong đi ra ngồi xuống ôm lấy cô.

“Đói chưa? Chúng ta đi ăn sáng thôi.”

“Em chưa được ăn bữa tối mà đã phải ăn bữa sáng rồi sao”. Hiểu Hân tinh nghịch trêu anh.

“Thế thì phải cho em ăn gấp đôi thôi, hai bữa dồn một mà”. Khôi Nguyên cười, nhéo mũi cô.

Khôi Nguyên đưa Hiểu Hân đi ăn và mua thêm ít đồ ăn nhanh để sẵn trong tủ cho cô, sau đó anh mới yên tâm để đi làm. Hiểu Hân ở nhà buồn chán liền kiếm việc để làm cho tiêu bớt thời gian. Cô lau dọn lại nhà cửa, mở tủ lấy ga gối trải ra giường, quần áo trong vali của anh cô mang ra là phẳng rồi treo gọn gàng trong tủ. Làm xong việc, Hiểu Hân cũng thấy mệt liền leo lên giường định ngủ một lúc. Nhưng một lúc của cô kéo dài đến sáu tiếng, có lẽ do chưa thay đổi được nhịp sinh học, lại bay một chặng đường dài nên cô ngủ rất say. Đến khi thức dậy cô mới thấy mình nằm cuộn gọn trong vòng tay Khôi Nguyên từ bao giờ rồi.

Hiểu Hân trở mình nhìn ra đồng hồ để bàn thì đã thấy hơn 6 giờ chiều. Khôi Nguyên cũng vì cử động của cô mà hơi hé mắt.

“Cho anh ngủ thêm hai tiếng nữa mới gọi anh nhé, đừng để anh ngủ lâu quá”.

Hiểu Hân vuốt nhẹ lên mặt anh mà lòng thấy xót xa. Vừa mới sang đây, chưa kịp thích ứng nhịp sinh học mới mà đã phải đi làm ngay rồi.

Hiểu Hân ra phòng bếp, cô mở tủ lạnh thì thấy toàn đồ ăn nhanh mua từ sáng. Cô đóng tủ lại rồi thay đồ đi xuống phố. Lúc sáng Khôi Nguyên đưa cô đi ăn sáng, cô đã tắm tía được một siêu thị nhỏ ngay gần khu nhà. Hiểu Hân thấy may là siêu thị này cũng có bán gạo, cô mua một túi gạo, một ít hoa quả tươi và thực phẩm. Tuy không có nhiều thực phẩm như quê nhà nhưng cô cũng chọn được vài thứ đủ làm một bữa tối nóng sốt cho cả hai.

Hiểu Hân nấu xong bữa tối thì Khôi Nguyên cũng vừa dậy.

“Sao anh không ngủ thêm, vẫn chưa tới giờ mà”

“Anh bị mùi thơm của đồ ăn đánh thức”.

Khôi Nguyên tiến đến ôm lấy Hiểu Hân, anh nhìn đồ ăn trên bàn mà mỉm cười hài lòng.

“Giỏi quá nhỉ, đã biết tự xuống phố đi mua đồ về nấu rồi sao”

“Em vốn nhanh thích nghi mà, hồi trước em ở trên tỉnh M học cũng đã quen với cuộc sống tự lập rồi”.

Hiểu Hân đẩy Khôi Nguyên ra, rồi ấn anh xuống ghế.

“Ăn thôi anh! Chắc anh cũng đói lắm rồi. Em cũng để bụng suốt từ sáng tới giờ đây”.

Hiểu Hân cũng ngồi xuống, cả hai cùng ăn uống vui vẻ. Sau bữa tối Khôi Nguyên dẫn Hiểu Hân đi chơi quanh khu công viên gần nhà. Trước đây Khôi Nguyên sống ở Mỹ mấy năm nhưng không ở bang này nên đường xá ở đây cũng không thạo nên chưa thể đưa Hiểu Hân đi xa.

Hiểu Hân thì đi dạo một lúc là đòi về ngay, cô biết Khôi Nguyên đã quá mệt cho ngày hôm nay nên cô muốn cho anh ngủ sớm hơn.

Nhưng Hiểu Hân không ngờ con người bận bịu đến thiếu ngủ này khi về nhà chẳng chịu ngủ ngay mà quay ra chèn ép cô một trận đến nỗi cô suýt đầu hàng. Nhà thì rộng nhưng chỉ có một phòng ngủ, tình huống dở khóc dở cười này khiến cô chẳng biết làm sao. Tiếp tục nằm chung giường với anh lại quá nguy hiểm, cô chưa chuẩn bị tâm lý để tiến xa hơn.

Thấy Hiểu Hân ôm chăn quăn gọn để phòng ngủ khiến Khôi Nguyên có chút buồn cười. Anh rướn người sang bên cạnh, hôn chụt vào trán Hiểu Hân một cái, rồi lấy tay nới bớt chăn của cô.

“Cho anh đắp chăn với nào! Buổi tối tháng 5 ở đây vẫn còn lạnh đấy, anh lại đang buồn ngủ chết đi được. Anh thề là sẽ không làm chuyện mà em đang nghĩ tới đâu”.

“Em nghĩ gì chứ? Anh đừng lấy bụng ta suy bụng người thế” Hiểu Hân đỏ mặt khi bị nói trúng tim đen, nhưng cô vẫn tỏ vẻ không như anh nghĩ rồi tung chăn về phía anh.

Cô vừa bỏ chăn ra đã bị anh kéo lại ôm chặt vào lòng.

“Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi, cố ngủ đi mai em phải nhập học rồi đấy!”

Thực tình Khôi Nguyên hôm nay đã quá mệt nên anh cũng không muốn dụ dỗ cô làm cái chuyện thân mật đó. Anh muốn chuyện đó xảy ra khi cả anh và cô đều phải có sức khỏe và tinh thần tốt nhất.

Anh nheo mắt nhìn cô gái nằm trong lòng mình thầm nghĩ: “Nhóc à! Cho em nợ lại hôm nay đấy”.

__oOo__

Hiểu Hân mở mắt vì chuông đồng hồ báo thức. Cô nhìn sang bên cạnh đã không còn thấy anh đâu, cô biết anh đã đi làm. Hiểu Hân ngồi dậy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi vào phòng bếp làm đồ ăn sáng.

Hiểu Hân ra đến bàn ăn đã thấy anh mua đồ để sẵn cho cô cùng một mẫu giấy nhắn. Cô cầm mẫu giấy nhắn lên đọc, ánh mắt nụ cười của cô tràn ngập niềm hạnh phúc.

Gửi người con gái tôi yêu!

Em ăn sáng rồi bắt taxi tới trường nhé!. Điện thoại anh đã thay sim và lưu số, chiều nay anh được nghỉ sớm nên khi nào ở trường về thì gọi anh qua đón.

Hôn em!

Hiểu Hân gấp gọn tờ giấy nhắn, cô ngồi xuống bàn ăn giải quyết hết phần ăn sáng của mình.

Hiểu Hân bắt taxi tới Viện nghệ thuật Chicago. Theo sự hướng dẫn của các sinh viên cô cũng tìm tới được phòng đào tạo. Hiểu Hân nộp các giấy tờ cần thiết và được ban giám hiệu cử một thực tập sinh đưa đi cô tham quan khắp trường.

Buổi tham quan ngôi trường được coi là bảo tàng của thành phố này khiến Hiểu Hân được mở rộng tầm mắt. Cô ngỡ ngàng ngắm từng tác phẩm nghệ thuật quý giá, cô thấy mình may mắn vì đã không bỏ lỡ cơ hội được học tập tại đây.

Hiểu Hân sau khi đi tham quan trường và nhận thời khóa biểu liền cảm ơn thực tập sinh rồi ra về. Cô ra đến cửa đã thấy Khôi Nguyên đứng dựa vào cửa xe ô tô đợi. Nhìn thấy anh cô liền nhớ ra nỗi tức giận lúc trước của mình. Lúc làm thủ tục nhập học, ban giám hiệu gửi lời cảm ơn vì lòng bác ái của cô, thì cô mới ngỡ ngàng biết mình tình nguyện nhường lại ký túc xá theo tiêu chuẩn của học bổng cho người khác.

Hiểu Hân tức giận nhìn kẻ đầu sỏ đưa cô vào tròng.

Khôi Nguyên thấy cô làm mặt lạnh liền biết cô đang giận chuyện gì. Anh kéo cô lại gần, nắm lấy tay cô nói.

“Đang giận anh sao? Anh biết mình phạm phải tội danh gì rồi. Về nhà anh chịu nằm ra cho em trừng phạt nhé”.

Hiểu Hân nhìn vẻ mặt đang tủm tỉm cười của anh càng cáu tiết, đó là vẻ mặt của người muốn hối lỗi sao. Cô mím môi cố nén giận, cô không muốn tranh cãi với anh ngay ngoài đường nên đành ầm ức ngồi vào xe theo anh về nhà.

Vừa vào đến cửa cô đã ném ngay túi xách xuống ghế sofa rồi quay ra hỏi anh.

“Việc nhường lại phòng ký túc xá của em cho người khác là do anh động tay vào đúng không?”

“Đúng vậy! Anh xin lỗi, nhưng anh muốn chúng ta sống chung với nhau”. Khôi Nguyên nhìn cô, anh thẳng thắn đề nghị.

Hiểu Hân sững lại trong giây lát về lời đề nghị thẳng thắn của anh.

“Nhưng anh phải hỏi ý kiến và bàn bạc với em chứ? Tại sao anh cứ tự quyết định thay em thế?”.

Khôi Nguyên tiến đến ôm lấy eo cô, anh cúi xuống nhìn cô gần đến nỗi chóp mũi anh chạm vào mũi cô.

“Việc anh đến đây làm việc cũng là bí mật anh muốn làm cho em bất ngờ. Chúng ta yêu nhau đủ để có thể sống cùng nhau, chẳng lẽ em chưa đủ lòng tin với anh sao?”

Hiếu Hân bị nhu tình của anh làm ngội mắt lửa giận. Cô nhẹ giọng đi ít nhiều.

“Em rất yêu anh! Em tin tưởng ở anh, nhưng không thể liên hệ việc đó cùng việc sống chung được. Chúng ta chưa kết hôn mà”.

Khôi Nguyên buồn cười vì ý nghĩ ngây thơ của cô, nhưng anh lại càng trân trọng cô hơn khi cô biết giữ gìn bản thân cho cuộc hôn nhân gắn kết thiêng liêng. Khôi Nguyên nghĩ vậy nhưng vẫn cố đùa cô.

“Hình như anh nhớ ai đó đã nói muốn anh làm bạn đồng hành suốt cuộc đời thì phải. Em mà ở riêng như thế thì làm sao chúng ta đồng hành được”.

Hiếu Hân lại bị anh trêu đùa đến phát cáu, anh đang dùng chính lời nói của cô để gài cô đây mà. Cô đẩy anh ra rồi nói.

“Ok! Chúng ta đồng hành nhưng không có nghĩa phải đồng giường. Anh liệu mà ra phòng khách ngủ nhé, em sẽ chiếm lĩnh phòng ngủ”

Hiếu Hân nói xong liền chạy về phòng ngủ đóng sập cửa lại. Cô đặc chí bấm chốt không cho anh vào. Hiếu Hân khóa cửa xong mới phát hiện không gian phòng ngủ tối lạ thường, có lẽ do bị kéo hết rèm cửa xuống. Cô đưa bàn tay lần lên bức tường bên cạnh để tìm công tắc điện.

“Tách”

Sau tiếng mở công tắc, cả gian phòng sáng bừng lên. Hiếu Hân kinh ngạc mở to mắt, bàn tay cô đưa lên miệng ngăn tiếng kêu đang muốn bật ra khỏi cổ họng.

Hai bên đường đi tiến về chiếc giường được xếp đầy giá vẽ, trên chiếc ga trải giường trắng muốt, hàng nghìn cánh hoa hồng đỏ đang được xếp kín thành hình trái tim. Hiếu Hân đưa mắt nhìn những giá vẽ xếp kín hai bên. Trên mỗi giá vẽ đều có treo một bức tranh, nhưng các bức tranh này đều vẽ dở tệ. Nét bút nguệch ngoạc như trẻ lên năm, lên sáu nhưng vẫn nhìn rõ là đang vẽ hai người, một nam một nữ. Đã thế lại có cả lời thoại như trong truyện tranh.

Hiếu Hân xem từng bức vẽ liền phát hiện ra nhân vật chính đều là anh và cô. Những bức vẽ này như đang kể lại câu chuyện của anh và cô từ khi hai người còn xa lạ gặp nhau, cho đến tận bây giờ.

Nước mắt Hiếu Hân trào ra khi đọc chú thích của từng bức vẽ một. Những lời thoại đó như nỗi lòng của anh muốn thổ lộ cho cô. Cô đi đến bức vẽ cuối cùng thì thấy đó là hình vẽ minh họa anh đang quỳ xuống, tay nâng chiếc nhẫn hướng hình vẽ minh họa cô nói: “Hãy lấy anh nhé!”

Hiếu Hân không thể kìm nén được cảm xúc liền òa lên khóc nức nở.

Tiếng khóc của Hiếu Hân vọng ra ngoài khiến Khôi Nguyên cuống lên. Anh đứng ngoài cửa chờ đợi cô chạy ra mỉm cười hạnh phúc gật đầu với anh, vậy mà mọi điều anh làm lại khiến cô uất ức phát khóc là sao.

Khôi Nguyên gọi cửa, mở cửa không được liền chạy vội đi tìm khóa cửa. Anh lay hoay mãi mới tìm ra, đến khi anh mở cửa vào thì thấy cô ngồi bệt trên sàn ôm mặt khóc. Khôi Nguyên đau lòng chạy đến ôm chặt cô miệng rớt rít xin lỗi.

“Anh sai rồi! Anh xin lỗi! Nín đi em”

“Anh là đồ đáng ghét”

Hiếu Hân nức nở dấm vào ngực anh.

“Anh xin lỗi! Anh đúng là kẻ đáng ghét!”

“Tại sao anh lại làm cho em trở nên yếu đuối thế chứ. Anh cứ phải khiến em khóc mới được sao?”

“Nín đi! Anh biết rồi, anh sẽ không làm thế nữa. Mai anh sẽ cho người sửa phòng làm việc thành phòng ngủ. Anh sẽ qua đó, anh không cưỡng ép em nữa”. Khôi Nguyên vỗ về Hiếu Hân, anh không ngờ vì mình quá nóng vội lại khiến cô buồn như vậy.

“Anh vẽ xấu chết đi được”. Hiểu Hân vừa khóc vừa nói.

“Là anh sai! Anh vẽ xấu”

“Mai này con em nó vẽ xấu giống anh thì sao?” Hiểu Hân quệt nước mắt ngược lên nhìn anh.

“Không thể nào, nó sẽ đẹp trai như anh, tài vẽ đẹp như em”. Khôi Nguyên buột miệng an ủi.

“Tại sao lại lấy nét đẹp của anh chứ, anh đang chê em xấu sao?”

“Không! Em là đẹp nhất, con sẽ giống em hết được chưa?”

Khôi Nguyên vội vàng chữa lời. Nói xong Khôi Nguyên mới thộn mặt ra nhìn Hiểu Hân. Anh trấn tĩnh sắp xếp lại mẫu đối thoại vừa rồi, anh thấy có gì đó không ổn.

Hiểu Hân lau nước mắt, rồi chìa bàn tay về phía anh

“Đồ ngốc! Đeo nhẫn cho em đi”

“Nhẫn..nhẫn!” Khôi Nguyên lẩm nhẩm rồi vụt đứng lên, anh thò tay vào các túi quần tìm kiếm.

Hiểu Hân nhìn vẻ mặt lơ ngơ của anh mà phì cười, cô chỉ tay vào bức tranh nói.

“Anh dán chiếc nhẫn trên bức tranh cuối kia kìa”

Khôi Nguyên bừng tỉnh vội chạy ra gỡ chiếc nhẫn.

“Anh gỡ cẩn thận không khéo làm rách tranh đấy. Em muốn giữ làm bằng chứng, cho các con về sau xem bố nó cửa mẹ ngốc ngếch đến mức nào”. Hiểu Hân cười nói với theo.

Khôi Nguyên tháo được nhẫn ra liền quỳ xuống đeo chiếc nhẫn lấp lánh sáng vào ngón tay cô. Sau đó anh phần khích bế bổng cô lên hết to.

“Cô ấy đã là vợ tôi rồi. Vợ ơi! Anh yêu em!”

Hiểu Hân cũng hạnh phúc ngập tràn, cô yêu người đàn ông này vô cùng, cảm ơn ông trời đã mang anh đến cho cô.

“Chồng ơi! Em cũng yêu anh!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-hay-doi-anh>